സാഹിത്യലോകം

കേരളസാഹിത്യ
അക്കാദമി

സാഹിത്യലോകം

കരളസാഹിത്യഅക്കാദമി ത്രൈമാസികം
1984 ജൂലായ് – ഡിസമ്പർ

സാഹി·

ാഹിത്യലോകം

കരളസാഹിത്യഅക്കാദമി ത്രൈമാസികം

1984 ജൂലായ് — ഡിസംബർ

SAHITYALOK
MALAYALAM QU
PUBLISHED BY
KERALA SAHITYA AKAD
VOLUME 9 NUMBER
1984 JULY-SEPTEMBER &

PRICE: Rs. 6 00

EDITORIAL BOARD
Prof. S. GUPTHAN NAIR [PRES
Prof. K. M. THARAKAN [VICE-P
Dr. GEORGE ONAKKUR
Prof. KALPETTA BALAKRISHNAN
Sri. T. K. C. VATUTHALA
Dr. M. LEELAVATHY [CONVENER
Sri. M K. MADHAVAN NAIR [SE

പത്രാധിപസമിതി
പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻ ന
പ്രൊഫ. കെ. എം. തരക
(വൈ
ഡോ. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ
പ്രൊഫ. കല്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണ
ശ്രീ. ടി. കെ. സി. വടുതല
ഡോ. എം. ലീലാവതി (കൺവ
ശ്രീ. എം. കെ. മാധവൻനായർ

സാഹിത്യലോകം

കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന
മലയാളം ത്രൈമാസികം

പുസ്തകം 9 ലക്കം 3 &
1984 ജൂലായ് – സെപ് –
ഒക്ടോബർ – ഡിസംബർ
വില 6 രൂപ

Edited Printed and Published by M. K. Madhavan Nair on
Kerala Sahitya Akademi, Trichur-680 020 Printed at I. S. Pres

മാർഗ്ഗദീപം

ne listens to your call
ne.
they cower mutely
e wall
ss one
r mind, and speak out alone.

ross the wilderness
way and desert you
y on thorns alone
the blood-linked track
lone.

oubled night
ld aloft the light

own heart
the lightning and pain
ourself become the guiding light

നിൻ വിളികേട്ടൊരുവരുമില്ലയെന്നാൽ
നീയൊറ്റയായി നടന്നു പോക!
ഭാഗ്യം ഗണിക്കാത്ത ധീരാത്മാവേ!
മാർഗ്ഗം മതിലാലടഞ്ഞു കാൺകെ
ഭീതരായ് ചൂളി വിമൂകരായി
കാതരരാമവർ നിന്നുപോയാൽ
ഒട്ടും കലുങ്ങാതെ സത്യമേതും
ചിത്തം തുറന്നു നീയോതി...യാലും

... ...ന്ന വിട്ടു
... ...ർ പിന്തിരിഞ്ഞോടിയെന്നാൽ
...ം ഗണിക്കാത്ത ധീരാത്മാവേ!
മാർഗ്ഗം നിണാങ്കിതമായെന്നാലും
മുള്ള് തറയ്ക്കിലുമൊറ്റയായി
ഉള്ളുറപ്പോടെ നടന്നുപോക!

കാറ്റു തകർക്കും കറുത്തരാവിൽ
ഉറ്റവർ ദീപമുയർത്തിക്കാട്ടാൻ
യോഗ്യരാകാതെയകന്നുപോയാൽ
ഭാഗ്യം ഗണിക്കാത്ത ധീരാത്മാവേ!
മിന്നലിൻ ജ്യോതിസ്സാലല്ലലാലും
നിന്നുടെയുള്ളം കൊളുത്തുക നീ
അങ്ങനെ നീതന്നെയാക നിന്റെ
മങ്ങാത്ത മംഗല മാർഗ്ഗദീപം.

വീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ കവിത. ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധി എഴുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം:
...വരുടെ ആത്മാവിനെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ച കവിതയായിരുന്നുവത്രെ ഇത്.

ആമുഖം

കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമിയുടെ ഭരണതലത്തി മാററത്തിനുശേഷം ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഉ സാഹിത്യലോകം, ജൂലായ്-സെപ്തംബർ 1984, ഒക ഡിസംബർ '84 എന്നീ ലക്കങ്ങൾ സംയോജിപ്പിച്ചതു്.

സമിതികൾ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും മററു് വന്ന ചേർന്ന വിളംബവും യഥാകാലം രചനകൾ ലഭിക്കാതിരുന്നതും, മുദ്രണാലയത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഉണ്ടായ ചില കുഴപ്പ ങ്ങളും നിമിത്തമാണിതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം വൈകിപ്പോ യതു്.

സാഹിത്യലോകം യഥാസമയം ലഭിക്കാത്തതിൽ പ്രതി ഷേധിച്ചും പരിഭവിച്ചും ഒട്ടേറെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഞങ്ങൾക്കെഴുതി യിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർ പുലർത്തുന്ന താത്പര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു് അതിയായ ആഹ്ളാദമുണ്ടു്. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം അവരെ ആശ്രയിച്ചാ ണു് നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന വസ്തുത ഞങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇതു് ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്ന ആനുകാലികപ്രസി ദ്ധീകരണങ്ങൾക്കു മാതൃകയാവണമെന്നാണു് പ്രവർത്തകരുടെ ആഗ്രഹം. ഈ ആഗ്രഹം സഫലമാക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യലോ കത്തിന്റെ ഇതുവരെയുള്ള ലക്കങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ വിജയി ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. സാഹിത്യലോക ത്തിന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ തേടി അക്കാദമിയിൽ എത്തിച്ചേ രുന്ന സഹൃദയരുടെ എണ്ണം ദിനംപ്രതി [illegible] തന്നെ ഇതിനു തെളിവു്. എന്നിരിക്കെ ഈ ചെറിയ കാല വിളംബം പൊറുക്കണമെന്നു വായനക്കാരോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ മുൻലക്കങ്ങളിൽ അധികവും ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യശാഖയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശേഷ പഠനങ്ങളോടെയാണു് പുറത്തിറങ്ങിയിരുന്നതു്. ഈ ലക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത്തരമൊരു അവകാശവാദ ത്തിനു് സാംഗത്യമില്ല. സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട

ത്തുന്നത്? പലകാലങ്ങളിലായി അയച്ചുകിട്ടിയവയും എന്നാൽ ന കതികകാരണങ്ങളാലും മറ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ കഴിയാ പായതുമായ ഒട്ടേറെ രചനകൾ ഈ ലക്കത്തിൽ ഉൾപ്പെ ിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംതന്നെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ാഹിത്യ കുതുകികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെട്ടേക്കുമെന്നു ഞങ്ങ ്വസിക്കുന്നു.

ബാലവാണികകാലാവധി അവസാനിച്ചതിനെ തുടർന്ന് അക്കാദമി വാണ സെക്രട്ടറിസ്ഥാനത്തുനിന്നും വിരമിച്ച ശ്രീ. പവനൻ ബാലവാണി പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവിജയത്തിൽ വ ച പങ്ക് എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലും അതിന്റെ പ്രചാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലും ശ്രീ. പവനൻ വളരെയേറെ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള നിസ്സീമമായ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പുതിയ പത്രാധിപസമിതി ഈ സന്ദർഭം ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മേലിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹകരണങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ഉള്ളടക്കം

വയനാടിന്റെ കഥാകാരി	—	പ്രൊഫ. കെ. ... കസ്താവ്	9
വി. കെ. എൻ. എന്ന നോവലിസ്റ്റ്	—	ഡോ. സി. ...	18
വെല്ലുവിളികളും പ്രതികരണങ്ങളും	—	ഡോ. എം. ...	25
നളചരിതത്തിനൊരു ഭാവക്രിയാഭാഷ്യം	—	ഡി. അപ്പുക്കു... തി	34
പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ പ്രമുഖ നിരൂപകർ	—	കെ. എച്ച്. ... ർ	38
ചിററൂരിലെ സ്ഥലനാമങ്ങൾ	—	വി. വി. കെ. ...ണ്യൻ	47
പഴയ പട്ടിണിയും മഹാത്മജിയുടെ നിരാഹാരവും	—	പി. ഭാസ്കരനുണ്ണി ...ത്ത്	51
ഉട്ടണ്ഡശാസ്ത്രിയും ശങ്കരകവിയും	—	പണ്ഡിത മഹാകവി തിലകൻ ടി. ആർ. ... കവികുല	59
മഹാനിഘണ്ടുവിന്റെ ചരിത്രം	—	...രനാട്ടു കുഞ്ഞൻപ...നായർ	65
മഹാദേവികവിത: ഛായാവാദി പരിപാർശ്വത്തിൽ	—	ഡോ. ആർസു	77
എം. എൻ. പാലൂരിന്റെ 'കലികാലം'	—	ഡോ. എം. ലീലാ...വതി	81
ബൈബിൾ വിവർത്തന ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം	—	ജെ. മാത്യൂസ്	89
അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങൾ	—	കല്ലറ ബാലകൃഷ്ണ...	95
മലയാളഭാഷയിലെ പ്രഥമഗ്രന്ഥവിമർശനം	—	സമ്പാ. പുതുപ്പള്ളി...	101
നായകസങ്കല്പം നോവലിൽ	—	ഡോ. ജോർജ് ഓണക്കൂർ...	105
രംഗഭാഷയുടെ നവീന പരിപ്രേക്ഷ്യം	—	എ. കെ. നമ്പ്യാർ	108
സാഹിത്യകാരൻമാരും അവരുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളും	—	പ്രൊഫ. ടി. ആർ. ...	111
ഡോക്ടർ കെ. വേലായുധൻനായരുടെ 'അരവിന്ദദർശനം'	—	പ്രൊഫ. പി. രാമ... കെ. മാരാർ	115
കുമാരസംഭവം (നൃത്ത്യനാടകം)	—	സി. എ. കുഞ്ഞുണ്ണി... ചന്ദ്രൻ	117
ഫ്രഞ്ചുകവിതകൾ		...രാജാ	129

□ □

അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബാലസാഹിത്യകൃതികൾ

ബാലവാണി 1.	—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്	1 00
ബാലവാണി 2. നാടോടിക്കഥകൾ	—അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിഅമ്മ	1 00
ബാലവാണി 3. പടിഞ്ഞാറൻകഥകൾ	—അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിഅമ്മ	1 00
ബാലവാണി 4. തന്തക്കുറുക്കൻ	—ചെറുകാട്	0 50
ബാലവാണി 5. ജന്തുകഥകൾ	—മാലി	0 75
ബാലവാണി 6. സാങ്കല്പികലോകസഞ്ചാരം	—കെ. സി. പീറ്റർ	0 75
ബാലവാണി 7. ആകാശത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ	—ഉമയനെല്ലൂർ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള	1 25
കുട്ടനും സോപ്പും	—ടാററാപുരം സുകുമാരൻ	1 00
ഹെർക്കുലിസ്സ്	—വി. ടി. ഇന്ദുചൂഡൻ	1 50
അണ്ണാൻ കീരനും കുറുക്കൻ കുഞ്ചുവും	—എ. വിജയൻ	1 50
ലഘുനാടകങ്ങൾ	—മുതുകുളം പാർവ്വതിഅമ്മ	1 50
കുഞ്ഞിക്കവിത	—പാലാ നാരായണൻനായർ	1 50
തന്മാത്രകളുടെ അത്ഭുതലോകത്തിൽ	—എസ്. ശിവദാസ്	1 50
കടലാസിന്റെ കഥ	—മൂർക്കോത്തു് കുഞ്ഞപ്പ	1 50
ഗാന്ധിജി ഇഷ്ടപ്പെട്ട കഥകൾ	—ടി. പി. ആർ. നമ്പീശൻ	1 50
വിത്തും മുത്തും	—കുഞ്ഞുണ്ണി	1 50
അൽഅമീൻ	—പി. കെ. മുഹമ്മദുകുഞ്ഞി	3 00
നാടോടിക്കഥകൾ	—കിളിമാനൂർ വിശ്വംഭരൻ	1 50
വെണ്ണക്കല്ല്	—പി. ഐ. ശങ്കരനാരായണൻ	3 00
അപ്പൂപ്പൻതാടി	—എൻ. കെ. ദേശം	3 50
പുലി വന്നേ	—ശൂരനാട് രവി	3 00
പട്ടം	—ശാസ്താംകോട്ട രവി	3 00
അററുപോകുന്ന കണ്ണികൾ	—കെ. എസ്. വിശ്വംഭരദാസ്	3 00
ചെണ്ട	—സിപ്പി പള്ളിപ്പുറം	3 00
കുട്ടികൾക്കൊരു പൂന്തോട്ടം	—സീരി	3 50
ആനക്കമ്പം	—കെ. എൻ. ദാമോദരൻനായർ	4 00
റാണി പത്മിനി	—റോസ്. സി. ആർ.	5 00
അപ്പുവിന്റെ സയൻസ്കോർണർ	—സി. ജി. ശാന്തകുമാർ	4 50
സിമൻറിന്റെ കഥ	—കെ. രാമകൃഷ്ണൻ	3 50
ശാസ്ത്രമിഠായികൾ	—കേശവൻ വെള്ളിക്കുളങ്ങര	3 00
കടംകഥകൾ	—സമ്പാ. കുഞ്ഞുണ്ണി	4 50
മോഹൻദാസ് എന്ന കുട്ടി	—കെ. എൻ. ദാമോദരൻനായർ	6 00

BOOKS IN ENGLISH

PUBLISHED BY KERALA SAHITYA AKADEMI

1.	**Malayalam Short Stories** (Representative Collection of Short Stories)		25.00
2.	**Selected Poems** G. Sankara Kurup	(Poems)	5.00
3.	**Selected Poems** Vallathol Narayana Menon	(Poems)	15.00
4.	**Nala Charitham** Unnayi Warrier	(Kathakali)	15.00
5.	**Ammini** Uroob	(Novel)	12.50
6.	**Magic Cat** Vaikom Muhammed Basheer	(Novel)	5.00
7.	**From the Gutter** P. Kesava Dev	(Novel)	5.00
8.	**Bovine Bugles** V. K. N.	(Novel)	10.00
9.	**Agnisakshi** Lalithambika Antharjanam	(Novel)	15.00
10.	**Vishakanyaka** S. K. Pottekkatt	(Novel)	16.00
11.	**A minus B** Kovilan	(Novel)	15.00
12.	**House Unfinished** Parappurath	(Novel)	15.00
13	**Asuravithu** M. T. Vasudevan Nair	(Novel)	30.00
14.	**The Beautiful And The Handsome** Uroob	(Novel)	35.00
15.	**Behold He Comes Again !** C. J. Thomas	(Play)	4.00
16.	**Capital** Thoppil Bhasi	(Play)	12.00
17.	**Light in Search of Lamp** K. T. Mohammed	(Play)	6.00
18.	**Investment** N. Krishna Pillai	(Play)	8.00
19.	**Pareeksha** T. N. Gopinathan Nair	(Play)	6.00
20.	**Bharatha Vakyam** G. Sankara Pillai	(Play)	8.00
21.	**Selected One Act Plays** Editor: Prof. K. M. Tharakan	(Plays)	35.00
22.	**Comparative Indian Literature** Chief Editor: Dr. K. M. George.		300.00
23.	**Malayalam Poetry Today** Editor: Prof. K. M. Tharakan		35.00

Copies can be ordered directly from Kerala Sahitya Akademi

വയനാടിന്റെ കഥാകാരി

പ്രൊഫ. കെ. എസ്. പി. കർത്താവ്

വത്സല

ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് മലയാളനോവൽ സാഹിത്യരംഗത്തു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ ഒരു പേരാണ് ശ്രീമതി പി. വത്സലയുടേതു്. ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി അറുപതുകളിലാണ് അവർ എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു്. കോഴിക്കോടിന്റെ വരണ്ട മണ്ണിൽ പിറന്നു വളർന്ന ഈ നോവലിസ്റ്റ് തനിക്കു ചുററും കാണപ്പെട്ട മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വരൾച്ചയുടെയും തകർച്ചയുടെയും ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകാണിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുപോരുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ചൂഷണത്തിന്റെയും സ്നേഹരാഹിത്യത്തിന്റെയും അങ്കുശങ്ങളാൽ ബന്ധിതമായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യപൂർണ്ണമായ ഒട്ടേറെ കഥകൾ അവർ എഴുതി. ഏഴു കഥാസമാഹാരങ്ങളും പതിനൊന്നു നോവലുകളും ഇതുവരെ അവർ കൈരളിക്കു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 'തകർ'ച്ചതൊട്ടു 'കൂമൻകൊല്ലി' വരെ ശ്രീമതി വത്സല എഴുതിയിട്ടുള്ള നോവലുകളിലൂടെ പര്യടനം നടത്തിയ ഒരു സഹൃദയന്റെ ചിന്തകൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുവെയ്ക്കാം.

1968 ഒക്ടോബറിലാണ് ആദ്യനോവലായ 'തകർച്ച' വെളിച്ചം കാണുന്നതു്. രാരുക്കുട്ടിയെന്ന കുടുംബഭാരം ചുമക്കുന്ന കഴുതയുടെ കഥയിലൂടെ കൂട്ടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയുടെ ദോഷവശങ്ങളിലേയ്ക്കു നോവലിസ്റ്റ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അഞ്ചു സഹോദരങ്ങൾക്കും അവരുടെ മക്കൾക്കുംവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുന്ന രാരുക്കുട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ സ്വന്തം മാതാവുപോലും സഹതാപത്തിന്റെ ആർദ്രത പൊഴിച്ചില്ല. തറവാട്ടിലെ ഇരുപതോ ഇരുപത്തഞ്ചോ അംഗങ്ങളെ പുലർത്താൻവേണ്ടി അയാൾ കണക്കില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. ഓരോരുത്തരും തൻകാര്യം നോക്കി ഇറങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ, സ്വന്തം മക്കളെ യഥോചിതം വളർത്താൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിൽ ആ പിതൃഹൃദയം വേദനിച്ചു. ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ ആ മനുഷ്യന്റെ കഥകൾ സരസുവിലൂടെയാണ് വത്സല പറഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ടി. ടി. സിക്കു പഠിക്കാൻ വേണ്ടി, യശോദ ഇളയമ്മയുടെ മകളായ സുഭദ്രേടത്തിയുടെ വീട്ടിൽ താമസിക്കെ അവൾക്ക് ഒരു കാമുകനുണ്ടായി, ആർട്ട്സ് കോളേജിലെ ഇംഗ്ലീഷ് ട്യൂട്ടർ. പക്ഷേ അയാളെ കൂട്ടുകാരി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി തട്ടിയെടുത്തു. വാററുചാരായ വില്പനക്കാരിയായ സുഭദ്രയുടെ പററുകാരൻ സിംഗപ്പൂർ റിട്ടേൺഡ് വാസുമേനോൻ ഒരുനാൾ സരസുവിനെ കയറിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ തകർച്ച മുഴുവനായി. ഫ്ളാഷ്ബാക്കിലൂടെ കഥ പറഞ്ഞുപോകുന്ന രീതി മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്തെഴുതിയ ഈ കഥയിലെ സരസുവും രാരുക്കുട്ടിയും ആസ്വാദകന്റെ അനുകമ്പ പിടിച്ചുപററുന്നവരത്രേ. 'മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി അരഞ്ഞുതീരുന്ന ഒരു ചന്ദനത്തുണ്ടു'പോലെ ജീവിച്ച സരസുവിന്റെ അമ്മയേയും എളുപ്പത്തിൽ മറക്കാൻ പററില്ല. നോവലിസ്ററിന്റെ പാത്രസൃഷ്ടിവൈഭവത്തിന്റെ അങ്കുരങ്ങൾ ഈ ആദ്യനോവലിൽത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കഥയുടെ പൂർവ്വഭാഗം രാരുക്കുട്ടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തെല്ലുകൂടി മിഴിവു ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ലേ എന്നു സംശയം തോന്നി.

നഗരത്തിലെ പോക്കറോജിയുടെ വീടു വാടകയ്ക്കെടുത്തു് അവിടെ താമസമാരംഭിച്ച ലില്ലിക്കുട്ടിയെന്ന കുടുംബിനിയുടെ കഥയാണ് തൃഷ്ണയുടെ പൂക്കളി'ലെ പ്രതിപാദ്യം. അഞ്ചു മക്കളുണ്ടവൾക്ക്. ഭർത്താവായ പീററർ അകലെ ചേട്ടന്മാരുടെ കടയിൽ ജോലിനോക്കുന്നു. വല്ലപ്പോഴും വീട്ടിൽ വരും. അന്നു സുഭിക്ഷമാണ്. പിന്നെപ്പിന്നെ പീററർ ജോലിസ്ഥലത്തു മറെറാരു സ്ത്രീയെ പൊറുപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ലില്ലിക്കുട്ടി ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വിശപ്പുകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടു. തോമസ്ചേട്ടൻ, പൗലോസ്, വേലായുധൻ, അലി, പോക്കറോജിയുടെ കാര്യ

സ്ഥൻ—ഇങ്ങനെ പലരും അവരുടെ വിശപ്പുശമിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വന്നു. അവസാനം മക്കളെ തോമസ്‌ചേട്ടന്റെ കൂടെ വിടാനുറച്ചുകൊണ്ട് അവൾ കൊച്ചമ്മയുടെ മകൻ ബാബുവിന് സ്വയം സമർപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ''ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസത്തെ വസന്തത്തിനായി അവൾ പിൻവാതിൽ അടയ്ക്കാതിരുന്നു.''

ദാരിദ്ര്യവും ഭർത്താവിന്റെ അവഗണനയും മൂലം ആകുലയായ ലില്ലിക്കുട്ടിയുടെ മനസ്സും വപുസ്സും ഏതു വഴിക്കാണ് തിരിയുകയെന്നു നമുക്കുഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എങ്കിലും കണ്ട വണ്ടുകൾക്കൊക്കെ സ്വയം കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്ന ഒരു പൂവായി അവൾ മാറിയതിനു സാധൂകരണമുണ്ടോ? അഥവാ,

'സ്ത്രീണാഞ്ച ചിത്തം പുരുഷസ്യഭാഗ്യം
ദേവോ ന ജാനാതി കുതോ മനുഷ്യ:'

എന്നാണല്ലോ നീതി വാക്യം.

ചൂഷണവിധേയമായിത്തീരുന്ന സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ വേദന തന്നെയാണ് നിഴലുറങ്ങുന്ന വഴികളും (1975 മാർച്ച്) അരക്കില്ലവും (1977 ജനുവരി) നമുക്കു പകർന്നു നല്കുന്നത്. ചെറുപ്പത്തിലേ അച്ഛൻ നഷ്ടപ്പെട്ട മേച്ചേരിയിലെ മാധവിയുടെ കദനകഥ ആദ്യ നോവലിൽ ഇതൾ വിരിയുന്നു. അമ്മയെ ഒരു പണക്കാരൻ രണ്ടാമതു വിവാഹം ചെയ്തു. മുത്താച്ചിയുടെയും അമ്മാവന്റെയും സംരക്ഷണത്തിൽ മാധവി വളർന്നു. കാരണവന്മാർ പണ്ടേ നോ നിശ്ചയിച്ചുവച്ചിരുന്ന ഒരു വിവാഹത്തിനു വിധേയയാകേണ്ടിവന്നു അവൾക്ക്. ഉണ്ണിച്ചോയിയമ്മായിയെന്ന സർവ്വാധിപതിയുടെ മകനും നിത്യരോഗിയുമായ പ്രഭാകരനായിരുന്നു അവളുടെ ഭർത്താവ്. സുഗ്രീവാജ്ഞക്കാരിയായ അമ്മയുടെയും അവരെ അനുപദം അനുസരിക്കുന്ന മകന്റെയുംകൂടെ അവൾക്കു വാഴേണ്ടി വന്നു. കൃഷിയും കച്ചവടവും മൂലം സമ്പന്നമായ ആ കുടുംബത്തിൽ ഒരിറ്റു സ്‌നേഹത്തിനുവേണ്ടി അവൾ ദാഹിച്ചു. പ്രഭാകരന്റെ ചേട്ടന്റെ മകളായ ദേവയാനി മുത്താച്ചിയെ സഹായിക്കാനായി ആ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. സ്വന്തം അച്ഛന്റെ ആശ്രയദാതാവായ ഹംസയെന്ന മറുജാതിക്കാരനിൽ അവൾ പടർന്നു കയറുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മാധവി അന്തം വിട്ടു നിന്നുപോയി. ആ ബന്ധത്തിനു കൂട്ടുനിന്നുവെന്ന കുറ്റമാരോപിച്ചു ശ്വശ്രു അവളെ ബഹിഷ്കരിച്ചു. എങ്കിലും പ്രഭാകരന്റെ രോഗാധിക്യം വീണ്ടും അവളെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കാനയിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ശരയാളുടെ അമ്മ ഒരു ഭ്രാന്തിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രഭാകരൻ എന്ന 'തേഞ്ഞുതീരാറായ വാസനസ്സോപ്പാ'കട്ടെ ഒരു നാൾ അലിഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുനാൾകൂടി ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടു മാധവി പിറന്ന വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹിതനായ ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ സാമീപ്യസമ്പർക്കങ്ങൾ അവളിലെ സ്ത്രീത്വത്തെ ഇടയ്ക്കൊന്നു തൊട്ടുണർത്താതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവയുടെ ഉറവിടം അനുകമ്പ മാത്രമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ മാധവി നിരാശപ്പെട്ടു. അമ്മായിയുടെ മരണവും അമ്മാവന്റെ രോഗവും അവളെ കൂടുതൽ വിവശയാക്കി. സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദംമൂലം അവൾ ഒരു സ്വർണ്ണപ്പല്ലുകാരൻ വയസ്സന്റെ ഭാര്യയായിത്തീർന്നു. അപ്പോഴും അവൾ മനസ്സിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ ചിത്രം വിവിധ വർണ്ണങ്ങളാൽ വരച്ചു ചേർക്കുകയായിരുന്നു.

ഹന്തസൗന്ദര്യമേ, നാരിതൻ മെയ്
ചേർന്നാൽ
എന്തെന്തു സൗഭാഗ്യം സാധിക്കാ നീ?

എന്നു വള്ളത്തോൾ പാടി. ഇവിടെ, സൗന്ദര്യവും സൗശീല്യവും വേണ്ടതിലേറെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടും ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ ക്രൂരമുഷ്ടിയ്ക്കു വിധേയയാകേണ്ടിവന്ന മാധവിയുടെ ചിത്രം കാണുമ്പോൾ നാം കവിസൂക്തത്തെക്കുറിച്ചു സംശയാലുക്കളായിത്തീരുന്നു. കത്തിയമ്പുകൾ പോലെ മൂർച്ചയുള്ള കൊച്ചുകൊച്ചു വാക്യങ്ങളിലൂടെ ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ഒരു സ്ത്രീഹൃദയത്തെ അനാവരണം ചെയ്യുവാൻ നോവലിസ്റ്റിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശൈലിയുടെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കാൻ വേണ്ടി ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

'നോക്കിനിന്ന പുളിമരം കണ്ണീർ വാർത്തു' (പേജ് 5)

'കാക്കക്കാലുവീണ ചക്രവാളത്തിൽ കക്കിയ ചോരയുടെ പാടുകൾ, പോറലുകൾ. (പേജ് 6)'

'അവരുടെ തോടയിൽ സന്ധ്യയുടെ മുഖം കറുത്തു' (പേജ് 9.)

'അവളുടെ മനസ്സിനകത്തു വെയിലേറ്റ് വാടാനിരുന്ന പൂവ് ഇപ്പോൾ വാടി. മിഴികളിലെ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു' (പേജ് 93)

'കാരണവന്മാർ വാങ്ങിച്ച കുപ്പായങ്ങളെല്ലാം പഴകി. അവ അവളെപ്പോലെ മൗഢ്യം പൂണ്ട മുഖങ്ങൾ ഉള്ളവയായിരുന്നു; നരച്ച സന്ധ്യയുടെ നിറം.' (പേജ് 126)

'സ്മരണയുടെ കയത്തിലേക്ക് ഒരു പിടി ചരലുകൾ വാരിയിട്ട് കണ്ടനച്ചൻ പോയി. നിരവധി ചിറ്റോളങ്ങൾ വിരിഞ്ഞു. അവ പല രൂപങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു. (പേജ് 219)

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയാൽ പുരസ്കൃതമാണ് 'നിഴലുറങ്ങുന്ന വഴികൾ' എന്ന വസ്തുത ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മാധവിയെപ്പോലെതന്നെ ദുർവിധി കടിച്ചുകാർന്ന മറ്റൊരു ഭാഗ്യഹീനയുടെ കഥ 'അരക്കില്ല'ത്തിൽ വായിക്കാം. എരേച്ചൻനായരെന്ന കാര്യസ്ഥൻ വല്യേടത്ത് ഒരെട്ടുകെട്ടു പണിയി[ച്ചു]. അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറ്റയിൽ അയാൾ ഇ[ഷ്ട]പ്പെട്ട സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടുവന്നു കാമകേളികളാട[ി]. തറവാട്ടിൽപ്പിറന്ന പല കെട്ടിലമ്മമാരും അയാ[ളു]ടെ മാംസദാഹത്തിനിരയായി. പ്രതാപത്[തി]ന്റെ ...[ി]

ന്റെ തീവെട്ടി കത്തിനിന്ന ആ തറവാട്ടിൽ ഒരു യശ്മാൻ മാത്രം ശേഷിച്ചു. രോഗിയായ അയാൾ അച്ചുതൻ റൈറ്ററുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു കയ്പക്കാഹാരം കഴിച്ചു കരിമ്പടം പുതച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടി. (ഈ യശ്മാനും നിഴലുറങ്ങുന്ന വഴികളിലെ പ്രഭാകരനും ഏതാണ്ട് ഒരേ ഛായയാണുള്ളത്.) തറവാട്ടു കുററിയററുപോകാതിരിക്കാൻ യശ്മാനെക്കൊണ്ടു വേളി കഴിപ്പിച്ചു. 'ദാരിദ്ര്യക്ലിഷ്ടമാം പാഴ്ക്കുടിലിൽ' ജനിച്ച സാവിത്രിയാണ് ഈ ബലിക്കു വിധേയയായത്. യശ്മാന്റെ ഭാര്യയായും അച്ചുതേട്ടന്റെ വെപ്പാട്ടിയായും അവൾക്കു കഴിയേണ്ടിവന്നു. മേലേപ്പറമ്പിൽനിന്നു കടം വാങ്ങി കുടുംബം പുലർത്തിപ്പോന്ന അമ്മയ്ക്ക് അവൾ മാസംതോറും പലിശ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു (തന്നെ പണയംവെച്ചതിന്റെ പലിശ!) നഗരത്തിലെ റേഷൻകടയിൽ പണിയെടുത്തിരുന്ന ഒരു സഹോദരനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ കുടുംബം പുലർത്താൻ അശക്തനായിരുന്നു.

ഏകാന്തത്തടവനുഭവിച്ചുപോന്ന സാവിത്രിയുടെ ദുഃഖസാഗരത്തിലും ചില തുരുത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വല്യേടത്തെ കണ്ടർ എന്ന അടുക്കളക്കാരൻ, അടുത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തിക്കാരൻ, ഇടയ്ക്കു പടിഞ്ഞാററയിൽ വന്നു താമസിച്ച വില്ലേജാഫീസർ—ഇങ്ങനെ ചിലർ. പക്ഷേ പിന്നീട് എല്ലാം മരീചികകളായി അവശേഷിക്കുന്നു. യശ്മാൻ അന്തരിച്ചപ്പോൾ അവൾ ഗർഭിണിയായിരുന്നു. താൻ പെററ ആൺതരിയെ തറവാടിന്റെ നിലനില്പിനായി വല്യമ്മയെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അവൾ ഒരു മടക്കയാത്രയ്ക്കു മോഹിച്ചു. സ്വത്ത് അച്ചുതേട്ടന്റെ പേർക്ക് എഴുതിവെച്ചിട്ടായാലും ആ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു മുക്തി നേടാൻ അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്തു ഫലം? താഴ്വാരത്തിന്റെ സ്വരഃനകൾ ഉരുവിടാറുള്ള വല്യമ്മയും അടുക്കളക്കാരൻ കണ്ടരും ഓരോ ദിവസം ഇറങ്ങിപ്പോയിട്ടും സാവിത്രിക്ക് ആ അരക്കില്ലത്തിൽനിന്നു മോചനം ലഭിച്ചില്ല.

സമ്പന്നൻ സ്ത്രീയെ അടിമയാക്കി മാററുന്ന വ്യവസ്ഥയോടു ശ്രീമതി വത്സലയ്ക്കുള്ള അമർഷം ഈ രണ്ടു നോവലുകളിലും കത്തിനില്ക്കുന്നു. പണം എല്ലാററിനും പരിഹാരമാകുന്നില്ല. സ്നേഹം ഒരു വില്പനച്ചരക്കല്ലതന്നെ. സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീക്കു പുരുഷനോടൊപ്പം വ്യക്തിത്വം ലഭിക്കുന്ന കാലം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട്, നിന്ദിതവും പീഡിതവുമായ നാരീഹൃദയത്തെ തുറന്നു കാണിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു നോവലുകളും സഹൃദയഹൃദയങ്ങളിൽ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ വിത്തു വിതയ്ക്കാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും സ്നേഹരാഹിത്യത്തിന്റെയും ബലിക്കല്ലിൽ ഹോമിക്കപ്പെടുന്നവർ മലബാറിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്ന വസ്തുത ഈ കൃതികൾക്കു സാർവജനീനത നല്കുന്നു.

1979-ൽ ശ്രീമതി വത്സലയുടെ രണ്ടു ചെറുനോവലുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. 'കനലും' 'വേനലും.' തീക്കനൽപോലെ തിളങ്ങിനിന്ന അനുരാധയുടെ അനുരാഗകഥയാണ് കനലിലുള്ളത്. കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അവൾ അടുത്തുള്ള കോളേജിലെ ഒരധ്യാപകനായ ശിവപ്രസാദിനെ പ്രേമിച്ചു. ഒരു ദിനം ശിവപ്രസാദിന്റെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ച് അവൾ അയാളുടെ വീട്ടിലെത്തി. അമ്മയുടെ തീക്ഷ്ണമായ ചോദ്യശരങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ അവൾ ചൂളാതെ നിന്നു പൊരുതി. തന്റെ ദരിദ്രാവസ്ഥ വ്യക്തമായതിനെത്തുടർന്ന് അവർ തന്നെ മരുമകളായി സ്വീകരിക്കില്ലെന്ന് അവൾ തീർച്ചയാക്കി. ആ രണ്ടു ജീവിതങ്ങളും വഴിതിരിഞ്ഞൊഴുകി. പഠനം കഴിഞ്ഞു പകർപ്പെഴുത്തു ഗുമസ്തയായി പണിയെടുക്കുമ്പോഴും അവൾ തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെച്ചൊല്ലി വേദനിച്ചു. ചിത്രകലയിൽ അഭയം കണ്ടെത്തിയ അനുരാധയെ ശാന്തകുമാർ എന്ന സ്പോർട്സ്മാൻ വിവാഹം കഴിക്കാനിടയായി. വീണ്ടും ഗ്രാമജീവിതം ആരംഭിച്ചു പതിനഞ്ചു കൊല്ലക്കാലത്തെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിനിടയ്ക്ക് അവൾ അമ്മയായി. പിന്നീടൊരു ചിത്രപ്രദർശനസമ്മേളനത്തിൽവെച്ച് അനുരാധ പഴയ ശിവപ്രസാദിനെ കണ്ടെത്തുന്നു. ''ചൂടേററ ഹിമഗോപുരംപോലെ പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞുതീരുന്നു.''

ആദർശപ്രേമവും പ്രായോഗികജീവിതവും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ആദർശപ്രേമത്തിന്റെ വിജയം വാഴ്ത്താനാണ് നോവലിസ്റ്റ് ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും ഇതരകൃതികളിലെന്നപോലെ ഇതിൽ തികച്ചും വിശ്വാസ്യമായി സംഭവങ്ങളുടെ കണ്ണികൾ ഇണക്കിച്ചേർക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. ദരിദ്രമായ കുടുംബത്തിൽനിന്നു പട്ടണത്തിൽ പഠിക്കാൻ പോകുന്ന കൊച്ചുമകൾക്കുവേണ്ടി അപ്പഴപ്പോൾ ഭസ്മത്തട്ടിൽനിന്നു കാലുറുപ്പികത്തുട്ടുകൾ തപ്പിയെടുത്ത് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന മുത്തശ്ശിയുടെയും 'ബിഫോർസിക്സ് തേർട്ടി' കൂടണയണമെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഹോസ്റ്റൽവാർഡന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിൽ അനുവാചകമനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കും.

വേനൽ, ഗ്രീഷ്മത്തിലെ മഴ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കഥകളുടെ സമാഹാരമാണ് 'വേനൽ.' കാണാതായ പശുവിനെ അന്വേഷിച്ചു കുന്നിൻപുറത്തെത്തുന്ന 'വേനലി'ലെ രാമൻകുട്ടിയും കാര്യസ്ഥൻ പറങ്ങോടനും 'ഇരുട്ടത്ത് ഇല്ലാത്ത പൂച്ചക്കുട്ടിയെ തേടുന്നവരെ' അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. മാളുക്കുട്ടിയെന്ന 'പരോപകാരി'യുടെയും അനുജത്തി ദേവിയുടെയും സല്ക്കാരം സ്വീകരിച്ച രാമൻകുട്ടി ആ കുന്നിൻപുറത്തിന്റെ കുറെ ഭാഗം ചാർത്തിയെടുത്ത് അവിടെ വീടുവെയ്ക്കുന്നു; അമ്മയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കുന്നു; വളരെ ക്ലേശിച്ച് ഒരു കിണർ കഴിപ്പിക്കുന്നു;

തെങ്ങിൻതൈകൾ നട്ടുവളർത്തുന്നു, എല്ലാം കഴിഞ്ഞു ഭാര്യയെ അവളുടെ വീട്ടിൽനിന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. അവൾ ഏഴാംമാസത്തിൽ പ്രസവിച്ചതോടെ അവളുടെ നേർക്കുള്ള വിശ്വാസ്യത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. സ്വന്തം കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെ വ്യർത്ഥതയും രാമൻകുട്ടി അനുഭവിച്ചറിയുന്നു. മാതുക്കുട്ടിയുടെ യൗവനം ചോർന്നുപോയതോടെ അവൾ യഥാക്രമം മുട്ടനാടിൻകൃഷിയും അമ്പലകൃഷിയും ആരംഭിച്ചു. കുന്നിൻപുറത്ത് ഒരു ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതോടെ പരിസരവാസികളുടെ ആരാധനാകേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു അവിടം. അതിനിടെ, ഭർത്താവില്ലാതെ പ്രസവിച്ച ദേവിയെയുംകൊണ്ടു രാമൻകുട്ടി സ്ഥലം വിടുന്നു. ഇവിടെയാണ് പശുവിനെ തിരച്ചിൽ അവസാനിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ജീവിക്കാൻവേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുന്ന അടവുകളുടെ വൈചിത്ര്യം കണ്ടു വായനക്കാരൻ അമ്പരന്നുപോകും. സദാ സംശയാലുവായ അമ്മയുടെയും പൈങ്കിളിനോവൽ പ്രിയയായ മരുമകളുടെയും ചിത്രീകരണം തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നു. കഥയുടെ പല വഴിത്തിരിവുകളിലും കാണപ്പെട്ട ദുർഗ്രഹതയുടെ നേരിയൊരാവരണം നിരായാസമായ ആസ്വാദനത്തിനു വിഘാതം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ശൂലപാണിയാണ് 'ഗ്രീഷ്മത്തിലെ മഴ'യിലെ നായകൻ. പഠിക്കുന്ന കാലത്തേ ധിക്കാരം കാട്ടാൻ വെമ്പൽപൂണ്ട അയാൾ എസ്. എസ്. എൽ സി യും ടി.ടി.സി.യും കഴിച്ചു നാട്ടിലെ ഒരു മാനേജ്മെൻറു സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായി. ജഗത്ത്രയവാര്യർ എന്ന മാനേജർക്കു മൂന്നു സ്കൂളും കുറെ പെൺമക്കളുമുണ്ട്. ഉദ്യോഗമാകുന്ന സ്ത്രീധനം നല്കി അയാൾ മക്കളെ കെട്ടിച്ചയക്കുന്നു. അമ്മാവന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ശൂലപാണിയും അവരിൽ ഒരുത്തിയായ ദേവകിയെ വേട്ടുകൊണ്ടുവന്നു. ആ ദമ്പതിമാർക്കു മൂന്നു മക്കളുണ്ടായി. എങ്കിലും പുഴക്കുനിയിലെ ചമ്പയെന്ന ബാല്യകാലസഖിയിലാണ് ശൂലപാണി സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തിയത്. ഇടയ്ക്കയാൾ പട്ടണത്തിൽപോയി വന്ധ്യംകരണശസ്ത്രക്രിയനടത്തി. പഴയ ചങ്ങാതിയായ ശശിധരന്റെ പെങ്ങൾ രാധയോട് അലിവുതോന്നി അവളെയും ഭാര്യയാക്കി വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോന്നു. അവൾ വീട്ടിലെ പണിയെല്ലാം എടുത്തതു ദേവകിക്കു സമാശ്വാസകാരണമായി. വീട്ടിൽ മണവറ രണ്ടുണ്ടായിട്ടും ശൂലപാണി ചമ്പയെത്തേടിപ്പോയി. രാധയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ കാര്യസ്ഥൻ രാരിച്ചൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവൾ ഗർഭിണിയാകുന്നതോടെ ശൂലപാണി എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞു പുഴക്കുനിയെ അഭയം തേടുന്നു.

ലൈംഗികദാഹത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയോടൊപ്പം മലബാറിലെ സ്കൂൾ മാനേജ്മെൻറിന്റെ തനിനിറവും വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു സാധാരണ കഥയെന്നേ 'വേനലിലെ മഴ'യെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ആകൂ.

ഇതുവരെ പരാമർശിച്ച നോവലുകളിൽ വ്യക്തികഥകളാണ് മുൻതൂക്കമെങ്കിൽ ഇനിയങ്ങോട്ടു പരിചയപ്പെടുന്നവയിൽ സമൂഹത്തിനാണ് പ്രാധാന്യമെന്നു പറയാം. ആദ്യനോവലുകളിൽ പലതും അഭ്യാസത്തിനുള്ള കളരികളേ ആകുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇനി വരുന്നവയെല്ലാം തന്നെ രചനാകൗശലത്തിന്റെ നിദർശനങ്ങളത്രേ. 1980-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'നമ്പരുകളി'ലും 1981-ൽ പുറത്തുവന്ന 'പാളയങ്ങളി'ലും രണ്ടു പ്രത്യേകലോകങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പൊൻപാറക്കുന്നിന്റെ മുകളിലെ കോളനിവാസികളുടെ കഥയാണ് നമ്പരുകളിൽ ഉള്ളത്. അവരുടെ കുടിലുകൾക്കു നമ്പരുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം നമ്പരെഴുത്തുകാർ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ മിക്ക കുടിലുകളിലും നമ്പരെഴുതാൻ പാകത്തിനു ഭിത്തിയോ പലകക്കഷണം പോലുമോ ഇല്ല! ഈ ആലംബഹീനരെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ സർക്കാർ പല പദ്ധതികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യം സൗജന്യമായി കുറെ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ നല്കി. അവയെ വിററും കൊന്നും തിന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദാ വരുന്നു കോഴിക്കൂടുകൾ! ചിലർക്കവ വിറകിനുപകരിച്ചു. സർക്കാരിന്റെ സഹായപദ്ധതികളുടെ നേർക്കു രൂക്ഷാക്ഷേപത്തിന്റെ ശരം തൊടുത്തുവിടുന്നു നോവലിസ്റ്റ്. ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെയോ പലരുടെയോ ജീവിതത്തിന്റെ ആദിമധ്യാന്തോപേതമായ ചിത്രീകരണമല്ല ഈ നോവൽ. ആറോ ഏഴോ കുടുംബങ്ങളുടെ നഖചിത്രങ്ങൾ മാത്രം. എന്നാലെന്ത്? ഓരോ ചിത്രത്തിനും വേണ്ടത്ര അഴകും മിഴിവും കൈവന്നിരിക്കുന്നു. അലക്കു വേലക്കാരായ അമ്മിണിയുടെയും വേലുവിന്റെയും കുടുംബമാണൊന്ന്. മടിയനും തീററപ്രാന്തനും കപടഭക്തനുമായ വേലുവും കർമ്മനിരതയും വിധിയെ പഴിക്കുന്നവളുമായ അമ്മിണിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടു ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. റേഷൻതുണി വാങ്ങാൻവേണ്ടി വെളുപ്പിനു മൂന്നുമണിക്കു ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്ന ഗർഭിണിയായ അമ്മിണിയും കൂട്ടുകാരി രാധയും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംഭാഷണരംഗം ശ്രദ്ധിക്കുക:

രാധ: 'ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരാളും വരാൻ പോണില്ല.'

അമ്മിണി നിലവിളിച്ചു: 'വരുംന്നാ തോന്നണ് രാധേ....എന്റെ പുതിയ സന്തതി!'

തുടർന്ന് 'കൈയിൽ റേഷൻകാർഡില്ലാതെ ഒരു വ്യക്തി വമ്പിച്ച പ്രതിഷേധത്തോടെ അവരുടെയിടയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു' എന്നു നോവലിസ്റ്റ് എഴുതുമ്പോൾ ആ 'നരവർഗ്ഗനവാതിഥി'യുടെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചോർത്തു വായനക്കാരൻ നിർ

ഷനേരത്തേയ്ക്കെങ്കിലും ...ംഭിച്ചുനില്ക്കാതിരിക്കില്ല.

ആശാരിപ്പണിയി... വൈദഗ്ധ്യം ലഭിക്കാഞ്ഞു മന്ത്രവാദിയായ ...പാറിയ താമി, തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞുപോയ മക...നക്കാത്തു കാലംകഴിച്ചുകൂട്ടിയ പക്ഷിക്കാരൻ കിഴവൻ, (കൂട്ടിലെ തത്തയെക്കൊണ്ടു മററുള്ളവ...ടെ ഭാവിഫലം പറയിച്ചുപോന്ന അയാൾക്കു സ്വന്തം ഭാവി പ്രവചിക്കാനായില്ല!) കമ്പാരന് നാഗപ്പനെന്ന ഭർത്താവിൽനിന്നു വേണ്ടത്ര കിട്ടാഞ്ഞ് അയാളുടെ അനുജൻ കറപ്പനെയും പൂച്ചട്ടി വാങ്ങാൻ വരുന്ന മുതലാളിപ്പയ്യന്മാരെയും അഭയംതേടുന്ന സുന്ദരി, കോളണിവാസികളെയും ബാഹ്യലോകത്തെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പാലമായി വർത്തിക്കുന്ന കേശവൻ, കണ്ണിറങ്ങിപ്പോയി പലരുടെ കൈ നോക്കി ലക്ഷണം പറഞ്ഞ് ഇരതേടുന്ന നന്ദിനി, പുരുഷസ്പർശത്തിനുവേണ്ടി കൊതിച്ചിരുന്ന് അവസാനം അപഥത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിത്തിരിക്കുന്ന, അവരുടെ മകൾ രാധ, താഴ്വാരത്തെ വലിയ വീടുകളിൽ വീട്ടുപണിചെയ്തു കുടുംബം പുലർത്തുന്ന നാരായണി (അവൾ ഒരുകാലത്തു ശാകുന്തളത്തിലെ നായികയായിരുന്നു!) നൃത്താഭിനയങ്ങളിൽ ചെറുപ്പം തുലച്ച പാച്ചൻ, അസമയത്തു കടംവാങ്ങാൻ വന്ന നാരായണിയുടെ മടിക്കുത്തഴിക്കുന്ന, താഴ്വരയിലെ കച്ചവടക്കാരൻ കേളൻ—എത്രയെത്ര കഥാപാത്രങ്ങൾ! പത്തു സെൻറു ഭൂമിയും എന്തും ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വായത്തമായ കോളനിയിലെ ഓരോ കുടുംബത്തിനും ഓരോ കഥ പറയാനുണ്ട്. അവർ ഓരോരുത്തരും ധൃതിപിടിച്ചോടുകയാണ്. ''ഇത്ര ധൃതിപിടിച്ചുപോയിട്ട് അവർ നേടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതോ? അര ലിററർ അരി, ഇരുപത്തഞ്ചോ അമ്പതോ പൈസയ്ക്കു മീൻ, പത്തു മുളക്, ഒരു പിടി ഉപ്പ്!'' പ്രകൃതിപോലും അവരുടെ നേർക്കു വികൃതി കാട്ടുന്നു. ഒരു രാത്രി കറുപ്പനിൽനിന്നു പത്തുറുപ്പിക കടം വാങ്ങി നാരായണി കുടിലിലെത്തുമ്പോൾ കുടിൽ തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

''കൂരയുടെ മുളവാരികളിൽ മഴ ഊഞ്ഞാൽ കയറിട്ടു. ഊഞ്ഞാലുകൾ തെക്കുവടക്കും കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറും ഉലഞ്ഞാടി.'' കുട്ടികളോ? അവർ 'നോഹയുടെ പെട്ടകം'പോലുള്ള കോഴിക്കൂട്ടിൽ അഭയം തേടി!

ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന് ഒരുപക്ഷേ പരിചിതമല്ലാത്ത ഈ ലോകത്തെ അന്തേവാസികൾ നമ്മുടെ സഹജാതർ തന്നെയാണെന്നും അവർക്കുവേണ്ടി സർക്കാരും സാമൂഹികസംഘടനകളും ചെയ്യുന്നുവെന്നു പറയുന്ന സേവനം വെറും പ്രഹസനംമാത്രമാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതോടെ സോദ്ദേശ്യമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടി എന്ന വിശേഷണം നമ്പരുകൾക്കു നല്കാൻ ആസ്വാദകൻ സന്നദ്ധനാകും.

ജന്മനാടിൻെറ ദൈന്യം പല കഥകളിലായി പകർത്തിവെച്ച ശ്രീമതി വത്സല സ്വന്തം കർമ്മരംഗത്തെ ഭിന്നരുചിക്കാരായ സഹജീവികളെ കടുത്ത ചായത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നോവലാണ് 'പാളയം'. വാരികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചകാലത്തുതന്നെ പല പ്രതികരണങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കി ഈ നോവൽ. അറുപത്തിയഞ്ചു ഡിവിഷനും തൊണ്ണൂററിയൊൻപതു് അദ്ധ്യാപകരുമുള്ള നഗരത്തിലെ സർക്കാർപെൺപള്ളിക്കൂടമാണ് നെടുങ്കോട്ട, എട്ടുകെട്ട് എന്നീ അപരനാമങ്ങളിൽ നോവലിസ്റ്റ് വരച്ചുകാണിക്കുന്ന 'പാളയം.' തൊണ്ണൂററിയൊമ്പതുപേരിൽ അറബിയും സംസ്കൃതവും പഠിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു പുരുഷന്മാരേ ഉള്ളൂ. അല്ലിറാണിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിനു തുല്യം പരിലസിക്കുന്ന ആ എട്ടുകെട്ടിൻെറ സർവാധിപതിയായി നടിക്കുന്ന ചെമ്പകരാമനെന്ന ശിപായിയുടെ വിക്രിയകളുടെ വർണ്ണനയോടെ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഒരു പ്രത്യേകവ്യക്തിയുടെയോ കുടുംബത്തിൻെറയോ പതനാഭ്യുദയങ്ങളുടെ കഥയല്ല ഉള്ളത്. ഭിന്നപ്രകൃതികളായ അദ്ധ്യാപികമാരും വിദ്യാർത്ഥിനികളും. രക്ഷാകർത്തൃസമ്മേളനം, വനമഹോത്സവം, ദേശീയസമ്പാദ്യപദ്ധതി, യുവജനോത്സവം, ഉച്ചക്കഞ്ഞിവിതരണം, സ്റ്റാമ്പുവില്പന തുടങ്ങിയ 'വിവിധകലാപരിപാടികൾ'ക്കു പുറമെ ഞായറാഴ്ചതോറും ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറൽ പരീക്ഷകൾക്കും അരങ്ങൊരുക്കുന്ന എട്ടുകെട്ട്! വിശാലമായ ഈ ലോകത്തിൻെറ ഒരു കൊച്ചു പതിപ്പത്രേ അതു്. അവിടെ പ്രായമായ പെൺകുട്ടികളെ രഹസ്യസങ്കേതത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ ആട്ടോറിക്ഷകൾ കാത്തുനില്ക്കുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സിനിമാതാരമായുയരുന്ന നിർമ്മലകുമാരിമാരും അബദ്ധത്തിൽ പ്രസവിച്ചുപോകുന്ന ഏഴാംക്ലാസ്സുകാരികളുമുണ്ട്. 'ഇനി ഞാനെന്നും തുന്നൽ കൊണ്ടുവരും' എന്നു് ഇമ്പോസിഷൻ എഴുതുന്ന (എഴുതിവന്നപ്പോൾ തിന്നാൻ കൊണ്ടുവരും എന്നായിപ്പോകുന്നു!) ഉഷയെപ്പോലുള്ള ദുഃഖപുത്രിമാർ വേറെ. അവളുടെ അച്ഛൻ വീടിൻെറ ഒരു ഭാഗം ചീട്ടുകളിക്കാർക്കു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തു് ആ കാശുകൊണ്ടു കുടിച്ചു ക്ഷയരോഗിയായിത്തീരുന്നു. അയാളുടെ മൂന്നാമത്തെ മകൾകൂടി പത്താംക്ലാസ്സിലെത്തിപ്പോയാൽ മൂവരെയും കുടുംബത്തു നിർത്തേണ്ടിവരുന്നതിലുള്ള വേവലാതിയോർത്തു് അവളെ ജയിപ്പിക്കരുതേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ജാനുവമ്മയും പാളയത്തിലെ രക്ഷാകർത്തൃസമൂഹത്തെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നു. അവിടത്തെ അധ്യയനനിലവാരത്തിൻെറ കഥയൊന്നും പറയേണ്ടാ. പത്തു ശതമാനമാണ് പത്താംക്ലാസ്സ് വിജയശതമാനം. മൃഗസിയത്തിൽ വെയ്ക്കാവുന്നവയാണ് മാർക്ക്ഷീററുകൾ! ജഗദീശ് എന്ന ലോറിഡ്രൈവറുടെ സഹായത്തോടെ പഠിച്ചുയർന്നു കോഴ കൊടുത്തുദ്യോഗം നേടുന്ന അംബികയെന്ന അനാഥപ്പെൺകുട്ടി ഒരു ചെറിയ

ബാഗുമായി സ്റ്റാഫ്റൂമിൽ വന്നു കയറുമ്പോൾ അധ്യാപികമാർ ചോദിക്കുകയാണ്: 'അച്ചാറോ ബ്രായോ?' കാരണം ഇത്തരം ആക്രിവ്യാപാരികളേ അവിടേയ്ക്കു സാധാരണ കയറി വരാറുള്ളൂ. പരീക്ഷകളിൽ റാങ്കുനേടിയ അശോകനെന്ന ഭാരതപൗരൻ ഉദ്യോഗം തേടൽ ജീവിതവ്രതമാക്കുകയും ഒടുവിൽ എണ്ണമെത്താതെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ കീറിക്കളയുകയും അംബികയെ ജീവിതസഖിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അവർ നടത്തം തുടർന്നു, വരണ്ട ചരൽപ്പാത പല്ലിറുമ്മി' എന്ന വാക്യത്തിൽ നോവലിസ്റ്റ് അവരുടെ കഥയവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പാളയത്തിലെ അധ്യാപികമാരിൽ ഈസ്നോഫീലിയക്കാരി അമ്മുക്കുട്ടി വായനക്കാരന്റെ സഹതാപത്തെ എളുപ്പത്തിൽ പിടിച്ചുപറ്റും. 'ആറുവക്കത്തെ അലക്കുകല്ലിന്റെ തലവിധി'യാണവൾക്ക്. ''ക്ലാസ്സാണ് അമ്മുക്കുട്ടിയുടെ തട്ടകം. തട്ടകത്തെത്തിയാൽ അവൾ കോമരമാകുന്നു. ഉറഞ്ഞുതുള്ളി ഗണിതത്തിന്റെ ഫോർമുല വിവരിക്കുന്നു.'' സുചരിതകളുടെ അന്തഃപുരമായ എട്ടുകെട്ടിനു കളങ്കമേല്പിക്കുമാറ് ആരുടെയോ കാറിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന രതീമോഹൻ എന്ന ഫിസിക്കൽ സയൻസ്ടീച്ചർ, എട്ടു വർഷത്തെ സർവ്വീസുമായെത്തുന്ന ഗോമതി, ഭർത്താവിനു വേറെ വേഴ്ചക്കാരിയുണ്ടെന്നു പരാതി പറയുന്ന രാജമ്മ, അമ്മായിയമ്മപ്പോരിനിരയായ മിസ്സിസ് സീതാലക്ഷ്മിയെന്ന മ്യൂസിക് ടീച്ചർ, ഡ്രായിംഗ് ടീച്ചർ മിസ് അഹല്യാഗോവിന്ദൻ, തയ്യൽ ടീച്ചർ മിസ്സിസ് അയ്യപ്പൻ—എത്രയെത്ര ടീച്ചർമാർ! ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങൾ തികഞ്ഞ തന്മയീഭാവത്തോടെ പകർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു നോവലിസ്റ്റ്. ആദ്യത്തെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് അച്ചാമ്മടീച്ചർ റിട്ടയർ ചെയ്തപ്പോൾ പകരം കെട്ടിലമ്മ അധികാരമേല്ക്കുകയും മണിയടിക്കാരിയായ തങ്കമ്മയുടെ ഭരണം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ കോട്ടയ്ക്കകത്തെ അന്തേവാസികൾ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരായി. ഇടയ്ക്ക് അവിടേയ്ക്കു ട്രാൻസ്ഫറായി വന്ന മുരളിയെന്ന ചെറുപ്പക്കാരനെ 'ഇരുട്ടുകീറുന്നൊരു വജ്രസൂചി'യായിട്ടാണ് നോവലിസ്റ്റ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അക്ഷരാഭ്യാസത്തിലൂടെ വേണം അധ്യാപനത്തിന്റെ ഹരിഃശ്രീ ആരംഭിക്കാൻ എന്നു വിശ്വസിച്ച ആ യുവാവിലൂടെ പാളയത്തിലെ തടവുകാർക്കു മോചനം ലഭിക്കുമോ എന്തോ?

പാളയത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗവും വത്സലയുടെ മററു പല നോവലുകളുമെന്നപോലെ അഴിമുഖത്തെത്തുന്ന നദിയുടെ ശാന്തഭാവം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ഒരു ഡോക്കുമെൻററി ചിത്രം കാണുന്ന അനുഭവമായിരിക്കും ഈ നോവൽ വായനക്കാർക്കു പകർന്നു നല്കുക. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷവശങ്ങൾ ഓരോന്നിലും നോവലിസ്റ്റിന്റെ ദൃഷ്ടി പതിയുകയും ഓരോന്നും യഥാതഥമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ സഫലമാംവിധം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കണമെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് (ആരുണ്ടങ്ങനെ?) അതിനുള്ള പോംവഴി സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് നോവലിസ്ററിന്റെ തൂലിക ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞില്ലെന്നു കുററം പറയാനുമില്ല.

വയനാട്ടിലെ തിരുനെല്ലി വനങ്ങളെ പശ്ചാത്തലമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള നെല്ലും ആഗ്നേയവും കൂമൻകൊല്ലിയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. നോവലിസ്റ്റിനു ഏററവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട സ്വന്തം രചനകൾ ഇവയത്രേ. (വിശാലകേരളം ഓണപ്പതിപ്പ്–1984) ഇവയിൽ കുങ്കുമം അവാർഡുനേടിയ നെല്ല് പുസ്തകരൂപത്തിൽ വന്നതു" 1972ലാണ്. ആഗ്നേയം 1974ലും കൂമൻകൊല്ലി 1984ലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിനിടയ്ക്കു ശ്രീമതി വത്സലയുടെ ഇതരകൃതികൾ പലതും പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ മൂന്നെണ്ണത്തെ ഒരുമിച്ചിരുത്തി പരിശോധിക്കുന്നതാണുചിതം. വയനാടിനെ തന്റെ രണ്ടാംജന്മഗേഹമായി കരുതുന്ന നോവലിസ്റ്റ് അവിടത്തെ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ 'പാളയ'ത്തിലെ അമ്മുക്കുട്ടി ക്ലാസ്സുമുറിയെന്ന തട്ടകത്തിലെത്തിയ പ്രതീതിയാണുളവാകുന്നതു്. മാനന്തവാടിയിൽനിന്ന് ആനയിറങ്ങുന്ന പുലയൻകൊല്ലിയിലൂടെ ഇരുപത്തിരണ്ടു മൈൽ സഞ്ചരിച്ചാൽ 'നെല്ല്' വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഭൂപ്രദേശത്തെത്താം. നെല്ലു കൃഷിചെയ്യുന്ന കാലത്ത് അവിടേയ്ക്കു പാദചാരേണതന്നെ വേണം നടന്നിടുവാൻ. (പിന്നീടു ജീപ്പും ബസ്സുമൊക്കെയെത്തുന്നുണ്ട്, കുറേദൂരം വരെ. ('ആഗ്നേയ'ത്തിൽ രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിച്ച പൗലോസിന്റെ പേരിൽ ഒരു ബസ്സ്റ്റോപ്പുതന്നെയുണ്ടാവുന്നു 'കൂമൻകൊല്ലി'യിലെത്തുമ്പോൾ.) തിരുനെല്ലി വനങ്ങളുടെ ചാരുതയും അവിടത്തെ മണ്ണിന്റെ മനോഹാരിതയും മനുഷ്യരുടെ അലസതയും 'നെല്ലി'ൽ പറിച്ചുനടുന്നു നോവലിസ്ററ്. അവിടെ മണ്ണും പെണ്ണും ഒന്നാണ്. മേലാളർ രണ്ടിനേയും കൊള്ളചെയ്യുന്നു. വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിനെയും ആരോഗ്യമുള്ള കന്യകമാരെയും. പല്ലുകൾക്കിടയിൽ മണൽത്തരി കുടുങ്ങിയ അനുഭവമാണ് അവിടത്തെ ജീവിതത്തിനു്. മണ്ണാണ് അവിടത്തെ ധനം. ക്ഷുരകനും തട്ടാനും മണ്ണാനും കൊല്ലനുമെല്ലാം അവിടെ കൃഷിക്കാരാണ്. പക്ഷേ എല്ലാവരിലും അലസതയുടെ വിഷം കലർന്നിരിക്കുന്നു. ഒഴുക്കില്ലാത്ത ഒരു ചെളിക്കുളത്തിലെന്നപോലെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ജീവിതം. അവിടെ മുളച്ചുപൊങ്ങുന്നവയെല്ലാം അലസതയുടെ വിഷബാധയേററു തകരുന്നു, തളരുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തോളം കൃഷി, കൃഷിയോളം ദാരിദ്ര്യം—ഇതാണവിടത്തെ മേലാളരുടെ ജീവിതരീതി. അറിവിന്റെ വെളിച്ചം തീരെ കടന്നുചെന്നിട്ടില്ലാത്ത അടിയാരുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങൾ അഞ്ചുണ്ടവിടെ.

അരപ്പനാഴിക്കുന്ന്, അഞ്ചുകുന്ന്, വട്ടക്കുന്ന്, നടവന്താൻ, പനങ്കുററി. ഈ മനുഷ്യജീവികൾ മേലാളർക്കുവേണ്ടി അടിമപ്പണി ചെയ്യുന്നു, കാക്കപ്പുലയാഘോഷിക്കുന്നു, ഗദ്ദിഗയാടുന്നു, വള്ളിയൂർക്കാവിലെ ഉത്സവനാളുകളിൽ സ്വയം മറക്കുന്നു, സ്വയം വില്ക്കുന്നു. കല്യാണമുറപ്പിക്കുന്നതും കാവിൽവെച്ചുതന്നെ. അനേകം ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും അവരെ ഭരിക്കുന്നു. മലങ്കാരി ദൈവങ്ങളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി അവരുടെ പ്രതിനിധികളായ മൂപ്പന്മാർക്കു പുകയിലയും നെല്ലും തേനും സല്ക്കരിക്കുന്നു.

ബാഹ്യലോകത്തോടു ബന്ധം തീരെയില്ലാത്ത ഈ വയനാടൻമണ്ണിനെ പശ്ചാത്തലമാക്കി സഫലമാകാതെപോയ ഒരു പ്രണയകഥ വരഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്ന നോവലിസ്ററ്. 'കരിമ്പാറയ്ക്കു മറവിൽ പൂത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരു കാട്ടുപനിനീർപോലെ, മനോഹരാംഗിയായ മാര മല്ലനെന്ന ആരോഗ്യവാനായ പുരുഷനെ പ്രേമിച്ചു. മല്ലനും അവളെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. 'പുഴവക്കത്തു ചിരിച്ചുനില്ക്കുന്നൊരു വെള്ളിലപോലെ' തൻേറടിയും ഭർത്തൃമതിയുമായ കുറുമാട്ടി മല്ലനെ തട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. മുജ്ജന്മപാപംപോലെ അവൾ മാരയെ വിടാതെ പിൻതുടരുന്നു. മല്ലനും മാരയും ഒരേ കുടുംബത്തിൽപെട്ടവരായതുകൊണ്ടു് അവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നിഷിദ്ധമാണെന്നു് അവൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. മൂപ്പനെ പാട്ടിലാക്കി അതംഗീകരിച്ചു. ഒടുവിൽ മല്ലൻ മാരയെ കെട്ടുകൊണ്ടുപോകുകയും പിഴകെട്ടാൻ പണം സമ്പാദിക്കാനായി കൂപ്പിൽ മരം മുറിക്കാൻ പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെനിന്നു പണമല്ല മലമ്പനിയാണു് അവൻ സമ്പാദിച്ചതു്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ നെരിപ്പോടിൽകിടന്നു മല്ലൻ മരിച്ചു. മാര അനാഥയായി. അമ്പലക്കുന്നു കുളത്തിലെ കാര്യസ്ഥത വഹിച്ചുപോന്ന രാഘവൻനായരെന്ന നാഗരികൻ അടിയാന്മാരെ കിട്ടുവാരിയരുടേയും മററും ചൂഷണത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ വെളുത്ത തമ്പ്രാൻ മല്ലനും മാരയ്ക്കും തണൽനിന്നു. പട്ടണത്തിൽ പഠിക്കാൻ പോയിരുന്ന കൃഷ്ണനുണ്ണിത്തമ്പ്രാൻ നാട്ടിൽ വന്നു. ഒരു ദിവസം അയാൾ മാരയുടെ ചാരിത്രം കവർന്നു. (ഇയാളെപ്പററി നോവലിൽ നേരത്തേ പരാമർശമൊന്നും കണ്ടില്ലെന്നതു് ഒരു പ്രധാന ന്യൂനതയല്ലേ?) വെളുത്ത തമ്പ്രാനെയും അടിയാട്ടിയെയും കൂട്ടിക്കെട്ടി വാർത്തകൾ പരന്നു. അവസാനം രാഘവൻനായർ മാരയെ കൈപിടിച്ചു കയററുക തന്നെ ചെയ്തു.

ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗത്തിൻെറ കഥ പറയുന്ന പല നോവലുകളും, നെല്ലിനു മുൻപു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വയനാട്ടിലെ വളക്കൂറുള്ള മണ്ണു് ഒരു 'വിഷകന്യക'യാണെന്ന വസ്തുതയും നാം പണ്ടേ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. തകഴിയുടെ 'ചെമ്മീൻ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കാലത്തു നോവലിസ്റ്റു് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ താലോലിക്കുന്നുവെന്ന ആരോപണം ഉയർന്നതു് ഇവിടെ ഓർമ്മ വരുന്നു. നെല്ലിലാകട്ടെ, കഥയുടെ ഏതാണ്ടു നിർവ്വഹണഘട്ടംവരെ അടിയാന്മാരുടെ ആചാരവിശ്വാസങ്ങളോടൊത്തു നടക്കുന്ന നോവലിസ്റ്റ് അവസാനം മാരയ്ക്കു രാഘവൻനായരെന്ന രക്ഷകനെ കണ്ടെത്തുന്നു. അഭിനന്ദനീയമായ ഒരു വഴിത്തിരിവത്രേ ഇതു്.

അടിയാന്മാരെയും അവരെ അടിമകളാക്കി പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന മേലാളരുടെയും ജീവിതരീതിയോടൊപ്പം വയനാട്ടിലെ ഭൂസ്ഥിതി വൈചിത്ര്യവും ഇത്രത്തോളം യഥാതഥമായി, സൂക്ഷ്മമായി നമുക്കനുഭവപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന മററു നോവലുകൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ആ വന്യസൗന്ദര്യത്തിൻെറ മുഗ്ദ്ധഭാവം നാം കുറുമാട്ടിയിലും മാരയിലുമായി കണ്ടെത്തുന്നു. പുലയൻകൊല്ലിയിലിറങ്ങുന്ന കാട്ടാനയുടെ ചിന്നംവിളി നമ്മുടെ കാതുകളെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നു. ഈന്തൽക്കായുടെ ഇല്ലാത്ത മധുരവും വാട്ടിയ മത്തനിലയുടെ ചവർപ്പും നമ്മുടെ നാക്കത്തു തങ്ങിനില്ക്കുന്നു. അമ്പലക്കുന്നുകളത്തിൽ കൊയ്തു കൊണ്ടിട്ടിരിക്കുന്ന ഗന്ധകശാലയുടെ ഗന്ധം നമ്മുടെ മൂക്കിൽ വന്നടിക്കുന്നു. വെള്ളമൊടിയിലെ നെൽപ്പാടത്തിലൂടെ കടന്നു വരുന്ന ശീതക്കാററു നമ്മെ തലോടുന്നതായനുഭവപ്പെടുന്നു. നെൽക്കൃഷിയുടെ നാനാപതനങ്ങളും വിശപ്പിൻെറ വിശ്വരൂപവും വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ വത്സല കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള വിജയം അസാധാരണമെന്നേ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ആകൂ.

പൂങ്കുന്നത്തു പുര കെട്ടിതാമസിച്ചുകൊണ്ടു കൊല്ലിമലയിൽ കൃഷിയിറക്കിയ വിധവയും തൻേറടിയുമായ നങ്ങേമ അന്തർജ്ജനത്തിൻെറ കഥയാണു് 'ആഗ്നേയം'. ആരാൻെറ പടിപ്പുരയിൽ ഉപ്പും മുളകും വിററുകൊണ്ടാണു് ആ നിസ്വജീവിതമാരംഭിച്ചതു്. അവർ പറയുന്ന ഈ വാക്യം എന്നും മനസ്സിൽ കൊണ്ടു നടക്കാവുന്നതാണു്, 'തുടക്കം എപ്പോഴും പുണ്യത്തിൽ നിന്നാവണം. എന്നാലേ ഒന്നിൻെറ വിലയറിയൂ.' പത്മനാഭമേനോൻ എന്ന ദേവസ്വം ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവരെ സഹായിച്ചു. ആ സഹായത്തിൻെറ പിന്നിൽ സ്വാർത്ഥം പതിയിരുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും നങ്ങേമ പതറിയില്ല. ഒരിക്കൽ ഭർത്തൃസഹോദരനും അവരെ പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും തട്ടി മാററി അവർ മുന്നേറി, ഒൻപതേക്കർ പുരയിടവും നാലരയേക്കർ നിലവും സമ്പാദിച്ചു. രാഘവൻനായരുടെ (നെല്ലിലെ കഥാപാത്രം) സഹായത്തോടെ മകൻ അപ്പുവിനെ പഠിപ്പിച്ചു വലിയവനാക്കി. പക്ഷേ പിന്നീടു് അവനെച്ചൊല്ലി ദുഃഖിക്കാനായിരുന്നു ആ അമ്മയുടെ വിധി. കാരണം, അയാൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ കണ്ണീരു തുടയ്ക്കാൻ വേണ്ടി കലാപത്തിൻെറ വഴി സ്വീകരിച്ചു. അയാളുടെ സ്നേ

ഹിതർക്ക നങ്ങേമ പല തവണ വെച്ചുവിളമ്പി, പൂങ്കുന്നം കളം ഒരു സായുധവിപ്ലവത്തിന്റെ ഈററില്ലമായിത്തീർന്നു. അപ്പു ചെരുപ്പുകുത്തി നാരായണന്റെ മകൾ ലീലയെ വിവാഹം ചെയ്യപ്പോഴും ആ അമ്മ ദുഃഖം കടിച്ചിറക്കി.

പൗലോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവിടെ ചില പൊട്ടിത്തെറികൾ നടന്നു. സെയ്തലവിയെന്ന കച്ചവടക്കാരൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. കാടിന്റെ ഇരുണ്ട ഇടനാഴികളിൽ പ്രതികാരത്തിന്റെയും പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും അഗ്നിജ്വാലകൾ പടർന്നുകയറി. പൗലോസിനെ അറസ്റ്റുചെയ്തു കൊല്ലുകയും ഏററുമുട്ടലിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടതാണെന്ന പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സെയ്തലവിയെ കൊന്നത് അപ്പുവാണെന്നും വാർത്ത പരന്നു. ആ മാതൃഹൃദയത്തിനറിയാം തന്റെ മകന് ആ കട്ടംകൈ ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന്. അയാളെ അറസ്ററു ചെയ്തുകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ആ മനസ്സു വിങ്ങിപ്പൊട്ടി. ലീലയുടെ അച്ഛൻ, താൻ പട്ടുത്തുയർത്തിയ വീട് സ്വായത്തമാക്കി വിക്രയം നടത്തിയപ്പോഴും ആ അമ്മ ക്ഷമിച്ചു രണ്ടു വയലിലേയ്ക്കും നോട്ടമെത്താൻ പാകത്തിന ഉയരത്തിലൊരു പത്തായപ്പുര പണിതു് അവിടെ പാപ്പുറപ്പിച്ചു. സഹകരണസംഘത്തിൽനിന്നും വാററുചാരായം വിററു മുതലാളിയായിത്തീർന്ന അമ്പുവിൽ നിന്നും കടംവാങ്ങി കൃഷി നടത്തി. അപ്പുവിനെ മോചിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ട സാധിച്ചില്ല. അവസാനം, താൻ വെട്ടിപ്പിടിച്ച ഭൂമി അമ്പു കൈവശപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നങ്ങേമ തിരിഞ്ഞു നടന്നു!

'ആഗ്നേയ'ത്തിൽ ആദ്യന്തം ജ്വലിച്ചു നില്ക്കുന്ന കഥാപാത്രം നങ്ങേമ അന്തർജ്ജനംതന്നെ. അവരുടെ വളർച്ചയുടേയും തളർച്ചയുടേയും കഥ ഹൃദ്യമായവതരിപ്പിക്കുന്ന നോവലിസ്ററ്, പൂങ്കുന്നം കളത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി പാളിപ്പോയ ഒരു തീവ്രവാദി കലാപത്തിന്റെ കഥയുടെ ചുരുൾ നിവർത്തുന്നു. അടുത്തകാലത്തു വയനാട്ടിലുണ്ടായ നക്സൽ സമരചരിത്രത്തിന്റെ കാവ്യാത്മകമായ ആവിഷ്കാരമുണ്ട് ഈ നോവലിൽ. നെല്ലിലെ രാഘവൻനായർ സാമദാനങ്ങളിലൂടെ അടിയാരെ മേലാളരുടെ ചൂഷണത്തിൽനിന്ന മോചിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ആഗ്നേയത്തിലെ അപ്പുവും കൂട്ടരും ഭേദദണ്ഡങ്ങളിലൂടെ മേലാളരെ പരുവപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന രണ്ടു ശ്രമങ്ങളും ഫലവത്താകുന്നില്ലെന്ന ദുഃഖസത്യം വായനക്കാരനിൽ അസ്വാസ്ഥ്യമുളവാക്കുന്നു. അഴിമുഖത്തെത്തുന്ന നദിയുടെ പ്രശാന്തത ആഗ്നേയത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തും ദർശിക്കാം. ചെത്തിമിനുക്കിയെടുത്ത പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും ഈ നോവലിന്റെയും അഴക് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

'ഒരു പൗലോസ് ചത്തതുകൊണ്ടായില്ല, കളകൾ വേറെയും വളരുന്നുണ്ടിവിടെ' എന്ന കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ ആത്മഗതത്തോടുകൂടിയാണ് 'കുമൻകൊല്ലി' ആരംഭിക്കുന്നതു്. അയാൾ താഴെ നാട്ടിൽ നിന്നും വേലക്കാരെക്കൊണ്ടു വന്നതിനാൽ അടിയാർക്ക തൊഴിൽ ഇല്ലാതായി, 'കുമൻകൊല്ലിയിൽ പട്ടിണിമരണം' എന്ന പത്രക്കാർക്ക് എഴുതാറായി. (പിന്നീടു ചില സ്വാധീനങ്ങളുടെ ഫലമായി 'പട്ടിണി' പിടിച്ചാൽ പിടികിട്ടാത്ത ഒരു രോഗത്തിന്റെ പേരായി മാറുന്നുണ്ട്!) കുന്നത്തു കളത്തിലെ സുനന്ദയെന്ന സുന്ദരി അടുത്തുള്ള അമ്പലത്തിലെത്തുന്ന ഭക്തരെ സൽക്കരിക്കുകയും നാട്ടിൽ ഭാര്യയും കുട്ടികളുമുള്ള കൃഷ്ണനുണ്ണിയെ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യു. ഉണ്ണിയേട്ടന്റെ എതിരാളിയായ പൊതു പ്രവർത്തകൻ ബാലൻനമ്പ്യാരും ഇടയ്ക്കുവളുടെ വലയിൽ വീഴാൻ ഇടയായി. ഫലപുഷ്ടവും വശ്യവുമായ ആ വനഭൂമിയുടെ പ്രതീകംതന്നെയാണ് സുനന്ദ.

നങ്ങേമ അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ പൂങ്കുന്നംകളത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ പാർപ്പുകാർ ചിന്നമ്മുബ്രാഹ്മണിയമ്മയുടെ കുടുംബമാണ്. 'നെല്ലി'ലെ ദാമുവാരിയരെ സ്മരണയിൽക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഭർത്താവുണ്ടവർക്ക്: കുഞ്ഞുണ്ണി, (ഇരുവർക്കും പുറം ലോകവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല!) ഈ പൂങ്കുന്നം കളത്തിലെ അന്തേവാസികളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കുമൻകൊല്ലിയിലെ കഥ നീണ്ടുപോകുന്നു. ബ്രാഹ്മണിയമ്മയുടെ അഞ്ചുമക്കളും അഞ്ചുതരക്കാരത്രേ. മൂപ്പുപറ നെല്ലു പ്രതിമാസം പ്രതിഫലമായി കിട്ടിയിരുന്ന കഴകവൃത്തി വേണ്ടെന്നുവെച്ച് എല്ലാററിനോടും ഈർഷ്യയുമായി നടക്കുന്ന വാസുദേവൻ, കുറുമരൊടിയിൽ വീടുവെച്ചു കൃഷിയാരംഭിച്ചിട്ട് സന്ന്യാസത്തിലെത്തിച്ചേരുന്ന ശിവരാമൻ—ഇങ്ങനെ രണ്ടാൺമക്കൾ. വസുമതിയുടെ ഭർത്താവു കൃഷ്ണൻനമ്പീശൻ മാങ്ങാക്കൊല്ലിയിലേയ്ക്ക മാറിത്താമസിച്ച് അടിയാരോടൊപ്പം അധ്വാനിച്ചു കൃഷി നടത്തി, ധാരാളം സസ്യത്തെകൾ വളർത്തി നാട്ടുകാർക്ക ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ തൃപ്തി കണ്ടെത്തി. അയാളുടെ മകൻ മുരളിക്ക പഠിച്ചിട്ടും പണി കിട്ടിയില്ല. അനുജൻ രവി പഠിക്കാനും പണിയെടുക്കാനും കൂട്ടാക്കിയുമില്ല. (ആത്മാവു നശിച്ചാൽ സർവ്വവും നശിച്ചു എന്നാണയാളുടെ വേദാന്തം) അമ്മിണിയുടെ ഭർത്താവായ ഗംഗാധരമാരാർ തമിഴ്നാട്ടിലെ ഉദ്യോഗം വേണ്ടെന്നുവെച്ചു പൂങ്കുന്നം പൂമുഖത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. കുറെക്കഴിഞ്ഞു് ആ തറവാട്ട പൊളിച്ചുവില്ക്കാനും അയാൾ തയ്യാറായി.

പഴയ സതീർത്ഥ്യനായ ഭരതനെ പൂങ്കുന്നത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് അനുജത്തി ഗംഗയുടെ സംബന്ധക്കാരനാക്കി അയാൾ വേറെ വീടു പണിതു് (ഭാരതീമന്ദിരം) അവിടെ ആഢ്യസംസ്കാരവും ഹൈന്ദവപാരമ്പര്യവും നട്ടുവളർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഗതിപിടിക്കാതെ പോയ ഒരു കുടുംബത്തെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കിക്കൊണ്ടു ''രാവു മഴവന്നു മൂടിപ്പുതച്ചു തണുപ്പിന്റെ ആലസ്യത്തില

മരുകയും പുലർന്നന്തിയാൻോമ൦ കോട്ടുവായിടുകയും'' ചെയ്യുന്ന കുമൻകൊല്ലിയുടെ കഥ പറയുകയാണ് ശ്രീമതി വത്സല. ഇവിടെ മേലാളൻ കടംകൃഷി ചെയ്യുന്നു. അടിയോർ പട്ടിണി കൊയ്യുന്നു. ബാലൻനമ്പ്യാർ സർക്കാരിൻെറ സഹായത്തോടെ അവിടെ മെഡിക്കൽക്യാമ്പും പട്ടയദാനവും വനമഹോത്സവവും ഒക്കെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാം ഓരോ പ്രഹസനം മാത്രം. ആ മലയിടുക്കിലെ മനുഷ്യജീവികളെ കരിശിൻെറ വഴിയിലൂടെ നയിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു ഡാനിയേലച്ചനും ചില കന്യാസ്ത്രീകളും അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നു. കല്ലുമടയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന വെള്ളിയെയും മകൾ ബന്ദിയെയും മെല്ലെ ആനയറയിലേയ്ക്കു മാററി അവർ ആ പൊക്കത്തു് ഒരു കരിശു നാട്ടി. ഡാനിയേലച്ചൻെറ മോട്ടോർ സൈക്കിൾ ഒരു കറുത്ത വണ്ടുപോലെ പറന്നെത്തുന്നതും കാത്തിരുന്ന ബന്ദിക്കു നൈരാശ്യത്തിൻെറ നീക്കയത്തിൽ അഭയം തേടാനായിരുന്നു യോഗം. ആഗ്നേയത്തിലെ അപ്പുവും ജയിൽവാസമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും അടിയാരുടെ രക്ഷയ്ക്കെത്തുന്നുണ്ട്. കടം വാങ്ങി അടിയാരെക്കൊണ്ടു കൃഷി നടത്തിച്ചിട്ടു് അവസാനം അവർ തടഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ ശങ്കയാൾ ആത്മപീഡനത്തിൻെറ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നു.

സൂക്ഷ്മമായാലോചിച്ചാൽ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയായ ഭാരതത്തിൻെറ ഒരു കൊച്ചുപതിപ്പാണ് കുമൻകൊല്ലിയെന്നു കാണാം. ഗംഗ, ഗംഗാധരൻ, ഭരതൻ എന്നീ പേരുകൾ മാത്രമല്ല, ആ പേരുകാരുടെ പ്രവൃത്തികളും ഭാരതചരിത്രത്തിലെ ചില ഏടുകളെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നില്ലേ? ആർഷസംസ്കാരത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയാൽ എല്ലാമായെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ഹിന്ദുക്കൾ, കച്ചവടംകൊണ്ടു പിടിച്ചുകയറി ആധിപത്യം കൈക്കൊള്ളുന്ന അലിയെപ്പോലുള്ള മുഹമ്മദീയർ (അയാൾക്കു ഗംഗാധരമാരാർ വടക്കുപടിഞ്ഞാറേയരികിൽ കുറച്ചു സ്ഥലം വീടുവെയ്ക്കാൻ കൊടുക്കുന്നു!) ക്രിസ്തുവിലൂടെ പടർന്നുകയറുന്ന ഡാനിയേലച്ചനെപ്പോലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ — ഇവരൊന്നുമല്ല നാടിൻെറ യഥാർത്ഥ വിമോചകർ. ബാലൻനമ്പ്യാരെപ്പോലുള്ള സർക്കാർ രക്ഷകർക്കും ഇവിടെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവുന്നില്ല. അപ്പുവിനെപ്പോലുള്ള നിസ്വാർത്ഥസേവകരും ഒരു പട്ടമുളയായിപ്പിറന്ന സത്യനാരായണനെപ്പോലുള്ളവരും മുരളിയെന്ന ചെറുപ്പക്കാരനും ഈ ഹതഭാഗ്യരെ രക്ഷിക്കുമോ? വത്സലയുടെ അടുത്ത നോവലിനുവേണ്ടി നമുക്കു കാത്തിരിക്കുക.

കഥ പറഞ്ഞു പോയപ്പോൾ പററിപ്പോയ ഒരു ചെറിയ പാളിച്ച കൂടി ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പട്ടണത്തിൽ പഠിച്ചുവന്ന ഗംഗയ്ക്കു പൂങ്കുന്നം പടിക്കലെ കുളിർജലം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന ചിറ ഒരു കാഴ്ചവസ്തുവായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കഥയുടെ ആദ്യഭാഗത്തു പ്രസ്താവിക്കുന്ന നോവലിസ്റ്റ് 'ചിറയുടെ സ്വകാര്യത നല്കുന്ന ആനന്ദം ഈ പുഴ നല്കില്ല. കന്യകാത്വത്തിനു കുളിർമ്മ നല്കിയ പളുങ്കുജലം' എന്ന് അന്തിമഭാഗത്തു ഗംഗയെക്കൊണ്ട് ആത്മഗതം ചെയ്യിച്ചതു പരസ്പരവിരുദ്ധമായി തോന്നി.

കുമൻകൊല്ലിയിൽ ഉടനീളം കടുക വറുത്തിട്ടിരിക്കുന്ന ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിൻെറ കണികകളിൽ ചിലതു ശ്രദ്ധിക്കുക.

കന്യാസ്ത്രീകൾ അനന്തൻമാസ്റ്ററുടെ സഹായം തേടുമ്പോൾ അയാൾ ആത്മഗതം ചെയ്യുന്നു. 'താനെന്തിനാണ് സഹായിക്കേണ്ടത്, കരുണരസപ്രധാനങ്ങളായ പടങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലോ? പട്ടിണിക്കു മറെറാരു പര്യായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനോ?'

അപ്പു വീണ്ടും കൃഷി തുടങ്ങാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ 'ആദ്യം പണമിറക്കണം. അതിനാണല്ലോ നമ്മുടെ ഭൂപണയബാങ്ക്!' (പേജ് 167)

'ഒരു പണിയുമില്ലാത്തപ്പോഴാണല്ലോ ഈ ശവരന്മാരെ ഓർക്കുന്നത്' വസുമതിയുടെ അഭിപ്രായം. 'നമ്മൾ ഭാരതീയർ എളിയ ജീവിതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു–' ഭരതനോടു മാരാർ പറയുന്ന ഒരു വാക്യം.

ഇങ്ങനെ എത്രവേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാം. വത്സലയുടെ രചനാശൈലിയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചെന്താണ് പറയേണ്ടത്? ചെത്തിക്കൂർപ്പിച്ചെടുത്ത പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളുംകൊണ്ട് അവർ ആശയസംവേദനം സാധിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണമാണ് കഥയെന്നിരിക്കെ, ക്രിയാപദമില്ലാതെ നിരവധി വാക്യങ്ങൾ തൊടുത്തുവിടാൻ ഈ കഥാകാരിക്ക് ഒരു കൂസലുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അർത്ഥഗ്രഹണത്തിന് ഒരു പ്രയാസവും നേരിടുന്നുമില്ല.

മററ് എട്ടു നോവലുകളും എഴുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ വത്സല നമ്മുടെ നോവൽരംഗത്തു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുമായിരുന്നു എന്ന് ഈ മൂന്നു നോവലും വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ ലേഖകനു തോന്നി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ നോവലിസ്റ്റിനെ 'വയനാടിൻെറ കഥാകാരി' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കട്ടെ. ◯

Akademi Publication
IN PRESS

Selected Malayalam Poems

A Collection of the English translation of selected modern Malayalam Poems

വി. കെ. എൻ. എന്ന നോവലിസ്റ്റ്

ഡോ. സി. പി. ശിവദാസൻ

വി. കെ. എൻ.

മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ വി. കെ. എൻ. ഒററപ്പെട്ട ഒരു പ്രതിഭാസമായി വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. സമകാലീനസംഭവങ്ങളെ തൻെറ നിശിതവും അനനുകരണീയവുമായ ശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് നോവൽ എന്ന സാഹിത്യരൂപത്തിനു പുതിയ മാനങ്ങളുണ്ടാക്കി എന്നതുതന്നെയാണു് വി. കെ. എൻ. എന്ന എഴുത്തുകാരൻെറ മുഖ്യമായ നേട്ടം. കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും സംഭവങ്ങളുടെയും അതിസൂക്ഷ്മതലങ്ങളിലേക്കു വി. കെ. എൻ. തൻെറ കണ്ണയയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ കാണുന്ന സത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നതോ ഒരു ഭാഷാമർമ്മജ്ഞനു മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന വിധത്തിലും. ''ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മമായ അവബോധം വി. കെ. എൻ. നോവലുകളിൽ കാണാ''മെന്ന പ്രസ്താവം എത്രയോ സത്യം!

ജനറൽചാത്തൻസ്, സിൻഡിക്കേററ്, ആരോഹണം, ഒരാഴ്ച, അസുരവാണി, മഞ്ചൽ, പെൺപട, പിതാമഹൻ എന്നീ എട്ടു നോവലുകളും അമ്മൂമ്മക്കഥ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ പന്ത്രണ്ടു നോവലെററുകളും വി. കെ.എൻ. ൻെറ വകയായുണ്ടു്. ഈ നോവലുകളിൽ പലതിലും, പ്രത്യേകിച്ച ജനറൽ ചാത്തൻസ്, ആരോഹണം, ഒരാഴ്ച, പിതാമഹൻ എന്നിവയിൽ പിക്കാറെസ്ക്ക് (Picaresque) എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന തരത്തിലുള്ള നോവലിൻെറ പല ഗുണവിശേഷങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു നായകൻ തൻെറ തടിമിടുക്കും ബുദ്ധിശക്തിയും കൊണ്ടു രസകരവും അപകടകാരിയുമായ പല സന്ദർഭങ്ങളെയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നേറുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഇവിടെ നാം കാണുന്നതു്. സ്പെയിനിൽ ഉത്ഭവിച്ചു യൂറോപ്പുവൻകരയിലാകമാനം ഒരുകാലത്തു പടർന്നു പന്തലിച്ച ഇത്തരം നോവലുകൾ മലയാളത്തിലും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കാരാട്ടു് അച്ചുതമേനോൻെറ വിരുതൻശങ്കുവിനു ശേഷം അത്തരം നോവലിൻെറ ശ്രദ്ധേയമാതൃകകൾ കാഴ്ചവെച്ചതു വി. കെ. എൻ ആണെന്നു പറയാം.

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിലെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരനു് എങ്ങനെ അധികാരത്തിൻെറ പരമോന്നതശ്രേണികളിൽ എത്തിച്ചേരാം എന്നു രൂക്ഷമായ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിൻെറ സഹായത്തോടെ കാണിച്ചുതരുന്ന ഒരു നോവലാണു് ജനറൽ ചാത്തൻസ്. ചാത്തൻസ് എന്ന പാർട്ടിപ്രവർത്തകനാണു് മുഖ്യകഥാപാത്രം. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻനായർ എന്ന പാർട്ടിസെക്രട്ടറിയുടെ സഹായത്തോടെ ഒരൊററ രാത്രികൊണ്ടു സർക്കാർവക പുറമ്പോക്കിൽ അസംഖ്യം കുടിലുകൾ വെച്ചുകെട്ടി ഒരു നഗർ നിർമ്മിച്ചു് അതിൻെറ ഉദ്ഘാടനം വനംവകുപ്പുമന്ത്രിയെക്കൊണ്ടു നിർവ്വഹിപ്പിക്കുന്ന സംഭവത്തിൻെറ വിവരണത്തോടെ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു. 'കുറുഞ്ചാത്തനഗർ' എന്നാണു് നഗറിൻെറ പേരു്. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻനായർ എന്ന പേരു കുറുക്കി 'കുറു' എന്നാക്കി അതിനൊപ്പം തൻെറ പേരായ 'ചാത്തനും' ചേർത്താണു് കുറുഞ്ചാത്തനാകുന്നതു്. നഗറിനു വ്യക്തികളുടെ പേരിടരുതെന്നും അതിനു കർഷകത്തൊഴിലാളി നഗർ എന്നു പേരിടണമെന്നും മന്ത്രി വിധിച്ചപ്പോൾ മന്ത്രിയും ചാത്തൻസും തമ്മിലിടഞ്ഞു. മന്ത്രിയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്താൻ ചാത്തൻസ് ഒരു വിദ്യ പ്രയോഗിക്കുന്നു. 'പൂവമ്പഴം പോലത്തെ രണ്ടു ചെക്കന്മാരെ' മന്ത്രി കൂടെക്കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിൻെറ ഔചിത്യം പാർട്ടിയോഗത്തിൽ പ്രമേയം മുഖേന ചോദ്യം ചെയ്യുമെന്നു ചാത്തൻസ് പറഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രി പത്തി താഴ്ത്തി. ആ പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ കൈക്കൂലിയായി ചാത്തൻസ് ആവശ്യപ്പെടുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലൊന്നു 'സാഹിത്യപരമാണു്. മന്ത്രി തൻെറ സ്വാധീനമുപയോഗിച്ചു ചാത്തൻസിനു് അക്കാദമി അവാർഡ്

വാങ്ങിക്കൊടുക്കണം. രണ്ടാമത്തേതു നഗറിൻെറ കവാടത്തിലുള്ള 'കർഷകത്തൊഴിലാളി നഗർ' എന്ന ബോർഡ് 'കറുഞ്ചാത്ത നഗർ' എന്നാക്കി മാററിയാൽ മന്ത്രി അതിൽ ഇടപെടരുത് എന്ന തുമന്നെ.

ഇതുവരെ ഒരൊററ സാഹിത്യകൃതിയും രചിക്കാതെ തന്നെ ചാത്തൻസ് അക്കാദമി അവാർഡു വാങ്ങുന്ന വിദ്യ വി. കെ. എൻ. രസകരമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇട്ടപ്പുമുതലാളിയുടെ ഗോഡൗണിൽ ടൺ കണക്കിന് അപ്രകാശിത കൃതികൾ കെട്ടിക്കിടപ്പുണ്ട്. അവയിലൊന്നെടുത്തു സ്വന്തം പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. എം. കെ. കണ്ടരാമൻ എന്നയാളെഴുതിയ 'ഒരു കൃഷിഗാനം അഥവാ കർഷകനാദം' എന്ന ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമായിരുന്നു അതു്. കൃതിയുടെ രണ്ടു പ്രതികൾ ചാത്തൻസ് തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി വനം വകുപ്പുമന്ത്രി മുഖേന വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നു. അഞ്ചാം തരം വരെ പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയും ശാന്തതയും നിർഗ്ഗുണപാഠശാലാദ്ധ്യാപകത്വവും നിഴലിച്ച മുഖത്തോടുകൂടിയ വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടറും കൂടി ഗ്രന്ഥം അക്കാദമി അവാർഡിന്നു സർവ്വഥാ യോഗ്യമെന്നു ചാത്തൻസിനെ അറിയിക്കുന്നു. അവസാനം ചാത്തൻസിന്നു് അവാർഡ് കിട്ടുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ നോട്ടം കേന്ദ്രത്തിൻെറ അവാർഡിലേയ്ക്കാണ്. 'സമ്മാനാന്തം കവിത്വം' എന്ന ചൊല്ലിൽ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ചാത്തൻസ് അതും സാധിച്ചെടുക്കുന്നു. അതു നേടിയെടുത്ത വഴിയും രസകരമായി വി. കെ. എൻ. വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കേന്ദ്ര അവാർഡ് ശുപാർശ ചെയ്യുവാൻ അധികാരമുള്ള ആളുകളെ കാണുവാൻ ടാക്സിഡ്രൈവർ രാധാകൃഷ്ണനേയും കൂട്ടി ചാത്തൻസ് കോഴിക്കോട്ടും കൊച്ചിയിലും ഒക്കെ പോകുന്നു. ആ മാന്യന്മാർക്കും പകരമെന്തെങ്കിലും വേണം. ഒരാൾക്കു വേണ്ടതു ടൂറിസ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ അധ്യക്ഷസ്ഥാനമാണ്. മററെയാൾക്കു സർക്കാരെടുക്കുന്ന ഡോക്യുമെൻററികളിൽ ഒരെണ്ണവും. അങ്ങനെ സംസ്ഥാനത്തിലെയും കേന്ദ്രത്തിലെയും അക്കാദമി അവാർഡുകൾ കരസ്ഥമാക്കുന്ന വീരന്നു പിതൃരാജ്യത്തെ അവാർഡ് സംഘടിപ്പിക്കാനാണോ വിഷമം? അതിനുവേണ്ടി 'അഭിനവവിപ്ളവരാസവളാചാര്യ'നായ മുൻ പ്രതിപുരുഷനെ കാണുവാൻ പോകുന്നു. ആചാര്യൻ ചോദിച്ച ഒരു ചോദ്യം വി. കെ. എൻ. പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്: ''ചാത്തൻസ് ഇടതാണോ?'' അതിനു ചാത്തൻസിൻെറ ഉത്തരം നോക്കുക: ''ഗണിതശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തപരമായ ഒരു ചോദ്യമാണത്.. എവിടെനിന്നു നോക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ഞാൻ ഇടതാണോ അല്ലയോ എന്നതിന്നുത്തരം. നന്നെ ഇടതു മാറിയാണ് നോട്ടമെങ്കിൽ ഞാൻ വലതും തുലോം വലതു മാറിയാണ് വീക്ഷണമെങ്കിൽ അന്നേരം ഇടതുമായി തോന്നും. ആപേക്ഷിക സിദ്ധാന്താധിഷ്ഠിതമാണ് സൂത്രം.''

ചാത്തൻസിൻെറ കൃതിക്കു കേന്ദ്ര അവാർഡ് കിട്ടുമെന്ന് ഏതാണ്ടുറപ്പായ നിലയ്ക്കു് ഇനി രണ്ടവാർഡുകൾ കൂടി മതി. ജ്ഞാനപീഠവും നൊബേലും. ചെക്കൻെറ ക്ഷണപ്രകാരം ചാത്തൻസ് തൻെറ പ്രവർത്തനരംഗം ഡൽഹിയിലേയ്ക്കു മാററുന്നുണ്ട്. വൈസ് ചീഫ് ഓഫ് ആർമി സ്ററാഫ് (കരസേനാ ഉപമേധാവി) വാതരോഗമായി ഒളിവിലായതിനാൽ ആ തസ്തിക ഒഴിവായിരുന്നു. അതിന് ഒരു സിവിലിയനായാൽ പററില്ലേ എന്ന ചോദ്യത്തോടെ ചാത്തൻസ് ആ പദവി ഏറെറടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചവിട്ടുപടികൾ ഒന്നൊന്നായി കയറിപ്പോകുന്ന ചാത്തൻസ് അവസാനം ഒരു പട്ടാളവിപ്ലവം നടത്തി രാജ്യത്തിൻെറ ഭരണനിയന്ത്രണം ഏറെറടുക്കുന്നു. അതിനിടയിലാണ് ചാത്തൻസിനു സാഹിത്യത്തിനുള്ള നൊബേൽസമ്മാനം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന വിവരം വരുന്നതു്. നോവലിൻെറ അവസാനത്തിൽ ചാത്തൻസിൻെറ ഒരു കമ്പസാരമുണ്ട്. ''ആക്കം എന്തും നേടിയെടുക്കാവുന്ന ചുററുപാടാണിവിടെ. സ്റേററ് അക്കാദമി മുതൽ നൊബേൽ സമ്മാനങ്ങൾവരെ ഞാൻ നേടി. എങ്ങനെ? ചരടു വലിച്ചു്.''

ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സിലുണ്ടായ പിളർപ്പിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിലെഴുതപ്പെട്ട ഒരു ശുക്ഷാക്ഷേപകൃതിയാണ് സിൻഡിക്കേററ്. പയ്യനാണ് ഇതിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രം. ആനന്ദ്, സുനന്ദ, രാമൻ, സോഷ്യലിസ്ററായ സുഖദേവ്, അക്കാലത്തെ അറിയപ്പെടുന്ന മററു രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾ എന്നിവർ മററു കഥാപാത്രങ്ങളും. ബങ്കലപുരിയിൽ (ബാംഗളൂർ എ. ഐ. സി. സി. സമ്മേളനം) നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണത്തോടെ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ ശിങ്കമായും വി. വി. ഗിരിയെ വിഹാരത്തിൽനിന്നുള്ള ജഗജില്ലനായും സഞ്ജീവറെഡ്ഡിയെ ശീററിമുളകയ്യാജിയായും മൊറാർജി ദേശായിയെ ധനകാര്യസ്ഥൻ ധാമ്മികജി, പൂച്ചസന്ന്യാസി എന്നീ പേരുകളിലും എസ്. കെ. പാട്ടീലിനെ കാട്ടിൽജിയായും വൈ. ബി. ചവാനെ വീട്ടുകാര്യസ്ഥൻ ഛത്രപതിയായും താരകേശ്വരിസിഹ്നയെ താടകേശ്വരിയായും കാമരാജനാടാരെ മൗനിയായും ഈ കൃതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പത്രപ്രവർത്തകനായ പയ്യൻ സാൽവൻ പ്രഭുവിൻെറ പത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ബാങ്കുദേശസാത്ക്കരണപ്രമേയമായിരുന്നല്ലോ പിളപ്പിൻെറ ഒരു മുഖ്യഹേതു. അതിനെക്കുറിച്ചും എട്ടിനപരിപാടിയെക്കുറിച്ചും ഉള്ള പലരുടേയും വീക്ഷണങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ സരസമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'സത്ക്കാരം' എന്നാണ് വി. കെ. എൻ. ബാങ്കുദേശസാത്ക്കരണത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ള പേര്. പ്രസിഡൻറ്

തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരിച്ചു വോട്ടു ചെയ്യണമെന്ന അന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയും ഇവിടെ പരാമർശ വിഷയമായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു രാഷ്ട്രീയനോവലാണെങ്കിലും കഥാപാത്രചിത്രീകരണത്തിൽ വി. കെ. എൻ. നല്ല മികവ് കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സാൽവൻപ്രഭുവിന്റെ ഒരു വിശദമായ ചിത്രം ഇവിടെ വരച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്രതന്നെ മിഴിവുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളാണ് പയ്യനും സുനന്ദയും. മുഗിളാവശിഷ്ടത്തിനു താഴെ പയ്യനും സുനന്ദയും ആടിയ പ്രേമനാടകം ഈ നോവലിലെ മികച്ച രംഗങ്ങളിലൊന്നാണ്.

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുടെ ധനമോഹത്തിന്റെ നേർക്ക് വി. കെ. എൻ. ക്രൂരമ്പുകൾ തൊടുത്തുവിടുന്നുണ്ട്. ചാന്തിനീദേവിയുടെ ആവശ്യം ഒരു ലക്ഷം രൂപയാണ്. രാഷ്ട്രീയക്കണക്കിൽ, അതുപോലെ, റഷ്യൻ കരടിയുടെ ആക്രമണത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് അമേരിക്കൻ പണം തട്ടാൻ നടത്തുന്ന ഒരു ശ്രമത്തെക്കുറിച്ചും നോവലിൽ പരാമർശമുണ്ട്. പത്രപ്രവർത്തകരെ കളിയാക്കുന്നതിനിടയിൽ അവരുടെ ഫ്രീലാൻസിങ്ങിനെ വി. കെ. എൻ. ഒന്നു ചൊട്ടിവിടുന്നു. ഈ നോവലിൽ, സോഷ്യലിസ്റ്റായ സുഖദേവ് എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ. 'അണുശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പര എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. ഭൂപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ളത് ഇന്നു തുടങ്ങും' എന്നു പറയുന്ന സുഖദേവ് വയററുപിഴപ്പിനുവേണ്ടി തൂലികയുന്തുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്റെ ഒരു ശരിയായ പ്രതിനിധിതന്നെ.

'ആരോഹണം' എന്ന നോവലിലെ കേന്ദ്രബിന്ദു വി. കെ. എൻ.ന്റെ സുപ്രസിദ്ധകഥാപാത്രമായ പയ്യനാണ്. ഒരു പാർലിമെന്റ് മെമ്പറുടെ ചീഫ്കുക്കും എ. ഡി. സി.യുമായെത്തുന്ന പയ്യൻ ദൽഹിയിലെ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ ആരോഹണം ചെയ്യുന്ന കഥയാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. പയ്യനെ സാക്ഷി നിർത്തിക്കൊണ്ടു വി. കെ. എൻ. രാഷ്ട്രീയനായകന്മാരുടെയും നായികമാരുടെയും കുതന്ത്രങ്ങളും കുതികാൽവെട്ടുകളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സുനന്ദ, പണ്ഡിററ്ജി, മി. ഭണ്ഡാരി, സാൽവൻപ്രഭു, അനസൂയ എന്നിവരാണ് മററു പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ.

സുനന്ദയാണ് പയ്യനുവേണ്ടി ആദ്യം സഹായഹസ്തം നീട്ടുന്നത്. പയ്യനുവേണ്ടി അവൾ രഘുബീർ ചൗധരിയെ കാണുന്നു. പാർട്ടി പ്രസിഡൻറായ മൗനിയെ നേരിട്ടു പരിചയമുള്ള പയ്യനെക്കൊണ്ടു തനിക്കും ഉപകാരമുണ്ടാകുമെന്നു ചൗധരി മനസ്സിലാക്കുന്നു.

സൊസൈററി ലേഡികളുടെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമെന്ന ഹിപ്പോക്രസി വെളിവാകുന്നതു സുനന്ദ, അനസൂയ എന്നിവരുടെ ചെററപ്പുരസമൂഹങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിലൂടെയാണ്. ചെററപ്പുരകളെ അതേപടി നിലനിർത്തേണ്ടത് അവരുടെ ഒരാവശ്യമാകുന്നു. രണ്ടു മഹിളകളുടേയും ചെററപ്പുരസമൂഹങ്ങൾ സംയോജിപ്പിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം വന്നപ്പോൾ അനസൂയ അതിനെ എതിർക്കുന്നു. സാമൂഹ്യതാരം നടത്തുന്ന ചെററപ്പുരകളും പാർട്ടി നടത്തുന്ന തന്റെ ചെററപ്പുരകളും കല്പാന്തകാലംവരെ വേറെ നില്ക്കണമെന്നാണ് അവളുടെ ഇംഗിതം. ചെററപ്പുരകളുടെ സേവനത്തിന്റെ മറവിൽ മന്ത്രിയും അമേരിക്കൻ പ്രൊഫസറും ന[illegible]ന്നുന്ന കാമകേളികളുടെ ചിത്രം വി. കെ. എൻ. [illegible]ുകാണിക്കുന്നു.

പയ്യൻ പടവുകൾ [illegible]യറുന്നതു വി. ഐ. പി.കളുമായുള്ള പരിചയംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും കൗശലങ്ങളും കൊണ്ടുംകൂടിയാണ്. ചൗധരിയുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ താനൊരു ബുദ്ധിജീവിയാണെന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടി ഡുബ്രോവ്സ്കി എന്ന റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനെ പയ്യൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ഇതേ അടവാണ് അനസൂയയോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ പയ്യൻ പയററുന്നത്. അവിടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നതു ക്ലാസ്വിററ്സ് ആണ്. അതാരാണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ റഷ്യൻ ജനറലോ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ ആയിരുന്നു എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു പയ്യൻ തടിതപ്പുന്നു.

പയ്യന്റെ ദൽഹിയിലെ താവളങ്ങളിൽ ചിലവയുടെ വർണ്ണന ഈ നോവലിനു പൊലിമ നല്കുന്നു. കിങ്ങ്സ്റ്റൺ റസ്ററാറൻറ്, ദാമൂസ് കഫേ എന്നിവയുടെ വിവരണം വിശ്വസനീയമാംവിധം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ ദുഷ്ചെയ്തികളെ വിവരിക്കുന്നതിൽ വി. കെ. എൻ. ഒരു ലോപവും കാണിക്കുന്നില്ല. പത്തും നൂറും രൂപമാത്രം മുതൽമുടക്കി കടലാസിൽ വ്യാപാരവും കെട്ടിടനിർമ്മാണവും കഴിച്ചു ലക്ഷങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചവർ ഒരു വശത്ത്; പശുവിന്റെ പേരിൽ പ്രകടനം നടത്തി നൂറുകണക്കിൽ മനുഷ്യരെ കുരുതികൊടുക്കുന്ന ആത്മീയവാദികൾ മറുവശത്ത്. ഉത്തരഭാരതത്തിൽ ഇന്നും നടമാടുന്ന ഹരിജനമർദ്ദനത്തിന്റെ ഒരു ഭീകരചിത്രവും വി. കെ. എൻ. വരച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്ത മന്ത്രി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചപ്പോൾ അത് ഏതു ഭാഷയാണെന്നു സംശയിച്ച അമേരിക്കൻ പ്രൊഫസർക്ക് അത് ഇംഗ്ലീഷായിരുന്നു എന്നു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു പയ്യന്. കൈക്കൂലി എത്ര ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണ് മറെറാന്ന്. പയ്യൻ ചൗധരിയുടെ മുറിയിലേയ്ക്കു വഴി ചോദിക്കുമ്പോൾ ചിരകാലമായുള്ള ശീലംകൊണ്ടു ഒരാൾ പെട്ടെന്ന് ''എന്തുതരും?'' എന്നു ചോദിച്ചുപോകുന്നു.

നോവലിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തു സനാതന സംഘം നടത്തുന്ന പ്രകടനം വെടിവെപ്പിലവസാനിക്കുന്നതും ആഭ്യന്തരമന്ത്രി രാജിവെയ്ക്കുന്നതുമടക്കമുള്ള സംഭവങ്ങൾ നോവലിസ്ററു വിവരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിലെ ആ കറുത്ത അദ്ധ്യായം വി. കെ. എൻ. അതീവഹൃദ്യമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ നോവലിന്റെ പൊതുസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്. ആറാമദ്ധ്യായത്തിലെ മിസ്ററിക്ക് ഡയലോഗും എട്ടാമദ്ധ്യായം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ന്യൂഡൽഹിയുടെ ചരിത്രവുമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പ്രസിദ്ധമായ വി കെ. എൻ. ശൈലിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങൾ വി. കെ. എൻ. ന്റെ ശൈലീവല്ലഭത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം നോവലിലെ മററു വിവരണങ്ങൾക്കും ആഖ്യാനങ്ങൾക്കും ഒരു പരഭാഗശോഭ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

പയ്യനും ഇട്ടൂപ്പുമുതലാളിയും പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായ 'ഒരാഴ്ച' എന്ന കൊച്ചുനോവൽ അവരുടെ ഒരാഴ്ചത്തെ ഡൽഹിജീവിതം വിവരിക്കുന്നു. അമേരിക്കയിലെ സിറാക്യൂസിൽ ഒരു സെമിനാറിനു പോകാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇട്ടൂപ്പ് മുതലാളി ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച ദൽഹിയിലെത്തുന്നത്. പയ്യൻ അയാളെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ശനിയാഴ്ച അവർ പരിപാടികൾ ആസൂത്രണംചെയ്യുന്നു. റഷ്യക്കാരുമായി 'ഒരെടവാട്' നടത്തണം. വേറെ രണ്ടുമൂന്നുപേരെ കാണണം, ഡാൻസു പഠിക്കണം. ഞായറാഴ്ച, റഷ്യൻ സായിപ്പ് ബൊക്കളാംസ്കിയുമായി ഇട്ടൂപ്പിന്റെ കൂടിക്കാഴ്ചയാണ്. പലതും തട്ടിവിടുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കവളപ്പാറക്കൊമ്പൻ ഒരു മഹാകവിയാണെന്നുവരെ ഇട്ടൂപ്പ് സായിപ്പിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. തിങ്കളാഴ്ച മുതലാളി കാണുന്നത് അമേരിക്കൻ എംബസിയിലെ മദാമ്മയെയാണ്. അമേരിക്കയിൽ 'എഞ്ചോയ്' ചെയ്യാൻ പണം വേണമെന്നു മുതലാളി പറഞ്ഞപ്പോൾ മദാമ്മ ഒരു വഴി ഉപദേശിക്കുന്നു: നൂറുറുപ്പികയുടെ കരകൗശലസാധനങ്ങൾ വാങ്ങി അമേരിക്കയിൽ വിററാൽ നൂറുഡോളർ കിട്ടും. റഷ്യക്കാരുടെ പേരുപറഞ്ഞു പേടിപ്പിച്ചു മദാമ്മയിൽനിന്ന് ഒരു പുതിയ കരാറും തരമാക്കുന്നു. ചൊവ്വാഴ്ച, ദൽഹി സെക്രട്ടേറിയററിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ മൽഹോത്രയെ കാണുവാനാണ് മുതലാളി ശ്രമിക്കുന്നത്. ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു ഹോട്ടലിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിനുശേഷം നായരുമായി സാഹിത്യപരമായ ഒരു ഡയലോഗു നടത്തുന്നു. ഒരു പ്രസാധകൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള ഇട്ടൂപ്പിന്റെ സാഹിത്യവീക്ഷണം ഈ സംഭാഷണത്തിൽ നിഴലിക്കുന്നു. ബുധനാഴ്ച നാടൻപാട്ടുകളുടെ കൗൺസിലിൽ പുസ്തകപ്രസാധനത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ചയാണ്. അവരുടെ ചതിയിൽ ഇട്ടൂപ്പ് വീഴുന്നില്ല. അവസാനത്തെ ദിവസമായ വ്യാഴാഴ്ച ഇട്ടൂപ്പുമുതലാളി ഡാൻസു പഠിക്കുന്നു. കണ്ണൂർക്കാരി കൗസു എന്ന മദാം ഫ്ളോറിയാണ് ഇട്ടൂപ്പിന്റെ ഗുരു. അങ്ങനെ ഒരാഴ്ച ഡൽഹിയിൽ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മുതലാളി അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു പറക്കുന്നു.

'സർ'സ്ഥാനം കിട്ടുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ 'നാലയലത്തും ജന്മിയായിരുന്ന' പുഴക്കരെ തറവാട്ടിൽ ചാത്തുനായരുടെ കഥയാണ് 'പിതാമഹൻ'. വി. കെ എൻ. ന്റെ മാസ്റ്റർപീസും ഇതുതന്നെ എന്നു പറയാം. ആത്മസുഹൃത്ത് അഡ്വക്കററ് ജനറാൾ കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നെല്ലുകുത്തി അരിയാക്കി കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വിൽക്കുവാൻ ചാത്തുനായർ തീരുമാനിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആരോഗ്യവകുപ്പുകാരുടെ നിരോധം: അരിയിൽ വിഷാണുബാധയുണ്ടെന്നു സംശയമുള്ളതിനാൽ വില്ക്കാൻ പാടില്ല. ഈ നിരോധനം കൈക്കൂലി കിട്ടാനുള്ള ഉപായമാണെന്നറിഞ്ഞ ചാത്തുനായർ കൈക്കൂലി കൊടുത്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, താൻ കൊണ്ടുവന്ന അരി കടപ്പുറത്തുവെച്ചു കത്തിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തു. ഈ വീരകൃത്യത്തിനു പാരിതോഷികമായി വിക്ടോറിയാ മഹാറാണി അദ്ദേഹത്തിന് 'സർ' സ്ഥാനം നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതു വാങ്ങാൻ ലേഡിഷാററുമൊരുമിച്ചു ചാത്തുനായർ ബിലാത്തിക്കു യാത്രയായി.

ബിലാത്തിയിൽനിന്നു മടങ്ങി വന്നതിനുശേഷമുള്ള സർചാത്തുവിന്റെ വീരകൃത്യങ്ങളാണ് നോവലിലാകെ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. മദിരാശിവഴി മടങ്ങിയ സർചാത്തുവും ലേഡിഷാററും സുഹൃത്തു കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെ വസതിയിൽ തങ്ങുന്നു. പാരീസ്മുക്ക്, സാൻതോം, ആയിരം വിളക്ക്, തിരുകലഞ്ജർ ഡോക്ടർ കരുണാനിധി മുതലായ പല അത്ഭുതങ്ങളും ചാത്തു മദിരാശിയിൽ കാണുന്നു. മടങ്ങി നട്ടിൽ വരുമ്പോൾ കാര്യസ്ഥൻ വാരിക്കുന്നൻ നാണുനായരുമായി കൃഷിക്കാര്യം സംസാരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ സർചാത്തുവിന്ന് ഒരെതിരാളിയുള്ളതു ചോലക്കോടൻ ശങ്കരമേനോനാണ്. അയാളുമായുള്ള ഏററുമുട്ടലിലൊക്കെ തോൽവി പററുന്നതു ശങ്കരമേനോനാണ്. നാട്ടിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായ ചാത്തുനായർ ഒരു പ്രാഥമിക വിദ്യാലയവും ഓട്ടുകമ്പനിയും സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് ഒരു പാലവും പണിയുന്നു. (ലണ്ടൻ ബ്രിഡ്ജ് ഈസ് ഫാളിങ്ങ് ഡൗൺ എന്ന ടി. എസ്. എലിയട്ടിന്റെ കവിത വായിച്ചശേഷമാണ് പാലത്തിനുള്ള ആശയം കിട്ടിയതെന്നു സർ ചാത്തു പറയുന്നു) അങ്ങനെ കാലമേറെ ചെല്ലുമ്പോൾ വിക്ടോറിയാ മഹാറാണി അന്തരിക്കുകയും ആ വിവരത്തിനു ലിററൺ സ്ട്രാച്ചി സർ ചാത്തുവിന്നു കമ്പിയടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത് ഒരു ട്രാൻസ്പോർട്ട് കമ്പനി സ്ഥാപിക്കലാണ്. ഹെഡ്മാസ്ററർ

വൈത്തീശ്വരയ്യാര തന്റെ പേഴ്സണൽ സ്ററാഫിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചി നിയമസഭയിലേയ്ക്ക് ഇലക്ഷനു നിൽക്കുന്ന സർചാത്തുവിന്ന് അവിടെയും ജയംതന്നെ. കൊച്ചുഗോവിന്ദൻ എന്ന മരുമകനെയും നോവലിസ്ററ് അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചീതക്കുട്ടിക്കെട്ടിലമ്മയുമായുള്ള ബന്ധമാണ് സർ ചാത്തുവിന്റെ മറെറാരു ധീരകൃത്യം. ഇങ്ങനെ ഒരതിസാഹസികന്റെ ധീരകൃത്യങ്ങളാണ് സർ ചാത്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം നാം കാണുന്നത്.

ഈ നോവലിന്റെയും സവിശേഷസിദ്ധി ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലുള്ള ചാരുതയത്രേ. എങ്കിലും മററു പല നോവലുകളിലുള്ളതിനേക്കാളേറെ ദൃഢബദ്ധമായ ഒരു കഥാതന്തു ഈ നോവലിനുണ്ട്.

പ്രക്ഷേപണനിലയത്തിനുള്ളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ തമ്മിലുള്ള കശ്മലവും കുന്നായ്മകളും രൂക്ഷമായ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രസനീയമായ ഒരു ചെറുനോവലാണ് 'അസുരവാണി'. പഞ്ചകല്യാണി, കുഞ്ചിതം, വീരൻ, രേണു, ശകുന്തള എന്നിവരാണ് മുഖ്യകഥാപാത്രങ്ങൾ. മൂകഭാഷായൂനിററിലെ ശീതസമരത്തിന്റെ ഹാസ്യാത്മകമായ ഒരു ചിത്രം നോവലിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തുതന്നെ വരച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പെണ്ണുങ്ങൾ തമ്മിൽ വാക്കുകൊണ്ടും നാക്കുകൊണ്ടും നടത്തുന്ന തല്ലിന്റെ ഒരു ദൃശ്യം നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ രേണുകയും ശകുന്തളയും തമ്മിലുള്ള ലഹളയുടെ ചിത്രീകരണത്തിലൂടെ വായനക്കാർക്ക് ലഭിക്കുന്നു.

പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വാർത്തകളും വിവരണങ്ങളും എങ്ങനെ തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്നു എന്നതിന്റെ ഹാസ്യാത്മകമായ ഒരു ചിത്രം ഈ നോവലിൽനിന്നു ലഭിക്കും ''ചെറാപുഞ്ചിയിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ രാത്രി ആയിരം സെൻറിമീററർ മഴ ഭൂമിയിൽ വീണ് ലോകറിക്കാർഡ് ഭേദിച്ചിരിക്കുന്ന വാർത്ത'' ലഭിച്ചപ്പോൾ പഞ്ചിക്കൊരു സംശയം. ചെറാപുഞ്ചി എവിടെയാണ്? സംശയം തീർക്കാൻ എതിരെ ഇരുന്ന വീരനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ ഉത്തരം അതു തിരുവല്ലായ്ക്കടുത്താണെന്നായിരുന്നു. വാർത്തകളുടെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങളിതാ: (1) നാലാം പദ്ധതിക്കു ശേഷമായിരിക്കും അഞ്ചാംപദ്ധതി എന്ന് ഔദ്യോഗികമായി പ്രസ്താവനയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. (2) ഇപ്പോൾ കിട്ടിയ ഒരു വാർത്ത: ഇന്നു ബുധനാഴ്ചയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, അസുരവാണി എന്ന ഈ നോവലിൽ പ്രക്ഷേപണനിലയമെന്ന മിനിയേച്ചർ പ്രപഞ്ചത്തിലെ കുടിപാർപ്പുകാരുടെ ആകാരസ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ മൗലികമായ ഹാസ്യബോധത്തോടെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിക്ടോറിയാമഹാറാണിതിരുമനസ്സിൽനിന്നു നേരിട്ടു രാജ്യം ഭരിച്ച കാലത്തു ജില്ലാഭരണം തുക്കിസായ്പിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തമായി. തുക്കിയുടെ ശിങ്കിടികളായ അധികാരിയും കോൽക്കാരനും മേനോനും തുക്ടിക്കച്ചേരിയിലെ ശിപായിയും എല്ലാംകൂടി ഭരണം നടത്തുന്നതിന്റെ ഒരു ചിത്രം 'മഞ്ചൽ' എന്ന നോവലിൽ ലഭിക്കുന്നു. മുപ്പത്തിരണ്ടുകാരൻ ഉഗ്രൻ നമ്പ്യാർ എന്ന വടക്കേമലയാളത്തുകാരൻ ശിരസ്തദാർ ആണ് മുഖ്യകഥാപാത്രം. തെക്കെമലയാളം തുക്ടിയുടെ ശിരസ്തദാർനമ്പ്യാർക്കു വടക്കോട്ടു പോവാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു കോരപ്പുഴ കടന്നു എന്ന നീചകൃത്യം ചെയ്തതിനാൽ തറവാട്ടുകാർ അയാളുടെ പുലകളിയും അടിയന്തിരവും കഴിച്ചിരുന്നു.

ഒരു ചിങ്ങമാസം ഒന്നാം തിയ്യതി ഉഗ്രൻ നമ്പ്യാർ കണ്ടർമേനോൻ എന്ന അധികാരിയെ വിളിച്ചു പരിസരത്തെ എട്ട് അധികാരിമാരേയും ആളയച്ചു അയാളുടെ വീട്ടിൽ വരുത്താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. റിക്കാർട്ടുപരിശോധനയ്ക്കു താൻതന്നെ മഞ്ചലിൽ അവിടേയ്ക്കു യാത്രയായി. അവിടെ വെച്ചാണ് കുട്ടിമാളുവെന്ന സുന്ദരിയെ കാണുന്നത് കുട്ടിമാളുവെ പരിണയിച്ചു മഞ്ചലിൽ കയററിക്കൊണ്ടു പോവുന്നതോടെ നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ കണ്ടർമേനോന്റെ വീട്ടിലെ അംഗങ്ങളുടെ ഒരു വിശദമായ ചിത്രം വി. കെ. എൻ. വരച്ചു വെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഉണ്ണനീലി, നാണുനമ്പൂതിരി, കുട്ടിരാമൻ എന്നിവരുടെ ചിത്രം രസകരമാണ്. സംബന്ധക്കാരനു സദ്യവട്ടമൊരുക്കുന്നതിന്റെ വിവരണം ആ കാലഘട്ടത്തിനു യോജിച്ചതുതന്നെ. കുളക്കോഴികൾ കാ കാ എന്നോ അതോ ഗാ ഗാ എന്നോ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക എന്നതിനെച്ചൊല്ലിയുള്ള വിവരണം ആഢ്യബ്രാഹ്മണരുടെ ഒഴിവുസമയവിനോദമായ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിന്റെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഈ നോവലിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

'മേജർ വിൽഫ്രഡ് ഹാമിൽട്ടൻ, ആനച്ചുരത്തിൽ മാടമ്പിനായർ, കല്യാണി, കോപ്പുണ്ണിനായർ, പൂതക്കുറുശ്ശി പടനായർ, ഗോപാലനച്ചൻ, പോന്നേടത്തുമഹൻ, താഴത്തു വീട്ടിൽ ഇഷ്ണൂലി, ചിന്നമ്മു എന്നിവരെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'പെൺപട'യും കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഹാസ്യാത്മകമായ ഒരു ചിത്രം കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സായ്പിനെ ശത്രുവും പരന്ത്രീസ് സായ്പിനെ മിത്രവുമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ മേജർ വിൽഫ്രഡ് ഹാമിൽട്ടൻ തന്റെ കാമുകിയായ കല്യാണിയെ കാണാൻ വരുന്നതിന്റെ വിവരണത്തോടെ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ആനച്ചുരത്തിൽ മാടമ്പിനായരുടെ ഭവനത്തിനു മുമ്പിൽ കുതിരയിറങ്ങിയ സായ്പിനെ ദൂരേനിന്നു കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ കല്യാണി തന്റെ ദാസിയോടു ''പാലുകാച്ചെടീ പാറൂ'' എന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നു.

കല്യാണിയും സായ്പുംകൂടി ഒരുമിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ പോന്നേടത്തു മഹൻ നെയ്യപ്പവും കൊണ്ടു വരുന്നതും അയാളെ കല്യാണി ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചു വിടുന്നതും ഈ നോവലിലെ രസകരമായ സംഭവങ്ങളിലൊന്നാണ്. അതിന്റെ തുടർച്ചയായിത്തന്നെ കണക്കാക്കാം കല്യാണി മൈസൂരുദ്യോഗസ്ഥനെ കൈകാര്യം ചെയ്യു കഥയും. മൈസൂർ സുൽത്താന്റെ കോഴിക്കോട്ടെ ഗവർണ്ണർ അർഷദ് ബെഗ്ഗിന്റെ തോഴി ചുനങ്ങാട്ട് ചിന്നമ്മു ആനച്ചുതുരത്തിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്നതിന്റെ വർണ്ണന വി കെ. എൻ. കരവിരുതോടെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ചിന്നമ്മു വന്നപ്പോൾ കല്യാണി നിഷ്പ്രഭയായിപ്പോയി അവിടെ വെച്ചു മേജർ ഹാമിൽട്ടനും ചിന്നമ്മുവുംകൂടി ഒരു ഗൂഢാലോചന നടത്തുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യം പാലക്കാട്ടുകോട്ട ആക്രമിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു ദിവസം മുമ്പ് അവിടെനിന്നു സുൽത്താന്റെ സൈന്യത്തിൽ പാതിയെ ഗവർണ്ണറിൽ തനിക്കുള്ള സ്വാധീനമുപയോഗിച്ചു കോഴിക്കോട്ട് വിളിപ്പിക്കുവാൻ ചിന്നമ്മു ഏല്ക്കുന്നു. ഇതിന്നു കമ്പനിയുടെ പാരിതോഷികമായി മേജർ ഹാമിൽട്ടൻ കല്യാണിക്ക് ''ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ മുദ്രയുള്ള അല്പം പവൻ'' കൊടുക്കുന്നു ചിന്നമ്മു ഇതൊക്കെ ചെയ്യുമ്പോൾ കല്യാണി സഹിച്ചു. എന്നാൽ അന്നു രാത്രി ചിന്നമ്മു ''ചരിത്രത്തോടൊപ്പം ശയിച്ചപ്പോൾ'' കല്യാണിയിലെ പക പത്തി വിടർത്തി. ചിന്നമ്മുവിനോടു പ്രതികാരം വീട്ടാൻ അവൾ ഒരുമ്പെട്ടു.

ടിപ്പുസുൽത്താൻ പിടിച്ചെടുത്ത വസ്തുവഹകൾ കമ്പനി ജന്മിമാർക്കു തിരിച്ചു കൊടുത്തു. ഹാമിൽട്ടൻ തിരിച്ചു ബിലാത്തിക്കുള്ള പുറപ്പാടായി. കല്യാണിയുടെ ഹിതമനുസരിച്ച് ഒരു രാത്രികൂടി ആനച്ചുതുരത്തിൽ താമസിക്കാൻ ഹാമിൽട്ടൻ സമ്മതിച്ചു.

'അമ്മൂമ്മക്കഥ' എന്ന പേരിൽ പന്ത്രണ്ടു നോവലെറ്റുകളുടെ ഒരു സമാഹാരംകൂടി വി.കെ. എൻ. ന്റെ വകയായുണ്ട്. 'കുടിയേറ്റം', 'മാധവൻ', 'ദസ്യുക്കൾ', 'ഒററമൂലി', 'നളചരിതം മൂലം,' 'അനുസ്മരണ—ഒരമ്മൂമ്മക്കഥ,' 'സഞ്ചാരം,' 'അന്യായം,' 'കുഞ്ഞാലന്റെ ദിവസം,' 'അടച്ചിട്ട സമൂഹം,' 'ചമ്മന്തിന്ന് ഒരു പരസ്യം,' 'സഖി' എന്നിവയാണ് ഈ നോവലെററുകൾ. മററു നോവലുകളിലെന്നപോലെ ഇവയിലും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നതു മൗലികമായ ഭാഷാപ്രയോഗചാരുതയുടെ സഹായത്തോടെയുള്ള ആഖ്യാനരീതിയാണ്. കേട്ടുപഴകിയ നളചരിതം കഥപോലും തന്റേതായ രീതിയിൽ വി. കെ. എൻ. പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. 'കുടിയേററം' ഗൾഫിൽനിന്നു വന്ന ഗോപിച്ചേട്ടനും മണിച്ചേച്ചിയും വിവാഹത്തിന്റെ മുപ്പതാം വാർഷികം ആഘോഷിക്കുന്നതിന്റെ കഥയത്രേ. മാധവൻ സ്വവർഗ്ഗരതിയുടെ കഥയും. 'കുഞ്ഞാലന്റെ ദിവസ'വും 'അടച്ചിട്ട സമൂഹ'വും ഈ സമാഹാരത്തിലെ മററു രണ്ടു നല്ല നോവലെററുകളാണ്. ആദ്യത്തേതു നാട്ടിൻ പുറത്തു നടന്ന ഒരു കൊള്ളയുടെ കഥയും രണ്ടാമത്തേതു കാശിസർവ്വകലാശാലയിൽ രസതന്ത്രം പഠിക്കാൻ പോയി സന്ന്യസിക്കാനുള്ള തീരുമാനത്തോടെ തിരിച്ചെത്തിയ രാമൻകുട്ടിയുടെ കഥയും.

വി. കെ. എൻ. നമ്മുടെ മികച്ച ഹാസസാഹിത്യകാരന്മാരിലൊരാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതം ''അതിന്റെ ഭാഷാപരവും അർത്ഥവിജ്ഞാനീയപരവുമായ ഊന്നൽ കൊണ്ടാണ് ശ്രദ്ധേയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള''തെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലുള്ള ഈ പ്രത്യേകതകൾ ഏതൊക്കെയെന്നു പരിശോധിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും.

ഹിന്ദിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള വാക്യങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും സന്ദർഭാനുസാരേണ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ഹാസ്യദ്യോതകമായ മലയാളവിവർത്തനം നല്കുകയെന്നതു വി. കെ. എൻ കൃതികളിലുടനീളം കാണുന്ന ഒരു ശൈലീവിശേഷമാണ്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം: ഭാരത്മേ ബഹുത് പ്രാന്ത് ഹൈ. ഏക് പ്രാന്ത് ദൂസരാ പ്രാന്ത് സെ ഭിന്ന് ഹൈ (ഭാരതത്തിൽ നിരവധി പ്രാന്തുകളുണ്ട്. ഒരു പ്രാന്ത് വേറെ പ്രാന്തിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ്). 'ഭഗവാൻ സഹായ്' എന്ന സംജ്ഞാനാമത്തിന്റെ വിവർത്തനം 'സ്വാമിശരണം' എന്നാകുന്നു! ഈ ശൈലീവിശേഷത്തോടടുത്തു നിൽക്കുന്ന മറെറാന്ന് ഇതരഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ അതേപടി ഉപയോഗിക്കാതെ അവയുടെ ഹാസ്യാത്മകവിവർത്തനംമാത്രം ഉപയോഗിക്കുക എന്നതാകുന്നു ഇതിന്റെ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ നോവലിലുടനീളം കാണാം. അവയിൽ ചിലവ ഇതാ: പൈയ്യിടാപ്രണയം (Calf love), അച്ഛൻകക്ഷി (Parent organization), അത്ഭുതം ചാടിക്കുക (to spring a Surprise), വിരുന്നെറിയുക (to throw a feast), ദുർബ്ബലലിംഗവിഭാഗം (the weaker Sex), നാഴികമണിക്കുചുററ് (round the clock).

വി. കെ. എൻ. ശൈലിക്കു മാററുകൂട്ടുന്ന മറെറാരു സവിശേഷത ചില പദങ്ങളുപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവയുമായി ശബ്ദപരമോ ആശയപരമോ ആയ സാമ്യതയുള്ള മററു പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതാകുന്നു. മിക്കപ്പോഴും പ്രശസ്തകൃതികളിലെ അവിസ്മരണീയമായ പ്രയോഗങ്ങളായിരിക്കും ഇവ. നോവലിലുടനീളം ഈ ശൈലീവിശേഷത്തിന്റെ ഒട്ടനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. മദാംഫ്ളോറി എന്നു പറയുമ്പോൾ മദാം ബോവറിയെ ഓർമ്മവരുന്നു. നാടൻപാട്ടുകൾ സംസ്കാരത്തിന്റെ നാരായവേരുകളാണ് എന്നു പറയുമ്പോൾ നാരകീയാഗ്നികൾ എന്നു പ്രയോഗിച്ചേ അടങ്ങൂ.

മിഥുനം എന്ന ദമ്പതികളെപ്പററി പറയുമ്പോൾ കർക്കിടകം കടന്നുവരും. ലക്ഷണമൊത്ത നാസികയുള്ളവൾ നാസികക്കാരിയാകുന്നു. ദളവയെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ തവളയെ ഓർമ്മ വരും. കത്തു വായിക്കുന്നതിനെ സപ്താഹപാരായണമായാണു കാണുന്നത്. ഒരാൾ ശൂദ്രനാണ് എന്നു പറയുമ്പോൾ അക്ഷരസംയുക്തനാണ് എന്നു പറയാൻ മടിക്കുന്നില്ല. 'പിതാമഹനി'ൽ തടങ്ങലിൽ കിടക്കുന്ന മുതലി ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനായും പെൺപടയിൽ പന്നിയിറച്ചി വരാഹമിഹിരമായും അവതരിക്കുന്നു. 'കുപിതനായ ചെറുപ്പക്കാരൻ', 'നെഞ്ചുകീറി ഞാൻ നേരിനെ കാട്ടാം' എന്നെല്ലാം വി. കെ. എൻ. സന്ദർഭാനുസാരിയായി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അനുവാചകന് അവയാസ്വദിക്കുവാൻ വിപുലമായ സാഹിത്യപരിചയം വേണ്ടിവരുന്നു.

വർഗ്ഗീകരണത്തിന്നു വശപ്പെടാത്ത പല പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിന്നു പുറമെ നോവലുകളിൽ കാണാം. ഷാമ്പെയ്ൻ എന്ന മദ്യത്തെ 'ചമ്പാഗ്നി'യായും കുരങ്ങിന്റെ ആംഗലരൂപമായി 'ക്രോങ്ങി'നെയും നാം കാണുന്നു. കഥാപാത്രസ്വഭാവത്തെ മൂർത്തവത്കരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ ദേശ്യപദങ്ങളും ശൈലികളും ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതു വി. കെ. എൻ. ശൈലിയുടെ മറെറാരു മുഖമാണ്. ഒരാഴ്ചയിലെ കണ്ണൂർക്കാരി കൗസുവിന്റെ ''ഊശ്ങ്ങളെന്ത് ന്നാപ്പാ ഇപ്പറയ്ന്നെ'' എന്ന പ്രയോഗവും പിതാമഹനിലെ വാരിക്കുന്നന്റെ പൊത്തിരുത്തിപ്ല്യാസ്സും പെൺപടയിൽ കല്യാണിയും. സംബന്ധക്കാരനായ രെക്കുണ്ണിനായരും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിലെ ''മഞ്ചലാമ്പേ?'' എന്ന ചോദ്യവും ''അതേമ്പേ'' എന്ന ഉത്തരവും ഉദാഹരണങ്ങൾ. ചുരുക്കത്തിൽ, മലയാളഭാഷയുടെ സിദ്ധികളിൽ മിക്കവയേയും തന്റെ ഹാസ്യാത്മകമായ ഗദ്യശൈലിക്കു മാററുകൂട്ടുവാൻ വി. കെ. എൻ. ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ○

PUBLISHED

The First Comprehensive History of all Indian Literatures and Indian Writing in English

Comparative Indian Literature

Volume 1

Chief Editor: Dr. K. M. GEORGE

A Prestigious Silver Jubilee Project of the Kerala Sahitya Akademi

The generic approach and the consequent design and structure of this work facilitate comparative studies of the various constituents of Indian literature... Besides presenting surveys of literary evolution, it also provides, excerpts from great works, resumes of plots and stories extracting the essence of the literature discussed. Thus aided, the reader has access to all the important authors, outstanding works and phenomena of cultural importance.

Nothing like this has been attempted before

Size Demy Quarto XX+717 pp Price. Rs. 300-00

Copies can directly be ordered from:

Kerala Sahitya Akademi Trichur 680020 Kerala.

OR

Macmillan India Limited,

40 Peters Road, Royapettah, Madras-600 014

വെല്ലുവിളികൾ, പ്രതികരണങ്ങൾ

ഡോ. എം. ലീലാവതി

ഒരാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു നല്ല നാലു വാക്കു തുറന്ന പറയണമെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു പറയുന്ന ആൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നേട്ടമുണ്ടാകണം എന്നതാണ് പൊതുവെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ നില. ചുരുക്കം ചില അപവാദങ്ങളുണ്ടാവാം. സ്വന്തം കക്ഷിയിൽപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ചു, സ്വന്തം ക്ളിക്കുകളിൽപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ചു, സ്വന്തം ജാതിമതാദി ഉൾക്കൂട്ടങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ചു നല്ലതേ പറയൂ. അതുകൊണ്ടു നേട്ടമുണ്ടാവും. നേരെമറിച്ചു പുറംകൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവരെപ്പററി എന്തു മഹത്ത്വമുണ്ടായാലും ശരി നല്ലതു പറയില്ല. (The human Zoo എന്ന പുസ്തകത്തിൽ Desmond Morris ഉപയോഗിച്ച "in groups", "out groups" എന്ന പദങ്ങൾക്കു സമാനമായിട്ടാണ് ഞാൻ ഇവിടെ ഉൾക്കൂട്ടം, പുറംകൂട്ടം എന്ന പദങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നത്.) ഇത് ഒരു അംഗീകൃതവ്യവസ്ഥയായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രശംസാരൂപമായി എന്തു പറയപ്പെടുമ്പോഴും അതിൽ ഉൾക്കൂട്ടബന്ധം ആരോപിക്കുകയും മറിച്ചുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുറംകൂട്ടബന്ധം ആരോപിക്കുകയും ഏറെക്കുറെ ഒരു ശീലമായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ 'വെല്ലുവിളികൾ, പ്രതികരണങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകത്തെപ്പററി നല്ലതു മാത്രം ഞാൻ പറയുമ്പോൾ, അതിൽ വല്ല നേട്ടവും നോട്ടമിട്ടിരിക്കും എന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ടാവാം. പൂജ്യപൂജയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നുംതന്നെ എൻെറ ലക്ഷ്യമല്ല എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞാലും അക്കൂട്ടർക്കു വിശ്വാസം വരില്ല. ഈ ബുദ്ധിജീവികൾ (Intellectuals) എന്നു വിളിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഇന്നത്തെ കേരളീയരിൽ അഗ്രപൂജ അർഹിക്കുന്നതാരാണ് എന്നു ചോദിച്ചാൽ എൻെറ ഉത്തരം എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എന്നാണ്. നിസ്സാരയായ എൻെറ വക ഒരു സാക്ഷ്യപത്രം കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നോ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കോ ഒന്നും നേടാനില്ല. എനിക്കു സത്യമായിത്തോന്നുന്ന ഒന്നു ഞാൻ പറയുന്നു എന്നുമാത്രം. ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണത്തിൽ അതിന്നു പ്രസക്തിയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാനാമുഖമായ വ്യക്തിത്വങ്ങളിൽ കവിത്വമൊഴികെ മറെറല്ലാററിനും ഇതിൽ പ്രകാശനം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകം വായിക്കുക എന്നതിന്നർത്ഥം ഒരസാധാരണപ്രതിഭയോടൊപ്പം പ്രപഞ്ചത്തിൻേറയും വിജ്ഞാനത്തിൻേറയും നാനാമേഖലകളിൽ സഞ്ചരിക്കുക എന്നാണ്. അപരിചിതമായ ലോകങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ആ സഹയാത്ര, അനുയായികളെ പലപ്പോഴും കിതപ്പിക്കും. ദണ്ഡിയാത്രയിൽ വൃദ്ധനായ ഗാന്ധിജി ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെപ്പോലെ കാൽ നീട്ടിവെച്ചു പറക്കുംപോലെ നടക്കുമ്പോൾ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്ന ചെറുപ്പക്കാർപോലും കിതയ്ക്കുന്ന ഒരു രംഗമുണ്ടല്ലോ 'ഗാന്ധി' എന്ന ചിത്രത്തിൽ. അതാണ് ഓർമ്മ വന്നത്. ഈ ജ്ഞാനവൃദ്ധൻ ചിന്താപ്രപഞ്ചത്തിൻെറ സങ്കീർണ്ണവും ദുർഗ്ഗമവുമായ മേഖലകളിലേയ്ക്ക് ഓടിക്കേറുമ്പോൾ യുവധിഷണകൾക്കുപോലും കിതച്ചുകൊണ്ടേ അനുയാത്ര ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ എന്നുവരും.

ഈ വൈജ്ഞാനികഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയങ്ങൾക്ക് അത്രയേറെ വൈചിത്ര്യവൈവിധ്യവൈപുല്യങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യമഹത്ത്വം, ശാസ്ത്രപുരോഗതി, സംസ്കാരം, സാഹിത്യാദികലകൾ, രാഷ്ട്രമീമാംസ, അർത്ഥശാസ്ത്രം, ഭവിഷ്യവിജ്ഞാനം, ലോകചരിത്രം, തത്ത്വശാസ്ത്രം, ധർമ്മബോധം, ഭാഷ, ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അന്വേഷണപരിധിയിൽപ്പെടുന്നു. ഏതു വിഷയമായാലും കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു സംക്ഷിപ്തമായി ലളിതഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷയം എത്ര ഗഹനമായാലും സാധാരണക്കാർക്കു മനസ്സിലാകണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അതിലളിതമായി പ്രതിപാദിച്ചുപോകുന്നു. കൂടെ ചെല്ലുന്നവർ കിതയ്ക്കും എന്നു പറഞ്ഞതു 'സഞ്ചാരവേഗ'ത്തെ ഓർത്തിട്ടാണ്. ജിജ്ഞാസുക്കൾക്കു പ്രതിപാദനം ഒട്ടും ദുർഗ്രഹമായി അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും വിശ്വവിജ്ഞാനകോശങ്ങളും മററുമായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആധാരഗ്ര

ന്ഥങ്ങളും. ശേഖരിച്ച ആശയങ്ങളും സ്വന്തം ചിന്തയിൽവെച്ച് അരച്ചു പാകപ്പെടുത്തി നല്ല മലയാളത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ദഹിക്കുന്നു. ഒട്ടും തന്നെ വിവർത്തനച്ചുവ അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിശ്വവിജ്ഞാനകോശങ്ങളുടെ ഫലം ചെയ്യുന്നു. കൃഷ്ണവാരിയരെപ്പോലൊരു പ്രതിഭാശാലിയുടെ കാര്യത്തിൽ ശാരീരികമായ പ്രായം ഒരു പ്രശ്നമല്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ളവരെ അവർക്കു വയ്യെന്നു സ്വയം തോന്നുന്നതുവരെ പ്രവർത്തിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വൈജ്ഞാനികഗ്രന്ഥനിർമ്മാണരംഗങ്ങളുടെ തലപ്പത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് ബുദ്ധിയുള്ള ഗവർമ്മെൻറുകൾ ചെയ്യുക. ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ 72-ാംപേജിൽ ഉള്ള ഒരു പരാമർശം വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അതോർത്തുപോയി. അമേരിക്കൻ നാവികസേനാവിഭാഗത്തിൻെറ തലവനായിരുന്ന അഡ്മിറൽ റിക്കോവർ അറുപതു വർഷത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം 82-ാം വയസ്സിലാണത്രേ വിരമിച്ചത്. അസാധാരണവ്യക്തിത്വങ്ങളിൽനിന്ന് നേടാവുന്നതു നേടാൻ അസാധാരണനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണം. അതിന്ന ജാതിമതകക്ഷിരാഷ്ട്രീയാദികൾക്കപ്പുറമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഭരണകൂടങ്ങളുണ്ടാകണം. നമ്മുടെ ഈ കൊച്ചുരാജ്യത്തു വൈജ്ഞാനികപ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ജാതി, മതം, രാഷ്ട്രീയകക്ഷി എന്നിവയുടെ പ്രാതിനിധ്യമനുസരിച്ചു പങ്കുവെയ്ക്കുകയാണല്ലോ പതിവ്. ധിഷണാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ പല പരിഗണനകളുമാണ് ഭരണാധികാരികളെ പാക്കിലാക്കാൻ ഉപയുക്തങ്ങളാകുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ ചിന്തിപ്പോയ, തട്ടിമറിഞ്ഞുപോയ, പാലിനെച്ചൊല്ലി ദുഃഖിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം? ഔദ്യോഗികപദവികളുടെ കാര്യത്തിൽ മുത്തി ചത്തു കട്ടിലൊഴിയാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നവരുടെ പെരുംപട ഇത്തരം പരിദേവനങ്ങളെ നിസ്സാരമായിത്തള്ളുകയേയുള്ളു. എങ്കിലും പറയാതെ തരമില്ല, ധിഷണാശാലികളുടെ കഴിവുകളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉപയോഗിക്കാത്ത നാട് അതിൻെറ ദേശീയനഷ്ടം എന്തെന്നറിയുന്നില്ല എന്ന്. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിൽനിന്നു പോരുമ്പോൾ ഇവിടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വൈജ്ഞാനികസ്ഥാപനത്തിൻെറയോ സർവ്വകലാശാലയുടെയോ അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തു കൃഷ്ണവാരിയരെ നിയമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത് ആ സ്ഥാപനത്തിന്നൊരു ബഹുമതിയാകുമായിരുന്നു. ഭാഷമുതൽ ടെക്നോളജിവരെ എന്തിൻെറ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള സ്ഥാപനമായാലും അതിൻെറ ഭാഗധേയം വഹിക്കാനദ്ദേഹത്തിന്ന കഴിയുമായിരുന്നു. അതില്ലെങ്കിൽ, കാലപരിധിയുടെ കടിഞ്ഞാണുകളൊന്നുമില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രൊഫസർ—എമെറിററസ് പദവിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അവരോധിച്ചാലും മതിയാകുമായിരുന്നു. എത്രയേറെ വിദ്യാർത്ഥികൾ അതിൻെറ സത്ഫലം അനുഭവിച്ചേനേ. ഇത്തരം മഹാപ്രതിഭകളെ അത്രയേറെയൊന്നും ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്നും കിട്ടുകയില്ല. കിട്ടുമ്പോൾ അത് ഉപയോഗിക്കാതിരുന്ന വിഡ്ഢികളുടെ തലമുറയെന്നു ഭാവി നമ്മെ വിലയിരുത്തും. ഇപ്പോൾ കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു കേന്ദ്രഭരണകൂടം അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഒരു പദവിയും പ്രവർത്തനരംഗവും നൽകിയതു ചെറിയൊരു പരിഹാരമായി. ഭരണകൂടങ്ങളും സർവ്വകലാശാലകളും 'സാങ്കേതികതടസ്സ'ങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുമടക്കി നിന്നപ്പോൾ, ''അങ്ങയ്ക്കുള്ള കസേര ഇവിടെ എപ്പോഴും ഒഴിഞ്ഞുതന്നെയിരിക്കും'' എന്നു സ്വാഗതം ചെയ്യാനുള്ള ഔചിത്യവും ദീർഘദർശിത്വവും ഉണ്ടായത് ഒരു വ്യവസായിക്കാണ്. ശ്രീ. കൃഷ്ണസ്വാമിറെഡ്യാർ അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ 'കങ്കുമ'ത്തിൻെറ വിധാതാവാക്കി അവരോധിച്ചതുകൊണ്ടു ചർച്ചാവിഷയമായ ഈ മഹാഗ്രന്ഥം നമുക്കു ലഭിച്ചു. ഇരിക്കുന്ന കസേരയുടെ ഉയർച്ചകൊണ്ട് ഔന്നത്യം ആർജിക്കുന്നവരുണ്ട്. സ്വന്തം മനസ്സുകൊണ്ട് ഇരിപ്പിടത്തിന്നു മഹത്ത്വം ഉണ്ടാക്കുന്നവരുമുണ്ട്. കൃഷ്ണവാരിയർ എവിടെ ഇരുന്നാലും ആ സ്ഥാനത്തെ മഹത്ത്വപ്പെടുത്തും. ഈയാഴ്ചയിൽ വായിച്ച് അടുത്ത ആഴ്ചയിൽ മനസ്സിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകുന്ന വകുപ്പിൽപ്പെട്ട മുഖതിലകങ്ങൾക്കു പകരം ഏറെക്കാലത്തേയ്ക്കു പ്രസക്തിയുള്ള മുഖലേഖനങ്ങളെഴുതാൻ അദ്ദേഹം മിനക്കെടുന്നതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളായി വികസിക്കാനിടയുള്ള ഒരു വൈജ്ഞാനികഗ്രന്ഥശേഖരം നമുക്കു ലഭിക്കാൻ പോകുന്നു. ഈ പുസ്തകം അതിൻെറ ഒന്നാംഭാഗമാണ്. ഇതിലുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായവയെപ്പററി ഒരു രൂപരേഖയും അവ അവതരിപ്പിച്ചതിൻെറ സവിശേഷതകളും സംഗ്രഹിക്കാം.

1. മനുഷ്യമഹത്ത്വം

സ്മൃതിചിത്രങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ആണ് പല പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിൽപ്പെട്ട മഹാന്മാരുടെ സിദ്ധികളിലേയ്ക്കും സാധനകളിലേയ്ക്കും നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നത്. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, കുഞ്ഞിരാമൻനായർ, വക്കം അബ്ദുൽഖാദർ, വെണ്ണിക്കുളം, ഏലിയാസ് കാനെററി, ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ, കാമിൽ ബുൽക്കെ, ഡോ ഭാസ്കരൻ നായർ, സുബ്രഹ്മണ്യഭാരതി, വി. ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാട്, കെ. പി. കേശവമേനോൻ, എസ്. കെ. പൊറെറക്കാട്ട് മുതലായ എഴുത്തുകാർ; എ. ടി. കോവൂർ, എം. സി. ജോസഫ് മുതലായ സ്വതന്ത്രചിന്തകർ; കൃഷ്ണസ്വാമിറെഡ്യാർ, വി. എം. നായർ, സി. എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പ മുതലായ പത്രപ്രവർത്തനം

ഗത്തെ മിത്രങ്ങരം; 'ആനന്ദശങ്കരമാധവനെപ്പോലെ ഏററെ അറിയപ്പെടാത്ത സേവനനിരതർ; ആചാര്യകൃപലാനി, വിനോബഭാവേ മുതലായ നേതാക്കരം; നയതന്ത്രവിശാരദനും എഴുത്തുകാരനുമായ കെ. പി. എസ്. മേനോൻ; തീവ്രവാദിവിപ്ളവകാരി ഭയങ്കരവെങ്കടാചാര്യ–ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാന്മാരെപ്പററി എഴുതാൻ ഓരോ തരത്തിൽ സന്ദർഭം വന്നപ്പോരം അവരുടെ വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ പ്രകാശമാനമായ മുഖങ്ങരം അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ''തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുള്ള ആ നില്പും കണ്ണാടിച്ചില്ലുകരംക്കിടയിലൂടെ മിന്നൽപ്പിണർപോലെ ചിതറുന്ന ആ നോട്ടങ്ങളും കൈയും കലാശവും ഉയർച്ചത്താഴ്ചകളുമുള്ള ഘനഗംഭീരമായ ആ സ്വരവും സുചിന്തിതമായ ആശയസംവിധാനവും എല്ലാംകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗം അദ്വിതീയമായ ഒരു വൈകാരികാനുഭൂതി ശ്രോതാക്കരംക്കു നല്കി'' എന്നു മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ പ്രഭാഷണഗാംഭീര്യത്തെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ സാഹിത്യനിരൂപണത്തിൻെറ കാതൽപ്രമാണമെന്തെന്ന് ഒററ വാക്യത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതു വളരെയേറെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണമാണ്: ''സ്വയം ഒരു സോഷ്യലിസ്ററ് ആയിരുന്നിട്ടും സമൂഹത്തിൻെറ അതതു കാലത്തെ മൂല്യമണ്ഡലത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിനെതിരെ വെച്ചു വേണം സാഹിത്യത്തെ വിലയിരുത്താനെന്നു സൈദ്ധാന്തികമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടും സാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ അദ്ദേഹം മാനദണ്ഡങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചത് പൗരസ്ത്യരായ ധ്വനികാരാദികളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങരം പ്രത്യേകിച്ച് ഔചിത്യസിദ്ധാന്തം ആയിരുന്നു. രൂപഭദ്രതാവാദം അതിൻെറ ഒരു പുനരവതരണം മാത്രം''. എ. ടി. കോവൂരിൻേറയും എം. സി. ജോസഫിൻേറയും യുക്തിവാദനിരതമായ ധീരകർമ്മമണ്ഡലങ്ങരംക്ക് അർഹമായ പ്രശംസ നല്കിയതിനുശേഷം അവരുടെ ദേഹവിയോഗത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഉപനിഷത്സൂക്തം അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: ''പ്രാണവായു പ്രപഞ്ചവായുവിൽ ലയിച്ചു. ശരീരം ഭസ്മമായി. ഇനി പരേതൻെറ ചെയ്തികളെ സ്മരിക്കുക'' എന്നർത്ഥം ഉള്ള സൂക്തം. ഇതു് ഉദ്ധരിച്ചതിലൊരു ധ്വനിയുണ്ട്. ഉപനിഷത്സൂക്തങ്ങരം രചിച്ച ഋഷിമാരുടെ മൃത്യുദർശനം ഭൗതികവാദിക്ക് അസ്വീകാര്യമല്ല എന്ന സൂചന. എം. സി. ജോസഫ് പ്രേതബാധ, ചാത്തൻ ഉപദ്രവം മുതലായ മനോരോഗങ്ങളെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിലൂടെയും മററും ശമിപ്പിച്ചതും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ഊതിപ്പറപ്പിച്ചതും എ. ടി. കോവൂർ സത്യസായിബാബ ഉരംപ്പെടെയുള്ള ഭഗവാന്മാരെ ധീരമായി വെല്ലുവിളിച്ചതും അവരുടെ ദിവ്യവൈഭവങ്ങരം താനും മാജിക്കുകരംകൊണ്ട് പ്രകടിപ്പിച്ചതും എല്ലാം പ്രകീർത്തിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഭഗവാന്മാർക്കു ശിഷ്യന്മാരും ആരാധകരും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും കൃഷ്ണവാരിയർ മറക്കുന്നില്ല. ഡോ. ഭാസ്കരൻ നായരുടെ വ്യക്തിത്വമഹിമകരം വ്യക്തമാക്കുന്നതോടൊപ്പം ഒരു തികഞ്ഞ ഭൗതികവാദിയാകാൻ വേണ്ടുന്ന ശിക്ഷണവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും നേടിയ അദ്ദേഹം ദിവ്യതകളുടെ അന്ധാരാധകനായിരുന്ന വസ്തുത പുച്ഛമോ വിമർശനമോ കൂടാതെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്; പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയിലെ ഓണസ്സങ്കല്പത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ ഘടകങ്ങളും–ഭൗതികവിഭവസമൃദ്ധി, വീര്യത്തഴപ്പ്, കലകളുടേയും തത്ത്വചിന്തയുടേയും വേലിയേററം, ആദ്ധ്യാത്മികസംസ്കാരത്തിൻെറ പുനരുജ്ജീവനം–അതിനെ ഭാസുരഭാവിദർശനമാക്കുന്നുണ്ടെന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സംശയമില്ല. സ്വന്തം കവിതയിലും ചിന്തിതങ്ങളിലും ഒരു തികഞ്ഞ ഭൗതികവാദിയായിരുന്നിട്ടും ആദ്ധ്യാത്മികമായ അന്തർധാരയുള്ള മഹിതകവിതയിൽ രസിക്കാനും അവയെ വാഴ്ത്താനും അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിയുന്നു. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിവ്യക്തിത്വത്തിന്ന് ഐക്യവും അഖണ്ഡതയും നല്കുന്ന ഒരു സ്ഥായീഭാവം ഉണ്ടെന്നും അത്യുതീവ്രവും ഏകമുഖവും മധുരവുമായ ഒരു വിഷാദമാണെന്നും ഭഗ്നാശമായ ആത്മാവിൻെറ തംബുരുവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഈ വിഷാദശ്രുതി ദുർജ്ഞേയമായോ നിഗൂഢമായോ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണവാരിയരുടേതിനോട് പല ഘടകങ്ങളിലും സാദൃശ്യമുള്ള ഒരു പ്രതിഭയായിരുന്നുവല്ലോ ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻേറത്. ''നിരന്തരമായ അധ്യയനത്തിലൂടെ താനാർജ്ജിച്ച നാനാമുഖമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ ലഘുവായ ഒരു പുഷ്പത്തെ എന്നപോലെ അനായാസമായി അദ്ദേഹം ശിരസ്സിലണിഞ്ഞുപോന്നു'' എന്ന ആ വിവരണം വക്താവിന്നും ചേരും. വിവിധഭാഷാപാണ്ഡിത്യത്തിലും സംസ്കൃതവ്യാകരണാവഗാഹത്തിലും ഭൗതികശാസ്ത്രം, ടെക്നോളജി, രാഷ്ട്രമീമാംസ, സാർവ്വലൗകികപ്രശ്നങ്ങരം മുതലായവയിലുള്ള വികസ്വരമായ അന്വേഷണതൃഷ്ണയിലും അറിവിലും കൂടുതൽ മികവു നേടിയ കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ധൈഷണികനേതൃത്വശക്തി ഡോ. എഴുത്തച്ഛൻേറതിനെക്കാരം വളരെ കൂടുതലുയർന്നതു സ്വാഭാവികം തന്നെ. എന്നാൽ ''Workaholic'' എന്ന കർമ്മലഹരി ഇവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും ഒരുപോലെയാണ്. അടിസ്ഥാനപരമായി ഭൗതികവാദികളും സോഷ്യലിസ്ററുകളും ആയ ഇവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും മാർക്സിസ്ററ് പ്രത്യയ

ശാസ്ത്രത്തോട് ആഭിമുഖ്യമുണ്ട് എങ്കിലും ''മാർക്സിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തോടു ഭാരതീയമായ സംസ്കാരപാരമ്പര്യത്തെ സമന്വയിച്ചു'' എന്നാണ് എഴുത്തച്ഛനെപ്പററി വാരിയർ പറഞ്ഞത്. ഇത് ഒരു സ്വാത്മാവിഷ്കരണം കൂടിയാണ്. ഭാരതീയമായ സംസ്കാരപാരമ്പര്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്ത ഒരാൾക്കു വിനോബജിയുടെ ആധ്യാത്മികവ്യക്തിത്വത്തെ ആദരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ''ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യചേതനമനസ്സിലുള്ള ധീരനായകസ്വരൂപം ഋഷിയുടേതാണെന്നും ബുദ്ധൻ, മഹാവീരൻ, പരമഹംസൻ, വിവേകാനന്ദൻ, ഗാന്ധി എന്നിവരുടെ പരമ്പരയിൽ ആണ് വിനോബജിയുടെ സ്ഥാന''മെന്നും പറയുമ്പോൾ ആധ്യാത്മികപാരമ്പര്യത്തെ അദ്ദേഹം ആദരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ-അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർക്സിസ്ററ്പ്രത്യയശാസ്ത്രാഭിമുഖ്യം ഭൂദാനപ്രസ്ഥാനത്തെ താത്ത്വികമായി എതിർക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നില്ല. ''വിനോബജിയുടെ പ്രസ്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ച ആവേശത്തെ പര്യാപ്തമായ നിയമം നിർമ്മിച്ചു സ്ഥാപനവത്കരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷേ, ഇന്ത്യയിലെ കാർഷികപരിഷ്കരണം സമാധാനപരമായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടേനെ. പക്ഷേ ശുദ്ധാത്മാക്കളോടൊപ്പം കള്ളന്മാരും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്ക് ഇരച്ചുകയറി. പ്രസ്ഥാനമാകെ പരിഹാസ്യമാകയും ചെയ്തു'' എന്നാണ് വിലയിരുത്തൽ. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പരിവേഷത്തോടുകൂടിയ ആധുനികീകരണം അഥവാ പാശ്ചാത്യവൽക്കരണം എന്ന സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികപ്രക്രിയ നെഹ്റു ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ, അതിനൊരു ബദൽ, വികല്പം, രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഗാന്ധിശിഷ്യന്മാർ പരാജയപ്പെട്ടതിനെപ്പററി ആചാര്യകൃപലാനിയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. നെഹ്റുവിന്റെ പാശ്ചാത്യവൽക്കരണം സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ആവരണവും കൂടി കളഞ്ഞു മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ ആഭാസതകളോടും വഷളത്തങ്ങളോടും കൂടി അരങ്ങേറിയ ചിത്രവും വിവരിക്കുന്നു-ഇതിൽനിന്ന് ഊറിക്കൂടുന്ന വസ്തുത ഇതാണ്: ഭാരതീയപാരമ്പര്യങ്ങൾക്കനുഗുണമായി, അതായത് അഹിംസയും ആസ്തികതയും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു സോഷ്യലിസ്ററ്വ്യവസ്ഥിതി പടുത്തുയർത്താൻ പററിയ പ്രത്യയശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. മാർക്സിന്റെയും വിവേകാനന്ദന്റേയും, അഥവാ മാർക്സിന്റേയും ഗാന്ധിയുടേയും എന്നു പറഞ്ഞാലും തെററില്ല, സമന്വയം ആയ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭാവമാണ് അടിസ്ഥാനപരമായ താളപ്പിഴ. അതു പരിഹരിക്കാൻ വിനോബാക്കാ കൃപലാനിക്കോ ജയപ്രകാശിന്നോ കൃപലാനിയും ജയപ്രകാശുമെല്ലാം ചേർന്നുണ്ടാക്കിയ ജനതാപാർട്ടിക്കോ കഴിഞ്ഞില്ല.

പ്രതിവാദി ഭയങ്കര വെങ്കിടാചാര്യയെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനം സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവ്വഘട്ടങ്ങളിൽ തീവ്രവാദവിപ്ളവകാരികളുടെ സാഹസോദ്യമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിത്രം നല്കുന്നു. ''സമുജ്ജ്വലയുവത്വമരാതിരക്തസിന്ദൂരമുദ്രിതരെയെന്നി നമസ്കരിക്കാ'' എന്നു മാന്യ എന്ന കവിതയിൽ എഴുതിയ കവിയെ ആ ചിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിർത്തുന്നു.

കർമ്മത്തിൽ ആസക്തിയും അധികാരത്തിൽ അനാസക്തിയും ഉള്ള സി. എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പ, വിദ്യാദാനത്തിൽ സ്വന്തം സിദ്ധികളും ശിക്ഷണസാമർത്ഥ്യവും ഒരുപോലെ മഹത്താണെന്നു തെളിയിച്ച വാഴേങ്കട കുഞ്ചുനായർ (ശിഷ്ടാ ക്രിയാ...എന്ന കാളിദാസപദ്യത്തെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു ലേഖനം ആരംഭിക്കുന്നു). കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ലോകത്തെ മുഴുവൻ നോക്കിക്കാണുകയെന്ന പത്രധർമ്മം അറിഞ്ഞിരുന്ന കൃഷ്ണസ്വാമിറെഡ്യാർ, വിപ്ളവകാരിയും ആദർശധീരനുമായ വി. ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാട്, അക്ഷീണമായ ഇച്ഛാശക്തിയോടുകൂടിയ കർമ്മയോഗി കെ. പി. കേശവമേനോൻ, ദേവദൂതനെപ്പോലെ എഴുതുന്നതിൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനോടു സദൃശനും വിഡ്ഢികളെപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനോട് അദൃശനും ആയ എസ്.കെ പൊറെറക്കാട്ട്, സരളവും മധുരവും അതേസമയം ഗംഭീരവും ബഹുകാര്യവ്യഗ്രവും കർമ്മനിരതവും നയതന്ത്രബന്ധുരവുമായ വ്യക്തിത്വമുള്ള കെ. പി. എസ്. മേനോൻ മുതലായവരുടെ ഏതാദൃശമഹത്ത്വധർമ്മങ്ങൾ ചികഞ്ഞെടുത്തു കാട്ടിത്തരുന്നതിൽ കൃഷ്ണവാരിയർക്കുള്ള വൈദഗ്ധ്യം അദ്ദേഹമറിയാതെ സ്വാത്മാവിഷ്കാരം കൂടി ആയിത്തീരുന്നുണ്ട്.

2. ശാസ്ത്രപുരോഗതി

സംസ്കൃതഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്ന പ്രാരംഭവിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയിൽ സാധാരണരീതിയിൽ നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ വയ്യാത്ത അത്രസ്ഫോടനാത്മകമായ ഒരു ധൈഷണികവികാസമാണ് കൃഷ്ണവാരിയരിൽ കാണുന്നത്. പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, റഷ്യൻ എന്നീ വിദേശഭാഷകൾ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിലെ വൈജ്ഞാനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം വായിക്കുകയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിഗൂഢമേഖലകളെക്കുറിച്ചുള്ള അടങ്ങാത്ത ജിജ്ഞാസയുടെ ഫലമായി പല വിഷയങ്ങളിലും ശാസ്ത്രം പഠിച്ചവരെക്കാൾ കൂടുതൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം നേടുകയുമുണ്ടായി. സസ്യശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം മുതലായവയിൽ മൗലികജ്ഞാ

നം നേടാൻ ക്ലാസ്സിലിരുന്ന പഠിക്കാതെതന്നെ പ്രതിഭാശാലികൾക്കാവും. എന്നാൽ ഗണിതവും ഊർജ്ജതന്ത്രവും മററും അത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും ഊർജ്ജതന്ത്രത്തിലെ അതിസങ്കീർണ്ണങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ വായിച്ചും പഠിച്ചവരോടു ചർച്ചചെയ്തും മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലുള്ള ഈ താത്പര്യം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുതിയ നേട്ടങ്ങളെപ്പററിയും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു മാരകമായിത്തീരാവുന്ന രംഗങ്ങളെപ്പററിയും സമഗ്രാവബോധമുണ്ടാക്കാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അണ്വായുധങ്ങൾ, രോഗാണുആയുധങ്ങൾ, ന്യൂട്രോൺ ബോമ്പ് മുതലായ ഭീകര യുദ്ധോപകരണങ്ങളെപ്പററിയും മുങ്ങിക്കപ്പലുകൾ യുദ്ധത്തിൽ വഹിക്കാൻപോകുന്ന പങ്കിനെപ്പററിയും അണുവൈദ്യുതി, നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അണുശക്തി എന്നിവയെപ്പററിയും പരിസരമലിനീകരണം, ചാലിയാർ വെള്ളത്തിൽ വിഷം എത്രമാത്രം, ചാലിയാറിനൊരനുജത്തി എന്നിവയെപ്പററിയും വനനശീകരണത്തിന്റെ കെടുതികളെപ്പററിയും ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾ അതതു വിഷയങ്ങളെപ്പററിയുള്ള സമഗ്രപഠനങ്ങളാണ്. സാധാരണക്കാർക്കു സുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ അവ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴയ ഖഗോളവിജ്ഞാനത്തെപ്പററി ഉപന്യസിച്ച് അതിനോടുള്ള അടുപ്പവും അകൽച്ചയും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് പുതിയ ഖഗോളവിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത്. സ്പേയ്സ് വാഹനങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ലേഖനങ്ങളും ശുക്രദശയെപ്പററിയുള്ള ലേഖനങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ കോളനി ചന്ദ്രനിൽ എന്ന ലേഖനവും രസകരമായ കഥകൾപോലെ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യാന്തരീക്ഷപഠനത്തിൽ തികഞ്ഞ സഹകരണം പുലർത്തുന്ന ശാക്തികച്ചേരികൾ ആയുധമത്സരമുപേക്ഷിച്ചു ഭൂമിയിലും സഹകരിക്കാൻ തയ്യാറായാൽ ദാരിദ്ര്യവും രോഗവും പഴങ്കഥയായി മാറുമല്ലോ എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യസ്നേഹിക്ക്, പക്ഷേ അക്കാര്യത്തിൽ അത്ര ശുഭപ്രതീക്ഷയില്ല. 'ശുക്രദശ' സ്പേയ്സിലും 'ശനിദശ' ഭൂമിയിലും ഇതാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഗധേയം എന്നു ശോകാവേഗത്തിന്റേതായ ഒരു ഫലിതം പറഞ്ഞു ചിരിക്കാനല്ലേ ചിന്തകർക്കു കഴിയൂ! രാസ അണു ആയുധങ്ങളുടെയും ന്യൂട്രോൺ ബോമ്പുകളുടേയും കരാളത വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ, സാമ്രാജ്യശക്തികൾക്കെല്ലാം അതിലുള്ള പങ്കാളിത്തം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ടെസ്റ്റ്ട്യൂബ് ശിശുക്കളെപ്പററിയും മററും പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രീയമായ നിർവികാരതയും നിസ്സംഗതയും പ്രതിപാദ്യത്തിന്നു ഗൗരവം നല്കുന്നു. പൗരാണികർ കൃത്രിമപുത്രൻ, ഔരസപുത്രൻ എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾക്കും സമുദായത്തിൽ നല്കിയ അംഗീകാരവും ''നിയോഗം'' എന്ന വ്യവസ്ഥ മാന്യമായി കരുതിപ്പോന്നതും ധൃതരാഷ്ട്രർ, പാണ്ഡു, പാണ്ഡവന്മാർ മുതലായവരുടെയെല്ലാം ജനനചരിത്രത്തിൽ ''നിയോഗം'' ഉള്ളതും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാഥാസ്ഥിതിക ജീവിതവീക്ഷണത്തിൽ വിപ്ളവാത്മകമായ സമീപനത്തിന്റെ പുതുരക്തം കടത്തിവിടാൻവേണ്ടി പൗരാണികതയെത്തന്നെ ഉപയുക്തമാക്കുന്ന വിദ്യ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ജനസംഖ്യാസ്ഫോടനപ്രശ്നത്തിലും തികഞ്ഞ ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണമാണുള്ളത്. ചൈനയിൽ നിലവിലുള്ള സന്താനനിയന്ത്രണനിയമങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു പഴയ കമ്യൂണിസ്ററുകാരുടെ ഔദ്യോഗികസിദ്ധാന്തം—സന്താനനിയന്ത്രണം ബൂർഷ്വാ ഏർപ്പാടാണെന്നുള്ളത്—റദ്ദായിക്കഴിഞ്ഞ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. മതവിശ്വാസം സന്താനനിയന്ത്രണത്തിന്നെതിരു നില്ക്കരുതെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക ''തിരുകുടുംബംപോലെ തങ്ങളുടെ കുടുംബവും ഏകശിശുകുടുംബമാകാൻ ദമ്പതികൾ ശ്രദ്ധിക്കട്ടെ'' ഭൂമി ഒരു സ്പേയ്സ് വാഹനമാണെന്നും അതിൽ കയറാവുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആളുകൾ ഇപ്പോഴേ കയറിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നും ജനസംഖ്യയെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഈ സ്പേയ്സ് വാഹനം തകരുമെന്നും ഉള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ടാ എന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇടംകയ്യരെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനത്തിൽ ആ വിചിത്രപ്രതിഭാസത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയവസ്തുതകൾ എല്ലാം ഉണ്ട്. കത്രികയും വാച്ചും ഇടംകയ്യരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതും ഇടംകയ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന ഡിസ്ലെക്സിയ എന്ന പ്രയാസവും മററും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലിയണാർഡോ ഡാവിഞ്ചിയും മൈക്കൽ ആഞ്ചലോയും എഡിസനും ഐൻസ്റ്റൈനും ഇടംകയ്യരായിരുന്നുവെന്നും ഇടംകയ്യരിൽ പ്രതിഭാശാലികളുടെ അനുപാതം കൂടുതലുണ്ടെന്നും ഇടംകയ്യരായ കുട്ടികൾക്കു പ്രാരംഭത്തിൽ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെ, അപകർഷബോധം വളർത്താതെ രക്ഷിതാക്കൾ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും പ്രകൃതിയോടു സഹകരിക്കുന്നതുവഴി ആ പ്രതിഭാസം ഒരു വികൃതിയല്ലാതാക്കിത്തീർക്കാമെന്നും പറയുമ്പോൾ മറെറല്ലായ്പ്പോഴുമെന്നപോലെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം മാനവോൽക്കർഷത്തോടു ബന്ധിപ്പിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രത കാണാം. ചികിത്സ ഏതുവരെ എന്ന ലേഖനത്തിൽ ''മെഡിക്കൽ എത്തിക്സ്'' എന്ന പ്രമാണത്തിൻപേരിൽ അന്യഥാ ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുന്ന ദുരിതം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണമല്ല എന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. Intensive Care Unit-ൽ രോഗി ഒരു ദിവസംകൂടി കിടന്നാൽ ബന്ധു

ക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്ന ബില്ലിൽ എത്ര തുക വർദ്ധിപ്പിക്കാമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പാർശ്വവിമർശനം ഉള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഔഷധനിർമ്മാണം മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ലാഭകേന്ദ്രിതമായ ഒരു വ്യവസായം മാത്രമായി അധഃപതിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും ദരിദ്രരാജ്യങ്ങളിലെ രോഗികൾ ഗിനിപിഗ്ഗുകളായിത്തീരുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളും Prescription for death എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും ആ പേരിലുള്ള (മരണത്തിന്നുള്ള മരുന്നുകുറിപ്പ്) ലേഖനത്തിലുണ്ട്.

3. സംസ്കാരപുരോഗതി

സാഹിത്യം, സംഗീതം, മതം മുതലായ എല്ലാ സാംസ്കാരികവിഷയങ്ങളിലും വിചാരനിരതമായ, സന്തുലിതബോധയുക്തമായ, സമീപനമേ കാണൂ. വൈകാരികമായ തീവ്ര ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ചിന്തകളിൽ കാണുകയില്ല. 'സ്വാതിതിരുനാൾ' ഈയിടെ വളരെ ചർച്ചാവിഷയമായല്ലോ. ആ സുദീർഘലേഖനത്തിൽ കൃഷ്ണവാരിയരുടെ അപഗ്രഥനം ഒരു ഘട്ടത്തിൽപ്പോലും അന്ധമായ അഭിമാനബോധത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എല്ലാ വശങ്ങളും യുക്തിയുക്തം അപഗ്രഥിച്ചുവെച്ചതിന്നുശേഷം ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായ സ്വാതിതിരുനാളിന്നല്ലാതെ തഞ്ചാവൂർ നാല്വർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗാനങ്ങൾ രചിക്കുക സാധ്യമാകുമായിരുന്നില്ല എന്നു സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാതാവല്ലാത്ത ഒരാൾ ഗാനനിർമ്മാതാവുന്നതെങ്ങനെ എന്ന അയുക്തികമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പടുത്തുയർത്തിയ വിവാദങ്ങളെ അദ്ദേഹം അടിയോടെ പറിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കവിതകർണ്ണകഠോരമായി വായിക്കുന്നവർ മധുരമധുരമായ കവിതയെഴുതുന്നതുപോലെയാണ് സംഗീതശാസ്ത്രജ്ഞനും ഗാനാസ്വാദകനുമായ ഒരാൾ, സ്വയം പാടുന്നില്ലെങ്കിലും നല്ല ഗാനങ്ങൾ രചിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനാകുക എന്നത്. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ഈ ലേഖനമൊന്നു വായിച്ചതിന്നുശേഷം പഴയ വാദത്തെ ബാലചന്ദറിന്നോ അതുപോലെ ശിവാനന്ദം കിട്ടപ്പകൂട്ടർക്കോ വീണ്ടും പൊക്കിപ്പിടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ ഈയിടെ അതിപ്രശസ്തയായ ഒരു ഗായിക ''സ്വാതിതിരുനാൾ ഗാനരചയിതാവല്ലെന്ന സത്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു'' എന്ന ഭാവത്തോടെ ഈ വിഷയത്തെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ചും ക്ഷേത്രാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇതിലുള്ള തുറന്ന ചർച്ചകളിലും തികഞ്ഞ വൈകാരികസന്തുലിതത്വം കാണാം. അഹിന്ദുക്കൾക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ കടക്കാമോ എന്ന ലേഖനം ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഒരാശയം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നു. ''ആകാശത്തുനിന്നു പൊഴിയുന്ന ജലം എവിടേയും സാഗരത്തിലേയ്ക്കൊഴുകുംപോലെ എല്ലാവരുടെ ഭക്തിയും ഒരേ സർവേശ്വരനിലെത്തുന്നു'' എന്നതാണത്. കേരളത്തിൽമാത്രം ഉള്ള ചില സങ്കുചിതാചാരങ്ങളെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഹിന്ദുക്കളെ കടത്താത്ത ഗുരുവായൂരിലെ ആ ആചാരം ഉടനെ തിരുത്താൻ മുഖ്യമന്ത്രി മുൻകയ്യെടുക്കണമെന്നുവരെ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

സംസ്കാരത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്ന ആർക്കും മദ്യപാനപ്രശ്നത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. ഇവിടേയും പ്രായോഗികബുദ്ധിയോടെയാണ് കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. മദ്യവില്പന നിരോധിച്ചാൽ മദ്യപാനം നിലയ്ക്കുമെന്ന മിഥ്യാഭിലാഷം അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. എന്നാൽ മദ്യം വിഷമാക്കുന്നതു തടയാനും വിദ്യാലയത്തിന്നരികിൽ മദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു തടയാനും കഴിയാത്ത ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ നിലനില്ക്കാനർഹതയില്ല. ചെത്തരുത്, വില്ക്കരുത്, 'കുടിക്കരുത്', എന്നുപദേശിച്ച ഗുരുദേവന്റെ അസ്ഥികൾ വൈപ്പിനിലെ ദുരന്തം സംഭവിച്ച ചതയദിനത്തിൽ വർക്കലയിലെ സമാധിത്തറയ്ക്കു കീഴിൽ കിടന്നു കിടുകിടുത്തിരിക്കണം'' എന്ന വാക്യം വായിച്ചാൽ ശ്രീനാരായണശിഷ്യരായ അബ്കാരി കോൺട്രാക്ടർമാർ വിറയ്ക്കുകയില്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്ന നല്ല ബോധമുണ്ട്. എങ്കിലും വരുംതലമുറകൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അതു പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നു. ആളുകളെ ചാരായം കുടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പകരം കള്ളുകുടിക്കാനനുവദിക്കുക എന്ന പരിഷ്കാരമെങ്കിലും വിഷമദ്യദുരന്തങ്ങളെ തടയുമെന്ന പരിഹാരമാണദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ''മദ്യനിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുകയെന്ന കററം ചെയ്യാൻ മദ്യനിർമ്മാതാക്കളേയും മദ്യവില്പനക്കാരേയും ഇടനിലക്കാരേയും നിരന്തരം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്, കോൺഗ്രസ്സുകാരെന്നോ സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരെന്നോ കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാരെന്നോ ഉള്ള ഭേദമില്ലാതെ കേരളത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ സർക്കാരുകളും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളത്'' എന്നു തുറന്നു പറയുന്നത് ഇവിടെ ഒരു കക്ഷിക്കും രസിക്കാനിടയില്ല. ആരേയും പ്രീണിപ്പിക്കാൻ മിനക്കെടാതെ തുറന്ന വിമർശനം നടത്തുന്ന വാരിയർ, ''ഉദ്ബുദ്ധ''മായ അധ്യാപകവർഗ്ഗത്തിനും വിദ്യാർത്ഥിവർഗ്ഗത്തിനും വിഷമദ്യവ്യാപാരത്തിന്നെതിരെ നാട്ടുകാർ നടത്തുന്ന സമരത്തിൽ ഉള്ള പങ്കെന്തായിരിക്കും എന്ന ചോദ്യവും ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അശ്ലീലസാഹിത്യം എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമീപനവും മദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമീപനംപോലെ ശാസ്ത്രീയനിസ്സംഗതയുൾക്കൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യത്തിലെ ആശയാനുകരണം, ഛായാപഹരണം എന്നീ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ധ്വന്യാലോകകാരനായ ആനന്ദവർദ്ധനന്റെ സമീപനരീതിയാണ് അദ്ദേഹം കൈക്കൊള്ളുന്നത്. ആദ്യത്തെ കൃതിയുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരാത്മാവ്, തനതായ ഒരു വീക്ഷണം രണ്ടാമത്തെ കൃതിക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഛായാപഹരണപ്രശ്നം ഉദ്ഭവിക്കുന്നില്ല.

ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിന്ന് ഏകീകരണം നല്കാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെപടിയായി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം ഓരോ ഭാഷയിലെയും പ്രമുഖ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദേവനാഗരിലിപിയിൽ എഴുതി ഹിന്ദിവ്യാഖ്യാനത്തോടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ്. മലയാളത്തിലെ അധ്യാത്മരാമായണം ലക്നൗവിലെ ഭുവനപാണി ട്രസ്റ്റ് ഇപ്രകാരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതിന്ന് ട്രസ്റ്റിനേയും ഡോ. എൻ. പി. കുട്ടൻ പിള്ളയേയും അഭിനന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു.

മോഹൻജോദാരോ ലിപിപോലെയോ സൈന്ധവസംസ്കാരംപോലെയോ പഞ്ചാംഗത്തെപ്പോലെയോ ഉള്ള വിഷയങ്ങളിൽപോലും പരമാവധി വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനും അതിൽ വായിക്കുന്നവരെ തത്പരരാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിയുന്നു. ബ്രഹ്മഗുപ്തന്റെ ''സൂര്യസിദ്ധാന്തം'' അനുസരിച്ചു വർഷത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം 365 ദിവസവും 6 മണിക്കൂറും 12.6 മിനുട്ടുമാണെന്നും യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ 23.8 മിനുട്ടു കൂടുതലാണ് ആ കണക്കിലുള്ളത് എന്നും തന്നിമിത്തം 60 കൊല്ലത്തിൽ ഒരു ദിവസമെന്ന തോതിൽ വിഷു മുന്നോട്ടു പോകുന്നു എന്നും അതിനാൽ മാർച്ച് 21ന്ന് നടക്കുന്ന മേഷവിഷുസംക്രമം ഇപ്പോൾ ഏപ്രിൽ മധ്യത്തിലാണെന്നും അറിയുന്നതു കേരളത്തിലെ ഏതു സാധാരണക്കാരനും രസകരമായി അനുഭവപ്പെടും.

4. രാഷ്ട്രമീമാംസ–ധർമ്മബോധം

രാഷ്ട്രീയരംഗം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെപ്പററിയുള്ള നിശിതവിമർശനങ്ങളുണ്ട്. എം. എൽ. എ. മാരെ ബ്രാഹ്മണരോടു തുലനം ചെയ്യുന്ന ലേഖനം നർമ്മപൂരിതമാണ്. പണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു നല്കിവന്ന എല്ലാ വിശേഷാവകാശങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു നൂതനവർഗ്ഗമാണിവർ എന്നു കാര്യകാരണസഹിതം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. എവിടെ സഞ്ചരിക്കാനും പാസ്സും, ഒപ്പം യാത്രപ്പടിയും വാങ്ങുന്ന ഈ വിശിഷ്ടസൃഷ്ടികൾ എത്രമാത്രം അധഃപതിക്കാനിടയുണ്ട് എന്നതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ രണ്ടു മാതൃകാ എം. എൽ. എ. മാർ എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ കാണാം. അപ്രതിമരായ രണ്ടു ക്രിമിനൽ കുററവാളികളാണ് ആ ബീഹാറികൾ. അഴിമതിയെപ്പററിയുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ ബി. കെ. നെഹ്റു, സി. സുബ്രഹ്മണ്യം മുതലായവരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നതു രാഷ്ട്രീയരംഗത്തുള്ള അഴിമതി നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്തല്ലാതെ മററു രംഗങ്ങൾ ശുദ്ധീകരിക്കാനാവില്ലെന്നാണ്. കണക്കില്ലാതെ സംഭാവനകൾ പിരിച്ചു തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്ന രീതി അവസാനിപ്പിക്കാതെ സമൂലപരിവർത്തനം സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ അത്രയേറെ അഴിമതിയൊന്നുമില്ല എന്നു പാർലിമെന്റിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രണാബ് മുക്കർജിയെപ്പോലുള്ളവർ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നേതാക്കളായിരിക്കെ ശുഭപ്രതീക്ഷ വെറുതെയാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സി. സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്റെ ''തുറന്നടിക്കൽ'' തന്നെ അദ്ദേഹം അധികാരത്തിൽ തുടരുകയായിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാവുമായിരുന്നോ എന്ന് ഏതായാലും വാരിയർ ആലോചിച്ചു കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം ''ഹിന്ദു'' ഒഴികെ മറെറാരു പത്രവും റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല എന്നതിന്റെ ധ്വനി അധികാരത്തിലുള്ളവരുടെ തിരുവായ്മൊഴികൾക്കേ പത്രങ്ങൾ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുള്ളു എന്നാണോ അതോ അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ മുറുമുറുപ്പ് എന്ന നിലയിൽ അവർ അതിനെ തള്ളിക്കളയുന്നു എന്നാണോ എന്നുംകൂടി അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ നാട് അഴിമതികൊണ്ടു ദുഷിച്ചു നാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിനും പുറമെ പഴയ ഠഗ്ഗുകളേയും പിണ്ഡാരികളേയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന കൊള്ളക്കാർ ഇവിടെ ജാതിയുടേയും മതത്തിന്റേയും ഭാഷയുടേയും പ്രാദേശികതയുടേയും രാഷ്ട്രീയതത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും പേരിൽ അഴിഞ്ഞാടുന്നു എന്നും വ്യക്തമാക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ ഒരു കറുത്ത ചിത്രം സമർപ്പിക്കാനേ കഴിയുന്നുള്ളൂ. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സഹജമായ ശുഭപ്രതീക്ഷയ്ക്കുപോലും ഈ ഘനാന്ധകാരത്തിൽ ഒരു വെള്ളിരേഖ കാട്ടിത്തരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പാക്കിസ്ഥാനിൽ പോലും ''ഓംബുഡ്സ്മാൻ'' എന്ന ആശയത്തിന്നു പരിഗണന ഉണ്ടാവുന്നതായിക്കാണുന്നു. കേരളത്തിൽ ഒരു അഴിമതിനിരോധക്കമ്മീഷൻ ഉണ്ടായിരിക്കയാണല്ലോ. അത് ഒരു ഓംബുഡ്സ്മാന്റെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കുമെങ്കിൽ ഒരു വെള്ളിരേഖയാകാനിടയുണ്ട്.

ഭരണത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മാതൃഭാഷ മാധ്യമമാകേണ്ടതിനെപ്പററി സംശയാതീതമായ നിലപാടുകളുള്ള വാരിയർ ഇന്ത്യയുടെ

ദേശീയൈക്യത്തിന്ന വിഘാതമായ ഒരു ആവേ
ശമായി ഭാഷാഭിമാനം പ്രവർത്തിക്കരുതെന്നും നി
ഷ്ക്കർഷിക്കുന്നു. ഇതു രണ്ടു സമന്വയിച്ചുകൊ
ണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുമെന്നുതന്നെയാണ് അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭരണഭാഷ മലയാള
മാകുന്നതിൽ കേരളത്തിലെ ഭരണകർത്താക്കൾ
അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന അനാസ്ഥ വിമർശിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭരണാധികാരികളുടെ അനാസ്ഥയാ
ണ് ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ അനാസ്ഥയിൽ പ്രതി
ഫലിക്കുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന
സംശയമില്ല.

5. ലോകരംഗം

കേന്ദ്രത്തിൽനിന്ന ലോകത്തിലേയ്ക്ക നോ
ക്കുക എന്ന പത്രപ്രവർത്തനതത്ത്വത്തിൽ മനസ്സൂ
ന്നി ചിരകാലം പ്രവർത്തിച്ചു പോന്ന ഒരു ജ്ഞാന
വൃദ്ധന്റെ സൂക്ഷ്മദർശനശീലത്തോടെയാണ് സാ
ർവ്വലൗകികപ്രശ്നങ്ങളെ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം
ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഫാക്ലൻറിലെ യുദ്ധം 1800
ആളുകളെ സംരക്ഷിക്കാനല്ല ദക്ഷിണധ്രുവത്തി
ന്റെ ആധിപത്യത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ളതാണ് എന്ന
വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 1991വരെ ഫലത്തിൽ
വർത്തിക്കുന്ന ഒരു കരാർ ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ള പതിനാലു
രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും പിന്നെ അവിടെനിന്ന വിഭവ
ങ്ങൾ വാരിക്കോരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മററുള്ളവ
ർക്കുമെല്ലാമുണ്ട് ദക്ഷിണധ്രുവത്തിൽ കണ്ണ്.
ഒരു കോടി മുപ്പത്തിരണ്ടു ലക്ഷത്തിലേറെ ചതുരശ്ര
കിലോമീററർ വിസ്താരമുള്ള ദക്ഷിണധ്രുവത്തിൽ
കല്ക്കരി, ഇരുമ്പ്, മാംഗനീസ്, ക്രോമിയം,
ചെമ്പ്, നിക്കൽ, തകരം, മോളിബ്ഡിനം,
സ്വർണ്ണം, വെള്ളി എന്നിവ വൻതോതിൽ ഉണ്ട
ത്രേ. 1991വരെ ആ പ്രദേശത്തിന്ന് ആർക്കും
ആധിപത്യം കിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ശക്തന്മാർ
തമ്മിൽ കരാർ അവസാനിക്കുന്ന അന്ന് അവി
ടെവെച്ച് അടി വീഴില്ലേ എന്ന് ആശങ്കിക്കണം.
മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം 1991-ൽ ദക്ഷിണധ്രുവ
ത്തിൽവെച്ചായിക്കൂടായ്കയില്ല എന്ന പറയുന്ന
തോടൊപ്പം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ട്, അതിന്നു
മുമ്പുതന്നെ മധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തോ യൂറോ
പ്പിലോ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും അണു
ബോമ്പുകളുടെ അഗ്നിജ്വാലകളിൽ യൂറോപ്പി
ലെ സമ്പന്നരാജ്യങ്ങൾ ചാരമായി മാറുകയും
ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്ന്. അങ്ങനെ ഭാവിചി
ത്രം അവിടേയും ഇരുണ്ടതാണ്. ലോകസമാധാ
നപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പശ്ചിമജർമ്മനിയുടെ സമ്മേളനത്തി
നുള്ള സ്ഥാനവും അണ്വായുധനിയന്ത്രണത്തിന്റെ
ആവശ്യവും 'യൂറോഷിമ' പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ
അർത്ഥവും എല്ലാം ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പോക്കി
നെക്കുറിച്ച് ഏതു സാധാരണമനുഷ്യനും ഉണ്ടാ
വേണ്ടുന്ന അവബോധത്തിൽ ഊന്നുന്നു. നിലനി
ല്പു മാത്രമാണ് വ്യക്തിയുടേയും മനുഷ്യസമൂഹ
ത്തിന്റേയും എന്നതുപോലെ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും
മൗലികമായ പ്രശ്നം. വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങൾ

എന്ന ലേഖനത്തിൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുചൈനയും
മുതലാളിത്തതായ്‌വാനും ഏകീകരിക്കപ്പെടുക
എന്ന സങ്കല്പം ഇന്ന് ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമല്ലെന്ന
സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. "ഏതാനും ഭാഗത്തു ശുദ്ധ
മായ മുതലാളിത്തവും മററു ഭാഗത്ത് അത്രതന്നെ
ശുദ്ധമായ കമ്മ്യൂണിസവുമുള്ള ഒരു പുതിയ
സ്റ്റേററ്" എന്ന സങ്കല്പിക്കാൻകൂടി പ്രയാസമായ
വിചിത്രസ്ഥാപനത്തെപ്പററി ഇനി സങ്കല്പിച്ചു
തുടങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് പറയുന്നത്.
വിഭക്തരാജ്യങ്ങൾ വീണ്ടും ഒന്നാവുന്നതിനെ
പ്പററി പുരുഷന്റെ വാരിയെല്ലിൽനിന്ന സൃഷ്
ടിച്ചവളാണ് സ്ത്രീ എന്നതുകൊണ്ടു് അവർ ഒന്നാ
യിത്തീരും എന്ന ബൈബിൾസങ്കല്പം ഉദ്ധരിച്ചു
കൊണ്ടു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. മധ്യ അമേരി
ക്കയുടെ ദുഃഖപൂർണ്ണചരിത്രം വിവരിക്കുമ്പോൾ
അമേരിക്കയുടെ മറെറാരു വിയററ്നാം ആകും
എൽസാൽവഡോർ എന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്.
സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ ആയുധവ്യാപാരപ്പന്തയ
മാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില സുപ്രധാന ലേഖ
നങ്ങളുടെ വിഷയം. "ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കി മൂന്നാം
ചേരിയിലെ ധനികരാജ്യങ്ങൾക്കും ദരിദ്രരാജ്യ
ങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ വില്ക്കുകവഴി തത്കാല
ത്തെ സാമ്പത്തികവൈഷമ്യത്തിൽനിന്ന രക്ഷ
നേടാനാണ് സമ്പന്നരാജ്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ശ്രമി
ക്കുന്നത്. അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്,
വെസ്റ്റ്ജർമ്മനി, ഇററലി, ഹോളണ്ട്എന്നീ മുത
ലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കമ്മ്യൂണിസ്ററു
രാജ്യമായ സോവിയററ യൂനിയനും ഈ മരണ
വ്യാപാരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്." ഈ ആയുധ
വ്യാപാരം ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ നിർ
മ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളെ തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നു; യുദ്ധ
സന്നദ്ധതയ്ക്കുവേണ്ടി വൻതോതിൽ ചെലവുചെ
യ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു. പാക്കിസ്ഥാനു വൻ
തോതിൽ ആയുധങ്ങൾ കിട്ടുന്നതിനും മാർഷൽ
അസ്ഗർഖാനെപ്പോലുള്ളവർ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തെ
പ്പററി First round എന്ന പേരിൽ പുസ്തകമെഴുതു
ന്നതിന്നുമുള്ള ആന്തരാർത്ഥങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ ദരി
ദ്രകോടികളും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
അവരുടെ വയററത്തടിച്ചുകൊണ്ടു യുദ്ധോപകര
ണങ്ങൾ സംഭരിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതിന്റെ
ദുരന്തവ്യാപ്തിയെപ്പററി വാരിയർ ഓർമ്മിപ്പിക്കു
ന്നു. ഇതിനെപ്പററി പറയുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയ
നേതാക്കളുടെ ബുദ്ധിദരിദ്രതയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം
വിരൽചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. കാലുമാററക്കാരും കുതികാൽ
വെട്ടികളും പാർട്ടിപിളർപ്പന്മാരും ചാക്കിട്ടുപി
ടിയന്മാരും മററുമായ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയനേതാ
ക്കൾ ഇതുവല്ലതും മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? അധി
കാരത്തിന്റെ ഇളവെയിലിൽ ഇരിക്കാൻ കിട്ടിയ
അല്പം സമയം ഉപയോഗിച്ചു ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾ
ക്കും എന്നെന്നേക്കും സുഖമായി കഴിയാൻ വേണ്ട
ആസ്തികൾ വാരിക്കൂട്ടുന്നതിൽമാത്രം കണ്ണുള്ള
നമ്മുടെ ഭരണമേധാവിമാർ ഇതിനെപ്പററി
ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ? സംഘടിച്ച് അവകാശങ്ങ

പിടിച്ചുപററാൻ സമരം ചെയ്യുന്ന ഉദ്ബുദ്ധ വിഭാഗങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നുണ്ടോ? ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞപോലെ, ''കണ്ണുള്ളവർ കാണട്ടെ, കാതുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ'' എന്നു് ഈ ലേഖനം സമാപിക്കുമ്പോൾ സുരക്ഷിതത്വത്തിനുവേണ്ടി സങ്കുചിതമായ വ്യക്തി കക്ഷിതാത്പര്യങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചു ഭസ്മമാവാം എന്ന സൂചനയുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഏഷ്യാഡ് പോലുള്ള ധൂർത്തുകളെ നീതിമത്കരിക്കാൻ കഴിയുന്നതെങ്ങനെ എന്നു ചിലർക്കു തോന്നാം. ഇന്ത്യയുടെ അന്തസ്സ് ഉയർത്തുന്ന സംരംഭമെന്ന നിലയ്ക്കും ചെയ്യുന്ന ചെലവുകളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം നിർമ്മാണാത്മകപ്രവർത്തനത്തിലുംപ്പെടുന്നു എന്ന നിലയ്ക്കും ആണു് അദ്ദേഹം അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഇമേജിനുപകരം വ്യക്തികളുടെ ഇമേജു് ഉയർത്താനാണു് അതു് ഉപയുക്തമാവുന്നതെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ പ്രതികരണം വ്യത്യസ്തമാവും എന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ഹരിജൻ സ്ത്രീയെ ഇന്ത്യയുടെ പ്രസിഡൻറാക്കുക എന്ന ഗാന്ധിയുടെ ആശയത്തെ ആ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ അന്തസ്സുയർത്താൻ സഹായിക്കും എന്നതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഓക്സ്—ബ്രിജ് ആക്സൻറിൽ ഇംഗ്ലീഷു സംസാരിക്കുന്നവരായിരിക്കണം പ്രസിഡൻറുമാർ എന്നു കരുതുന്നില്ല.

അർത്ഥശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പല നിരീക്ഷണങ്ങളും ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണു്. ആയുധവ്യാപാരത്തെത്തന്നെ ലോകസാമ്പത്തികപ്രതിസന്ധിയുടെ ഒരനിവാര്യഫലമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഗൾഫ്പണവും കേരളത്തിലെ ദാരിദ്ര്യവും എന്ന ലേഖനത്തിൽ കേരളത്തിലെ സവിശേഷമായ സാമ്പത്തികാന്തരീക്ഷം അപഗ്രഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ത്യയിലെ വിദേശക്കമ്പനികൾ എന്ന ലേഖനത്തിൽ നാം എത്രമാത്രം നിത്യജീവിതത്തിൽ വിദേശക്കമ്പനികളുടെ നിർമ്മിതികളായ ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾക്കു് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നാടകീയമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാപ്പികുടി, പല്ലുതേപ്പു്, മുഖക്ഷൗരം, ചമയം, ഉടുപുടവകൾ, ഗൃഹോപകരണങ്ങൾ, ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, മരുന്നുകൾ മുതലായ സമസ്ത പദാർത്ഥങ്ങളും ബഹുരാഷ്ട്രക്കമ്പനികളിലൂടെ നമ്മുടെ സമ്പത്തു വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കൊഴുകാനുള്ള മാധ്യമങ്ങളായിത്തീർന്നതിന്റെ രഹസ്യം സാധാരണ ഉപഭോക്താക്കൾ അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. ഈ അറിവു നല്കുന്നതിനല്ല മറച്ചു പിടിക്കുന്നതിന്നാണു് ആശയപ്രചാരണമാധ്യമങ്ങളെല്ലാം ഇന്നു് ഉപയുക്തങ്ങളാകുന്നതു്. പരസ്യങ്ങൾ അതാണു് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയും ചിന്താശക്തിയുമെല്ലാം പരസ്യങ്ങൾക്കു് അടിയറവുവെയ്ക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ക്രൂരതയെക്കുറിച്ചു് ഓർമ്മിപ്പിക്കുവാൻ കൃഷ്ണവാരിയരെപ്പോലെ രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തവർക്കു കക്ഷിപ്രതിനിധികളേക്കാൾ ഫലപ്രദമായി കഴിയും.

ഈ ലേഖനസമാഹാരം ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുള്ളവർക്കു് ഉദ്ബുദ്ധതയുളവാക്കും. അടിയന്തിരാവസ്ഥയെ തുറന്നെതിർത്തില്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ കൃഷ്ണവാരിയരെ ചില രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ അംഗങ്ങൾ എതിർത്തുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തു കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന ശ്രീ. സി. അച്യുതമേനോന്റെ കക്ഷിയിലെ ചിലരും ആ എതിർപ്പുകാരിലുണ്ടു് എന്നതു വളരെ വിചിത്രമാണു്. നാട്ടിൽ നടമാടിയിരുന്ന അരാജകത്വത്തിനു് ഒരു വിരാമമിട്ടു എന്നതിന്റെ പേരിൽ വൈലോപ്പിള്ളിയെപ്പോലുള്ളവരും തുടക്കത്തിൽ അനുകൂലമായി എഴുതി. പിന്നീടു പുനർവിചിന്തനം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ''പുലരിയും കോഴിയും'' എന്ന കവിതയിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഭരണകൂടത്തിന്നു സ്തുതി പാടുന്നവരാക്കിയാലോ അവരുടെ വിമർശനം നിശ്ശബ്ദമാക്കിയാലോ നവോദയമുണ്ടാകുകയില്ല എന്നാണു് വ്യഞ്ജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭരണാധികാരികൾക്കു സ്തുതി പാടുക എന്ന സമീപനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലോ ഗദ്യലേഖനങ്ങളിലോ ഞാൻ കാണുന്നില്ല. 'കലാലയ'മെന്ന വാരികയിലൂടെ ഈയടുത്ത കാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ ചില നയങ്ങളെ വിമർശിച്ചുപോന്നതു എല്ലാവരും ഓർക്കുമല്ലോ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം കാണുന്നതു വിവേകപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു് എതിർക്കേണ്ടതാണെന്നു തനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടവയെ നിർഭയം എതിർക്കുകയും അനുകൂലിക്കേണ്ട വസ്തുതകളെ ഉദാരമായി അനുകൂലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണു്. ⊙

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽക്കഥകൾ

അക്കാദമിക്കുവേണ്ടി ശ്രീ. പി. കെ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള തയ്യാറാക്കിയ
സംശോധിതസംസ്കരണം:
മൂന്നാംപതിപ്പ്: പ്രൊഫ. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ പഠനാർഹമായ
അവതാരിക. വില: 40.00

എൻ. ബി. എസ്സിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളിലും കിട്ടും.

നളചരിതത്തിനൊരു ഭാവക്രിയാഭാഷ്യം

ഡി. അപ്പുക്കുട്ടൻനായർ

കഥകളിയുടെ മർമ്മമറിയുന്ന ശ്രീ. കെ. പി. എസ്. മേനോൻ ഒരു ലേഖനത്തിൽ [1] ഒരു സംഭാഷണം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു സുഹൃത്തുമൊന്നിച്ച് കോഴിക്കോട്ട് ഒരു കഥകളി കാണുവാൻ പോയി. കളിസ്ഥലത്തുവെച്ച് തലേന്ന മൂന്നാം ദിവസത്തെ (നളചരിതം) കഥയിൽ വെളുത്ത നളൻ കെട്ടിയ നടനോട് സുഹൃത്തു ചോദിച്ചു:

''ഘോരവിപിനത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായോ''

''ഉവ്വ്''

''എന്നാൽ പറയൂ''

''ഞാൻ ഇന്നലെ ആടിയില്ലേ''

''അതു കണ്ടു. അർത്ഥം പറയൂ''

''ആശാൻ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ ഞാൻ ആടിയിട്ടുണ്ട്. വല്ല തെറ്റും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഗുരുനാഥനോട് പറയണം. എവിടെയാണ് പിഴച്ചത്'''

''ഒന്നും പിഴച്ചില്ല'' എന്റെ സുഹൃത്തു പറഞ്ഞു ''നാരിമാരും നവരസങ്ങളും എന്നൊക്കെയുണ്ടല്ലോ. താൻ എന്താണ് മനസ്സിലാക്കിയത്, കേൾക്കട്ടെ''

''അങ്ങ് എന്നെ കളിയാക്കുകയാണ്. അർത്ഥത്തോടുകൂടിയാണല്ലോ ഞാൻ പഠിച്ചത്.''

എത്ര ചോദിച്ചിട്ടും അർത്ഥം അറിയില്ലെന്ന് അയാൾ സമ്മതിച്ചില്ല.

''എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരണോ'' എന്നു സുഹൃത്തു ചോദിച്ചപ്പോൾ,

''വേണ്ടാ എനിക്കറിയേണ്ടത് ആശാൻ പറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ടെ''ന്നായിരുന്നു നടന്റെ മറുപടി.

അർത്ഥം അറിഞ്ഞു ''ആടിയാൽ'' പോരാ അർത്ഥം അറിഞ്ഞു ''പറയണം'' എന്നാണ് ഇതിന്റെ സാരം. ക്രിയാർത്ഥത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയും അനുഭവവും വാഗർത്ഥത്തിനുണ്ടോ?

ബാലരാമഭരതത്തിൽ ''ഭാവരസാർത്ഥക്രിയാകാരിത്വം ഭരതത്വം'' എന്നു പറയുന്ന നടൻ ഭാവരസാർത്ഥം ആണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ പദാർത്ഥമോ വാക്യാർത്ഥമോ അലങ്കാരവൃത്തശാസ്ത്രനിബദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ അല്ല. അതും ''ക്രിയാകാരിത്വ''ത്തിൽകൂടിയാണ്. അല്ലാതെ വാക്കിൽ കൂടിയല്ല. ഭാവരസാർത്ഥം ക്രിയയിൽകൂടി വിനിമയം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന രസം പദാർത്ഥാദികൾ വാക്കിൽകൂടി വിനിമയം ചെയ്യുമ്പോൾ പകരുന്നുണ്ടോ?

അപ്പോൾ ഒരു ചോദ്യം വരാം. എന്തിനാണു രസം?

''രസം ഹ്യേവായം ലബ്ധ്വാനന്ദീ ഭവതി
കോ ഹ്യേവാന്യാത് കഃ പ്രാണ്യാത്
യദേഷ ആകാശ ആനന്ദോ ന സ്യാത്
ഏഷ ഹ്യേവാനന്ദയാതി''

—എന്നാണ് ഉപനിഷത് വാക്യം.

(രസത്തെ ലഭിച്ചിട്ടുതന്നെയാണ് ആനന്ദമുള്ളവനായിത്തീരുന്നത്. ഹൃദയാകാശത്തിലുള്ള ഈ ആനന്ദം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആരുതന്നെയാണ് അപാനചേഷ്ടയെ ചെയ്യുക? ആരാണ് പ്രാണചേഷ്ടയെ ചെയ്യുക? ഇവൻ (രസം) തന്നെയാണ് ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നത്.)

ഇനി എന്താണ് ഈ രസം?

''അസദ്വാ ഇദമഗ്ര ആസീത്
തതോ വൈ സദജായത
തദാത്മാനം സ്വയമകുരുത
തസ്മാത് തത് സുകൃതമുച്യത ഇത്
യദ്വൈ തത് സുകൃതം
രസോ വൈ സഃ [2]

ഈ ജഗത്ത് ഉത്പത്തിക്കു മുമ്പ് അസത്തായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു സത്ത് ആയിട്ടുള്ളത് ഉണ്ടായി. (പക്ഷേ അസത്തിൽനിന്നു സത്തുണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ അസത്ത് എന്നതുകൊണ്ട് അഗ്രാഹ്യവും, അവ്യപദേശ്യവും നാമരൂപങ്ങൾ അവ്യാകൃതങ്ങളുമായ ബ്രഹ്മത്തെയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അസത്ത് എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നു പറയുന്ന സത്ത് സ്വയംകൃതം അല്ലെങ്കിൽ സുകൃതം ആണ്. മറ്റൊരു

1 കേളി—ഒക്ടോബർ 1975—ലക്കം 64 നളചരിതം രംഗത്ത് എന്ന ലേഖനം

2 തൈത്തിരീയോപനിഷത് ബ്രഹ്മാനന്ദവല്ലി ഏഴാം അനുവാകം

രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഏകമായിരുന്ന സത്തു് (ബ്രഹ്മം) —ഇവിടെ അസത്തു് എന്ന വിവക്ഷി ച്ചിരിക്കുന്നു് —പലതായിത്തീരണമെന്നു് ആഗ്ര ഹിച്ച വിവിധനാമരൂപാത്മകമായ ഈ പ്രപ ഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു് (താൻ—ബ്രഹ്മം) അതിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ഇങ്ങനെ സുകൃതം (സ്വയംകൃതം) ആയിട്ടു ള്ളതു് ഏതെന്നോ അതാണു് രസം. അതായതു് ആത്മാവുതന്നെയാണ രസം. ഈ രസം എല്ലാ ററിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ആത്മാവിനെ ലക്ഷണംകൊണ്ടു ബോദ്ധ്യ പ്പെടുത്താനാവില്ല. അതിനാൽ രസത്തിനേയും ലക്ഷണംകൊണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയി ല്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണു് രസത്തെ ബോദ്ധ്യ പ്പെടുത്തുന്നതു്. ആസ്വാദനൈകബോദ്ധ്യമാണു് രസം. ആത്മാനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചാൽ മററു സകല ചിന്തകളിൽനിന്നും മോചനം ലഭിക്കുന്നതുപോ ലെ, രസാസ്വാദനത്തിൽ മുഴുകിയ ആളിനേയും ബാഹ്യചിന്തകൾ അലട്ടുന്നില്ല.

ഈ രസം എല്ലാററിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. വാസനാരൂപേണ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ രസത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരനു നളചരിതം ആട്ടക്കഥ വായിച്ചു സ്വയം രസിക്കാം, ലക്ഷണ ങ്ങളിൽക്കൂടി വ്യാഖ്യാനിച്ചു ശ്രോതാവിനെ മന സ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ ആസ്വാദനോന്മുഖമായി ഭാവരസാത്മക്രിയാകാരിത്വംകൊണ്ടു നടനു സാ ധിക്കുന്നതുപോലെ, അന്യനിലേയ്ക്കു രസം പക രാൻ സാഹിത്യകാരനു് കഴിയുകയില്ല. അതു് എന്തെന്നും എങ്ങനെ എന്നും പറയാം.

നളചരിതം ആട്ടക്കഥ കൃഷ്ണൻനായരെപ്പോ ലെയുള്ള ഒരു നടൻ സാഹിത്യകാരനെപ്പോലെ തന്നെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ കൃഷ്ണൻ നായർ എന്ന നടൻ അവിടെ നില്ക്കുന്നില്ല. സ്വയം ആസ്വദിച്ച രസത്തിനു ഒരു ഭാവം കൊടു ക്കുന്നു. ഈ ഭാവം എന്ന ബീജം വളൻ് നടന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു രൂപത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ സങ്ക ല്പരൂപം നടന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ദൃഷ്ടിയിലേയ്ക്കു വ്യാപിച്ചു് അതു ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി സ്ഫുരി ക്കുന്നു. ആ സ്ഫുരണം ദേഹം മുഴുവൻ പ്രസ രിച്ചു ഹസ്താദി അംഗോപാംഗാദികളിൽക്കൂടി പ്രേക്ഷകദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകുന്നു.

പ്രേക്ഷകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രവേശിച്ച ആംഗികശൈലീകൃതമായ ഈ രൂപം അയാളുടെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പരൂപാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും അവി ടെനിന്നും ഭാവത്തിൽ ബീജാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും തുടൻ് ആത്മാനന്ദമാകുന്ന രസാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും പ്രേക്ഷകനെ നയിക്കുന്നു.

യതോ ഹസ്ത സ്തതോദൃഷ്ടിഃ
യതോ ദൃഷ്ടി സ്തതോ മനഃ
യതോ മന സ്തതോ ഭാവഃ
യതോ ഭാവ സ്തതോ രസഃ

എന്നതിന്റെ വിപരീതക്രമം നടനിലും അനു ക്രമം പ്രേക്ഷകനിലും നാം ദർശിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ക്രമങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്ന ശൃംഖലയുടെ കണ്ണികൾ നടന്റെ ഹസ്തവും (ആംഗികാഭിനയ വും) പ്രേക്ഷകന്റെ ദൃഷ്ടികളുമാണു്

''യതോഹസ്ത സ്തതോ ദൃഷ്ടി.''

ക്ഷേത്രാരാധനയുമായി സാമ്യമുള്ള ഒരു പ്രക്രിയയാണു് ഇതു്. നിർവ്വിശേഷവും നിര ഞ്ജനവും നിരവയവവും സർവ്വഗതവും ഏക വും അദ്വിതീയവും ആയ ബ്രഹ്മത്തെ അതിന്റെ നിഷ്കളരൂപത്തിൽനിന്നു സകള വിഗ്രഹമാക്കി മാററി ഭക്തനു് ആത്മബോധംവഴി ആനന്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെയാണു് നിഷ്കളമായ കാവ്യ രസത്തെ ആംഗിക, ആഹാര്യ, വാചിക, സാ ത്വികാഭിനയങ്ങളിൽക്കൂടി സകളമാക്കി പ്രേക്ഷ കനു നടൻ രസം പകൻ് ആത്മാനന്ദം കൊടുക്കു ന്നതു്.

അപ്പോൾ നടനിലോ പ്രേക്ഷകനിലോ മാത്രമല്ല രസം. രണ്ടു പേക്കും രസമുണ്ടു് നട നിൽ രസം ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഭാവം നളചരിതം ആട്ടക്കഥയാണെങ്കിൽ പ്രേക്ഷകനിൽ രസം ഉള വാക്കുന്ന വിഭാവം നളചരിതത്തിന്റെ ആട്ടമാ ണു്.

ഇത്തരുണത്തിൽ ആണു് കൃഷ്ണൻനായരുടെ കൃതിയായ നളചരിതം ആട്ടപ്രകാരത്തിനു സംഗ തി കൈവരുന്നതു് ''കാന്താരതാരകം''മുതൽ ''രസിക കൗതുകം''വരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നിരവ ധി നളചരിതവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ആട്ടക്കഥാസാഹി ത്യശാസ്ത്രപരിചയത്തിനോ ബിരുദലബ്ധിക്കു വേണ്ട പഠനത്തിനോ മാത്രം ഉതകുന്നവയാണു്. ''ഭാവരസാർത്ഥക്രിയാകാരിത്വ''ത്തോടുകൂടി ആസ്വാദനോന്മുഖമായി ഒരു ഗ്രന്ഥം ആദ്യമായി ട്ടാണു് രചിക്കപ്പെടുന്നതു്.

കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു 'നളചരി തം ആട്ടപ്രകാരം' എന്ന നാമകരണം ചെയ്തിരി ക്കുന്നു. ആട്ടപ്രകാരം എന്ന നാമവിശേഷണം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് അപര്യാപ്തമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു കൂടിയാട്ടത്തിലെ അരങ്ങുപ്രയോഗ ത്തിനു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങ ളെയാണു് ആട്ടപ്രകാരങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശി ക്കുന്നതു്. അവ ഗുരുകുലസമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രാ യോഗികാഭ്യാസം നടത്തിയ ഒരാൾക്കു് ക്രിയാഭി നയത്തിനും ചടങ്ങുകൾക്കും—ചടങ്ങുകൾക്കു ക്രമ ദീപകയാണുള്ളതു്—മാത്രം പ്രയോജനപ്പെടുന്ന സൂചികകൾമാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണു്. ഭാവ രസാഭിനയങ്ങൾക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളില്ലാത്ത ഗ്രന്ഥം നടനല്ലാതെ മററാർക്കും പ്രയോജനപ്പെടു കയില്ല എന്നുമാത്രമല്ല, പ്രയോജനപ്പെടരുതു് എന്നു ചാക്യാന്മാക്കു നിർബ്ബന്ധവുമാണു്.

നേരെമറിച്ചു, കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈ ഗ്രന്ഥം ഭാവാദികൾക്കും ഊന്നുകൊടുത്തു. ഭാവനാവിലാ

സത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഇളകിയാട്ടങ്ങളും ധാരാളമായി അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ''ഭാവരസാത്മ ക്രിയ''യുള്ളതാണ്. അതിനുംപുറമേ പ്രേക്ഷക മനസ്സിനെ രസാസ്വാദനത്തിനു പാകപ്പെടുത്തു വാനും ഉതകുന്നു.

ഉണ്ണായിവാര്യർ നളചരിതം രചിച്ചപ്പോൾ അരങ്ങത്ത് ആടേണ്ടതിനുവേണ്ട വക അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. പാടാനും ആടാനും വിഷമമുള്ള പദഘടനകളും കൊട്ടിനും മുദ്ര്ക്കും കലാശത്തിനും ഉള്ള സാദ്ധ്യതക്കുറവും ആണ് രംഗപ്രയോഗയോഗ്യതയ്ക്കു നളചരിതത്തിന് ഉള്ള ന്യൂനതകളായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നത്.

പക്ഷേ സാത്വികാഭിനയപാടവവും ഭാവനാധന്യതയും ഉള്ള ഉത്തമനടന്മാരെ കണ്ണിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ണായിവാര്യർ ഈ കൃതിരചിച്ചതെന്നു കൃഷ്ണൻനായരുടെ ആട്ടം കണ്ടും കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചും സഹൃദയർ മനസ്സിലാക്കണം. നടധർമ്മത്തിന്റെ അന്യൂന സാക്ഷാത്കാരത്തിന് അനന്തസാദ്ധ്യതകൾ ആണ് ഭാവപ്രധാനമായ നളചരിതത്തിലുള്ളത്. ആട്ടക്കഥയെ വെറും ഒരു സൂത്രം മാത്രമായിക്കരുതി— ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന് ശങ്കരാചാര്യരും രാമാനുജനും മററും വിവിധഭാഷ്യങ്ങൾ എഴുതി പല പുതിയ ദർശനങ്ങൾക്കും വഴി വെട്ടിത്തെളിച്ചതുപോലെ— ഗ്രന്ഥപാഠത്തിലെ നിമ്നസ്ഥാനങ്ങൾ നികത്തിയും അന്തർഭൂതമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥങ്ങളെ ഖനനംചെയ്ത് സ്ഫുടം ചെയ്തു പ്രകാശമാനമാക്കിയും ഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ ക്രിയാംഗത്തിൽക്കൂടി പ്രത്യുക്തികൾ നിവേശിപ്പിച്ച് അവയെ സംഭാഷണങ്ങളാക്കിയും സങ്കല്പസംഭാഷണങ്ങൾ ആനയിപ്പിച്ചും, മനോധർമ്മത്തിൽ നെയ്തെടുത്ത് ഇളകിയാട്ടത്തിൽ കൂടി ഭാവനാലങ്കാരങ്ങൾ അനുബന്ധിച്ചും രംഗത്തു നടന്റെ കഴിവിന്റെ മാററുരച്ചുനോക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ മറെറാരു ആട്ടക്കഥ നളചരിതംപോലെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇപ്പറഞ്ഞ നടധർമ്മപരിപാലനം എങ്ങനെയാണ് അരങ്ങത്തു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്നു കൃഷ്ണൻ നായരുടെ ഈ ഗ്രന്ഥം സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിൽ അപൂർവ്വം ചില ഭാഗങ്ങൾ നമുക്ക് ഉദാഹരണത്തിനു നോക്കാം.

ആദ്യമായി ദൃഷ്ടിയിൽ കൂടിയുള്ള ഭാവസ്ഫുരണം ''കുവലയവിലോചനേ'' എന്ന പദത്തിന്റെ ആട്ടത്തിൽ കൃഷ്ണൻ നായർ വിസ്തരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

''ബാലേ' എന്ന മുദ്ര കാണിക്കുന്നതു ലജ്ജയോടുകൂടിയ ലാളിത്യമുള്ള ചുരുങ്ങിയ ദൃഷ്ടിയിലാണ്. 'വീരം' കൂടിക്കലർന്ന ബഹുമാന ദൃഷ്ടിയാണ് 'ഭൈമി' എന്ന സംബുദ്ധിയിലുള്ളത്. 'കിസലയ'ത്തിനു 'മാർദ്ദവ ദൃഷ്ടി'; അധരം എന്നിടത്ത് എത്തുമ്പോൾ മാർദ്ദവത്തിന്റെ കൂടെ ശൃംഗാരവും വിഷാദവും ലജ്ജയും ചേരുന്നു. നവയൗവനത്തിലെ 'നവ'ത്തിൽ ചുരുക്കി, പ്രകാശമാനമായ, പുതുമയോടുകൂടിയ അത്ഭുതം കലർന്ന ദൃഷ്ടിയായിരിക്കണം. യൗവനം എന്നിടത്തു ദൃഷ്ടി ചുരുക്കി സാവധാനം നീളത്തിൽ ഇളക്കി മേല്പോട്ടു വന്നു സമ്പൂർണ്ണതയിലെത്തണം.''

നല്ല കണ്ണുസാധകം കഴിച്ച്, സാത്വികാഭിനയ കോവിദനായ ഒരു നടനു മാത്രമേ ഇതു് അരങ്ങത്തു ഫലിപ്പിക്കുവാൻ ഒക്കുകയുള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ തികച്ചും സഹൃദയനായ ഒരു പ്രേക്ഷകനു മാത്രമേ ഇത്തരം അഭിനയത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ കണ്ട് ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഇവയ്ക്കു കഴിവില്ലാത്ത നടനും പ്രേക്ഷകനും ആണ് ഭാവത്തെ ദൃഢമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു താണ കാലത്തിൽ ആടുന്നതിനെ എതിർക്കുന്നത്.

ഇനിയും ക്രിയാംഗത്തിൽക്കൂടി ഒരു പദത്തിലെ ഭാഷണത്തെ പ്രത്യുക്തികൊണ്ടു സംഭാഷണമാക്കുന്നതു നോക്കുക.

മൂന്നാം ദിവസം (നളചരിതം) ബാഹുകനും കാർക്കോടകനുമായുള്ള രംഗമാണ്.

പദം:

2. ഊക്കേറുമഹിവരരിൽ കാർക്കോടകാഖ്യനഹം
ഓർക്കേണമൊരു മുനിയെ മാർഗ്ഗേ ചതിച്ചിതഹം (നൈഷ).

3. വാർക്കും കോപം പൂണ്ടു മുനി ദീർഘമൊരു ശാപം തന്നു
പോക്കുമഴൽ നളനെന്നു മോക്ഷവഴിയരുളീ പിന്നെ.

ഇതു കാർക്കോടകൻ സ്വന്തം വൃത്താന്തം നളനോടു പറയുന്ന പദത്തിലെ രണ്ടു ചരണങ്ങളാണ്. ഇതു നളനും കാർക്കോടകനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമായി കൃഷ്ണൻനായർ മാററുന്നതു നോക്കുക:

ബാഹുകൻ:— ''നിന്റെ പേരെന്താണ്''

കാർക്കോടകൻ:— 'ഊക്കേറും അഹിവരരിൽ കാർക്കോടകാഖ്യനഹം'—ഇവിടെ ബാഹുകൻ ഭക്തി, ബഹുമാനം, വ്യസനം എന്നിവയോടുകൂടി കാർക്കോടകനെ വലതു ഭാഗത്താക്കി നമസ്കരിച്ച് ''അങ്ങേയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു ചതി സംഭവിക്കാൻ കാരണമെന്ത്'' എന്നന്വേഷിക്കുന്നു.

കാർക്കോടകൻ:—ഓർക്കേണമൊരു മുനിയെ മാർഗ്ഗേ ചതിച്ചിതഹം.

ബാഹുകൻ:— ചതിച്ചോ (അത്ഭുതം).

കാർക്കോടകൻ:— (കോപത്തോടെ) വാർക്കും കോപം പൂണ്ടു മുനി ദീർഘമൊരു ശാപം തന്നു.

ബാഹുകൻ: —അങ്ങയെ ശപിച്ചോ (അത്ഭുതം).

കാർക്കോടകൻ:— പോക്കമഴൽ നളനെന്നു
മോക്ഷവഴിയരുളി പിന്നെ.''

ബാഹുകൻ:— (അത്ഭുതത്തോടേ) ഞാനോ! (സ്വഗതമായി) ഒരു മനുഷ്യനായ ഞാനോ!

ഇതിനപ്പുറമായിട്ട് മററൊരു വേഷം പദം ചൊല്ലിയാടുമ്പോൾ ഇത്തരം പ്രത്യുക്തികളോടു മനോധർമ്മം കൂടി കലർത്തുന്ന രീതി കൃഷ്ണൻ നായർ പറയുന്നതു നോക്കുക:

സാമ്യമകന്നോരുദ്യാനം. എന്ന ദമയന്തിയുടെ പദത്തിൽ:

''ശങ്കേ വസന്തമായാതം'' എന്നു ദമയന്തി ആടുമ്പോൾ ഇവിടെ ഋതുഭേദമില്ല എന്നു നളൻ കാണിക്കുക ''ഭൃംഗാളി നിറയുന്ന പാടലപടലിയിൽ'' എന്നു ദമയന്തി ആടുമ്പോൾ ''അതാ വണ്ടുകൾ മുല്ലമൊട്ടുകളിൽ ചെന്നിരുന്നു ഭവതിയുടെ ആഗമനം അറിയിക്കുവാൻ ശംഖനാദം മുഴക്കുകയാണല്ലോ എന്നു നളൻ കാണിക്കണം.

ആത്മഗതമായിട്ടുള്ള നളന്റെ ഒരു പദമാണല്ലോ ഒന്നാം ദിവസത്തെ 'കുണ്ഡിനനായക' എന്നത്. അഭിലാഷവിപ്രലംഭം ആണ് ഇവിടെ ശ്രോത്രപ്രീതി, ചിന്താസംഗം തുടങ്ങി പത്തു കാമാവസ്ഥകളിലും കൂടി നടൻ കടന്നു പോകുന്നു. കൃഷ്ണൻനായർ ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിലേ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളൂ:

''ഏവം ശ്രുത്വാ ഭാരതീം നാരദീയാം'' എന്ന ശ്ലോകം അഭിനയിക്കുമ്പോൾ ''പൂർവം തസ്യാം'' എന്ന ഭാഗം ആലോചനാപൂർവം കാണിക്കണം. ''സക്തം ചിത്തം'' എന്ന ഭാഗം മുതൽ ദമയന്തീലബ്ധിക്കു വേണ്ട തന്റെ അദമ്യമായ അഭിലാഷത്തെ വിഷാദം, ലജ്ജ തുടങ്ങിയ സ്തോഭങ്ങൾകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തണം. അനന്തരം പീഠത്തിലിരുന്നു പദാഭിനയം ആരംഭിക്കുന്നു.

''കുണ്ഡിനനായക'' എന്ന ഭാഗത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ രസങ്ങൾക്കു പുറമെ അത്ഭുതരസം കൂടി ഉണ്ടാകാം. ഈ അത്ഭുതം പൂർണ്ണമാകുന്നതു ''വിണ്ണിലുമില്ല...നിനയ്ക്കുമ്പോൾ'' എന്ന ഭാഗമെത്തുമ്പോഴാണ്. ഈ സ്തോഭങ്ങൾ ''അസാധാരണങ്ങൾ'' എന്ന ഭാഗം വരെ വേണ്ടതാണ്. ''അനുദിനം...വളരുന്നു'' എന്ന ഭാഗമെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും മദനപാരവശ്യം വളരെ തീക്ഷ്ണമാവുകയും അങ്ങനെ വരുന്നതു ധർമ്മവിരുദ്ധമാവുകയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുകയും തുടർന്ന് ''അനുചിതമല്ലെന്നിന്നു'' ''മുനിതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തു കഴിഞ്ഞതാണല്ലോ എന്നു സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു''.

വിവിധവ്യഭിചാരീ ഭാവങ്ങളും കാമാവസ്ഥകളും നടനിൽ കൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു മറഞ്ഞു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല നടനു മാത്രമേ ഇതു സാദ്ധ്യമാവൂ. ഈ പദത്തിൽ കലാശത്തിന്നു പ്രാധാന്യമില്ല. ആത്മഗതമായ പദത്തിൽ ''ചിന്ത''ക്കാണ് മുൻതൂക്കം. അതിനാൽ മുദ്രകൾക്കല്ല മുഖാഭിനയത്തിനും സാത്വികത്തിനുമാണ് പ്രാധാന്യം. പക്ഷേ പ്രേക്ഷകനിലേയ്ക്കു രസം ആസ്വാദനമാദ്ധ്യമത്തിൽ കൂടി പകരുന്നതിൽ ഈ രീതിയിലുള്ള അവതരണം കടുത്തകൊട്ടും ഉറച്ച ചവിട്ടും താളനിബദ്ധമായ മുദ്രകളും ചേർന്ന അവതരണത്തേക്കാൾ വികാരസാന്ദ്രമാണ്. അതാണ് നളചരിതത്തിന്റെ അരങ്ങത്തുള്ള മേന്മയും.

ഭാവനാ പ്രധാനമായ ഇളകിയാട്ടത്തിനുവേണ്ട വകകൾ മിക്കവയും കൃഷ്ണൻ നായർ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'സൗന്ദര്യം, സുകുമാരതം'' എന്ന സൗന്ദര്യവർണ്ണനാശ്ലോകം, ''പക്ഷിവിരഹം'' എന്ന ആട്ടം, ബാഹുകന്റെ അയോദ്ധ്യായാത്ര തുടങ്ങി ധാരാളം. അയോദ്ധ്യായാത്രാവേളയിൽ തന്റെ പൂർവ്വകാലരാജാവസ്ഥയും ദൈവികാനുഗ്രഹസിദ്ധികളും തുടർന്ന ദ്യൂതഭ്രമം കൊണ്ടുണ്ടായ ദുരന്തങ്ങളും മററും വിചാരിച്ച്, വനദൃശ്യങ്ങളിൽ തന്റെ പ്രേയസിയും സന്താനങ്ങളുമായുള്ള പല സ്മരണകളും അയവിറക്കി, വനവർണ്ണനയും മററും ചേർന്നുള്ള ഇളകിയാട്ടം അനൗചിത്യ ദൂഷ്യം വരാത്ത രീതിയിൽ കൃഷ്ണൻ നായർ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ''പക്ഷിവിരഹം'' വിദൂര സാംഗത്യമുള്ള ഒരു ആട്ടമാണെന്നു വരികിലും, വർണ്ണനയ്ക്കു കൊഴുപ്പുകൂട്ടുന്ന ആ ആട്ടം ഔചിത്യത്തിനു ഭംഗം വരുത്തുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ എഴുതിത്തുടങ്ങിയാൽ കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈ നളചരിത ഭാവക്രിയാഭാഷ്യത്തിനു ഒരു ബൃഹത്തായ വാർത്തികം തന്നെ എഴുതുവാൻ വകയുണ്ട്; എനിക്കു ആ കൃത്യം ചെയ്യണമെന്ന് ആഗ്രഹവുമുണ്ട്. ⊙

ASURAVITHU

By M. T. Vasudevan Nair

Translated by V. Abdulla

Price Rs: 30.00

For Copies:

Kerala Sahitya Akademi

Trichur 680 020

പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ പ്രമുഖ നിരൂപകർ

കെ. എച്ച്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

ഉപോദ്ഘാതം

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകാരംഭംമുതൽ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദാവസാനംവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും അതിദ്രുതവികാസത്തിന്റെ പടവുകൾ കയറുന്ന കാഴ്ചയാണ് പിൻതിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ കാണുക. തെക്കൻകേരളത്തിൽ കേരളപാണിനിയും ആശാനും മററുമാണ് ഈ വികാസഗതിയുടെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചതെങ്കിൽ വടക്കൻകേരളത്തിൽ വള്ളത്തോളും നാലപ്പാടനും മാരാരും മുണ്ടശ്ശേരിയും മററുമാണ്. നട്ടനായകന്മാരായി വർത്തിച്ചത്. പ്രഥിതയശസ്വിയായ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി ശ്രീ നീലകണ്ഠശർമ്മ അവർകൾ നട്ടുനനച്ചുവളർത്തിയ പുന്നശ്ശേരിയിലെ സാരസ്വതോദ്യോതിനീ സംസ്കൃതപാഠശാലാവല്ലരിയിൽ ഇക്കാലത്തു മൊട്ടിട്ടു വിരിഞ്ഞ എത്രയെത്ര വാടാമലരുകളാണ് മലയാളസാഹിതിക്ക് അപൂർവ്വസൗരഭ്യമേകിയത്! പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽനിന്നും ഉയിർക്കൊണ്ട സാഹിത്യാരാമന്മാരായ ശിഷ്യ-പ്രശിഷ്യപരമ്പരയിലെ നിരൂപകന്മാരുടെ ദർശന—സമീപനങ്ങൾ അതീവഗൗരവബുദ്ധ്യാ പഠന—ഗവേഷണങ്ങൾ അർഹിക്കുന്ന ഒരതിഗഹനവിഷയമാണ്. ഒരു ലഘൂപന്യാസത്തിന്റെ പരിമിതിയിൽ അതിനെ ഒതുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഒരു സാഹസവും വ്യാമോഹവുമാണെന്ന് ആദ്യമെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ.

പുന്നശ്ശേരിക്കളരി

'പുന്നശ്ശേരി' എന്നതു മൂത്തതന്മാരുടെ ഒരില്ലപ്പേരാണ്. 'കളരി' എന്ന പദം ശാരീരികാഭ്യാസമുറകൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന പഴയ പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. പുന്നശ്ശേരിക്കളരി എന്ന പദം സംസ്കൃത—മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യ— ശാസ്ത്രശാഖകളിൽ പരിശീലനം നൽകിപ്പോന്ന സാരസ്വതോദ്യോതിനീപാഠശാലയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ''പട്ടാമ്പിപ്പരിസരത്തിലെ ഇളങ്കാററിൽ വിരിഞ്ഞ മനുഷ്യനും പൂവും പുല്ലും മരവും വള്ളിയും മേഘവും താരവും നിത്യകാവ്യകലയുടെ മുമ്പിൽ ഹൃദയപുഷ്പാഞ്ജലി അർപ്പിച്ചു[1]'' എന്നു കാവ്യഭാവനാകല്ലോലിതനായി മഹാകവി 'പി' പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ തേടി തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്യേണ്ടത് ഈ കളരിയിലേയ്ക്കാണ്. പാലക്കാട്ടു ജില്ലയിൽ ഒററപ്പാലം താലൂക്കിലെ പട്ടാമ്പിയിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം രണ്ടു കിലോമീററർ പടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പെരുമുടിയൂരംശം ഈങ്ങയൂർദേശത്താണ് പുന്നശ്ശേരി ഇല്ലവും കളരിയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. സാഹിത്യപ്പൂന്തോട്ടം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഈ കളരിയുടെ പുറംമതിലുകളായി 'വിജ്ഞാനചിന്താമണി', 'സമഭാവിനി', 'പൈങ്കിളി' എന്നീ അക്കാലത്തെ ആനുകാലികങ്ങളെക്കൂടി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പുന്നശ്ശേരി നമ്പി[2]

ചുമരില്ലാതെ ചിത്രമുണ്ടോ? പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയില്ലാത്ത പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയെയുണ്ടോ വിഭാവനം ചെയ്യാനാവുന്നു? സ്വീയബുദ്ധാഷ്ടകത്തിൽ പുന്നശ്ശേരിനമ്പിതന്നെ എഴുതിയ ഒരു ശ്ലോകം അദ്ദേഹത്തിനും എത്രമേൽ അന്വർത്ഥമാണെന്നു നോക്കുക:

> ''യോഽത്യുന്നതം കുലമശേഷസമൃദ്ധിപൂർണ്ണം
> വസ്തും സുഹൃദ്ഗണമതിപ്രണയാകുലഞ്ച
> ത്യക്ത്വാപകാരവിധയേ ജഗതാം ചചാര
> തസ്മൈ നമഃ പ്രകരവൈ മുനിതല്ലജായ.''[3]

ഭഗവാൻ തഥാഗതൻ സ്വദർശനങ്ങൾ സ്വജീവിതത്തിൽ പകർത്തി ഉത്തമമാതൃക സൃഷ്ടിച്ചപടിതന്നെ പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയും സത്യ-ധൈര്യ-ദയാ-ദാക്ഷിണ്യ-സമഭാവനാദിമഹദ്ഗുണങ്ങളുടെ കനകഖനിയായി വിളങ്ങി. 1858 ജൂൺ 17ന് (1033 മിഥുനം 4) പുന്നശ്ശേരിയില്ലത്തിൽ നാരായണൻനമ്പിയുടേയും അച്ചുതത്ത് നങ്ങയ്യ അന്തർജ്ജനത്തിന്റേയും പുത്രനായി ഭൂജാതനായ ഇദ്ദേഹം കുലഗുരുവിൽനിന്നു പരമ്പരാഗത

1 പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ. കവിയുടെ കാല്പാടുകൾ. പു. 198. വ. 38—40

2 സി. പി. കൃഷ്ണനെളയത്. പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ. സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ. ഉള്ളൂർ. കേരള സാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5, പു. 192—202 വടക്കുംകൂർ. കേരളീയസംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5, പു. 192—202.

3 ഉള്ളൂർ. മൻപുസ്തകം. പുറം 240. വ. 19-22.

രീത്യാ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നേടി; ഗ്രഹണധാരണപടുവായ ഒരു ബാലനായി വളർന്നു സംസ്കൃതസാഹിത്യം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം, ആയുർവ്വേദം എന്നീ ശാഖകളിൽ അധീതിബോധാചരണപ്രചാരണങ്ങളും സാധിച്ചു. കവിയും നിരൂപകനും വ്യാഖ്യാതാവും ഗവേഷകനും ദൈവജ്ഞനും പത്രാധിപരും പതിനേഴോളം ഭാഷാസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവുമായ ശ്രീ നീലകണ്ഠശർമ്മയുടെ പ്രശസ്തി ഈ നിലകളിലൊന്നുമല്ല; പ്രത്യുത ലോക-സംസ്കൃതസേവകൻ എന്ന നിലയ്ക്കാണ്. ''ഉച്ചിരോമം പാറി, നെററിയിൽ, മാറത്തും, കൈകളിലും തെളിഭസ്മം പൂശി, സ്വർണ്ണം കെട്ടിയ ഗൗരീശങ്കരരുദ്രാക്ഷമാല ധരിച്ച്, കോടിയലക്കിയ പാവുട്ടത്തു് ഇടക്കൈയിൽ തോർത്തും കൊച്ചോലക്കുടയും... ചുണ്ടിൽ മുഴങ്ങുന്ന സ്തോത്രനിർഘോഷങ്ങളും. ഭാരതത്തിന്റെ, കേരളത്തിന്റെ യുഗാചാര്യനായ ഗുരുനാഥൻ! സാക്ഷാൽ വിദ്വാൻ, പണ്ഡിതരാജൻ പുന്നശ്ശേരി നമ്പി ശ്രീ നീലകണ്ഠശർമ്മ. അഖിലഭാരതപ്രശസ്തി ചൂടിയ ശാസ്ത്രസാഹിത്യസമ്രാട്ട്''[4] —നൈഷ്ഠിക ബ്രഹ്മചാരിയായ ആ പുണ്യശ്ലോകൻ ''ചിത്രേനിവേശ്യ പരികല്പിത സത്വയോഗ''[5]നായി നിലകൊള്ളുന്നു.

''മോടിക്കില്ലാശ, വായിച്ചറിവു, തനുവെളുത്തൊട്ടുമെല്ലിച്ചതെല്ലാം
കൂടിക്കാണുന്ന ഭസ്മക്കുറി വലിയ മുഴപ്പുള്ള രുദ്രാക്ഷമാല്യം
കോടിപ്പാവൊന്നുകൂടെസ്സകലസമയവും ശിഷ്യരിച്ചൊന്നതെല്ലാം''[6]

കൂടിക്കാണുന്ന പ്രശാന്തസുന്ദരനായ, കർമ്മയോഗിയായ; സംസ്കൃതാഭിമാനം, ശിഷ്യവാത്സല്യം, വിനയം, വചോമാധുര്യം, വിദ്യാവ്യസനിത തുടങ്ങിയ അപൂർവ്വഗുണങ്ങളുടെ അവതാരപുരുഷനായ, സർവ്വജനസാധാരണനും സമാരാദ്ധ്യനുമായ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി വിനാ ദൈന്യേന ജീവിതം സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കായർപ്പിച്ച് 1935 സെപ്റ്റംബർ 14നു (1111 ചിങ്ങം 29) അനായാസേന യശഃശരീരനായി.

സാരസ്വതോദ്യോതിനി[7]

കൊല്ലവർഷം 1063-ൽ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി സ്ഥാപിച്ച സാരസ്വതോദ്യോതിനീസംസ്കൃത പാഠശാല 1096-ൽ ഒരു മഹാപാഠശാലയായി പരിണമിച്ചു. പണ്ഡിതവരേണ്യനും സഹൃദയധുരീണനും ഋഷികല്പനുമായ നമ്പിയുടെ അച്ചംബിതവും സരസവും സാരഗ്രാഹകവുമായ അദ്ധ്യാപനരീതി സാരസ്വതോദ്യോതിനി എന്ന അക്ഷരദീപത്തിൽനിന്നു പൊൻപ്രഭ ചൊരിയുന്ന ദീപശതങ്ങളെ എണ്ണ പകർന്നു തിരിയിട്ടു തെളിയിച്ചു. ''പ്രവർത്തിതോ ദീപ ഇവ പ്രദീപാത്''[8] എന്നു പറഞ്ഞപോലെ നമ്പിയുടെ പുത്രകൃതകരായ ശിഷ്യർ പ്രശോഭിച്ചു. ശിഷ്യർക്ക ദേവതാബുദ്ധിയാണ് നമ്പിയോടുണ്ടായിരുന്നതു്. വാചസ്പതി ടി സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്, വൈദ്യശിരോമണി വടക്കേപ്പാട്ടു നാരായണൻ നായർ, കയ്പള്ളി വാസുദേവൻ മൂസ്സത്, (കെ. വി. എം.), കല്ലന്തർതൊടി രാവുണ്ണിമേനോൻ, ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ (ജി. കെ. എൻ.), വിദ്വാൻ സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ (സി. എസ്. നായർ), കുറുവാന്തൊടി ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ (കെ. എസ്. എഴുത്തച്ഛൻ), കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, മഹാകവി പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ, വിദ്വാൻ പി. കേളുനായർ, പി. എസ്. അനന്തനാരായണ ശാസ്ത്രി, കണ്ണമ്പുഴ കൃഷ്ണവാരിയർ, വിദ്വാൻ സി. പി. കൃഷ്ണനെളയത്, ചെറുകാട്, കെ. പി. നാരായണപിഷാരടി തുടങ്ങിയവർ നമ്പിയുടെ പ്രഥിതശിഷ്യാഗ്രണിമാരിൽ ചിലർ മാത്രമാണ്. വി. ടി. കുമാരൻ, എം. പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ, മഹാകവി ജി , കീര്യാട്ട് കുട്ടിരാമൻ തുടങ്ങിയവർക്ക് പ്രശിഷ്യത്വം കല്പിക്കുന്നതാവും ഔചിത്യം. വള്ളത്തോളും, നാലപ്പാടനും, കുററിപ്പുറവും, ഉള്ളൂരും, കേരളപാണിനിയും, മാനവിക്രമൻ ഏട്ടൻതമ്പുരാനും, വെള്ളാണശ്ശേരി വാസുണ്ണിമൂസ്സതും മററും പുന്നശ്ശേരിക്കളരിക്ക് ആഹാര്യശോഭ പകർന്ന പ്രഗല്ഭരിൽ ചിലരാണ്. പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ശിഷ്യരിൽനിന്നു മറെറാരു ശിഷ്യപരമ്പരയും അനുയായി വർഗ്ഗപരമ്പരയും ഉടലെടുത്തു. അന്തർവാഹിനിയായ സരസ്വതീനദിയെപ്പോലെ പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ സാംസ്കാരികതേജോവാഹിനിയായ സാരസ്വതനദി സംസ്കൃത-മലയാള ഭാഷാന്തർഭാഗത്തിലൂടെ ഇന്നും പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ കാണാവുന്നതാണ്.

പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ശിഷ്യ—പ്രശിഷ്യപരമ്പരയിലെ നിരൂപകാഗ്രേസരന്മാരായ ചിലരുടെ ദർശനവും സമീപനവും അവരുടെ രചനകളെ മുൻനിർത്തി സിംഹാവലോകനരീത്യാ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ്. ജീവചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു തുള്ളിവെളിച്ചം പകരാതിരുന്നാൽ ഈ എളിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തി പൂർണ്ണമാവുകയില്ല.

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ

തൃപ്രങ്ങോട്ടു് കിഴക്കേമാരാത്ത് ലക്ഷ്മീമാരസ്യാരുടേയും കരിക്കാട്ടു മാരാത്ത് കൃഷ്ണമാരാരുടേയും പുത്രനായി 1900-ാമാണ്ടു ജൂൺ 14നു ഭ്രജാ

4 പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ. മുൻപുസ്തകം. പു 183. വ. 21-27.

5 കാളിദാസമഹാകവി. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം. II-9.

6 ഉള്ളൂർ. മുൻപുസ്തകം. പു. 240. വ. 27-32.

7 വടക്കുംകൂർ. മുൻപുസ്തകം. പു. 196. ഉള്ളൂർ. മുൻപുസ്തകം. പു. 237-'39.

8 കാളിദാസമഹാകവി. രഘുവംശം. V-37.

തനായ മാരാർ പുന്നശ്ശേരിനമ്പിയുടേയും ശംഭു ശർമ്മ എന്ന സ്വതന്ത്രചിന്തകനായ അദ്ധ്യാപകന്റെയും വത്സലശിഷ്യനായി പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽ പഠിച്ചു. 'സാഹിത്യ ശിരോമണി' പരീക്ഷ പാസ്സായി. രണ്ടു ദശാബ്ദത്തോളം വള്ളത്തോളിന്റെ അന്തേവാസിയായും, കലാമണ്ഡലത്തിലെ സാഹിത്യാചാര്യനായും, കാൽനൂററാണ്ടോളം 'മാതൃഭൂമി'യിലെ പ്രൂഫ്റീഡറായും പ്രവർത്തിച്ചു.

വിവേകാനന്ദസാഹിത്യസർവ്വസ്വം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ ത്രൈലോക്യാനന്ദസ്വാമികളോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുകയും, സത്യസായിബാബയെ ദർശിക്കുകയും ചെയ്തതും, ആത്മസഖിയുടെ ദേഹവിയോഗവും യുക്തിവാദിയായിരുന്ന മാരാരെ അധ്യാത്മാരാമനാക്കി. 1966 മുതൽ 1973 ഏപ്രിൽ 6നു ഇഹലോകവാസം വെടിയും വരെയുള്ള മാരാരുടെ ജീവിതം ഒരു ഋഷിചര്യയായിരുന്നു. ''അധ്യാത്മവിദ്യാ വിദ്യാനാം... [9]'' എന്ന ഗീതാവചനത്തിനു് ഒരു നികഷോപലമാണു് വിദ്യാവ്യസനിയായ മാരാരുടെ ജീവിതം. മാരാരുടെ ആത്മനിവേദനം ഈ വരികളിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്:

''എന്റെ ജീവിതം മാത്രം സൗഭാഗ്യവിരഹിത—
മെന്നെന്നും വിഷാദൈകമയമായ് നീങ്ങീടുന്നു.
ഒരിക്കൽ പ്രേമമാരിയാൽ പരക്കെച്ചെളികെട്ടും
ഒരിക്കൽ കൊടുങ്കാററത്തെമ്പാടും പൊടിപാറും,
ഒരിക്കലെരിവെയ്ലാലെരിഞ്ഞുപൊരിയുമി—
ത്തരിശാം ക്ഷേത്രം — ഇതു വല്ലാത്ത പരി
ണാമം!''[10]

ആ വല്ലാത്ത പരിണാമത്തിന്റെ 'നിഴലാട്ടം' ഈ ലഘുകവനത്തിലുണ്ടു്.

''മാട്ടുമാരണങ്ങളെ അകററാൻ പോന്ന ഒരു മന്ത്രവാദി''[11] യോ, കലാചാരപ്രകാരമുള്ള ചെണ്ടകൊട്ടുകാരനോ, ചിത്രകാരനോ ആയിത്തീരുമായിരുന്ന മാരാരുടെ ജീവിതഗതിയെ സാഹിത്യ സല്ലാപപൂർണ്ണമാക്കിയതു് പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയായിരുന്നു. പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽനിന്നു ''[12]സംസ്കൃതഭാഷ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ സ്വാധീനതയല്ലാതെ, അതിൽ പരന്ന വായനയോ ഏതെങ്കിലും ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ ചുഴിഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യമോ ഒന്നും നേടാതെയാണു് ഞാൻ 'സാഹിത്യ ശിരോമണി'യായി പുറത്തിറങ്ങിയതു്. പുറത്തു വന്നതിനുശേഷവും അവ നേടുവാൻ തക്ക സാഹചര്യമൊന്നുമല്ല ഉണ്ടായതു്.'' എന്ന മാരാരുടെ ഉക്തി മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തുകൂടെന്നു മാരാർ കൃതികളിലൂടെ ഗഹനമായി പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്യ — ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ രത്നങ്ങൾ മാരാർക്കു വശത്താക്കിക്കൊടുത്തതു പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയാണു്, വിശിഷ്യ, ശംഭുശർമ്മ എന്ന ഗുരുസത്തമന്റെ അദ്ധ്യാപനവൈദഗ്ദ്ധ്യമാണു്. മാരാരുടെ നിരൂപണനിപുണതയുടെ ബീജം രാജാനകമഹിമഭട്ടന്റെ വ്യക്തിവിവേകം എന്നു പേരായ സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണു്. വള്ളത്തോളും നാലപ്പാടനും മാരാരിലെ സഹൃദയനെ വളർത്തിയെടുത്തുവെങ്കിൽ പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായരാണു് മാരാർക്കു സ്വതന്ത്രചിന്തയുടേയും ധിക്കാരിയുടേയും കാതൽ കടഞ്ഞു കൊടുത്തതു്. 'ഭൂമണ്ഡലപ്രഥിത''[13]മായ പാവങ്ങളും വ്യാസ—വാല്മീകി—ഭാസ—കാളിദാസന്മാരുടെ സാരസ്വതഭണ്ഡാഗാരപ്പുരകളും മാരാരുടെ ഈററില്ലമായിരുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതെല്ലാം സത്താണെന്ന ധാരണ മാരാർക്കില്ലായിരുന്നു. ''സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങളോടു് എനിക്കു യുക്തിപരമായും സൗന്ദര്യപരമായും ചില വിപ്രതിപത്തികൾ തോന്നി''[14] എന്നു മാരാരെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ''മമ്മടഭട്ടനാണു് അതു പറഞ്ഞതു് എന്നതുകൊണ്ടു്, എന്റെ വിപ്രതിപത്തി അടക്കി വെക്കണമെന്നല്ല, ഗിരിശിഖരമേറി ഉദ്ഘോഷിക്കണമെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നിയതു്''[15]—മാരാരുടെ സ്വതന്ത്രനിരൂപണസരണി വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കേ പ്രകടമായ ഇവിടം തൊട്ടു് അന്വേഷിക്കാം. 'സഹൃദയ', 'സാഗരിക' തുടങ്ങിയ അന്നത്തെ സംസ്കൃതപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ പ്രബന്ധങ്ങളെഴുതി ഈ എതിർപ്പ് അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ''വലിയവയോടകന്നു വലുതാകുവാനുള്ള ഒരു വാസന''[16] വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കെത്തന്നെ മാരാരിൽ കിളിർത്തിരുന്നു. ''മാരാരുടെ ശൈലി പട്ടാമ്പിക്കാരുടേതല്ല''[17] എന്നു പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ ഒരദ്ധ്യാപകൻ മാരാരുടെ പ്രഥമസംസ്കൃതോപന്യാസം വായിച്ചു് അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ''വ്യസനമല്ല, ഒരഭിമാനമാണെനിക്കു തോന്നിയതു്''[18] എന്നു മാരാർ പറയുന്നതിലെ സത്യസന്ധത അചോദ്യമാണു്. വരേണ്യപണ്ഡിതവർഗ്ഗത്തിനു് അതുവരെ ആവാഹിച്ചെടുത്തു്, സംവഹിച്ചു് മലയാളികൾക്കു് പകർന്നു കൊടുക്കാൻ സാധിക്കാതെപോയ സംസ്കൃതസാഹിത്യരത്നങ്ങളുടെ ജീവചൈതന്യം ഇദംപ്രഥമമായി ഭാഷാസാഹിതിക്കേകാൻ മാരാർക്കു് സാധിച്ചു.

---

9 ഭഗവദ്ഗീത

10 കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ. എന്റെ കാത്തിരിപ്പ്. (നിഴലാട്ടം) പു. 12. 14. വ. 15.20.

11 കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ. എന്റെ അഭിവേദനം (കല ജീവിതം തന്നെ) പു. 4. വ 13.

12 ,, ,, പു. 6. വ. 9-14.

13 ,, ,, വ. 22.

14 ,, ,, പു. 5. വ. 1-3.

15 ,, ,, വ. 19-22.

16 ,, ,, വ. 31

17 ,, ,, വ. 33

18 ,, ,, പു. 6. വ 4.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ ജീവചൈതന്യത്തിന്റെ ദീപശിഖ മാരാർക്ക് കരഗതമായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രവും ശാസ്ത്രീയവും നിഷ്പക്ഷവുമായ സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ രാജപാത ഭാഷയിൽ വെട്ടിത്തുറന്നത് മാരാരുടെ ഒരു നേട്ടമാണ്. നിരൂപണത്തിന്റെ കാതലെന്തെന്നും, നിരൂപകന്റെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജ്യഭാരമെന്തെന്നും മാരാർ സ്വകൃതികളിലൂടെ വിശദമാക്കി. സാഹിത്യ നിരൂപകർക്കിടയിൽ മാരാർ അനന്വയനായി ത്തന്നെ വിരാജിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതു തന്നെയാണ്. പതിരററതെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന മാരാർസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ പൊന്നാര്യന്മണികളെയെല്ലാം ഉക്കി മണിക്കനം തിട്ടപ്പെടുത്തുക എന്നതിവിടെ ചെയ്യുന്നില്ല. സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന ഏതാനും നിദർശനങ്ങളിലൂടെ മാരാരുടെ ദർശനത്തിലേക്കൊരെത്തിനോട്ടം നടത്തുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

കാളിദാസകൃതികൾക്കുള്ള മാരാരുടെ ഗദ്യപരിഭാഷകളെത്തന്നെ ആദ്യം പരിശോധിക്കാം. കവി–സഹൃദയാഖ്യമായ സാരസ്വതതത്ത്വം ഈ പരിഭാഷകളിലൊളിവീശുന്നു എന്നതുമാത്രമാണ് ആദ്യമായി ഇവയെ പരിഗണിക്കാൻ കാരണം. പലക്കും, പലതിനും മുന്നിൽ അവിനീതനായി നിന്നുപോന്ന മാരാർ കാളിദാസമഹാകവിയുടെ മുന്നിൽ ഭക്ത്യാദരസംപൂരിതനായി നില്ക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ അതീവ ആശ്ചര്യകരമാണ്. ''ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെയാകെ കരതലാമലകം പോലെ'' കണ്ടറിഞ്ഞ ''ഒരു കവിയിൽനിന്നു കാലംകൊണ്ടും ദേശംകൊണ്ടും അറിവുകൊണ്ടും മററു [illegible]കൊണ്ടും വളരെ വളരെ അകന്നു കിടക്കുന്ന [illegible] ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മുഖ്യകൃതിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ അയാൾക്കെന്തെന്തു പ്രമാദങ്ങൾ പിണയില്ല എന്നോർത്തു ഞാൻ നടുങ്ങുന്നു''[19]. ഈ നടുക്കത്തിന്റെ അന്തർധാര മാരാരുടെ കാളിദാസവ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും അവതാരികകളിലും പ്രകടമായി കാണാവുന്നതാണ്. ''വിദ്യാവിവാദായ........''[20] എന്ന തത്ത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ് മാരാരുടെ വ്യാഖ്യാനരീതി. കാളിദാസപദ്യങ്ങൾ പലതും പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളാണെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ മാരാർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. കാളിദാസനെ രാജസ്തുതിഗായകനാക്കിയവരോടു മാരാർക്കു ധാർമ്മികരോഷമുണ്ട്. നൈഷധീയചരിതം മേഘസന്ദേശത്തേക്കാൾ ഉത്തമശ്രേണിയിലാണെന്നു പറഞ്ഞവരുടെ നേർക്കു മാരാരുടെ രോഷാഗ്നി പടർന്നു കത്തുന്നു. കാളിദാസകവിയുടെ ഹൃദയം കണ്ടെത്താൻ, കാളിദാസകവിതയിലെ വിത്ത കണ്ടെത്താൻ മാരാർക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഉദാഹരിക്കാൻ ''വാഗർത്ഥാവിവ സംപൃക്തൗ'' എന്ന രഘുവംശ ശ്ലോകവ്യാഖ്യാനം[21] മാത്രം മതി.

സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രമായ സമീപനമാണ് മാരാർക്കു സാഹിത്യകലയോടു''. അനതീതയൗവനനായിരിക്കേ മാരാരെഴുതിയ 'സാഹിത്യഭൂഷണം' ഒന്നുമാത്രം മതി ഇതു സമർത്ഥിക്കാൻ. ത[illegible] സ്വതന്ത്രചിന്തകളും വിപ്രതിപത്തികളും ഉത ഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം മാരാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാരാരുടെ വിപ്രതിപത്തികളോടു വലിയ [illegible] തിപത്തികൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനോ ഖണ്ഡ[illegible]നോ വിദ്യാവയോവൃദ്ധനായ അവതാരികാ[illegible]നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. പൂർ[illegible]ചാര്യന്മാരെപ്പററി പരാമർശിക്കുമ്പോൾ ''സ്വല്പം കൂടി വിനീതി''[22] വേണമെന്നുപദേശിക്കുകയും ജയാശംസകളർപ്പിക്കുകയും മാത്രമാണ് അവതാരികയിൽ ഉള്ളൂർ മഹാകവി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സാഹിത്യചിന്തകളിലും സ്വചിന്തകളെ യുക്തിയുക്തം സമർത്ഥിക്കുന്നതിലും വിനയമില്ലായ്മയാണല്ലോ മാരാരുടെ മാരാരത്തം. ''ഏതു പ്രാചീനന്റേയും ഏതു ശാസ്ത്രകാരന്റേയും കൃത്രിമനിബന്ധനകൾക്കു വഴിപ്പെടാതെ, സ്വതന്ത്രമായും യുക്തിയുക്തമായും സവിസ്തരമായും വിമർശനം നടത്തുന്ന......വ്യക്തിവിവേകഗ്രന്ഥം.....ചില അർവ്വാചീനാലങ്കാരികന്മാരുടെ ഖണ്ഡനത്തിനുമാത്രമല്ലാതെ, ആരുടേയും ആദരത്തിനും ലാളനത്തിനും വിഷയമാകാതെ ഏതോ കൂരിരുൾക്കല്ലറയിൽ ചെന്നടിഞ്ഞു.... .''[23] എന്നു മാരാർ പറഞ്ഞതുതന്നെ സാഹിത്യഭൂഷണത്തെസംബന്ധിച്ചും വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നുന്നു. മഹിമഭട്ടന്റെ മുന്നിലും മാരാർ കൂപ്പുകൈകളോടെ നില്ക്കുന്നില്ല. ''നിർദ്ദോഷവും പൂർണ്ണവുമാണ് മഹിമഭട്ടദർശനങ്ങളെന്നും മാരാർക്കഭിപ്രായമില്ല. ധ്വന്യനുമാനവാദങ്ങളെ സമഗ്രമായി അപഗ്രഥിച്ച് സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു രാജപാതയാണ് മാരാരുടെ സൗന്ദര്യമാർഗ്ഗം എന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പല സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലേയും ''പലഭാഗവും അറു മുഷിപ്പനാണ്''[24] എന്നു പറഞ്ഞ മാരാർ സംസ്കൃതത്തിനോട് അന്ധമായ ആദരവൊന്നുമുള്ള കൂട്ടത്തിലായിരുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ മുത്തുകൾ വിദ്യാവ്യസനിയായ മാരാർ സാഹസികതയോടെ ചികഞ്ഞെടുത്തു. അകാതരവും സാഹസികവും ഏകാന്തവുമായ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. മാരാർ ഒരേസമയം ഒരു വിഗ്രഹഭഞ്ജകനും യാഥാസ്ഥിതികനുമാണ്. ആന്തരവേദിയായ മാരാർ വ്യാസഹൃദയം കണ്ടെത്തിയതു മാരാരുടെ വിശേഷാത്തരക്രാന്തദർശിത്വത്തിനു നിദർശകമാണ്. ''ഇന്ന ഒരു കാര്യം എഴുതിവെച്ചേ തീരൂ എന്നൊ

19 രഘുവംശത്തിന്റെ ഗദ്യപരിഭാഷയ്ക്കെഴുതിയ അവതാരിക.

20 ഒരു സംസ്കൃതസുഭാഷിതപദ്യം.

21 രഘുവംശം—ഗദ്യപരിഭാഷ. സർഗ്ഗം 1. ശ്ലോകം 1.

22 സാഹിത്യഭൂഷണം. അവതാരിക. പു, 28, വ. 16.

23 സാഹിത്യഭൂഷണം. പീഠിക. 54. വാ 13—16.

24 പതിനഞ്ചുപന്യാസം. പു, 63.

കൊണ്ടാലല്ലാതെ'' 25 പേനയും മനസ്സും പ്പിക്കാത്ത മാരാർ വിശ്വമഹാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ളവുകോലാണ് സ്വീയവിമർശനത്തിലുപയോ ിച്ചതു്. വാല്മീകിഹൃദയം അനാവരണം ചെ ച്ചല്ലോ മാരാർ എന്ന ശാശ്വതകണ്ടിതത്തിൽ മലയാളികൾക്കിനി മുക്തിയില്ല.

''വൃത്തശില്പ''വും ''മലയാളശൈലി'' മാരാരുടെ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യദർശനങ്ങളുടെ നി കഷോപലങ്ങളാണ്. ''ഈ ജീവിതത്തിൽ മറ്റേതു കാര്യത്തിനും എനിക്കിത്രയേറെ പാടുപെ ടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്ന''[26]ള്ള മാരാരുടെ അഭിമാ നം 'വൃത്തശില്പം' കമ്പോടുകമ്പു പരിശോധി ച്ചാൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ''ലഭേച്ച സികതാസു തൈലമപി യത്നതഃ പീഡയൻ''[27]എന്നാണല്ലോ വിദ്വദുക്തി. ''സാഹിത്യകലയെ ഫലപ്രദമാ യി ഉപയോഗിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എഴുത്തു കാരന്റെ മാർഗ്ഗദർശി...''[28]യാകാൻ തികച്ചും അർ ഹതപ്പെട്ട കൃതിയാണ് മാരാരുടെ മൗലികപ്രതിഭ യുടെ മറ്റൊരു ഉരകല്ലായ 'മലയാളശൈലി.'

'ഗ്രന്ഥവിഹാര'ത്തിന് അവതാരികയെഴു തി മലയാളനിരൂപണരംഗത്തു കാലെടുത്തുവെച്ച മാരാർ കണ്ട കൃതികളിലെല്ലാം അഭിരമിക്കുകയു ണ്ടായില്ല. 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' ആസ്വദി ക്കാൻ തനിക്കായില്ലെന്നു സത്യസന്ധമായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[29] വള്ളത്തോ ളും ആശാനും നാലാപ്പാടനും ഉണ്ണായിവാരിയരും മാത്രമേ മാരാരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ''പന്നി നക്കിക്കൊല്ലുന്നതിലേറെ, ഒരു സിംഹം കടിച്ചു കൊല്ലുന്നതി[30]''ഷ്ടപ്പെട്ട മാരാർ ''ദ്വിത്രാ പഞ്ച ഷാ വാ കവയഃ[31]'' എന്നു പറഞ്ഞപോലെ 'രണ്ടോ അഞ്ചോ' നിരൂപകരിൽ അന്യതമനാ ണ്. രാജാങ്കണം, സാഹിത്യവിദ്യ, സാഹിത്യ സല്ലാപം, ചർച്ചായോഗം, കൈവിളക്ക്, ദന്ത ഗോപുരം, പതിനഞ്ചുപന്യാസം തുടങ്ങിയ കൃതി കളിലെല്ലാംതന്നെ 'അമൂല്യകൃതി'കളുടെ മാനദ ണ്ഡത്തിൽ പുതിയ സാഹിത്യത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുകയാണ് മാരാർ. മനുഷ്യബന്ധങ്ങളേയും സനാതനമൂല്യങ്ങളേയും അദ്ദേഹം എന്നും ഉയർത്തി പ്പിടിച്ചു. മനഃശാസ്ത്രം പഠിച്ച ആധുനികരേക്കാൾ പൂർവ്വസൂരികൾക്ക് മനഃശാസ്ത്രാവബോധം ഉണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തിയ മാരാർ നല്ലൊരു മനോവികാരാപ ഗ്രഥകൻ കൂടിയാണ്. ഭക്തിയേക്കാൾ യുക്തി യെ തന്റെ സമീപനശൈലിയാക്കിയ മാരാർ സാഹിത്യേതരവിഷയങ്ങളിലും ശ്രദ്ധാലുവായി രുന്നു.

തികഞ്ഞ ആസ്തികനായിരുന്ന മാരാർക്കു പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം എന്നും കണ്ണി ലെ ഒരു കരടായിരുന്നു. ''കല കലയ്ക്കു വേണ്ടി യല്ല, ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണ് എങ്കിൽ ആയ്ക്കൊള്ളട്ടെ; കല, കലതന്നെയായിരിക്ക ണമെന്നതിൽനിന്ന് എന്തായാലും കലാകാരനെ സ്വതന്ത്രനാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല[32]'' എന്നതാ യിരുന്ന മാരാരുടെ കാഴ്ചപ്പാട്. തദ്ഗതമനസ്സാ യി വിമർശനം നടത്തിയ മാരാരുടെ നിരങ്കുശ മായ ഈ എതിർപ്പ് ''എന്നെന്നേക്കുമുള്ള ഒരു സാ മുദായികാവശ്യം നിറവേറ്റപ്പെടുകയാണ് രഘു വംശത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം[33]'' എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നേ ടത്തു പക്ഷേ കാണുന്നില്ല എന്ന വസ്തുത പരാ മർശമർഹിക്കുന്നു. സമകാലികകൃതികളെ അപഗ്ര ഥിക്കുമ്പോൾ മാരാർക്ക് ഈ മനോഭാവം ഇല്ലെ ന്നത് അദ്ഭുതാവഹമാണ്.

''യുക്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞാനില്ല[34]'' എന്നു പറഞ്ഞ മാരാർ തന്റെ അധ്യാത്മദൃക്കിനെക്കു റിച്ചു പറയുന്നതുകൂടി പ്രസക്തമാണ്—'' ഒരു കാലത്തു സാഹിത്യാദികലകളിൽ മാത്രമായി രുന്ന ശ്രദ്ധ അവയെ യുക്തിബോധത്തിനൊ ത്തവണ്ണം നിരൂപണം ചെയ്കയായിരുന്നു. അങ്ങനെ കാര്യകാരണവിവേചനംവഴി മുന്നോട്ടു ചെന്നിട്ടാണ് അതിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയായ ആധ്യാത്മികതയിൽ ഞാൻ ചെന്നെത്തിയ ത്[35]''.

ധന്യമായ ശൈലി, ബഹുശാസ്ത്രപാണ്ഡി ത്യം, ചിരന്തനകാവ്യാനുശീലനതയാൽ വിശദീ ഭൂതമായ മനോമുകുരത്തിൽ വർണ്ണനീയവസ്തുവു മായി തന്മയീഭാവം, ഹംസത്തെപ്പോലെ ക്ഷീരാ ദാനജലവിവർജ്ജനശീലം, അകുതോഭയത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ചിന്താശക്തി എന്നീ നിരുപമഗുണഗണങ്ങൾ മാരാരെ സാഹി ത്യനിരൂപകരുടെ ശ്രേണിയിൽ കനിഷ്ഠികാധി ഷ്ഠിതനാക്കുന്നു.

കെ. വി. എം.

''സൂരിലോകമണിയാകിയ പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ശിഷ്യരിൽ മുമ്പൻ''[36] എന്ന പുകൾ കൊണ്ട്, കെ. വി. എം. എന്ന ത്ര്യക്ഷരിയിലൂ ടെ സാഹിത്യലോകത്തു ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനായ

---

25 ആത്മകഥയിലെ ഒരദ്ധ്യായം. (പതിനഞ്ചുപന്യാസം) പു. 42.
26 വൃത്തശില്പം. മുഖവുര. പു. V. വ. 22-24.
27 നന്നേ ക്ലേശിച്ച് ആട്ടുന്നവന് മണലിൽനിന്നുപോലും എണ്ണകിട്ടും എന്നർത്ഥം.
28 മലയാളശൈലി—അവതാരിക. സഞ്ജയൻ. പു. XV. വ. 4-5.
29 പതിനഞ്ചുപന്യാസം. 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' എന്ന ലേഖനം.
30 കല ജീവിതംതന്നെ.
31 ആചാര്യാനന്ദവർദ്ധനൻ. ധ്വന്യാലോകം
32 കല ജീവിതംതന്നെ. പു. 99.
33 രഘുവംശം—ഗദ്യപരിഭാഷ—അവതാരിക.
34 ശരണാഗതി. പു. 76. വ. 1-2.
35 ,, പു. 50. വ. 6-13.
36 കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞത്.

കയ്പള്ളി ഇല്ലത്തു വാസുദേവൻമൂസ്സതു് പട്ടാമ്പി ക്കടുത്തു തിരുമിററക്കോടിൽ 1888 ജൂൺ 28-ാംനു- ഭൂജാതനായി. പുന്നശ്ശേരിനമ്പിയുടേയും കരു മാണിക്കത്തു കേശവൻ മൂസ്സതിൻേറയും അടുത്തു നിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ വിപുലവിജ്ഞാനം നേടി, പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ അദ്ധ്യാപകനും 'വിജ്ഞാനചിന്താമണി'യുടെ സഹപത്രാധിപ രും 'സാഹിതി', 'സമഭാവിനി', 'വസുമതി' തുടങ്ങിയ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ സമ്പാദകനും നിരവധി സ്തോത്ര—പുരാണപുസ്ത കങ്ങളുടെ പ്രസാധകനുമായി കെ. വി. എം. വ്യ ക്തിമുദ്ര സ്ഥാപിച്ചു. കൗടില്യൻെറ അർത്ഥശാസ്ത്ര ത്തിനുള്ള പ്രഥിതവ്യാഖ്യാനം തൊട്ടു് അപസർ പ്പക കഥകളടക്കം നൂററിയമ്പതോളം രചനകൾ കെ. വി. എമ്മിൻെറ നാമധേയത്തിലുണ്ടു്. തി ക്തജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ കയ്പൂററിക്കുടിക്കു മ്പോഴും നിരന്തരവും നിസ്തന്ദ്രവുമായ സാഹിതീ സേവനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു സന്തോഷം പകർന്നിരുന്നതു് ''ആക്കം വേണ്ടാതിരുന്ന സാ ഹിത്യവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു വലിയൊരു നോട്ടപ്പിഴയായി എന്നു ജീവിതക്ലേശങ്ങളനുഭവി ക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നാതിരുന്നി ല്ല'' 37 എന്നു് അദ്ദേഹം ആത്മകഥയിൽ കുറി ച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യരുടെ പാ ണ്ഡിത്യം 'അരിയും സാമാനവും' കൊടുത്തു പിഴി ഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യകാരക്കശാപ്പുകാർ കെ. വി. എമ്മിനേയും കശാപ്പു ചെയ്തു ജഠരാഗ്നിശാന്തി ക്കായി കശാപ്പുചെയ്യപ്പെടാൻ കെ. വി. എമ്മിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതിലും മാന്യ മായ മറെറാരു കശാപ്പിൻെറ കഥ വായിച്ചപ്പോ ഴാണു് കെ. വി. എമ്മിൻെറ ജീവിതദുരന്തം കൂടു തൽ ആഴത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടതു്— ''ഉള്ളൂരിൻെറ ഒരുപന്യാസസമാഹാരത്തിൽ ഞാനെഴുതിയുണ്ടാ ക്കിയ ചില അവതാരികകൾ ചില്ലറ ചില ഭേദ ഗതികളോടെ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാ ണപ്പെട്ടു! 38'' ''പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യവും പരി ശ്രമിച്ചു പാടവവും നേടിയ വിരളവിരളരിൽ ഒരാളു''39ടെ ഘനീഭൂതമായ ഹൃദയവ്യഥ എത്ര മാത്രം ഹൃദയസ്പൃക്കാണു്. അനപത്യതയും ദാരി ദ്ര്യവും നിമിത്തം ഉഞ്ഛരിതശ്രമനായി സാഹി ത്യസേവനം നടത്തിയ കെ. വി. എം. മദ്ധ്യ കേരളത്തിലെ സാഹിത്യ — സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചി ട്ടുണ്ടു്. പിൻനിരയിൽമാത്രം നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ഈ പ്രവർത്തനം 1965-ൽ ദിവംഗതനാകുന്നതു വരെ അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചു പോന്നു.

ഗുരുകുലക്ലിപ്തതകൊണ്ടു സംസ്കൃതപാണ്ഡി ത്യം സമ്പാദിച്ചു സാഹിത്യവിചിന്തനം നട ത്തിയ കെ. വി. എം. പഴമയുടെ പക്ഷത്തായി രുന്നു എന്നതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണു്. സുദൃ ഢമായ ഈ ചിന്താഗതിക്കു പില്ക്കാലത്തു നേടിയ ആംഗലവിജ്ഞാനലവസ്പർശത്താൽ അദ്ദേഹം അയവും വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സാമയികസാഹിത്യ ത്തേയും സാഹിത്യത്തിലെ സാമൂഹ്യപരതയേയും സാങ്കേതികതയേയും അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചു. കഥാഖ്യാനം, ഗുണദോഷവിചിന്തനം, താരത മ്യം, ഉപസംഹാരം എന്നിങ്ങനെ ഗ്രന്ഥനിരൂപ ണത്തിൽ വ്യക്തമായ വ്യവസ്ഥകൾ പിന്തുടർന്ന കെ. വി. എം. ദോഷൈകദൃക്കല്ലായിരുന്നു. ഇല്ലാത്ത പാശ്ചാത്യസാഹിത്യവിജ്ഞാനം ഉണ്ടെ ന്നു ഭാവിച്ചു പൗരസ്ത്യസാഹിത്യപണ്ഡിതർ തങ്ങ ളുടെ നിരൂപണങ്ങളിൽ അതു കുത്തിച്ചെലുത്തുന്നതു കെ. വി. എമ്മിനു് എന്നും കണ്ണിലെ കരടായി രുന്നു. പക്ഷപാതപരമായ നിരൂപണത്തെ ഗർദ്ദ ഭവാനരങ്ങളുടെ അവസ്ഥയോടുപമിച്ചു തൻെറ നിഷ്പക്ഷത അദ്ദേഹം സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.40

മഹാകവിത്രയത്തിൻെറ ഖണ്ഡകാവ്യത്രയ ത്തെ അപഗ്രഥിക്കുന്ന തൻെറ 'ത്രിവേണിയിൽ' പ്രസ്താവനക്കുറിപ്പായി കെ. വി. എം. പറഞ്ഞി രിക്കുന്നതുദ്ധരിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരൂപ ണാദർശം വ്യക്തമാവും: ''സാഹിത്യദർപ്പണവും കാവ്യപ്രകാശവും രസഗംഗാധരവും മററും പഠിച്ച പാണ്ഡിത്യം നേടി, കാളിദാസഭവഭൂതിപ്രഭൃതി കളുടെ കാലടിപ്പാടുകളെപ്പിന്തുടന്നു കവനകലയി ലേർപ്പെട്ട കേരളീയകവികളുടെ കൃതികളെ കാർ ലൈൽ, ഷെല്ലി, വേർഡ്സ്‌വർത്തു് മുതലായ വൈദേശികവിദ്വാന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കൊ പ്പിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്താൽ അതു വൃത്തഭാര ത്തിൽ ചതുരശ്രഖണ്ഡം കുത്തിചെലുത്തുന്നതുപോ ലെ ദുർഘടമായിരിക്കും. മദ്ദളനാദികളുടെ വാ സ്തവരൂപം ''മാറെറാലി''യുടെ ഒലിയിൽപ്പെട്ടു മങ്ങിമയങ്ങി അന്യഥാ ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതി നു ഹേതു മേല്പറഞ്ഞതല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. പൗ രസ്ത്യരുടെ സാഹിത്യശാസ്ത്രമനുസരിച്ചു പ്രസ്തുത കൃതികളെ നിരൂപണം ചെയ്യാൻ ഞാനുദ്യമിച്ച തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം അവയുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം വിശദീകരിക്കുക മാത്രമാകുന്നു.''41 മുണ്ടശ്ശേരിയു ടെ 'മാറെറാലി'യിലെ വാദങ്ങളുടെ മുന മടക്കുന്ന തിനു പഴയപാതയിലൂടെ വിമർശനം നടത്തിയ കെ. വി. എമ്മിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു നിസ്തർ ക്കമാണു്.

കാലാനുസാരിയായി തൻെറ സാഹിത്യദർശ നത്തെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻവേണ്ട ഹൃദയവിശാലത ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ആററൂരിൻേറയും വട ക്കുംകൂറിൻേറയും സങ്കുചിതത്വം വിട്ടു് മുന്നോട്ടു വന്ന കെ. വി. എം., സാഹിത്യമൂല്യങ്ങൾ ശാ ശ്വതങ്ങളാണെന്നും രൂപഭാവങ്ങളിൽ കാലത്തി ൻെറ പ്രതിബിംബം കാണുമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടു

37 ആത്മകഥ. പു. 114

38 ആത്മകഥ. പു. 211

39 വള്ളത്തോൾ—ആത്മകഥ—പു. 25.

40 കാട്ടുപൂക്കൾ. പു. 26.

41 'ത്രിവേണി'യുടെ പ്രസ്താവന കാണുക.

ണ്ട്—[42] ''പഴയ സമ്പ്രദായത്തേയും നവീനസമ്പ്രദായത്തേയും നിരസിക്കരുത്. നവീനസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്ന് അനേകം തത്ത്വങ്ങൾ നമുക്കു പഠിക്കാനുണ്ട്. ആകയാൽ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യസമ്പർക്കംകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഐശ്വര്യം മുതലായവയെ നിരാകരിച്ചാൽ അതും നമുക്ക് ഇച്ഛാഭംഗത്തിനും പരാജയത്തിനും കാരണമായിത്തീരും.''[43]

സി. എസ്സ്. നായർ

പുന്നശ്ശേരിക്കളരിക്കടുത്തു ചെട്ടിയാർ തൊടി എന്നപേരായ ഒരഭിജാത നായർതറവാട്ടിൽ 1069 മേടം 29-ാംനു- ജനിച്ച സി. എസ്. നായർ അമ്മാവനിൽനിന്നു രഘുവംശമാഘാദികാവ്യങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീടു വിജ്ഞാനോൽബണകേന്ദ്രമായ പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽ പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ശിഷ്യനായി അദ്ധ്യയനം തുടർന്നു. പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശങ്കുണ്ണിനായർ പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലൊരദ്ധ്യാപകനായി. പിന്നീടു ഗാന്ധിയൻ തത്ത്വങ്ങളിൽ അത്യാകൃഷ്ടനായി അദ്ധ്യാപകവൃത്തി ഉപേക്ഷിച്ചു പത്രപ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു കൃതാർത്ഥനായ അദ്ദേഹം വീണ്ടും മദ്രാസിലെ ലയോളാ കോളേജ് ലക്ചററായി ആചാര്യവൃത്തി തുടർന്നു. അനന്തരം നാലുവർഷം മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിററിയിലെ മലയാളം വിഭാഗത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്തി. വീണ്ടും പുന്നശ്ശേരിക്കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനായ സി എസ്സ് നായർ ആമരണം പുന്നശ്ശേരി സംസ്കൃതകോളേജിന്റെ വൈസ്പ്രിൻസിപ്പൽ പദവി അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ഉച്ഛ്വസിതമായ സാരസ്വതോദ്യോതിനിയുടെ സർവ്വാഭ്യുദയങ്ങളും സി. എസ്. നായരുടെ ബലിഷ്ഠകരങ്ങളിലായിരുന്നു വർത്തിച്ചിരുന്നതു്.

മാരാരടക്കമുള്ള നിരവധി സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ സ്വതന്ത്രചിന്തയുടെ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുത്ത ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ പാണ്ഡിത്യം, അദ്ധ്യയനചാതുരി, വ്യാഖ്യാനപാടവം, സ്വതന്ത്രകല്പനകൾ എന്നിവ പ്രഥിതങ്ങളാണ്. ഉപന്യാസകാരനും, സാഹിത്യസാമൂഹ്യ—സാംസ്കാരികചിന്തകനുമായ ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ രചനകൾ ഇന്നും പല ആനുകാലികങ്ങളിലായി പരന്നു കിടക്കുകയാണ്. ഈ ആനുകാലികങ്ങളെല്ലാം ഇന്നു ലഭ്യമാണോ എന്നു വിദിതമല്ല. ലഭ്യമായിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നു സി. എസ്സിന്റെ രചനകൾ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരേർപ്പാട് ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിക്കാണാത്തതു ഖേദാവഹം തന്നെ. സാഹിത്യ അക്കാദമിയെപ്പോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും, ഗവേഷണ തല്പരരായ സാഹിത്യ കതുകികൾ, സർവ്വകലാശാലകളിലെ ഭാഷാവിഭാഗങ്ങൾ എന്നീ ബന്ധപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങൾ സത്വരമായും ഇതിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കാമോ?

സാഹിത്യനിരൂപണശാഖ വേണ്ടത്ര തഴച്ചു വളർന്നിട്ടില്ലാതിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു സി. എസ്സ്. നായരിൽ നിന്നു ലഭിച്ച സേവനം നിസ്തുലമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലവീക്ഷണം, വിസ്തൃതവിജ്ഞാനം, സൂക്ഷ്മാവലോകനം, ഖണ്ഡനപരമായ നിരൂപണസമീപനം എന്നിവ ഭാഷാസാഹിത്യ നിരൂപണത്തിനു തിണ്ണബലമേകി. പാശ്ചാത്യ—പൗരസ്ത്യസാഹിത്യമീമാംസകളിലും, ഫ്രോയ്ഡിന്റെ മനഃശാസ്ത്രത്തിലും, ഡാർവിന്റെ പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തിലും, മാർക്സിന്റേയും ഏംഗൽസിന്റേയും സാമ്പത്തികശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ശങ്കുണ്ണിനായർ ഒരുപോലെ രമിച്ചിരുന്നു. കവിയുടെ മനസ്സും സഹൃദയന്റെ ദാക്ഷിണ്യവും തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന സി എസ്സി. ന്റെ വിമർശനങ്ങൾ നിരൂപണത്തെ ഒരു കലയാക്കി. പൂർവ്വികരുടെ പാതയിൽനിന്ന് അല്പം വ്യതിചലിച്ച്, പ്രതിഭാപ്രകാശനപരമായ, സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ദിശയിലേയ്ക്കു നിരൂപണത്തെ നയിക്കുകയാണ് ശങ്കുണ്ണിനായർ ചെയ്തത്. 'സ്വദേശാഭിമാനി'യുടെ ആരാധകനായിരുന്ന അദ്ദേഹം സാഹിത്യസൃഷ്ടികളിലെ ദോഷവശങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷണം ചെയ്യുന്നതിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. യാഥാസ്ഥിതികക്കെതിരെ അദ്ദേഹം തന്റെ തൂലികയെ പടവാളാക്കി.

''സത്തുള്ള സാഹിതിയിലൂക്കിവനാണു പാരിൽ
മത്തുല്യരിതി നിനച്ച സുധീന്ദ്രരേയും
കത്തുന്നവാറു നിജ കൊമ്പൊടിയുന്ന സി. എ-
സ്സൊത്തുള്ള നായർ കറയാൻ കടന്നലത്രേ''.[44]

എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

അച്ഛനും മകളും, കണ്ണുനീർത്തുള്ളി, വിശ്വവിജയം, ബുദ്ധചരിതം തുടങ്ങിയ കൃതികളെക്കുറിച്ച് സി. എസ്സ്. നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ[45] അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപഗ്രഥനപാടവത്തിനും, കാവ്യകലാമർമ്മം കണ്ടെത്തുന്നതിനുള്ള വൈഭവത്തിനും സന്നിദർശനങ്ങളാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യശില്പവും, വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ ജീവിതഗന്ധവും, ദേശീയതയും പ്രയോജനവാദിയായിരുന്ന ശങ്കുണ്ണിനായരെ ആകർഷിച്ചു. ശങ്കുണ്ണിനായരിൽ വള്ളത്തോൾ പക്ഷപാതിത്വം ആരോപിക്കുന്നതിന് ഇതിടയാക്കി. മററുള്ളവർക്കു കാണ്മാൻ കഴിയാത്തതായ സംഗതിയെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് തന്റെ കലാസൃഷ്ടികൊണ്ട് ഒരു കവി ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, അതിലാണ് കവി

42 സഹിതസൗഹിത്യം. പു. 28-33.
43 സമസ്തകേരള സാ. പ. സമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്. പു. 153
44 വിദ്വാൻ. സി. എസ്സ്. നായരുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ അവതാരിക.
45 ,,

യുടെ മഹത്ത്വമെന്നും, ഇത് മനസ്സംസ്കരണസമർത്ഥം കൂടിയായിരിക്കണമെന്നും ശങ്കുണ്ണിനായർ കരുതി. കവിത്വവും പാണ്ഡിത്യവും രണ്ടും രണ്ടാണെന്ന സങ്കല്പമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ശക്തിനിപുണതാദി കാരണങ്ങൾകൂടി കാവ്യസമ്പത്തിന് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നു പറഞ്ഞ മമ്മടഭട്ടന്റെ പക്ഷത്തുനിന്ന ശങ്കുണ്ണിനായർ ഭാവം, രസം, അലങ്കാരം, പ്രതിഭ, ഭാവന, ഔചിത്യബോധം, ജീവിതവീക്ഷണം, പ്രകൃതിസാക്ഷാത്കാരം തുടങ്ങിയവകൂടി സാഹിത്യകലയോടു ബന്ധപ്പെട്ടവയാണെന്ന് വാദിച്ചു. ശങ്കുണ്ണിനായരിലെ ഗവേഷകനേയും, സ്വതന്ത്രചിന്തകനേയും, സഹൃദയനേയും ഏകത്ര ദർശിക്കാൻ ''ഭാഷാപദ്യ സാഹിത്യം'', ''ഭവഭൂതിയെപ്പററി,'' ''ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഗവേഷണസ്ഥാനങ്ങൾ'' തുടങ്ങിയ ഉപന്യാസങ്ങൾ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. ഗാന്ധിജിയുടേയും, മാർക്സിന്റേയും, ശ്രീശങ്കരന്റേയും, റൂസ്സോവിന്റേയും, ആർഷഭാരതതപോധനന്മാരുടേയും മതങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട സി. എസ്സ്. നായർ സാഹിത്യേതരചിന്തകളിൽ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു.

കാല്പനികപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടത്തിൽ മലയാള ഭാഷാ നിരൂപണത്തെ നിയന്ത്രിച്ചത് കേരളപാണിനിയാണെങ്കിൽ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിനായരായിരുന്നു നേതൃസ്ഥാനീയനെന്നു നിസ്സക്കം പറയാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം നിരൂപണകലയെ ''ഒരളവുവരെ ശാസ്ത്രവും അതിനുപരി കലയുമായി വീക്ഷിച്ചു. ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠന്മാരായ സാഹിത്യമീമാംസകന്മാരുടെ ലാപ്രണ്യനിയമസംഹിതകളെ അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചില്ല. അതോടൊപ്പം കാലവും പരിതഃസ്ഥിതിയും ജീവിതത്തിലും സഹൃദയത്വത്തിലും നട്ടുപിടിപ്പിച്ച നൂതനാഭിരുചികളെ മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുത്തമനിരൂപകനിൽ ഒരു ഉത്കൃഷ്ടനിർമ്മാതാവുകൂടി അന്തർലയിച്ചുകിടപ്പുണ്ടെന്ന വസ്തുത ശ്രീ. നായരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യക്ഷരം പരമാർത്ഥമാണ്'''—[46] ശങ്കുണ്ണിനായരിലെ നിരൂപകനെ കണ്ടെത്തിയ മറെറാരു നിരൂപകന്റെ ഈ വാക്കുകൾ അന്വർത്ഥങ്ങളാണ്.

ജി. കെ. എൻ.

പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽ നിന്ന് സംസ്കൃതത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി, സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും പ്രാവീണ്യം നേടി ഒരു പ്രാഥമികാദ്ധ്യാപകനായി ജീവിതം നയിച്ച ഗാന്ധിയനായിരുന്നു ജി. കെ. എൻ. എന്നു പ്രഥിതനായ ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ. തികഞ്ഞ ഉത്പതിഷ്ണുവായിരുന്ന അദ്ദേഹം കവിതയും നാടകങ്ങളുമെഴുതിയാണ് സാഹിത്യരംഗത്ത് പ്രവേശിച്ചതെങ്കിലും, നിരൂപകൻ, പ്രബന്ധകാരൻ, വാഗ്മി എന്നീ നിലകളിലാണ് പ്രശസ്തി നേടിയത്.

പൗരസ്ത്യ— പാശ്ചാത്യസാഹിത്യദർശനങ്ങളുടെ സമന്വയം സാധിച്ച ഒരു നിരൂപണപദ്ധതിയാണ് ജി. കെ. എൻ. കൈക്കൊണ്ടത്. സൗമ്യവും, പാണ്ഡിത്യപൂർണ്ണവുമായ ശൈലിയിൽ സംസ്കാരസമ്പന്നത, സാഹോദര്യം, സഹിഷ്ണുത, സർവ്വമതത്വം തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സാഹിത്യരചന നടത്തണമെന്ന് ജി. കെ. എൻ. വിശ്വസിച്ചു. പ്രാചീന ഭാരതീയ ജീവിതരീതികളും സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷവും ക്രമശഃ നഷ്ടപ്രായമാവുന്നതിൽ വേദനിക്കുന്ന ഒരു നിരൂപകനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുക. സാഹിത്യകൃതികളുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാറില്ല. പത്രപംക്തികളിലെ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങളിലെ ഏറിയപങ്കും. എല്ലാ സാഹിത്യരചനകളിലും ഗുണം കണ്ടെത്തുക, അവയെ വാഴ്ത്തുക, ന്യൂനതകളെ ദാക്ഷിണ്യപൂർവ്വകമായി നിർദ്ദേശിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ആസ്വാദനാംശത്തിനു മുൻതൂക്കം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള 'പോഷക' ശൈലിയുടെ ഉടമയായിരുന്നു ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ. കാവ്യാസ്വാദനം, വിമർശനവും ആസ്വാദനവും, സാഹിത്യസഞ്ചാരം, രൂപരേഖ തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു. 'ഖണ്ഡാപഥ'ത്തിലെ ലഘുലേഖനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം കാണാം. സഹാനുഭൂതിയുടെ പരകാഷ്ഠയും ഹൃദയവിശാലതയും സഹൃദയത്വവും സൗമ്യമായ ശൈലിയുമുള്ള ജി. കെ. എൻ. പത്രനിരൂപണമെന്ന മഹാമാരണത്തിനുമുന്നിൽ തന്റെ നിരൂപണവൈഭവത്തെ കെട്ടത്തി എന്നു പറയുന്നത് ഒരു പാതകമാവില്ലെന്നുറപ്പാണ്.

കെ. എസ്. എഴുത്തച്ഛൻ

പുന്നശ്ശേരി നമ്പിയിൽനിന്നു സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യമാർജ്ജിച്ച കുറുവാന്തൊടി ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛനെ നിരൂപണത്തിന്റെ പുതിയ പാതയിലേക്കു കൈപിടിച്ചുയർത്തിയത് സി. എസ്സ്. നായരായിരുന്നു. വള്ളത്തോൾക്കവിതകളോടുള്ള സന്തതസാഹചര്യം എഴുത്തച്ഛന്റെ സഹൃദയത്വത്തെ വികസിപ്പിച്ചു. സമഗ്രമായ അപഗ്രഥനങ്ങൾ നടത്തുവാനുള്ള വാഞ്ഛ ഇദ്ദേഹത്തിൽ അന്തർല്ലീനമായിരുന്നു. തുഞ്ചത്താചാര്യനെ ക്ലാസിക് രീതിയിലവതരിപ്പിച്ച [47] എഴുത്തച്ഛൻ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോഴേക്ക് [48] ആഴങ്ങളിലിറങ്ങിച്ചെന്ന് മുത്തുകൾ ശേഖരിച്ചു സഹൃദയസമക്ഷം കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. ഈ പ്രവണത അദ്ദേഹം തുടരുകയുണ്ടായില്ല എന്നതു ഖേദകര

46 മുൻ അവതാരികയിൽ തന്നെ.
47 തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ കാണുക.
48 കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കാണുക.

മായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. കാലഘട്ടത്തിൻെറ സ്വരം കേൾക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും എഴുത്തച്ഛൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. കാളിദാസപ്രഭൃതികളായ സംസ്കൃതകവികളേയും എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, വള്ളത്തോൾ എന്നീ ഭാഷാകവികളേയുമാണ് ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ നിരീക്ഷണത്തിനു പാത്രീഭൂതരാക്കിയത്. വാല്മീകി—വ്യാസന്മാരുടെ സൃഷ്ടികളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു സാഹിത്യത്തിൻെറ സാദ്ധ്യതകൾ ആരായുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക വളർച്ചയ്ക്ക് ഈ കൃതികൾ വളംവെച്ചുപോന്നു എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[49]

ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യത്തോടുള്ള സമീപനം അദ്ദേഹത്തിൻെറതന്നെ വാക്കുകളിൽ ഇപ്രകാരമാണ്: ''സാഹിത്യകാരൻ ഒരു സമുദായജീവിയായതുകൊണ്ടു കാലപ്രവാഹത്തിനനുസരിച്ചു നീന്താതെ അയാൾക്കു കഴിയില്ല. എന്നാലും അയാൾ, താൻ നീന്തുന്നതു വെറും വെള്ളത്തിൽക്കൂടിയാണോ അതോ സംസ്കാരത്തിൻേറയും ഭാവനയുടേയും രസസ്ഫുരണത്തിൻെറയും ഉറവുചാലുകൾ അതിൽ കൂടിക്കലർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നുകൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. കവി കാലത്തിൻെറ ഒരു ഘടികാരം മാത്രമായിരുന്നാൽ പോരാ, അയാൾ സംസ്കാരത്തിൻെറ വിളനിലവും ഭാവനയുടെ വിഹാരരംഗവും കാലത്തിൻെറ നിയാമകനും കൂടിയായിരിക്കണം''[50].

എം. പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ

പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിലെ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന വിമർശകരിൽ അദ്വിതീയനാണ് ശ്രീ. എം. പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ. തികച്ചും അന്തർമുഖനായ ഈ ഏകാന്തസാഹിത്യസഞ്ചാരി തൻെറ സമ്പൂർണ്ണപ്രതിഭയും സമഗ്രസാഹിത്യപഠനങ്ങൾക്കായി അർപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്. വേരുറച്ച സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യവും പാശ്ചാത്യസാഹിത്യദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനവും നവ്യമനോവിജ്ഞാനീയത്തിൻെറ അന്തഃസത്തയും ആത്മസാത്കരിച്ച ശ്രീ. ശങ്കുണ്ണിനായർ 'നല്ല ഭൂമി'കളിലേ തൻെറ അസാധാരണമായ നിരൂപണപ്രതിഭയെ വ്യാപരിപ്പിക്കാറുള്ളൂ.

''കാവ്യം പഠന്തി സർവ്വേ വിതന്വതേ
കൗതുകാച്ച കാവ്യാനി
തസ്യ ചമല്ക്കാരാ ധ്വനിവിരളൈവ ഗതി:
പ്രദൃശ്യതേ പ്രായ:''

എന്ന കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയരുടെ സൂക്തിയാണ് ശങ്കുണ്ണിനായക്കു കാവ്യവിമർശനത്തിനു് ഉത്തേജനമേകുന്നത്.[51]

എല്ലാ സമീപനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ച്, നിരൂപണത്തെ ഗൗരവപൂർണ്ണമാക്കുക എന്നതാണു ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ തപസ്യ. മാനസപ്രക്രിയയുടേയും നിദിദ്ധ്യാസനത്തിൻേറയും ''സാദ്ധ്യമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്'' അദ്ദേഹത്തിനു കവിത. ''സംസ്കൃതമെന്ന വിദ്യാധരൻെറ കൈപിടിച്ചല്ലാതെ കൈരളിക്കു നിസ്സീമവിസ്തൃതികളിൽ ചുററിനടക്കാനാവുമോ?'' എന്നാണദ്ദേഹം ആശങ്കിക്കുന്നത്.[52] 'കാളിദാസനാടകവിമർശം' ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ സംസ്കൃതസാഹിത്യനിരൂപണവൈശിഷ്ട്യത്തിനു സന്നിദർശനമാണെങ്കിൽ 'കാവ്യവ്യുത്പത്തി'യിൽ മലയാളസാഹിത്യനിരൂപണത്തിന് ഒരു പുതിയ മുഖം കാഴ്ചവെക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. മഹാകവി ജി., വൈലോപ്പിള്ളി, പി., ഇടശ്ശേരി, എൻ. വി., അക്കിത്തം എന്നീ പ്രഗത്ഭകവികളുടെ പ്രശസ്തങ്ങളായ ഓരോ കവിതകളെ സവിസ്തരപഠനത്തിനു വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്ന കാവ്യവ്യുത്പത്തിയിൽ പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ, പ്രാചീനവും നൂതനവുമായ പല ആശയങ്ങളേയും സ്വീയവിമർശനത്തിനു കരുത്തേകാൻ ശങ്കുണ്ണിനായർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കാവ്യദർശനത്തിനു പുതിയൊരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ മൗലികത്വം കാവ്യശില്പാന്വേഷണത്തിലാണു കുടികൊള്ളുന്നത്. കാവ്യത്തിൻെറ ബിംബതലങ്ങളിലൂടെ ക്രമാനുഗതമായി വികസിച്ചെത്തുന്ന അനുഭവത്തിൻെറ ഉറവിടം കണ്ടെത്തി, കവിസ്വരൂപം കണ്ടെത്തി, കവിതയെഴുതുന്ന കവിയെപ്പോലെത്തന്നെ ഒരു തീവ്രസാധന ചെയ്യുന്ന നിരൂപകനെയാണ് ശങ്കുണ്ണിനായരിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുത്ത ഷഡ് കവികളുടെ തനിമ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ക്രാന്തദർശിയായ ഈ നിരൂപകൻ തൻെറ സാഹിത്യനിരൂപണത്തിലെ തനിമയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ബുദ്ധിപരമായ ഒരനുഭൂതിയാണു ശങ്കുണ്ണിനായക്കു കാവ്യാസ്വാദനം; യുക്തിപൂർണ്ണമായ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹമത് സഹൃദയസമക്ഷം പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുന്നശ്ശേരിക്കളരി ഇന്നില്ല. പക്ഷേ ആ ദീപസ്തംഭത്തിൽനിന്നു തലമുറകളിലൂടെ കൊളുത്തിയെടുത്ത പൊൻപ്രഭ ഇന്നും മലയാളസാഹിത്യക്കളരിയിൽ പ്രകാശമേകിക്കൊണ്ടു വർത്തിക്കുന്നു. ○

49 സാഹിത്യദീപിക പുറം. 22.
50 ,, പുറം. 19.
51 കാവ്യവ്യുത്പത്തി—ആമുഖം.
52 ,, പുറം 24.

ചിററൂരിലെ സ്ഥലനാമങ്ങൾ

വി. വി. കെ. വാലത്ത്

കൊങ്ങൻപടയെ തോല്പിച്ചോടിച്ചതിനു പ്രതിഫലമായി പാലക്കാട്ടരാജാവു കൊച്ചിരാജാവിനു സമ്മാനിച്ചതെന്നു പറയുന്ന 'നാലുദേശവും കൊടകരനാടും' ഇന്നത്തെ പാലക്കാട്ടുജില്ലയിലെ കൊല്ലങ്കോടു ഫർക്കയൊഴിച്ചുള്ള ചിററൂർ താലൂക്കാണ്. ചിററൂർ, തത്തമംഗലം, പട്ടഞ്ചേരി, നല്ലേപ്പിള്ളി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു നാലുദേശങ്ങൾ. നെമ്മാറയും, സമീപസ്ഥലങ്ങളും ചേർന്നു കൊടകരനാടും. പാലക്കാടു രാജാവിൻെറ ഇടപ്രഭുക്കളായിരുന്ന തിരുട്ടി അച്ചനും, കൊടകരനായരും യഥാക്രമം നാലുദേശത്തേയും, കൊടകരനാടിനേയും ഭരിച്ചിരുന്നു.

ഇന്നു താലൂക്കു തലസ്ഥാനമായ ചിററൂർ അന്നു നാലുദേശത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു. കൊടകരനാട്ടിൽ പോത്തുണ്ടി, നെല്ലിയാമ്പതി, പറമ്പിക്കുളം എന്നീ വനമേഖലകളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

ചിററൂരിൽകൂടി ഒഴുകുന്ന ആനമലപ്പുഴയ്ക്കു ചിററാർ എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നെന്നും, ചിററാർ തീരത്തെ ഊർ ചിററൂർ ആയി എന്നും സ്ഥലനാമോല്പത്തിയെപ്പററി ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. എന്നാൽ, ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ചിററൂർ ഒന്നിലധികമുള്ളതുകൊണ്ടു ചെറിയ ഊർ എന്ന അടിസ്ഥാനമേ ഉല്പത്തിക്കുള്ളവെന്നു കരുതാം. (''ചിറിയ ഊർകൾ ചിററൂർ എൻറു പെയർ പെററന'') തമിഴ്സംഘം കൃതികളിലെ ചിറൂർ തന്നെ ചിററൂർ. 'പെരുംപാണാററുപ്പടൈ'യിൽ ''പരുവ വാനത്തുപ്പാമഴൈകടുപ്പ-ക്കരുവൈവേയ്ന്തകവിൻകുടി ചിറൂർ'' എന്ന വരി ഉദാഹരിക്കാം.

പാലക്കാടു ചുരത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലാണ് ചിററൂരിൻെറ സ്ഥാനം. പണ്ടു കാടായിരുന്നതുകൊണ്ടു പാലക്കാട്ടു ചുരത്തെ 'കാനത്തുറ' എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. കാനം തമിഴിൽ കാടാണ്. വനവാസികൾക്കു കാനവർ എന്നു പേരുണ്ട്. തിരുമുരുകാററുപ്പടയിൽ ''കൊടുന്തൊഴിൽവൽവിർ കൊററലഇയകാനവർ'' എന്നു കാണുന്നു. പാലക്കാട്ടുചുരത്തിലെ വനസ്ഥലി 19-ാംശതകം വരെ നിലനിന്നിരുന്നു. ആനമല വില്ലേജുബങ്കളാവിൻെറ മുററം മുതൽ പാലക്കാട്ടുചുരം വരെ കാട്ടാനകൾ വിഹരിക്കുന്ന വനാന്തരങ്ങളാണെന്നു കേണൽ ഫുള്ളാർടിനും, ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനനും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വസ്തുത കോയമ്പത്തൂർ ഡിസ്ട്രിക്ററ് മാനുവലിൽ എഫ്. എ. നിക്കോൾസൺ അനുസ്മരിക്കുന്നു. ചിററൂരിനു 5.5 കി. മീററർ വടക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നല്ലേപ്പിള്ളി കഴിഞ്ഞാൽ പണ്ടു തമിഴ്നാടതിർത്തിവരെ ജനവാസമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു. ''എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ ശതവർഷത്തിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ആ പ്രദേശം കൃഷിക്കു പതിച്ചു കൊടുത്തുവെങ്കിലും അതിലെ ഒരു ഭാഗം ഈയിടെയിൽ സർക്കാർ തിരികെ എടുത്തു തേക്കിൻ കാടാക്കി.'' (കൊച്ചി സ്റെറയ്ററ് മാനുവൽ; 1088 M. E.) അങ്ങിനെ ഇടക്കാലത്തു നല്ലേപ്പിള്ളി മുതൽ കിഴക്കോട്ടു പൊള്ളാച്ചിയുടെ അതിർത്തിവരെ കുടിയേറിയ കൃഷിക്കാരാണ് 'പതി' യിൽ അവസാനിക്കുന്ന പത്തിലേറെ സ്ഥലനാമങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുക. 'പതി'ക്കു മലയടിവാരത്തിലുള്ള ഗ്രാമമെന്ന് അർത്ഥം കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. (പതി = ഊർ; ഭൂമി—തമിഴ് ലെക്സിക്കൻ) ''പതിയെഴവരിയാപ്പഴങ്കുടി'' എന്നു ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കാണുന്നു. എന്നാൽ, മലമുകളിലും ഇത്തരം പതികൾ ഉള്ളതായി വാർഡിൻെറ റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. ആനമലയുടുത്തുള്ള വനത്തിലെ 'ചമണം പതി' എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചു ഒരു കൂട്ടം കാട്ടാനകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഭയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. (Memoir of the Survey of Travancore and Cochin, 1891, P. 89) അവിടെനിന്നും സ്വല്പം മാറി 'കാടർപ്പതി' എന്ന പേരിൽ കാടരുടെ ഒരു ഗ്രാമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

നല്ലേപ്പിള്ളി വിട്ടാൽ പിന്നെ ചിററൂർ താലൂക്കിൻെറ അതിരിൽ കൊഴിഞ്ഞാമ്പാറ, കല്ലുക്കപ്പാറ, ഒഴലപ്പതി, എരുത്തേമ്പതി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളാണ്. കാർഷികപ്രാധാന്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എരുത്തേമ്പതിയും, ഒഴലപ്പതിയും. എരുത് (നിലം ഉഴുന്ന കാള) എന്ന വാക്കാണ് ആദ്യസ്ഥലപ്പേരിനെ ജനിപ്പിച്ചത്. ഒഴലപ്പതി ഉഴൽപ്പതിയല്ലെ എന്നു ലോഗൻ സംശയിക്കുന്നു (Malabar Manual, Vol. I, Appendix, XIII, P. XC III) കോരയാർ കോഴിപ്പതിയെ എരുത്തേമ്പതിയിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നു. നാ

മവിശേഷണമായ കോഴി ദ്രാവിഡദേവതയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിപ്രാചീനകാലത്തെ ഒരു പ്രാകൃതജനവിഭാഗം അവിടെ നിവസിച്ചിരുന്നെന്ന കരുതണം.

പ്രാചീനകാലത്തു തമിഴകത്തിലെ ദ്രാവിഡർ ഊരിനും പാറസ്ഥം ആറിനും തേൻപുരട്ടിയ സ്ഥലപ്പേർ കൊടുക്കാൻ തല്പരരായിരുന്നു. സസ്യശ്യാമളമായ സ്ഥലത്തിനു 'തേൻപെടും ചോല' (Shady places having honey) എന്ന പ്രയോഗം പഴയപ്രമാണ (deed) ങ്ങളിൽ കാണാം. തേനൂർ (മധുര), തേങ്കുറിശ്ശി, (ആലത്തൂർ) തേനരുവി (കോട്ടയം), തേമ്പ്രമടക്ക് (തേൻ+പാറ+മടക്ക്) തുടങ്ങി ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. വടകരപ്പതിക്ക ആ പേർ വന്നതു ചിററൂരിന്റ ഏതാണ്ട വടക്കായി സ്ഥിതി ചെയ്യതുകൊണ്ടാകാം. വരട്ടാർകരപ്പതി വടകരപ്പതിയിൽ ലോപിച്ചതാണെന്നും വരാം. കോരയാറും വരട്ടാറും ഒരേസമയം തഴുകി സമ്പന്നമാക്കുന്ന വില്ലേജാണ മഞ്ചിക്കന്നപതി. മഞ്ചിയിൽ അവസാനിക്കുന്ന 20 വില്ലേജുകൾ തമിഴനാട്ടിൽ ഉള്ളതായി 1935 ലെ മദ്രാസ്സംസ്ഥാനത്തിലെ വില്ലേജുലിസ്റ്റിൽ കാണുന്നു. അതിർത്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇത്തരം വില്ലേജുകൾക്ക തമിഴ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്.

വെള്ളവും ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളും കിട്ടുന്ന ദിക്കുകൾ ചുററിത്തിരിഞ്ഞാണ പണ്ട പെരുവഴികൾ പോയ്യൊണ്ടിരുന്നതു്. വണ്ടിത്താവളവും വേലന്താവളവുമൊക്കെ ''പെരുവഴി ഇണചേർന്ന പോകുവോർ, ഒരുവകയാളുകൾ വൈശ്യവൃത്തികൾ'' നൽകിയിട്ടുള്ള സ്ഥലനാമസംഭാവനകളാണ്. വണ്ടിത്താവളംവഴി പൊള്ളാച്ചിക്കു ധാരാളം വണ്ടികൾ പണ്ടുമുതലെ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിററൂരിലെ 'നാട്ടുകല്ലി'ൽനിന്ന തമിഴനാട്ടിലേയ്ക്കുപോകുന്ന നാട്ടുകൽ–വേലന്താവളം റോഡ് പുരാതനകാലത്തെ മററൊരു പെരുവഴിയത്രെ. വേലൻവർഗ്ഗക്കാർ താമസിച്ചതുകൊണ്ടല്ല, വേലന്റെ (മുരുകന്റെ) ക്ഷേത്രമാണ് ആ സ്ഥലപ്പേർ ജനിപ്പിച്ചതു്. ജൈനക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു 'പൊതിക്കൽ' 'പൊതിയിൽ എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞിരുന്നു.

''ചതുക്കമും ചന്തിയും പുതുപ്പൂകടമ്പം
മൻറമും പൊതിയിലും കന്തുടൈ–
നിലൈയിനും''

എന്ന തിരുമുരുകാററുപ്പടൈയിൽ കാണാം. ചിററൂരിനടുത്തുള്ള നല്ലേപ്പ(പ്പി)ള്ളിയിലെ പൊതിക്കല്ലിലേയ്ക്കുള്ള വഴി മഞ്ചിക്കന്ന പതിയിൽക്കൂടിയാണ പോയിരുന്നതു്. നല്ലേപ്പിള്ളിയിലെ 'മുനിഗേഷം ഇരിക്കുന്ന പറമ്പു' ജൈനപുണ്യസ്ഥലമായിരുന്നു. അവിടെ സർവ്വെ നമ്പർ 1521-ലെ 'മുലമ്പള്ളി'യായിരിക്കുമോ നല്ലേപ്പിള്ളിയുടെ മൂലസ്ഥാനം? (S. S. R. V. No. 11, 1908) പള്ളിത്തടവഴി, ആനക്കൽപ്പാറ എന്നീ സർവ്വെ നമ്പറുകളും ജൈനബന്ധം കാണിക്കുന്നു. പള്ളി എന്നാൽ ജൈനക്ഷേത്രമെന്ന അർത്ഥമാണല്ലൊ ആന ജൈനചിഹ്നമായിരുന്നു. ജൈനദേവതകളുടെ വിഗ്രഹങ്ങളോടൊപ്പം ആന, താമരപ്പൂവ്, ചക്രം, സ്വസ്തിക എന്നീ പ്രതിരൂപങ്ങളും ജൈനമതക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. 'ആനക്കൽ' ആകയാൽ ജൈനമതസ്പർശിയായ സ്ഥലനാമമാണ്. ആനമലയിൽ ഇന്നും ജൈനാവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാം.

വലിയ വല്ലംപതിയിലെ 'വല്ലം' വിശേഷണമൊ, പ്രത്യയമൊ കൂടാതെ തനിച്ചും നില നിന്നുപോരുന്നു. വാക്കിനു ശിവനുമായി ബന്ധമുണ്ട്. "Vallam is derived from Valmikam in which Siva is said to have manifested himself here."—Inscriptions of the Madras Presidency, Vol. I, P. 119.)

തമിഴസംഘകാലസ്മാരകങ്ങളായ നടുകല്ലുകൾ (നാട്ടുകല്ല്–നാട്ടിയ കല്ല്) 'നാട്ടുകൽസത്രം' പോലുള്ള സ്ഥലനാമത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വണ്ടിത്താവളത്തിനടുത്തുള്ള നന്ദിയോട് നന്നങ്ങാടി എന്ന ഒരുതരം ശവ കുടീരത്തിന്റെ പേരിൽ ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്ന കോമാട്ടിൽ അച്യുതമേനോൻ കരുതുന്നു. എന്നാൽ, ജൈനമതക്കാർക്കും ശൈവമതക്കാർക്കും ഒരുപോലെ പുണ്യപ്പെട്ട 'നന്ദി' എന്ന വാക്കും അതിനു മൂലകാരണമാകാം. ജൈനമതക്കാരുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക നന്ദിസംഘങ്ങൾ എന്ന പറഞ്ഞിരുന്നു. ജൈനപള്ളി (പള്ളിക്കൂടം) നിലനിന്ന സ്ഥലത്തെയാകാം നന്ദിയോട് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. നന്ദി * ശിവന്റെ വാഹനമെന്ന നിലയ്ക്ക് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ പേരിലും സ്ഥലപ്പേർ ഉത്ഭവിക്കാം. ശിവൻ നന്ദികേശ്വരനാണല്ലൊ.

ചിററൂർ താലൂക്കിലെ രണ്ട വലിയ വില്ലേജുകളാണ് പെരുമാട്ടിയും, പട്ടാഞ്ചേരിയും. പെരുമാൻ എന്ന വാക്കിന്റെ സ്ത്രീലിംഗമാണ് പെരുമാട്ടി. ശിവപ്പെരുമാൻ എന്ന ബഹുമാനസൂചകമായി ശിവനെ ഗ്രാമീണർ വിളിച്ചിരുന്നു. സ്ഥലത്തെ സർവ്വെനമ്പരുകളിലൊന്നിൽ 'പെരുമാട്ടിപാടം' നിലം'. എന്ന കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കാലത്തു് അവിടെ ഒരു ഭഗവതിക്കാവു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നെന്നു ധരിക്കണം. 1849-ൽ ചിററൂരിൽ നടപ്പാക്കിയ ജലസേചനപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി പെരുമാട്ടിയിലും അണക്കെട്ട നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ജനറൽ കല്ലൻ എന്ന സായ്പാണ് ഇതിനു മുൻകൈ എടുത്തതെന്നതിനാൽ അണയ്ക്കു 'കല്ലൻ തോട്'' എന്നു പേർ കിട്ടി.

---

* '' The village God is Nandi or the bull on which Siva rides''.—Buchanan: Journey from Madras through Mysore, Canara and Malabar, Vol. II, P. 378)

പട്ടഞ്ചേരി ചിററൂരിനു 3.5 കി. മീ. തെക്ക സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പട്ടാമ്പി പോലെ പട്ടഞ്ചേരിയും ഭട്ടൻ എന്ന വാക്കിൻെറ സൃഷ്ടിയാകണം. (പട്ടാമ്പിയുടെ അടിസ്ഥാനം ഭട്ടനമ്പിതന്നെ.) കുടിയേറിയ പരദേശ ബ്രാഹ്മണരുടെ ചേരിയത്രെ പട്ടഞ്ചേരി. സംസ്കൃതത്തിലെ ഭട്ടൻ എന്ന വാക്കിൻെറ ഗ്രാമ്യമാണ് പട്ടൻ. ("Pattan, a corruption of Sanskrit Bhattan a class of foreign Brahmins, Honorific Plural, Puttar, applied as a caste name—Malabar, I, Appendix, XII)

തത്തയെന്നാൽ പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയല്ല, തതമായി—തിങ്ങിപ്പരന്നു—കിടക്കുന്ന സ്ഥലമാണെന്നു കോമാട്ടിൽ പറയുന്നു. തത്തമംഗലത്തിൻെറ നിരുക്തം ആ വഴിക്കാണത്രെ. വാണിജ്യാർത്ഥം ചിററൂരുവന്ന ഭത്തന്മാർ സ്ഥാപിച്ച ഭത്തമംഗലം തത്തമംഗലമായി എന്ന അഭിപ്രായത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രസക്തി.

പഴയ അട്ടിപ്പേറോലക്കരണങ്ങളിൽ നല്ലേപ്പിള്ളിയിലും ചിററൂരിലുമുള്ള ''മന്നം''ത്തെപ്പററി സൂചനയുണ്ട്. (Attipperolakkaranam executed at Nalleppalli Mannam.., Logan; Malabar, Deed No. 18) രണ്ടും കണ്ടുകിട്ടിയതു നല്ലേപ്പിള്ളി അങ്കരാത്ത് വലിയ മന്നാടിയാരുടെ പക്കൽ നിന്നാണെന്നു കാണുന്നു. നാലുദേശത്തിൻെറ നാടുവാഴിയായിരുന്ന തിരുട്ടി അച്ചൻെറ പിന്തുറയാണത്രെ ചോണ്ടത്തു മന്നാടിയാർ. (Tiruttil Achan, now represented by Chondath Mannadiyar" — Progress of Cochin, 1932, P. 140) ഉത്തരരാമചരിതത്തിൻെറ പരിഭാഷകനായ ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ ചിററൂർക്കാരനായിരുന്നു. മന്നാടികൾ വെള്ളാളരൊ, കാർഷികവൃത്തി സ്വീകരിച്ച ശൂദ്രരൊ ആണെന്നും കോയമ്പത്തൂർ ജില്ലയിൽപെട്ട കങ്കയത്തുനിന്നു പാലക്കാടൻ ഭാഗങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തവരാണെന്നും ലോഗൻ പറയുന്നു. അവർ ക്രമേണ ഇവിടത്തെ നായർ സമുദായത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്നുവെന്നും. (Malabar, Vol, II, Appendix Reprint, 1951, P. CC IV)

മന്നം വൃക്ഷമൂലത്തിലെ സഭാതലമെന്ന അർത്ഥമെടുക്കാമെങ്കിൽ മന്നത്തെ അടികളായ ഇക്കൂട്ടർ മന്നാടികളായതിൻെറ അടിസ്ഥാനം കണ്ടെത്താം. ജൈനക്ഷേത്രാധികാരികളായിരുന്ന അടികളുടെ പിന്തുറക്കാരാണിവരെന്നു വരാം.

കുററിപ്പള്ളം, തെക്കേദേശം, വണ്ണാമട, മുങ്കിൽമട തുടങ്ങിയവ ചിററൂരിനരികെയുള്ള ചെറുഗ്രാമങ്ങളാണ്. കുററിപ്പള്ളത്തിൻെറ പൂർവ്വപാദം ഒരു തരം ഭൂനികുതിയുടെ (കുററിക്കാണം) പേരായ കുററി തന്നെ. താണസ്ഥലത്തിനു പള്ളം എന്നു പറയും. (Pallam low ground, a hollow' Manual of the Admn. of the Madras Presidency, Vol II, 1885, P. 218.) ചിററൂർ ഭാഗത്തു തന്നെ പള്ളം ചേർന്ന സ്ഥലനാമങ്ങൾ വേറെയുണ്ട്: മരുതംപള്ളം, കോട്ടപ്പള്ളം, അരണ്ടപ്പള്ളം, മേപ്പള്ളം, തോണിപ്പള്ളം, കരിഞ്ഞാലിപ്പള്ളം, പാലപ്പള്ളം മുതലായവ. ''പള്ളം,'' തനിച്ചും സ്ഥലനാമമാകും,

ചിററൂർപ്പുഴ കുററിപ്പള്ളം തഴുകിയൊഴുകുന്നു, പുരാതനത്വമുള്ള സ്ഥലമാണതെന്നതിനു അവിടത്തെ സർവ്വെനമ്പ്ര് 550/1-ലെ ഭദ്രകാളികോട്ടപ്പറമ്പു വ്യക്തമാക്കുന്നു, കോട്ടം പ്രാചീനജൈനക്ഷേത്രത്തിൻെറ പര്യായമാണ്.

'കാമസന്ദേശ'മെന്ന സംസ്കൃതകാവ്യത്തിലെ സന്ദേശവാഹകൻ യാത്രചെയ്യുന്നതു പാലക്കാട്ടെ 'നാലുദേശ'ത്തിൽക്കൂടി — ചിററൂരിൽക്കൂടി—യാണെന്നു അവിടത്തെ തുണിനെയ്ത്തു വ്യവസായത്തിനെപ്പററി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം:

''യസ്യാമുദ്യത്ത്രിഭുവനവേൽ
സമ്പദാക്ഷേപശക്തിർ—
ലക്ഷ്മീലീലാചലനനിലയം
കാംപിഹൃമ്യാനിഷദ്യോ
യഭിശ്രേഷ്ഠസതിമ്പതപരേ
ലൌകികാ: കേരളീയാൻ
ദൃഷ്ട്വാ ബാലാനിവവിവസനാൻ
ഹസ്തതാഡംഹസേയു:''

സന്ദേശവാഹകനെ കവി ചിററൂരുനിന്നു 'മംഗല'ത്തേക്കും അവിടെനിന്നു തിരുവില്വാമലയിലേക്കും ആനയിക്കുന്നു. ചിദംബരത്തുനിന്നു തിരുനാവായിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ കൊങ്ങുനാട്ടി (കോയമ്പത്തൂർ) ലെത്തുമ്പോഴും പടിഞ്ഞാറോട്ടുപോകുന്ന രണ്ടു വഴിയുള്ളതിൽ വളഞ്ഞതാണെങ്കിലും ഇടതുവശത്തുകൂടിയുള്ള മാർഗ്ഗേണ പോകുന്നതാണു നല്ലതെന്നു കവി സന്ദേശവാഹകനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. സന്ദേശവാഹകൻ പാലക്കാട്ടുചുരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു വാളയാർ വഴിയല്ല, സ്വല്പം തെക്കോട്ടുമാറി മുൻപറഞ്ഞ വേലന്താവളം — നാട്ടുകൽ — നല്ലേപ്പള്ളി — കമ്പിളിച്ചുങ്കം—ചിററൂർ വഴിയാകണമെന്നു തീർച്ച. ചോളന്മാരുടെ ആക്രമണം വഴിയുണ്ടായ സ്ഥലനാമകരണമാണ് 'കമ്പിളിച്ചുങ്കം.' കുലോത്തുംഗചോളൻ ഒന്നാമൻെറ ദേവിയായ കമ്പാദേവിയിൽനിന്നുണ്ടായതാണ് വാക്ക്. ''മുതർകുലോത്തുംഗചോഴൻ തൻ തേവിയാകിയ കമ്പത്തേവിയിൻ വിരുപ്പത്തിക്കിണങ്കി തൊണ്ടൈ നാട്ടുച്ചിററിച്ചാമ്പാക്കം എൻറ ഊരുക്കുകമ്പതേവിന

ല്ലൂർ എന്ന പെയരിട്ടു.'' (തമിഴകം ഊരുംപേരും, പേ. 122.)

'കമ്പിളി' എന്ന പേരിൽ തന്നെ ഒരു സ്ഥലമുള്ളതായി' കലിങ്കത്തുപ്പരണി'യിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

''കമ്പിളി ചയത്തമപനട്ടും'' എന്ന വരി നോക്കുക. രാജാധിരാജചോളൻ ഒന്നാമൻ കമ്പിളിയിൽ വിജയസ്തംഭം നാട്ടുകയുണ്ടായി. കേരളാക്രമണ വേളകളിൽ ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചോളസൈന്യം താല്ക്കാലികമായി താവളമടിച്ച സ്ഥലമായതുകൊണ്ടു അവരിട്ട പേരാകാം കമ്പിളി. അവിടെ പിൽക്കാലത്തു ചുങ്കം വന്നപ്പോൾ കമ്പിളിച്ചുങ്കമാകയും ചെയ്തു. ⊙

* From Kalingatu Parani we gather that h (Rajadhiraja T.) Set up a Pillar of victory a Kampili and defeated the King of Kalyana' (T A. S., Vol. III, Pt, I, 1922, P. 121.)

അവിശ്വസനീയമായ യാഥാർത്ഥ്യം

പരിപൂർണ്ണ സുരക്ഷിതത്ത്വത്തിൽ 19.60
ശതമാനം വാർഷികാദായം—
അവിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നുവോ?
അതാണ് നിങ്ങൾക്ക്
കാത്തലിക് സിറിയൻ ബാങ്കിന്റെ
"ഫേമിലി വെൽഫയർ ഡെപ്പോസിററ്"
പദ്ധതിയിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ
അടുത്ത ശാഖ സന്ദർശിക്കുക

ദി കാത്തലിക് സിറിയൻ ബാങ്ക് ലിമിററഡ്

റജി. ഓഫീസ്: തൃശൂർ.

(*അംഗീകൃത വിദേശനാണ്യവിനിമയ ഇടപാടുകാർ*)

Phone: 22291

Bombay Marble and Cement Bricks

2/31 PARAVATTANI

TRICHUR-5

Manufacturers of

CEMENT FLOORING TILES.

പഴയ 'പട്ടിണി'യും മഹാത്മജിയുടെ നിരാഹാരവും

പി. ഭാസ്കരനുണ്ണി

ലക്ഷ്യംപോലെ മാർഗ്ഗവും മഹത്തും വിശുദ്ധവുമായിരിക്കണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നുവല്ലൊ മഹാത്മജി. 'രാമരാജ്യമെന്ന തന്റെ സങ്കല്പത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മിതിക്ക് അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളും ശ്രീരാമന്റെ കാലത്തിനു പരിചിതമായ ചില കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളൊ വ്രതനിഷ്ഠകളൊ ആയിരുന്നു. സദാഗ്രഹമെന്ന സത്യാഗ്രഹത്തിന്റേയും അഹിംസയുടേയും ആർഷമൂല്യം പ്രസിദ്ധവും പരസ്യവുമാണ്. എന്നാൽ നിരാഹാരവ്രതമായ—അതും ഒരു വ്രതമാണെന്ന വസ്തുത മനസ്സിൽ കുറിച്ചോളൂ—ഉപവാസത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമേതെന്നു പലർക്കും അജ്ഞാതമത്രേ. അതു ശ്രീരാമന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പ് ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നു പോന്നിരുന്ന ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ ഒരു ചടങ്ങിന്റെ ആവർത്തനം മാത്രമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾ നേടാൻ മതപരമായ പരീക്ഷണങ്ങളെ തികഞ്ഞ ... കത്തോടും സൂക്ഷ്മതയോടും പ്രയോഗിച്ചു ... ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലെത്തിക്കാമെന്ന ആത്മവിശ്വാസം ഗാന്ധിജിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ആത്മീയ പ്രവണത മാത്രമല്ല, ഗാന്ധിജിയുടെ ആത്മീയ പ്രവണതയും ഇതിനു കാരണമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മമര്യാദ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം അനുശാസിക്കുന്ന ആദർശങ്ങളും ചടങ്ങുകളും അടങ്ങിയതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല പ്രവർത്തികളുടെയും പ്രേരണ, ധാർമ്മികമായ ലക്ഷ്യമാണ്. ഉപ്പിനോടു ഗാന്ധിജി പ്രകടിപ്പിച്ച നിസ്സംഗത്വം പോലും സൂക്ഷ്മാപഗ്രഥത്തിൽ മതസംബന്ധിയായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ ... ല ചടങ്ങുകളിലെയും വ്രതനിഷ്ഠ ... വിശേഷം വർജ്ജ്യമാണ്. ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ അതു പ്രായോപവേശനം ... ഹ്രസ്വവും ലളുവുമായ മറ്റൊരു ... പതിപ്പാണ്. അത് ഇന്ത്യയിൽ അതിപുരാതനകാലം മുതൽ കർമ്മ, ധ്യാന, ഭക്തിമാർഗ്ഗങ്ങളുമായി എപ്പോഴും ബന്ധപ്പെട്ടുവർത്തിച്ചു. പ്രായോപവേശംപോലും ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള പ്രതിഷേധപ്രകടനത്തിനോ,—അതു രാഷ്ട്രീയമൊ സാമൂഹ്യമൊ ഈശ്വരപരംതന്നെയൊ ആകട്ടെ—തന്റെ വാദഗതികളെ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെ ശ്രദ്ധാർഹമാക്കുന്നതിനൊ മേൽക്കോയ്മയുടെ ഗർവ്വു ശമിപ്പിക്കുന്നതിനൊ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനൊ ഒക്കെ പഴയകാലത്തു ഭാരതീയർ പ്രയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നു. ക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ ദർഭയുടെയും പൂജാദ്രവ്യങ്ങളുടെയും മന്ത്രോച്ചാരണത്തിന്റെയും സഹായത്തോടെയാണ് പ്രായോപവേശം ആചരിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. ഈ പ്രായോപവേശംതന്നെയാണ് 'പട്ടിണി'. പട്ടിണിയെപ്പററി അറിയാൻ വേറെ ചിലതുകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെവിടെയുമുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ, പുരാതനകാലത്തു്, ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികം, സാംസ്കാരികം, സാമൂഹ്യം തുടങ്ങിയ ലൗകികവിഷയങ്ങളിലും നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നു. ക്ഷേത്രനിയമങ്ങളും കീഴ്നടപ്പും രാജാവും പ്രജകളും ഒരുപോലെ ആദരിച്ചുവന്നു. ഇവയെ അമ്പലരാജ്യങ്ങൾ എന്നൊ ക്ഷേത്രരാഷ്ട്രങ്ങളെന്നൊ (Temple States) പറയാം. ക്ഷേത്രാധിപനായ ദേവന്റെ സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട ഇടങ്ങളിൽ രാജാവിനുപോലും അവകാശമോ അധികാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സങ്കേതമൊഴികെയുള്ള രാജ്യത്തിൽ മാത്രമെ രാജാവിന്റെ അധികാരം നിലനിന്നിരുന്നുള്ളു. ''സങ്കേതത്തിനുള്ളിൽ വെച്ചോ സങ്കേതജനങ്ങൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഉപദ്രവകരമായോ രാജാക്കന്മാരൊ സ്വരൂപികളൊ എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അവരും സങ്കേതാധികാരികളാൽ ശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായി''ത്തീന്നിരുന്നു.'

ശ്രീ. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിയെപ്പററി വിശദമായ ചിത്രം നൽകുന്നുണ്ടു് — ''ദേവസ്വങ്ങളുടെ അതൃക്കകത്തു രാജാധികാരംകൂടി ദേവസ്വം അധികാരികളായിരുന്നു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. സങ്കേതം എന്നാൽ ഒരു രാജാവിനും രാജാധികാരം നടത്തുവാൻ അധികാരമില്ലാത്ത ക്ലിപ്തപ്പെട്ട അതൃക്കകത്തുള്ള പ്രദേശമാകുന്നു. സങ്കേത അതിരുകളിൽ സങ്കേത അധികാരികളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ

രാജാക്കന്മാർക്കുകൂടി പ്രവേശിച്ചുകൂടാ. സങ്കേത നിരോധം ചെയ്യുവാനും പാടില്ല.''[2] ''പണ്ടത്തെ കാലത്ത് അധികം പ്രധാനങ്ങളായ ദേവസ്വങ്ങൾ ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്ഥിതിയിലാണിരുന്നിരുന്നത്...... ക്രൈസ്തവം ഏകദേശം പത്തുമുതൽ പതിനഞ്ചു വരെയുള്ള നൂററാണ്ടുകളിൽ യൂറോപ്പു രാജ്യത്തു ചില കത്തോലിക്കാപള്ളികൾപോലെ അവ സ്വസങ്കേതങ്ങളിൽ ലൗകികമായും വൈദികമായുമുള്ള അധികാരത്തെ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു.... പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിൻെറ ഏകദേശം മധ്യത്തോടുകൂടിമാത്രമേ അവരുടെ ലൗകികവിഷയമായ അധികാരം തീരെ ഉടഞ്ഞുപോവുകയുണ്ടായുള്ളൂ.''[3]

സങ്കേതത്തിൽ അഭയംതേടിയവരെ, തേടിപ്പിടിക്കുവാനുള്ള രാജാവിൻെറ അവകാശത്തെപ്പോലും സങ്കേതാധികാരികൾ വിലക്കിയിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം പത്താംശതകത്തിൻെറ ആദ്യവർഷങ്ങളിലെന്നോ ഒരു ആററിങ്ങൽ രാജ്ഞി, കായംകുളംരാജാവിൻെറ ആക്രമണത്തെ ഭയന്നു് നെടുമ്പുറം കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു് ഓടി അടുത്തുള്ള ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ച കഥ ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേററ് മാനുവലിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊല്ലവർഷം 500 മുതൽ 900 വരെയുള്ള നാനൂറു വർഷങ്ങളോളം ക്ഷേത്രത്തിനും സങ്കേതത്തിനും എതിരായി, രാജാക്കന്മാർ ചെയ്തുപോന്ന അനീതികൾക്കും അധർമ്മങ്ങൾക്കും എണ്ണമററ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു റിക്കാർഡുകൾ ഉണ്ടു്.[4] 1503-ൽ കൊച്ചിരാജാവും കോഴിക്കോട്ടുസാമൂതിരിയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൻെറ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ ''....ശേഷമുള്ള പടജ്ജനത്തോടും തൻെറ രക്ഷയിലുണ്ടായിരുന്ന പറങ്കികളോടുംകൂടി വയ്പ്പിലെ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലേയ്ക്കു വാങ്ങിപ്പാർത്തു.....അപ്രകാരമുള്ള പരിശുദ്ധസങ്കേതത്തെ അതിക്രമിക്കുവാൻ സാമൂതിരിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.''[5]

കൊല്ലവർഷം 954 മേടമാസത്തിൽ തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു നവീകരണകലശം നടന്നു. ആ കലശത്തിനുമുമ്പു ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തുവെച്ച് ഒരു വിചാരണ നടക്കുകയുണ്ടായി. അയിനിക്കൂററിൽ രാജാവ് (ചിറളയം തമ്പുരാൻ—കുന്നംകുളം) വടക്കുന്നാഥൻെറ തട്ടകത്തിനകത്തുവെച്ച്—സങ്കേതത്തിൽവെച്ച്—ഒരു പുലയനെ വെട്ടിക്കൊന്നതായിരുന്നു വിചാരണ വിഷയം. അയിനിക്കൂററിൽ രാജാവ് സാമന്തനാണ്; സാമന്തനെ ശിക്ഷിക്കാനർഹൻ കൊച്ചിരാജാവും. സാമന്തൻെറ ഈ നടപടിയിൽ കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ യാതൊരു ശിക്ഷണനടപടിയും സ്വീകരിച്ചില്ല. ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരെയുമായിരുന്നു, സങ്കേതാധികാരികൾ വിചാരണ ചെയ്തതു്. അയിനിക്കൂറിനോട് അവർ ആജ്ഞാപിച്ചതു 8600-ലേറെ പറ നെല്ലു വിളയുന്ന പാടശേഖരം വടക്കുന്നാഥനു് അടിയറവെയ്ക്കാനാണ്. സാമന്തൻ, ആ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തു. അടുത്ത ഊഴം, കൊച്ചിരാജാവിനുനേരെയായിരുന്നു. സാമന്തനെ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്ന കൃത്യവിലോപത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി കൊച്ചിരാജാവ് ഒരു ആനയെ ഇരുത്തണമെന്നായിരുന്നു വിധി. ആ വിധി വലിയതമ്പുരാനും സ്വീകരിച്ചു.

സങ്കേതത്തിനകത്തു രാജാവോ രാജഭൃത്യന്മാരോ അക്രമം കാണിച്ചാൽ, സങ്കടക്കാരനും അയാളുടെ സഹായികളുംകൂടി രാജസന്നിധിയിൽ ചെന്നു സങ്കടമുണർത്തിക്കുകയും ധർമ്മസംരക്ഷണാർത്ഥം, വേണ്ടിവന്നാൽ, ക്ഷേത്രകവാടത്തിലോ കൊട്ടാരഗോപുരത്തിലോ രക്തപതാകയുമായി പ്രായോപവേശം നടത്താൻ സന്നദ്ധരാവുകയും ചെയ്തിരുന്നു.[6]

ധർമ്മത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രം ഭരണംനടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. നീതിന്യായവകുപ്പോ കോടതിയോ പോലീസ്സോ റവ... ന്യവോ ഒന്നുമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു പ്രഭുക്കന്മാർതമ്മിലോ രാജാക്കന്മാർതമ്മിലോ ഉള്ള ഉടമ്പടികളും സാധാരണക്കാരായ ആളുകൾ നടത്തുന്ന ഇടപാടുകളും വാക്കിൻെറ വിശ്വാസ്യതയിലാണ് നിലനിന്നിരുന്നതു്. രേഖപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കുക എന്ന പതിവേ അന്നില്ലായിരു... വഞ്ചന മഹാപാതകമായി ഗണിച്ചുവന്നതിന... വാക്കാലുള്ള കരാറുകളെ ലംഘിക്കുവാൻ ആ... ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആരെങ്കിലും വാക്കു ററി മുഷ്ക്കോടെ പെരുമാറിയാൽ അവരെ നേ... ഴിക്കു നയിക്കുവാനും ധർമ്മം പുലർത്തുവാനും അധികാരം സങ്കേതങ്ങൾക്കായിരുന്നു. ദുർബ... ലൻെറ സങ്കടം ആദ്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന... രിൽ മുഖ്യൻ ദേശാധിപതിയായിരിക്കും. ദേ... ധിപതി പക്ഷഭേദമായി പെരുമാറിയാൽ സങ്കട പരിഹാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിലെ... ത്തി വിവരമറിയിക്കലാണ്. അവരും അനര്... ഞ്ജനത്തിനു ശ്രമിക്കുകയാണു പതിവ്. അതും പരാജയപ്പെട്ടാൽ അവസാനക്കൈ എന്ന നിലയ്ക്കാണു് 'പട്ടിണി' സ്വീകരിക്കുക.

സത്യപരിപാലനമെന്ന ഉഗ്രനിഷ്ഠയോടെ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടബ്രാഹ്മണൻ കുററക്കാരൻെറ ഭവനത്തിനു മുമ്പിലോ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലോ പട്ടിണി ഇരുന്നാൽ, ഏതു പ്രബലൻെറയും തല അന്... താഴമായിരുന്നു. ദുർബ്ബലൻെറ പരാതിക്കു പരിഹാരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. പട്ടിണിക്കുമുമ്പായി... ത്തന്നെ കാര്യം സാധാരണഗതിയിൽ ഭംഗിയായി കലാശിക്കും. പട്ടിണി തുടങ്ങുന്നു എന്നറി... ഞ്ഞാൽമതി. ഒരുത്തമബ്രാഹ്മണൻ പട്ടിണിയിരിക്കുമ്പോൾ—ബ്രഹ്മൻ ഭൂദേവനായിരുന്നു... വെന്ന സങ്കല്പം വിസ്മരിക്കരുതു്—അതിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഭവനത്തിലെ കുഞ്ഞ...

പോലും ആരും ഹാരംകൊടുക്കുകയില്ല—ആരും ഭക്ഷിക്കുകയുമില്ല. മറിച്ച് കൊടുക്കുകയോ ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതു ചരിത്രത്തിനും വംശ ശത്തിനും കുലഭംഗത്തിനും കാരണമായി ന്നുള്ളവർ ബലമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

രണ്ടു പ്രകാരമുള്ള പട്ടിണിയിൽ, ഒരുതര ിലുള്ള—ഒററയ്ക്കുള്ള—പട്ടിണിയെക്കുറിച്ചാണ് പ്പോൾ പറഞ്ഞതു്. ഇതിനു പൂജാദ്രവ്യങ്ങളോ ാമമോ മന്ത്രജപങ്ങളോ ഒന്നും വിശേഷാലില്ല. ഷ്ടം പുലരണമെന്ന ആത്മാർത്ഥമായ ആസക്തി ോടെ ഒരു വ്യക്തി നടത്തുന്ന ശുദ്ധമായ ഉപ ാസം; മലയാളത്തിലതിനു പേര് പട്ടിണി.

ശത്രുസംഹാരത്തിനായി ഹോമാദികളോട് ടി നടത്തുന്ന മററൊരു പട്ടിണിയുണ്ടു്—അതൊ സമഷ്ടികർമ്മമാണ്. ''ശത്രുസംഹാരത്തിനു ണ്ടി നടത്തുന്ന ഒരു തരം പട്ടിണിയുണ്ടു്. തു ഹോമാദികളോടുകൂടിയതും ഭയങ്കരവുമായി ക്കും. അതു സാധിക്കുന്നതിന് അനേകം പേരു സാന്നിധ്യം വേണം. പല ചടങ്ങുകളും നിർ ഹിക്കേണ്ടതായിട്ടുമുണ്ടു് —ഇത്തരം പട്ടിണി ഷ്ഫലങ്ങളായി കണ്ടിട്ടില്ല.'' [7]. ശ്രീ. ക്കംകൂർ തുടർന്നിങ്ങനെ എഴുതുന്നു: ''പണ്ടൊ ക്കൽ പനമുക്കത്തു കയ്മൾ കൂട്ടല്ലൂർപൂരത്തിന് ന്നള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്തിങ്കൽ ദേവനെ ാട്ടികെട്ടി വലിച്ചു എന്നും അന്നുമുതൽ അവരു കുലനാശത്തിന് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പട്ടിണി ടിയെന്നും ഒരു കേൾവിയുണ്ടു്. വേറെയും ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഓരോ കാര്യങ്ങൾ സാധി തിനു പട്ടിണി നടത്തിയതായി തെളി ത്ത്' കൂട്ടല്ലൂർപൂരത്തിന് ഇപ്പോഴും പട്ടി ന്നു ... ത്തുക പതിവുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. പെരു വം ആറാട്ടുപുഴ—പൂരങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് ഇരു ന്നിമൂന്നു ദേവീദേവന്മാർ മീനമാസത്തിലെ ിരംനാൾമുതൽ അത്തംനാൾവരെ നടത്തു യാത്രകളിൽ, നിശ്ചിതസ്ഥാനത്തുവെച്ച് ഒരു ങ്ങു് ഇന്നും ആചരിച്ചു വരുന്നുണ്ടു്, ഇരിങ്ങാ ക്കടഗ്രാമക്കാർ പെരുമനം ഗ്രാമം നശിക്കാൻ ഷ്ഠിച്ച കൂട്ടപ്പട്ടിണിക്കെതിരെ അതിനു പ്രതി ധി ആയി നടത്തി വരുന്ന ഒരു ചടങ്ങാണതെ ണ് വിശ്വാസം. എഴുന്നള്ളത്തു വരുമ്പോൾ പ്രത്യേകസ്ഥലത്തുവെച്ച്, എല്ലാ മേളങ്ങളും ും. ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർ എഴുന്ന ച്ചു നില്ക്കുന്ന ഭഗവതിയുടെ—ശാസ്താവിന്റെ —മുമ്പിൽ അർദ്ധചന്ദ്രാകൃതിയിൽ മുട്ടുകുത്തി ാ കുന്തിച്ചോ ഇരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാരാര്, വകാശമായി ഒമ്പതു പ്രാവശ്യം ശംഖു നീട്ടി ിളിക്കും. മൂന്നാമത്തെയും ആറാമത്തെയും ഒമ്പ ാമത്തെയും ശംഖുവിളിസമയങ്ങളിൽ നമ്പൂതി ിമാരെല്ലാവരും ചേർന്നു തുടച്ച്യായി കൈകൊ ിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതിനും പട്ടിണിശ്ശംഖൂതുക ന്നാണ് പറയുക. ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമക്കാരു ് ഒരു കൂട്ടപ്പട്ടിണിമൂലമാണ് തൃക്കണാമതിലകം ക്ഷേത്രം നാമാവശേഷമായതെന്നു പറയുന്നു. ഒരു ചുമരു കെട്ടിലെ അക്രമമായിരുന്നു അതിനു കാര ണംപോലും.

പട്ടിണിയേയും പട്ടിണിയുടെ ചടങ്ങുകളേയും അതിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ഫലസിദ്ധിയേയും കുറിച്ചു മലയാളത്തിൽ വിശദമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്, ശ്രീ. അപ്പൻതമ്പുരാനാണെന്നു തോന്നുന്നു. കൂട്ടപ്പട്ടിണി എന്ന സമഷ്ടികർമ്മത്തിന്റെ വൈദികസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥവരി തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാരുടെ റിക്കാർഡുകളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നും അതു വയനാട്ടുമോരുപോലെ വിലയ്ക്കും വെറുതെയും കിട്ടാതെ നശിക്കുന്നതായും അദ്ദേഹം പരാതിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതു ലഭിച്ചാൽ, ഇന്ത്യയിൽ പുരാതന കാലത്തു ക്ഷേത്രസങ്കേതങ്ങളിൽ നടന്നിരുന്ന പട്ടിണിയുടെ ലൗകികവും വൈദികവുമായ പൊരുളറിയുവാൻ, ഒരുപക്ഷേ സഹായിച്ചേന്നിരിക്കും.

കൊല്ലവർഷം 932-ൽ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജ്യം കീഴടക്കി തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ താമസിച്ചു ഭരണം നടത്തിയ കാലത്ത്. കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻവൈരി സംഹാരത്തിനായി ഒരു കൂട്ടപ്പട്ടിണി നടത്തുകയുണ്ടായി. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അഭിലാഷം ആ പട്ടിണികൊണ്ടു സാധിച്ചുവെന്നാണ് വിശ്വാസം. വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ 'പട്ടിണിപ്പുര'യിൽ ഇപ്പോൾ ഏതോ ഓഫീസ്സ് പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. ഗുരുവായൂരിനടുത്തുള്ള ബ്രഹ്മക്കുളം ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നു ഒരു പട്ടിണിപ്പുര. അവിടെ എത്തിച്ചേരാനുള്ള വഴിക്ക് ഈ അടുത്തനാൾ വരെ പഴമക്കാരുടെ ഇടയിൽ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന പേര്, പട്ടിണിപ്പുരവഴിയെന്നാണ്. 932–ൽ തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽവെച്ചു നടന്ന പട്ടിയുടെ ചടങ്ങു താഴെ വിവരിക്കും പ്രകാരമായിരുന്നു

''...പട്ടിണി തുടങ്ങുന്ന ദിവസം പുലച്ചയ്ക്കു കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗത്തിലെ വാദ്ധ്യാൻ നമ്പൂരിയെ ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തു വരുത്തി പട്ടിണി തുടങ്ങണമെന്നു കല്പിക്കണം. വാദ്ധ്യാൻ നമ്പൂരിയോഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു നമ്പൂരിയെ മതിലകത്തേയ്ക്ക് അയയ്ക്കണം. അദ്ദേഹം വടക്കേ മണ്ഡപത്തിൽനിന്ന് അവിടെ തൂക്കിയിരിക്കുന്ന തിരശ്ശീല എടുത്തു വടക്കേനടയിൽക്കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു കടന്ന് അതു ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തു പട്ടിണിത്തറയുടെ തെക്കേഭാഗത്തു കൊണ്ടുവന്നു തൂക്കണം. തിരശ്ശീല തൂക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ വഴിയിൽ മാരാർ നടയ്ക്കുനേരെയുള്ള ആൽത്തറയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു താഴത്തെ തറയിന്മേൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടു മൊഴി ശംഖുവിളിക്കുകയും വേണം. അതിന്റെ ശേഷം തിരതൂക്കിയവിവരം ബ്രഹ്മസ്വംമഠത്തിൽ ചെന്ന് ആഴ്വാഞ്ചേരിതമ്പ്രാക്കളെ അറിയിക്ക

ണം. പിന്നെ കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ ഈ വിവരം തന്നെ കാര്യക്കാരന്മാരെ അയച്ച രണ്ടു മഠത്തിൽ തിരുമുമ്പന്മാരെയും (സ്വാമിയാന്മാരെയും) ധരിപ്പിക്കണം. കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ, തിരുമുമ്പന്മാർ, വാദ്ധ്യാൻ നമ്പൂരി, വടക്കിനി എമ്പ്രാന്തിരി, യോഗത്തിലുള്ള നമ്പൂരിമാർ ഇങ്ങിനെ പട്ടിണിക്കു കൂടേണ്ടും ആളുകൾ പട്ടിണിക്രിയ കഴിവോളം ഉപവസിച്ചു പാർക്കണം. രണ്ടു നാഴിക പകലെ കീഴേവീട്ടിൽ വാരിയർ പട്ടിണിത്തറയിന്മേൽ പള്ളിയവണയും (അവണപ്പലക) അങ്ങാടിക്കണക്കുത്തു നായരു മേലരിയും എലിഞ്ഞിത്തോലും കൊണ്ടുചെന്നു വെയ്ക്കണം. വൈകുന്നേരം അമ്പലത്തിലെ സന്ധ്യശ്ശംഖുവിളി കഴിഞ്ഞാൽ അപ്പോൾ തന്നെ മാരാർ തറയിന്മേലും ചെന്നു ശംഖു വിളിക്കണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അഷ്ടമിനമ്പൂരി പട്ടിണിത്തറയിന്മേൽ വിളക്കുവെയ്ക്കണം. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് മുറയ്ക്കുള്ള പട്ടിണിക്രിയ തുടങ്ങുന്നത്. ഇതിന്നായിട്ടു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ രണ്ടു മഠത്തിൽ തിരുമുമ്പന്മാരും വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂരിയും നമ്പൂരിമാരും ഒരുമിച്ചു പുറപ്പെടണം...

ഗോപുരത്തിൽ ശംഖുമുഴങ്ങുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ വടക്കിനി എമ്പ്രാന്തിരി വടക്കേ ശ്രീവട്ടവാതിൽ അടച്ച് എമ്പ്രാന്തിരിയും എമ്പ്രാന്മാരും കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടണം. എല്ലാവരും കൂടി തറയിന്മേൽ എത്തിയാൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പള്ളിഅവണയിന്മേൽ ഇരുന്നു തിരുമുമ്പന്മാരോട് ഇരിക്കാമെന്നു പറയണം. തിരുമുമ്പന്മാരിരുന്നാൽ വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂരിയും ഇരിക്കണം. അതിനുശേഷം നമ്പൂരിമാർ തറയുടെ ചുററും കരിങ്കല്ലിന്മേൽ ഇരിക്കണം. പിന്നെ ക്രിയാംഗമായ ഹോമം തുടങ്ങുകയായി. ഹോമത്തിന്നിടയ്ക്കു കൈകൊട്ടുമ്പോളെല്ലാം ശംഖുവിളിക്കണം. ഒടുക്കത്തെ കൊട്ടിനു പന്ത്രണ്ടുമൊഴി ശംഖുവിളിക്കുകയും വേണം. പട്ടിണികഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും അമ്പലത്തിന്നകത്തു ചെന്നാൽ വടക്കിനി എമ്പ്രാന്തിരി വടക്കേ ശ്രീവട്ടവാതിൽ തുറന്നു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു കാലുകഴുകുവാൻ സോപാനത്തിങ്കൽ വെച്ചുതന്നെ വെള്ളം കൊടുക്കണം. തിരുമുമ്പന്മാർക്കു തിടപ്പള്ളിയുമ്മറത്തുവെച്ചു കീഴ്ശാന്തി എമ്പ്രാന്തിരിമാരും വെള്ളം കൊടുക്കണം. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും തിരുമുമ്പന്മാരും പൂജകഴിവോളം മണ്ഡപത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കണം. അവിടെവെച്ചു പട്ടിണിക്കു കൂടിയ മാരാന്മാരേയും നമ്പൂരിമാരേയും ചാത്തിക്കണ്ടു മാരാന്മാർക്ക് ഓരോ പുത്തൻ വീതം കൊടുക്കുകയും നമ്പൂരിമാർക്കു ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിൽ സദ്യക്കു വേണ്ടുന്ന വട്ടംകൂട്ടി അവരുടെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കുകയും വേണം, പട്ടിണിക്കു കൂടീട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദേവനും ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പട്ടിണി കഴിവോളം മുറയ്ക്കുള്ള പൂജയാവട്ടെ നിവേദ്യമാകട്ടെ പതിവില്ല. ഇങ്ങനെയത്രെ പട്ടിണി കഴിയേണ്ടും പ്ര[...] രം.''[8]

സങ്കടക്കാരെ കേൾക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇ[...] ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒരു ചടങ്ങായി അവ[...] ഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. ''ചില മഹാക്ഷേ[...] ങ്ങളിൽ ഉത്സവം കൊടികയറി പുറത്തേയ്ക്കു [...] നെ എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ ദേവനെ പ്രതിനിധ[...] രിച്ചുകൊണ്ടു തന്ത്രിയോ മേശാന്തിയോ കാ[...] സ്ഥനോ ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിക്കും; ''സങ്ക[...] ക്കാർ ആരാനുമുണ്ടോ?'' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുത[...] ണ. ''ആരുമില്ലെ''ന്നു കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ മറ[...] ടി പറയും. അതുകേട്ടല്ലാതെ എഴുന്നള്ളത്ത് ഒര[...] പോലും മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുകയില്ല.''[9] തൃപ്രയാ[...] ക്ഷേത്രത്തിൽ സങ്കടക്കാരെ കേൾക്കുന്ന സമ്പ്ര[...] യം ഒരു ചടങ്ങായിട്ടെങ്കിലും അടുത്തകാലംവ[...] നിലനിന്നിരുന്നു. സങ്കടക്കാരൻ, തന്റെ സ[...] ടം തീൎന്നു എന്നു പറഞ്ഞല്ലാതെ, അക്കാലങ്ങളി[...] ദേവൻ എഴുന്നള്ളുകയില്ലായിരുന്നു.

ഒരു മലയാളബ്രാഹ്മണനായിരുന്ന എട[...] ള്ളി രാജാവിന്റെ രാജ്യം മുഴുവനും ക്ഷേത്രസ[...] തമായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ ഒരു കാല[...] സങ്കേതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയിൽ തൃപ്പൂ[...] ത്തുറ, ഇരിങ്ങാലക്കുട, അന്നമനട, ഊരകം, [...] രുവനം, തൃശ്ശൂർ, തൃപ്രയാർ തുടങ്ങിയവ സങ്കേ[...] ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന കൊച്ചിയിലെ സങ്കേ[...] ങ്ങൾ ആയിരുന്നു. അമ്പലരാജ്യങ്ങൾ എന്നറ[...] പ്പെടുന്ന തൃശ്ശിവപേരൂരിന്റെ സങ്കേതത്തിൽ നാട്ടുകര, അരനാട്ടുകര, മുക്കാട്ടുകര, പുറന[...] എന്നീ കരകളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നോർക്[...] ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ സങ്കേതത്തിന്റെ വ[...] സാമാന്യമായി മനസ്സിലാകും. ഏതെങ്കില[...] ജാക്കന്മാർ സങ്കേതമുറകളെ ലംഘിക്കുമ്പോ[...] ''സങ്കേതം അഴിയുന്ന''തു് അതിൽപ്പര[...] ധൎമ്മഭ്രംശം വേറെയില്ല. രാജാവു പശ്ചാത്ത[...] പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യല്ലാതെ അതിനു പരിഹ[...] മാകുകയില്ല ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങളിൽ ന[...] പട്ടിണിയുടെ ക്രമമാണു് മുമ്പു വിവരിച്ച[...] പ്രാദേശികവ്യത്യാസം കാണാമെങ്കിലും ഇ[...] യിലാകമാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പട്ടിണിയു[...] —കൂട്ടപ്പട്ടിണിയുടെ—ഒരേകദേശരൂപം ഇപ്പേ[...] വ്യക്തമായിക്കാണുമെന്നൂഹിക്കുന്നു.

പട്ടിണി എന്ന ഈ കൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലാ[...] മഹാത്മജി സ്വന്തം സമരമുറയുടെ തന്ത്രം ഉറ[...] ച്ചതു്. ശത്രുസംഹാരം, കുലനാശം തുടങ്ങിയ[...] യാണല്ലോ കൂട്ടപ്പട്ടിണിയുടെ ലക്ഷ്യം. വിശ്വാ[...] വഞ്ചനയ്ക്കെതിരായി നടത്തി വിജയം നേടിയ[...] ട്ടുള്ളതാണു് ഒററപ്പട്ടിണി. പട്ടിണിക്കു് ഇന്ത്യ[...] തത്ത്വചിന്താശൈലിയനുസരിച്ചുതന്നെ ദൈവ[...] തമായ ഒരു പരിവേഷമാണുള്ളതു്. അതെപ്പേ[...] ഴും—ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടുള്ള പട്ടിണിയെയല്ല ഇവ[...] ടെ വിവക്ഷിക്കുക—മതപരമത്രെ. ഹിന്ദുമതവും

മാത്രമല്ല, മററു മതങ്ങളുമായും പട്ടിണിക്ക് ...ത്മീയബന്ധമുണ്ട്. മറെറാരുവിധം പറ ...താൽ, ആത്മാവും ആത്മഭാവങ്ങളും മാത്രമായാ ...് അവയുള്ള ബന്ധം ആത്മശുദ്ധീകരണത്തി ...ങ്ങി മററു മതങ്ങൾക്കൊപ്പം ഹിന്ദുമതവും ...ീകരിച്ചിട്ടുള്ള പാവനമായ ഒരു മാർഗ്ഗം കൂടിയാ ...തു്. അതിൻെറ അഭൗതികമായ അത്ഭുതങ്ങളെ ...തികവിഷയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും പ്രയോഗിക്കാ ...ന്നു മനസ്സിലാക്കിയതാണ് ഭാരതീയതത്ത്വ ...ന്തയുടെ വിജയരഹസ്യം. ''ദേവതകളെ ചി ...പ്പോൾ, സ്തുതികൊണ്ട് അനുനയിക്കുന്നതും മററു ...മയങ്ങളിൽ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു നിർബ്ബന്ധി ...ുന്നതും'' ഭാരതീയശൈലിയാണ്.[10] ഇവിടെ ...വതകളെ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു നിർബ്ബന്ധിക്കു ...യാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ഇനി നമുക്കു മഹാത്മജിയുടെ മാനസിക ...തിഭാസത്തിലേയ്ക്കും ആത്മീയവിഷയങ്ങളുടെ ...ർക്ക് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അതിർ കടന്ന ...് ഭിമുഖ്യത്തിലേയ്ക്കും ഹിന്ദുമതാചാരങ്ങളോടു ...തികരിച്ച വിവിധതലഭാവങ്ങളിലേയ്ക്കും ...ം കണ്ണയയ്ക്കാം. അതോടൊപ്പം രാഷ്ട്രീയ വിഷ ...ങ്ങളെ തൻെറ മതചിന്തകളുമായി എങ്ങനെ ...ട്ടിയിണക്കിയെന്നറിയുന്നതും കൗതുകാവഹമാ ...ം്. രാഷ്ട്രീയമായ പല പ്രതിസന്ധികളി ... എന്തു നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നു ... നിർണ്ണായകമായ ഘട്ടങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ബാപ്പു ...യെ സഹായിച്ചിരുന്നതു സ്വപ്നത്തിൻെറയോ ...ളിച്ചത്തിൻെറയോ രൂപത്തിലുള്ള ഒരു തരം ...ളിപാടുകളായിരുന്നു. വിവാദവിഷയമായി ...ന്ന റൌലററ്ബിൽ 1919-മാർച്ചിൽ നിയമമാ ... ഗസററിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.. അതിന്നെ ... ഇന്ത്യയുടെ പ്രതികരണം ഏതു വിധമായി ...ണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച്, എത്രയോ മുമ്പു ...ൽ ആലോചിച്ചു തുടങ്ങിയതാണ്. ഒരു തീരു ...നത്തിലെത്താൻ അതുവരെ കഴിഞ്ഞില്ല. ബി ...നിയമമാകുമ്പോൾ ഗാന്ധിജി മദ്രാസ്സിലാണ്. ... രാത്രിയിലത്തെ ഉറക്കം പതിവുപോലെ അ ...വസാനിക്കുന്നതിനും വളരെ നേരത്തെ തീരുക ..., സാധാരണയെന്നപോലെ, ഗാന്ധിജിക്കു ...ളിപാടുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അതേപ്പററി അ ...ഹം തന്നെ എഴുതട്ടെ: ''...ഉറക്കത്തിനും ഉണർ ...വിനും മദ്ധ്യേയുള്ള ആ മയക്കസ്ഥിതിയിൽ— ...നിദ്രാവസ്ഥയിൽ—ആണ്, ഒരു സ്വപ്നത്തി ...ന്നപോലെ, ആ പുതിയ ആശയം എന്നിൽ ...ട്ടെന്നുദിച്ചതു്...

' നാം നമ്മുടെ നാട്ടുകാരോടു പരക്കെ ഒരു ...ർത്താലാചരിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കേണ്ടതാണെന്ന ...വിചാരം, എനിക്കിന്നലെ രാത്രി ഒരു സ്വപ്ന ...ത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. സത്യാഗ്രഹം ഒരു ആത്മശുദ്ധീ ...കരണക്രിയയാണ്; അതു ധാർമ്മികവും പാവന ...വുമായൊരു സമരമാണ്. ആത്മശുദ്ധി വരുത്തുന്ന ...ഒരു ചടങ്ങുകൊണ്ട് അതാരംഭിക്കുന്നതു് ഉചിത മായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരും അന്നു തങ്ങളുടെ സാധാരണജോലികൾ നിർത്തിവെച്ച് അന്ന് ഉപവാസത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമുള്ള ഒരു ദിവസമായാചരിക്കട്ടെ. മുസൽമാന്മാർക്ക് ഒരു ദിവസത്തിലധികം ഉപവാസം ദീർഘിപ്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു്, ഉപവാസകാലം 24 മണിക്കൂറായിരിക്കണം ...''[11] 1919 ഏപ്രിൽ ആറാംതീയതിയിലെ ഇന്ത്യയിലെ ഹർത്താലിനും സമൂഹ ഉപവാസത്തിനും കാരണം ഈ സ്വപ്നമായിരുന്നു.

അഹമ്മദബാദിലെ മിൽത്തൊഴിലാളികളുടെ പണിമുടക്കം അനിശ്ചിതമായി നീണ്ടുപോകുകയും തൊഴിലാളികളിൽ ചിലർ ദാരിദ്ര്യംമൂലം നിരാശരായി ജോലിക്കു രഹസ്യമായി കയറിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്ത നാളുകളിലൊന്നിൽ, പ്രഭാതത്തിൽ നടന്ന തൊഴിലാളികളുടെ യോഗത്തിൽ മഹാത്മജിയും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്ക് അന്ന് അത്തരമൊരു സമരം പുത്തനാണ്. സമരസംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ നന്നായലട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിയാതെ അദ്ദേഹം കുഴഞ്ഞു—''എൻെറ മാർഗ്ഗമെന്തെന്ന് ഇനിയും തിരിയാതെ ഞാൻ വിവശനായിത്തന്നെയിരിക്കെ, എനിക്കു മനസ്സിൽ ഒരു വെളിച്ചംവന്നു .. '' ഈ വെളിച്ചത്തിൻെറ—വെളിപാടിൻെറ—ഫലമായിരുന്നു ആ യോഗമദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു ഗാന്ധിജിയുടെ നാവിൽനിന്നും മുന്നാലോചനകൂടാതെ എല്ലാവരേയും ഞെട്ടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വന്നുവീണ 'ഞാൻ ഭക്ഷണം തൊടുന്നതല്ല' എന്ന പ്രഖ്യാപനം. ''പണിമുടക്കത്തിലേപ്പെട്ട തൊഴിലാളികൾ യോജിച്ചനില്ക്കുയും, പണിമുടക്കത്തെപ്പററി ഒരു തീർപ്പുണ്ടാകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവർ തീരെ മില്ലുകൾ വിട്ടുപോകയോ ചെയ്യുന്നതുവരെ പണിമുടക്കം തുടരുകയും ചെയ്യാത്തപക്ഷം ഞാൻ ഭക്ഷണം തൊടുന്നതല്ല.''[12]

ന്യൂനപക്ഷത്തിൻെറ പ്രാതിനിദ്ധ്യപ്രശ്നത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുഗവൺമെൻറു കൈക്കൊണ്ട തീരുമാനത്തിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് ബ്രിട്ടീഷുപ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന രാംസെ മാക്ഡൊനാൾഡിനു്, ഗാന്ധിജി എഴുതി: ''...എൻെറ ജീവൻകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളുടെ തീരുമാനത്തെ ഞാൻ എതിർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗം ഉപ്പോ സോഡയോ കലർത്തിയതോ കലർത്താത്തതോ ആയ വെള്ളമൊഴികെ മറെറല്ലാ ആഹാരവും ഉപേക്ഷിച്ച് മരണംവരെ നിരന്തരമായ ഉപവാസം ആരംഭിക്കുക മാത്രമാണ്.''[13] ഇതിനിടയ്ക്കു ഗവൺമെൻറു തീരുമാനം ഭേദപ്പെടുത്തിയാൽമാത്രമേ തൻെറ ഉപവാസം അവസാനിക്കൂ എന്നും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചു.

1932 സെപ്പംബർ 20-ാംതീയതി മഹാകവി ടാഗോറിനയച്ച ഒരു കത്തിൽ, താൻ ആരം

ഭിക്കുവാൻപോകുന്ന മറ്റൊരു ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചു ഗാന്ധിജി എഴുതിയതു്. ''...ഉച്ചയ്ക്കു ഞാൻ ആ ആഗ്നേയകവാടത്തിൽ പ്രവേശിക്കയാണു്'' എന്നു ലേശം അലങ്കാരഭംഗി—അല്ല വൈദികപ്പൊലിമ—കലർത്തിയാണു്.

ഗാന്ധിജിയുടെ ഈ ഉപവാസങ്ങളെ മററു ചിലരെപ്പോലെ ബ്രിട്ടീഷുകാരും സംശയദൃഷ്ടിയോടെയാണു് വീക്ഷിച്ചതു്. ഒരിക്കൽ, ലിൻലിത്ഗൊ പ്രഭു വരെ, ''ഭീഷണിപ്പെടുത്തി കാര്യംനേടാനുള്ള ഒരുതരം രാഷ്ട്രീയത്തടവാ''ണെന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ ഉപവാസങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി.

1911–12 വർഷങ്ങളിൽ തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ ടോൾസ്റ്റോയി ഫാറത്തിലെ രണ്ടു കുട്ടികൾ ഏതോ സദാചാരവിരുദ്ധപ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്വയം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും, അവരുടെ പതനത്തിന്റെ ആഴവും ബീഭത്സതയും ആ കുട്ടികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനുമായി ഗാന്ധിജി ഒരു വ്രതം വരിച്ചു. ഏഴു ദിവസത്തെ ഉപവാസമായിരുന്നു അതു്. അവിടംകൊണ്ടും അതു നിന്നില്ല—നാലരമാസക്കാലം ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണംകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം ശഠിച്ചു. ഇതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട മറേറതൊ സംഗതിമൂലം വീണ്ടും പതിനാലു ദിവസത്തെ ഉപവാസവും വേറെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്നു.[14]

ഭക്തയും വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്തവരുമായ ഒരമ്മയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അമ്മയുടെ ആത്മീയകാര്യങ്ങളിലുള്ള അദമ്യമായ ചായ്‌വും അതിനു അഭിമുഖമായി വർത്തിച്ച ക്ഷേത്രവിശ്വാസാചാരങ്ങളും ഗാന്ധിജിയുടെ ഭാവനയിലും ചിന്തയിലും നല്ല സ്വാധീനം ഉളവാക്കിയിരുന്നു.'' ഒരു വൈഷ്ണവ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനും ഇടയ്ക്കിടെ നാനാ കഠിനവ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്ന ഒരമ്മയുടെ മകനുമായ ഞാൻ ഇന്ത്യയിൽ ആയിരുന്ന കാലത്തു് ഏകാദശിയും മററുപവാസവ്രതങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുക പതിവായിരുന്നു...കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ ചിലർ ശ്രാവണമാസക്കാലം മുഴുവനും പ്രദോഷം (പകൽ മുഴുവൻ ഉപവാസം) ആചരിച്ചിരുന്നു.''[16]

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വന്ന ഗാന്ധിജിയെ സമുദായത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ജാതിയിൽ ചേർക്കുകയും മറുഭാഗം ചേർക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ജാതിയിൽ ചേർത്ത കൂട്ടരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ഗാന്ധിജിയുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ, നാസിക്കിലെ പുണ്യനദികളിൽ അനുജനെ കുളിപ്പിച്ചു; അവരുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ കൊതിച്ചു് അനുജൻ അവിടെനിന്നു കുളിച്ചു. കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികരായ മറുകൂട്ടരെ പിണക്കാനും ഗാന്ധിജി തയ്യാറായില്ല. ''ജാതിയിൽനിന്നു

പുറത്താക്കിയവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ
ബന്ധനകളെയും ഞാൻ ആദരിച്ചിരുന്നു.
നിബന്ധനകൾക്കനുസരിച്ചു് എന്റെ ശ്വശുര
ശ്വശ്രുവും സഹോദരിയും അളിയനുമടക്കമു
ബന്ധുക്കൾക്കു് എന്നെ സൽക്കാരിക്കുവാൻ
ടില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ വീടുകളിൽനി
ഞാൻ വെള്ളം കുടിക്കുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നില്ല
[16]. ബാഹ്യമായ മതാചാരങ്ങളുടെ നേർക
പോലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന മതപരമാ
ദാർഢ്യം ഈ വിധമായിരുന്നു.

ഓരോ മതക്കാരുടെയും പ്രത്യേകമായ ആഹ
രത്തിനു നമ്മുടെ ധാന്യപ്പുരയിൽ ഓരോ അറക
ഉണ്ടല്ലോ. ജീവിതാന്ത്യംവരെ ഭക്ഷണകാര്യ
ളിൽപോലും ഗാന്ധിജിയുടെ വീക്ഷണവും സ
പനവും തികച്ചും മതപരമായിരുന്നു. ''മനുഷ്യ
മാംസമോ മുട്ടയോ അതുപോലുള്ള മററു സാധ
ങ്ങളോ ഭക്ഷിക്കരുതെന്നതു തെററായാലും ശ
യായാലും എന്റെ മതവിശ്വാസത്തിൽ പെ
താണു്.'' മറ്റൊരിടത്തു ''ഞാൻ കഴിഞ്ഞ
കൊല്ലത്തോളമായി മതപരവും സാമ്പത്തിക
ആരോഗ്യപരവുമായ കാരണങ്ങളെ ആസ്പദ
ക്കി ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ ന
ത്തുന്നതിൽ തത്പരനാണു്.'' ഇവിടെല്ലാം, ആ
ഹാരവിഷയത്തിൽക്കൂടി മതപരമായ പ്രാ
ന്യമാണു് പരീക്ഷണങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടു നില്ക്കു
തെന്നോർക്കണം.

ഗാന്ധിജിയുടെ രണ്ടാമത്തെ മകൻ മണില
ലിനു പത്തു വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണു് ടൈഫോ
ഡും ന്യുമോണിയയും പിടിപെട്ടതു്. മരുന്നി
പുറമെ, കുട്ടിയുടെ ജീവരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മുട്ട
കോഴിസൂപ്പും കൂടി നൽകണമെന്നു ഡോക്ടർമ
സ്നേഹപൂർവ്വം നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും ഗാന്ധിജി
ങ്ങിയില്ല. അതിനു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ന
ധാനം ''ജീവരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയായാൽപ്പോ
ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. ഇപ്പ
ത്തേതുപോലുള്ള അവസരങ്ങളിൽപ്പോലും എ
ക്കോ എന്റെ കുട്ടികൾക്കും മററുമോ, മാംസ
മുട്ടയൊ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്നാണു് എ
ധർമ്മ മര്യാദ—ഞാനറിയും പ്രകാരത്തിലുള്ള മ
—നിഷ്കർഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ
യുന്നപോലുള്ള വല്ല അപായവും വന്നാൽ അ
സഹിക്കുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കണം
[17] ഒപ്പം ഡോക്ടർമാർക്കും വൈദ്യന്മാർക്കും ആ
യജ്ഞാനമില്ലാതിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം
കുലപ്പെടുകയും ചെയ്തു.[18] വ്യായാമത്തെസ
ന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഏററവും
കാമ്യം' സാത്വികമായ യോഗവ്യായാമങ്ങ
ആയിരുന്നു.

നമുക്കു പ്രവാചകന്മാരും മതങ്ങളും എത്ര
കിലുമുണ്ടു്. ഏതു മതമാണു് ഉത്തമമെന്നു നി
യിക്കാൻ കഴിയാതെ കടുത്ത ഹൃദയമഥനങ്ങളി
ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

തപരമായ മാനസികപശ്ചാത്തലം മുമ്പു് ഉദ്ധരിച്ചവയിൽനിന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ. ഗാന്ധിജിയ്ക്ക് സഹായിച്ച ഒരു റായ്ചന്ദ്ഭായിയുണ്ടായിരുന്നു. റായ്ചന്ദിന്റെ മരണംവരെ ഈ ബന്ധം ഗാന്ധിജി ഔത്സുക്യപൂർവ്വം നിലനിർത്തി. വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അനവധി ത്തുകൾ ഇവർ തമ്മിൽ കൈമാറി. പഞ്ചീകരണം, മണിരത്നമാല, യോഗവാസിഷ്ഠത്തിലെ മുക്ഷുപ്രകരണം, ഷട്ദർശനസമുച്ചയം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബാപ്പുജിയെക്കൊണ്ടു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിപ്പിച്ചത് ഈ റായ്ചന്ദ്ഭായിയാണ്.

റായ്ചന്ദ്ഭായ് അഥവാ രാജചന്ദ്ര ഒരു രത്നവ്യാപാരിയും കവിയും ശതാവധാനിയും തസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ആധികാരികമായി അറിവു നേടിയ ഒരു വിജ്ഞനുമായിരുന്നു. പല ആചാര്യന്മാരുമായും ഗാന്ധിജി പരിചയപ്പെട്ടെങ്കിലും ''അവരിലാരുംതന്നെ റായ്ചന്ദിനോളം എന്റെ മനസ്സിനെ വശീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ലെ''ന്നു ഗാന്ധിജി തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹരിദർശനമെന്ന ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തെ പരമമായ പുരുഷാർത്ഥമായി അവർ രണ്ടുപേരും വിശ്വസിച്ചതിൽനിന്നുതന്നെ അവരുടെ ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ദാർഢ്യം വെളിപ്പെടും. ധർമ്മഗുരുവായി വരിച്ചില്ലെങ്കിലും ആ സ്ഥാനത്തോടടുത്തു് ഗാന്ധിജിയുടെ മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടിയതു റായ്ചന്ദ് ആയിരുന്നു. മഹാത്മജി എഴുതി: ''നവീനന്മാരിൽവെച്ചു മൂന്നു പേരാണ് എന്റെ ജീവിതഗതിയെ ഗാഢമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്. റായ്ചന്ദ്ഭായ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജീവമായ സംസർഗ്ഗം കൊണ്ടും ''[19]

ഈ പക്ഷേ ഈ റായ്ചന്ദ്ഭായ് ആവണം ഗാന്ധിജിയുടെ സമരായുധങ്ങളുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ശില്പിയെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. പട്ടിണിയെക്കുറിച്ചു— പട്ടിണി എന്ന പ്രായോപവേശത്തെക്കുറിച്ചു്, ആ ക്ഷേത്രാനുഷ്ഠാനകർമ്മത്തിന്റെ ആശ്ചര്യഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗാന്ധിജിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ റായ്ചന്ദ്ഭായിയെപ്പോലുള്ള ഒരാൾക്കേ കഴിയൂ. ''പല അവസരങ്ങളിലും എങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം എന്റെ മാർഗ്ഗദർശിയും സഹായിയുമായിത്തീർന്നതെന്നു നമുക്ക് ഇനിയേ കാണാം''മെന്നു ഗാന്ധിജി ആത്മകഥയിൽ സമ്മതിച്ചിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ ഭക്തിപ്രകടനം വേറെ വേണ്ട. പ്രായോപവേശഭീഷണിയും പ്രായോപവേശവും പല അവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചു വിജയശ്രീലാളിതനാവുകയും ചെയ്ത ചരിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്.

ഗാന്ധിജിയുടെ ഉപവാസം, പഴയ പട്ടിണി എന്ന ക്ഷേത്രകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ നവീനപ്രയോഗം തന്നെയായിരുന്നുവെന്നതിനു വേറെയും ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. 30-9-1926-ൽ ഒരു സുഹൃത്തു ഗാന്ധിജിയോടു സന്ദേഹരൂപേണ ചോദിച്ചു: ''മറ്റൊരാൾ തനിക്കു നൽകാനുള്ള പണം തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കണമെന്നു് ഒരാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു...കടക്കാരനാകട്ടെ, പണത്തിന്റെ കൊഴുപ്പുകൊണ്ടു മദോന്മത്തനായിരിക്കുകയാണ്. അയാൾ മറ്റൊരാളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേയില്ല. മദ്ധ്യസ്ഥതീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ അയാൾ വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കടം കൊടുത്തയാൾ വാങ്ങിയ ആളിന്റെ പടിവാതില്ക്കൽ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അതു സത്യാഗ്രഹമാവുകയില്ലേ?...ശ്രീരാമന്റെ കാലംതൊട്ടു് ഇന്നുവരെ നാം ഈ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്...''[20]. ഈ കത്തിനു ഗാന്ധിജി എഴുതിയ മറുപടിയും സത്യാഗ്രഹത്തിനു് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന നവീന ഭാഷ്യവും ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല. ഇതുപോലുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഇതേപോലുള്ള നടപടിക്രമംതന്നെയാണ് പഴയകാലത്തു പട്ടിണിയിലെത്തിയതെന്നും അതു ശ്രീരാമന്റെ കാലം മുതൽ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും അതു ഗാന്ധിജിക്കു പരിചിതമായിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായല്ലൊ.

മറ്റൊരിക്കൽ, 'ഹരിജനി'ൽ അദ്ദേഹം എഴുതുകയുണ്ടായി, 13-10-1940-ൽ. ''ഉപവാസം തീക്ഷ്ണമായ ഒരായുധമാണ്. അതിനു് അതിന്റേതായ ശാസ്ത്രമുണ്ടു്. എന്റെ അറിവിൽപെട്ട ആർക്കും അതിനെപ്പററി പൂർണ്ണമായ അറിവില്ല.'' അന്നും ഇന്നും അതാണു സ്ഥിതിയെന്നു് എനിക്കു തീർത്തു പറയുവാൻ കഴിയും. 6-5-1933-ലെ 'ഹരിജനി'ൽ, ''...എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും പരീക്ഷിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടതിനു ശേഷമേ അവസാനത്തെ കൈ എന്ന മട്ടിൽ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കാവൂ,'' എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതു തന്നെയാണല്ലോ പട്ടിണിയുടെയും തത്ത്വശാസ്ത്രം. 21-12-1947-ലെ 'ഹരിജനി'ൽ ഒന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.'' ഉപവാസം ഒരു ആധ്യാത്മികകർമ്മമാണ്. ഈശ്വരനോടാണ് അതിന്റെ അർത്ഥന. 25-1-1948-ൽ പട്ടിണിയുടെ ചിരപുരാതനത്വത്തെ''...അപ്രമാദവും ചിര പുരാതനവുമായ ഒരു സമ്പ്രദായം'' എന്നു ഗാന്ധിജി നല്ലവണ്ണം സ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്, ഗാന്ധിജിയുടെ അവസാനസമരമുറയായിരുന്ന ഉപവാസം — പ്രായോപവേശവും—പഴയ പട്ടിണിയുടെ നൂതനമായ അവതാരമായിരുന്നുവെന്നും അതദ്ദേഹത്തിനു നന്നായി അറിയാമായിരുന്നുവെന്നുമാണ്. വാക്കിലും പൊരുളിലും കർമ്മത്തിലും പഴയ പട്ടിണിയുമായി ഗാന്ധിജിയുടെ ഉപവാസത്തിനും പ്രായോപവേശത്തിനുമുണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസം, മന്ത്രജപങ്ങളുടേയും പൂജാസാമഗ്രികളുടേയും ചില ചടങ്ങുകളുടേയും അഭാവമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നും ഇപ്പോൾ വിശദമായല്ലൊ. ഒറ്റയ്ക്കുള്ള പട്ടിണി, മഹാത്മജി

ക്കും പഴയ പട്ടിണി തന്നെയായിരുന്നു. ഭാരതീയരുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ച് മനുഷ്യശരീരം, ധർമ്മക്ഷേത്രമാണ്. അതിനെ പട്ടിണിക്കിട്ടാൽ, ആ പട്ടിണിക്കു കാരണക്കാരായവരുടെ കുലവും വംശവും നശിച്ചുപോകും. മഹാപാപവുമാണത്. ഉത്തമബ്രാഹ്മണന്റെ പട്ടിണി, പറയാനുമില്ല. തീർച്ചയായും ഉൽകൃഷ്ടബ്രാഹ്മണന്റെ ശരീരം വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളാലും നിരവധി ഭക്ത്യുപവാസങ്ങളാലും ധർമ്മക്ഷേത്രംതന്നെ. ആത്യന്തികവിശകലനത്തിൽ, വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ ദൃഷ്ടിയിലൂടെ നോക്കിയാൽ മഹാത്മജി, സ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ ബ്രാഹ്മണപദത്തിലെത്തിയെന്നും പറയാം. ○

---

1 കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം—കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ—പുറം. 195
2 ,, ,, 187
3 കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് മാന്വൽ—സി. അച്യുതമേനോൻ—പുറം—563
4 ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാന്വൽ — വാല്യം II സദസ്യതിലകൻ ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള.
5 കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് മാന്വൽ പുറം 104
6 ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാന്വൽ പുറം 204
7 കേരളീയ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം - രണ്ടാംഭാഗം വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ പുറം 445—446
8 മംഗളമാല—പുസ്തകം ഒന്ന് —അപ്പൻതമ്പുരാൻ
9 കേരളത്തിൽ—പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ
10 ഭാരതീയദർശനം Part II — ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ പുറം 657
11 എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ —എം. കെ. ഗാന്ധി പുറം 609
12 ,, ,, പുറം 571
13 രാഷ്ട്രതന്ത്രപരമായ കത്തുകൾ —മഹാത്മാഗാന്ധി പുറം 93
14 എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ പുറം 457
15 ,, ,, ,, 442
16 ,, ,, ,, 128
17 ,, ,, ,, 329
18 തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ സത്യാഗ്രഹം ,, 360
19 എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ— ,, 126-127
20 തത്ത്വചിന്തയും മതവും—മഹാത്മജി ,, 220

വായിക്കുക – സൂക്ഷിക്കുക

അമീർഹംസ

അറബിക്കഥകളെപോലെ നിങ്ങളെ ആനന്ദത്തിലാറാടിക്കുന്ന 'അമീർഹംസ' സാരകഥകളടങ്ങുന്ന പൗരാണിക മുസ്ലീം നോവലാകുന്നു. നിങ്ങളെക്കാലവും ഓർക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'അമീർഹംസ'യുടെ സമ്പൂർണ്ണ വാല്യങ്ങളും 'അമീൻ' പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. 10 വാല്യങ്ങളായി.

ഓരോ വാല്യത്തിനും 25 ക. വീതം 250 ക. വില വരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഒന്നിച്ച് പണമടക്കുന്നവർക്ക് 175ക. ക്ക് ലഭിക്കുന്നു.

ഓർഡർ:

അമീൻ പബ്ളിക്കേഷൻസ്

വിയ്യൂർ—തൃശൂർ-680 010

ടെലഫോൺ: 24425, 25697.

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രിയും ശങ്കരകവിയും

പണ്ഡിതമഹാകവി, കവികുലതിലകൻ ടി. ആർ. നായർ

അമരവാണി

ഭാരതത്തിൽ ഭോജവിക്രമാദിത്യ പ്രഭൃതികളായ ഭൂമണ്ഡലാഖണ്ഡലന്മാർ പുരാതനകാലത്തു കാവ്യശാസ്ത്രാദികളുടെ സ്വയം നിർമ്മാണത്താലും കാളിദാസാദികളെക്കൊണ്ടുള്ള നിർമ്മാപണത്താലും അമരവാണിയെ ആദരപൂർവ്വം ആരാധിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവരുടെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപങ്ങളെല്ലാം ഗൈർവ്വാണിയുടെ വിലാസലാസ്യരംഗങ്ങളായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവരനവരതം ആ മഹാമഹിയുടെ സ്തന്യം നുകർന്നു ധന്യരായും അന്യാദൃശകീർത്തിശാലികളായും സർവ്വോൽക്കർഷേണ വർത്തിച്ചിരുന്നു. അപ്രകാരം ആകുമാരീഗോകർണ്ണാഭോഗസുഭഗമായ കേരള ഭൂമണ്ഡലത്തിലെ ഭൂപാലന്മാരും അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നു. നെടിയിരിപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ മാനവിക്രമശക്താദി പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ മാടക്ഷമാപന്മാരും തൃപ്പാപ്പിയൂർ സ്വരൂപത്തിലെ വേണാട്ടരചന്മാരും മാത്രമല്ല, ഉത്തര കേരളത്തിലെ കോലത്തിരിരാജാക്കന്മാരും സുരസരസ്വതീസ ചെയ്തിരുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ഈ രാജവം ... കൈരളീപോഷണത്തിനും കേരളീയകവി ... ഷണത്തിനും ഉത്സുകമായിരുന്നു. പണ്ടു ... പാലപരിലാളനത്താലും ഭരണത്താലുമാണ് ... സാഹിതീഭണ്ഡാഗാരം അധികവും അനർഘ ... ണിരമണീയങ്ങളായി തിളങ്ങിയിരുന്നത്; ഐതിഹ്യ ചരിത്രാദികളാൽ അതു വ്യക്തമാക ... . അഷ്ടാദശ വിദ്യാധിഷ്ഠാനദേവതയോ ... ഥവാ തദാത്മികയോ ആയ അമരവാണി സാഹിത്യസാമ്രാജ്യമഹാറാണിയും സർവ്വപ്രജാപാലിനിയും പരമപാവനിയും പ്രഭാവശാലിനിയും ബ്രഹ്മാനന്ദദായിനിയുമായി പരിലസിക്കുന്നു. ദേവി, വിശ്വഭാഷാതിശായിനിയും വിശ്വ ... നീനി കീർത്തിശോഭിനിയും വിസ്തൃ ... ാർണ്ണവമഹത്വവിലാസിനിയുമായി വർത്തിക്കുന്നു. വൈദികകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ ഗൈർവ്വാണി മധുമയഭണിതി നിഗ്ഗളന്തിയും മധുരാമൃതസ്രവന്തിയുമായി ലോകമാകമാനം കുളിർപ്പിച്ചും കാവ്യകലാകല്ലോലങ്ങളിൽ കുളിപ്പിച്ചുമുല്ലസിപ്പിച്ചും വിളങ്ങിയിരുന്നു. അംബര വിസ്താരം കലർന്നും അംബുധി ഗംഭീരമാവാനുമുള്ള സുര വാണ്യംബയെ ഗുണപണ്ഡിതന്മാർപോലും അത്ഭുതസ്തിമിതരായുമമ്പരന്നുമിമ്പമാർന്നുമാദരിച്ചുവരുന്നു. വൃന്ദാരകവാണി നിരന്തരം നിതാന്തവന്ദ്യയും അനിന്ദിതയും രസഗുണാലങ്കാരാദിയാൽ വിഗലിതവേദ്യാന്തരാനന്ദകാരിണിയും പരമരമണീയയും നിഗമകീർത്തനീയയും ശബ്ദാഗമലാളനീയയും ആന്വീക്ഷികീദർശനദർശനീയയുമാകുന്നു. കാവ്യകലാസൗന്ദര്യത്താലും ഭവ്യശാസ്ത്രഗാംഭീര്യത്താലും കല്പനാഡംബരഡംബരത്താലും സുരസരസ്വതി സകല സാഹിത്യദർശനകലകളുടേയും ചെങ്കോലേന്തുന്ന മഹാറാണിയായി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു! ആഭൂപാലഗോപാലം, ആകുബേര കുചേലം ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന ആ ദേവിയെ കോലത്തിരിരാജാക്കന്മാരും ആദരിച്ചിരുന്നതിനെപ്പററിയാണ് പ്രധാനമായും ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്.

ഉദ്ദണ്ഡൻ

പണ്ഡിത മഹാകവിയും അഭിനവാലങ്കാരിക സിദ്ധാന്തസ്ഥാപകനും ദില്ലി ചക്രവർത്തി ഷാജഹാന്റെ ആസ്ഥാനവിദ്വൽസദസ്സിൽ പ്രമുഖനും പണ്ഡിതരാജനുമായ ജഗന്നാഥ പണ്ഡിതനെപ്പോലെ അപ്രതിഹത പ്രതിഭനും അപ്രമേയ പാണ്ഡിത്യമണ്ഡിതനുമായിരുന്നു സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായിരുന്ന ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ.

''സൂക്ഷ്മം വിഭാവ്യ മയകാ സമുദീരിതാനാ-
മപ്പയ്യദീക്ഷിത കൃതാ വിഹദൂഷണാനാം
നിർമ്മത്സരോ യദി സമുദ്ധരണം വിദധ്യാ-
ദസ്യാഹമുജ്ജ്വലമതേശ്ചരണൗ വഹാമി

അപ്പയ്യദീക്ഷിതരുടെ ചിത്രമീമാംസാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ ദോഷോൽഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ ഖണ്ഡിക്കാൻ കെല്പുററവന്റെ കാലുപിടിക്കാമെന്നുകൂടി കൂസാതെ പണ്ഡിതരാജൻ ശപഥം ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ ഉദ്ദണ്ഡനും പല വാദങ്ങളിലും പ്രതിപക്ഷികളായി ഏററുമുട്ടുകയും വീരവാദം മുഴക്കുകയുമെല്ലാമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അദ്രിസമുദ്രാധീശ്വരനായ ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ സഭാജനസഭാജനത്തിനു ഉദ്ദണ്ഡൻ പാത്രമായിരുന്നു. ആ മഹാരാജാവിനു കാഴ്ചവെച്ച,

''ഉദ്ദണ്ഡ: പരദണ്ഡഭൈരവ: ഭവദ്യാ
ത്രാ സുജൈത്ര ശ്രീയോ

ഹേതു: കേതുരതീത്യ സൂര്യസരണിം
ഗച്ഛന്നിവാര്യസ്ഥയാ .
നോചേൽ തൽപ്പട സംപുടോദരലസ
ച്ഛാർദ്ദൂലമുദ്രാദ്രവൽ
സാരംഗം ശശിബിംബം ഏഷ്യതി തുലാം
തവൽ പ്രേയസീനാം മുഖൈ''

എന്ന പദ്യത്താലാണ് ഉദ്ദണ്ഡൻ ഉദ്ദണ്ഡനായതെന്ന പ്രസിദ്ധമാണ്. അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അവിടുത്തെ ജൈത്രയാത്രയിൽ ജയലക്ഷ്മിയുടെ കാരണവും പൊങ്ങിയ കാലോടുകൂടിയതുമായ കൊടിമരം സൂര്യമാർഗ്ഗത്തേയുമതിക്രമിക്കുന്നതു് അങ്ങു തടയണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ കൊടിക്കൂറയിൽ അടയാളമായിട്ടുള്ള പുലിയെ കണ്ടുപേടിച്ചു ചന്ദ്രനിലെ മാനോടിപ്പോയി കളങ്കരൂപത്തിലുള്ള അതു് ഇല്ലാത്തതിനാൽ ചന്ദ്രബിംബം ഭവൽ പ്രേയസീമുഖങ്ങളോടു സാദൃശ്യപ്പെട്ടതാവുന്നതായി ഭവിക്കും. അതൊരു ന്യൂനതയായിരിക്കും. ഇതുവരെ അനുപമത്വ പ്രതീതിജനകമായ അനന്വയാലങ്കാരഭംഗിയിൽപ്പറകയാണെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ സുന്ദരിമാരുടെ മുഖങ്ങളോടു ഉപമിക്കാൻ ലോകത്തിലൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ അർത്ഥ ഗംഭീരവും ശബ്ദസുന്ദവുമായ പദ്യരത്നം ഉദ്ദണ്ഡന്റെ പാണ്ഡിത്യ കവിത്വങ്ങൾക്കു് ഉത്തമോദാഹരണമാകുന്നു. ഇതു വായിച്ചാസ്വദിച്ച പണ്ഡിത സഹൃദയനായ സാമൂതിരിപ്പാടു വിസ്മയഭരിതനായിത്തീർന്നു.

കോകിലസന്ദേശം

സംസ്കൃതത്തിലെ സന്ദേശകാവ്യഗണനയിൽ ആദ്യം സ്മൃതിപഥത്തിൽ വരുന്നതു് കാളിദാസന്റെ മേഘസന്ദേശവും ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ശുകസന്ദേശവും ഉദ്ദണ്ഡന്റെ കോകില സന്ദേശവുമാണ്. സന്ദേശസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തി മേഘസന്ദേശമാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ശുകസന്ദേശം യുവരാജപദവിയെ അലങ്കരിക്കുന്നു. കോകിലസന്ദേശമാണെങ്കിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞവയെ അനുസരിച്ചും ആദരിച്ചും വർത്തിക്കുന്ന ഒരു സാമന്തരാജനെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അർത്ഥഗാംഭീര്യം കൊണ്ടു് മേഘശുകങ്ങൾ മുൻപന്തിയിലാണെങ്കിലും ശബ്ദസൗന്ദര്യം കൊണ്ടു കോകിലം അവയെ അതിലംഘിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതു പണ്ഡിതമഹാകവിയുടെയും മുമ്പിൽ അവനതമസ്തകനാകാത്ത പണ്ഡിതമൂർദ്ധാഭിഷിക്തനാണു് ഉദ്ദണ്ഡൻ. ഉത്തുംഗോത്തമാംഗനായും അംബരാഡംബരഡംബരനായുമാണു് ഉദ്ദണ്ഡൻ എപ്പോഴും കാണപ്പെടാറുള്ളതു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ക്രാന്തദർശിയും കവിധർമ്മമർമ്മജനും കൂടിയായിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവാണു്,

''കോലാനേലാവനസുരഭിലാൻ
യാഹിയത്രപ്രഥന്തെ
വേലാതീതപ്രഥിത വചസ:
ശങ്കരാദ്യാ: കവീന്ദ്രാ:''

എന്നു കോകിലസന്ദേശത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ മഹാകവിയുടെ പ്രകൃതിപ്രേക്ഷണത്തേയും പണ്ഡിത കവീന്ദ്രസമാദരത്തേയും നമുക്കു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. കോകിലസന്ദേശത്തിന്റെ കലാരാമണീയകത്തെ മാത്രമൊന്നു് ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കാം. സാഹിത്യശാസ്ത്രപാരംഗതനായ ആ പണ്ഡിത മഹാകവിക്കു് സാമൂതിരിയുടെ സദസ്സിൽ ഏററവും സമുന്നതമായ സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഉദ്ദണ്ഡന്റെ പാണ്ഡിത്യ കവിത്വങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നതായാൽ അവസാനിക്കുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കലാകാമനീയകം തുളുമ്പിത്തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്നതാണു് കോകിലസന്ദേശം. അതു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. അംഗനാമണിയായ നായികയുടെ അംഗവർണ്ണനത്തിലും ശൃംഗാരഭംഗി ചെലുത്തിയ ശ്ലോകനിർമ്മാണത്തിലും പണ്ഡിതസഹൃദയോത്തംസവും മഹാകവിയുമായ ഉദ്ദണ്ഡൻ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. കോകിലസന്ദേശത്തിലെ എല്ലാ പദ്യങ്ങളും അതി രമണീയങ്ങളാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു്,

''തത്രദ്രക്ഷസ്യഖിലമഹിളാ
മൗലിമാലായമാനാ
ബാലാമേനാനിയിതമധുനാ
മദ്വിയോഗേനദീനാം
കല്യാണീസാകനക കദളീ കന്ദളീ
കോമളാംഗീ
കന്ദർപ്പാഗ്നിം കഥമിവ കക്ഷ്യ
ലാഗ്നികല്പം സഹേത''

ഏതൊരു നായികയ്ക്കായി കോകിലം സന്ദേശം കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ അവളെ അവിടെ കാണുമാറാകും. അവൾ സകലസുന്ദരീമൗലീമാലായമാനയും വാരഞ്ചുമാരോമലാളും നിയമേന എന്റെ വേർപാടുനിമിത്തം ദീനദീനയുമാകുന്നുവെന്നും, കല്യാണിയായ അവൾ കനക കദളീകന്ദളീകോമളാംഗിയും ഉമിത്തീയുപോലെയുള്ള വിയോഗകാമാഗ്നിയെ എങ്ങനെ സഹിക്കും എന്നും പറയുന്നു. ഇതു സാമാന്യേനയുള്ള സുന്ദരീവർണ്ണനമാണു്. വക്ഷ്യമാണവും സവിശേഷവുമായ നായികാ വർണ്ണനം അത്യന്തരമണീയമാണു്.

''സാ കാന്തിശ്ചേൽ ദ്രവതി കനകം
തന്മുഖം ചേൽകളങ്ക
സാ വാ ബിംബാധരമധുരതാ
തിക്തതാമേതി മാധ്വീ
സാ വാ തസ്യായദിതനുലതാ
മാലതീലോഹതുല്യാ
തൗ ചേദ്ദുരുകനകകദളീ
സ്തദയോ: ക്വാപിഡംഭ:''

അവളുടെ ആ കാന്തിയുള്ളപ്പോൾ തങ്കമുരുകിപ്പോകയും മുഖമുള്ളപ്പോൾ വാർതിങ്കൾ ഒളിമങ്ങുന്നതും തൊണ്ടിപ്പഴച്ചുണ്ടിന്റെ മാധുര്യമോർക്കുമ്പോൾ തേൻപോലും കച്ചുപോകയും അംഗവല്ലിഭംഗി

ിനച്ചാൽ മുല്ലവല്ലിയും ലോഹതുല്യമായും ഊരു ്രം ഉള്ളപ്പോരം സുവർണ്ണരംഭാസ്സംഭംരപോലും ാംഭമുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നാണ് ശ്ലോ ാത്ഥം.

ഈദൃശപദ്യങ്ങളുടെ കലാസൗന്ദര്യവും രസ ാധുര്യവും ഒത്തുനോക്കുന്നതായാൽ ഉദ്ദണ്ഡന്റെ ്പണ്ഡിതമഹാകവിത്വം ഉത്തരോത്തരം ഉൽകൃഷ്ട ായി ഭവിക്കുന്നതായി കാണാം. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രി ദിവ്യപുരുഷനായ കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരിയിൽ ിന്നും അവ്യാഹത പ്രതിഭനായ ശങ്കരകവിയിൽ ിന്നും മാത്രമെ തെല്ലൊരപചയം ഭവിച്ചിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും അവർ രണ്ടുപേരും ഉദ്ദണ്ഡന്റെ പാണ്ഡി ത്യത്തിന്നുമുമ്പിൽ മൗലി കനിക്കുകയാണ് ചെ ്തു്.

കേരളീയരായ നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഭൂരിപ ക്ഷവും പണ്ടു സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു. ്രവർ വിത്തം കൊണ്ടും വിദ്യകൊണ്ടും അനുഗൃഹീ ്രായിരുന്നു. അവരുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ എല്ലാററി മെന്നുതന്നെ പറയട്ടെ ഓരോ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങള ്ണ്ടായിരുന്നു. കൂടല്ലൂർ വിദ്വൽസദസ്സ്, കൊട ്ടല്ലൂർ ഗുരുകുലം എല്ലാം പിൽക്കാലത്തു നാമാവ ്രഷമായാലും ഇന്നും സ്മരിക്കുകയും ആദരിക്കുക ം ചെയ്യുവരുന്നുണ്ടു്. പണ്ടു് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ് സംസ്കൃത വിദ്വൽകേന്ദ്രങ്ങളിലെല്ലാം പര്യ ്നം നടത്തുകയും വിദ്വൽസദസ്സുകളിൽ പങ്കുകൊ ്ളുകയും പതിവായിരുന്നു. പല നമ്പൂതിരി സുഹൃ ്ക്കളും ഉദ്ദണ്ഡനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കൂട ്നല്ലൂർ ഉച്ചനേരത്തു് ഉദ്ദണ്ഡൻ എത്തിച്ചേരു ം ശക്കര, നാളികേരപ്പൂള്, പുഴുക്ക് എന്നീ ്വിഭവങ്ങളൊത്തുള്ള കഞ്ഞി കുടിക്കുകയും ഉണ്ടാ ്യ് എന്നു ചരിത്രം പറയുന്നുണ്ടു്. ഏതായാ ്റ്റ പണ്ഡിതമഹാകവിക്കു കേരളമായുള്ള ്ധം അഭേദ്യമാണെന്നു തികച്ചും പറയാം.

''പലായദ്ധ്വം പലായദ്ധ്വം രേരേ!
ദുഷ്ടവികഞ്ജരാ:
വേദാന്തവനസഞ്ചാരീത്തായാദുദ്ദണ്ഡ
കേസരി''

ന്നു് ഉദ്ദണ്ഡൻ ഔദ്ധത്യത്തോടുകൂടി കേരളത്തി ്ച്ചു കടക്കുമ്പോരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പി ്ടു് ആ നാമം നാട്ടാരും പണ്ഡിതന്മാരുമായി ്രിചയം പുലത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

്രകവി

ഉത്തരകേരളത്തിലെ ഉത്തമഭൂപാലന്മാർ പ ്രം കേരള കവീന്ദ്രന്മാരേയും സംസ്കൃതമഹാ ്വികളേയും ഒരുപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്ക ഉപദേശിക്കയും പുലത്തുകയും ഊട്ടിവളത്തുക ം ചെയ്തിരുന്നവരാണ്.

'ആജ്ഞയാകോലഭൂപസ്യ
പ്രാജ്ഞസ്യോദയവമ്മണ:
കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം
കൃഷ്ണോൽപ്പത്തി: സമീരിതാ''

എന്നു കൃഷ്ണഗാഥയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ചെറുശ്ശേരിമഹാകവി ഉദയവർമ്മകോലത്തിരി യുടെ കല്പനപ്രകാരം കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാക്കി എന്നു തെളിയുന്നു.

''ചകാസ്തി രാജാ ചതുരന്തവീര-
ചൂഡാതടീചുംബിതപാദപീഠ:
കാലാഗ്നികുലങ്കഷബാഹുതേജാ:
കോലാധിപ: കേരളവമ്മനാമാ''

എന്നു ശ്രീകൃഷ്ണവിജയത്തിൽ ശങ്കരകവി സ്മരിച്ചു സമാദരിക്കുന്ന കേരളവമ്മ കോലഭൂപാലൻ സവ്വ സാമന്തന്മാരാലും ശത്രുരാജാക്കന്മാരാലും എല്ലാം അഭിവന്ദിക്കപ്പെട്ട പരാക്രമശാലിയായിരുന്നു.

''കോലേശ്വരസ്യം മുദിത: കദാചി-
ദാസ്ഥാനവത്തീനൃപചക്രവത്തീ
നിഷ്ണാതധീ: കൃഷ്ണകഥാനുബന്ധം
കാവ്യം കരുശ്രാവ്യ മിതിന്യഗാദീൽ''

കേരളവമ്മ കോലത്തിരി രാജാവു് സന്തുഷ്ടചി ത്തനായി ഒരിക്കൽ ആസ്ഥാനസദസ്സിലിരി ക്കുമ്പോരം ശ്രീകൃഷ്ണകഥയെ ഉപജീവിച്ചു കാവ്യ മെഴുതാൻ ശങ്കരകവിയോട കല്പിച്ചുപോലും!

സമബലത്തോടുകൂടിയ വൈദുഷ്യവാസന കരം അഹമഹമികയാ മത്സരിക്കുന്ന ശങ്കരകവി യെപ്പററി അധികമൊന്നും അറിവു കിട്ടീട്ടില്ലെ ങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണവിജയമഹാ കാവ്യംകൊണ്ടും ചില ഐതിഹ്യചരിത്രാദികരം കൊണ്ടും അല്പസ്വല്പങ്ങളായ വിവരങ്ങരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കാളിദാസാദി കളെപ്പോലെ കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെയുള്ള വിശ്വജനീനകീർത്തി ശങ്കരകവിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സംസ്കൃതപണ്ഡിത മണ്ഡലത്തിൽത്തന്നെ പരിമിതവിഭാഗത്തിന്നേ അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ഏതാണ്ടൊരറിവു് ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അതുംതന്നെ പണ്ഡിതരാജൻ അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി 'മംഗളോദയ'ദ്വാരാ പ്രസാധനംചെയ്ത പുസ്തകത്തിന്റെ പാരായണ ത്തിലാണ്. പ്രചണ്ഡപണ്ഡിതനായ ഉദ്ദണ്ഡ ശാസ്ത്രികരം—മുമ്പേ പറഞ്ഞപോലെ എന്നു കോകിലസന്ദേശത്തിൽ—ഏലാവനമിളിതമായ കോലരാജ്യത്തു പാക്കുന്ന ശങ്കരകവിയെ സ്മരി ച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കവിചക്രവത്തി, പണ്ഡിത മഹാകവിയായ ഉദ്ദണ്ഡനുപോലും ആരാധ്യനും ആദരണീയനുമായിരുന്നു എന്നു് ഇതുകൊണ്ടു മന സ്സിലാക്കാം. അപ്രതിഹതപ്രതിഭനും അപാര പണ്ഡിതനുമായ ശാസ്ത്രികളെപ്പോലും അമ്പര പ്പിക്കുകയും കൊമ്പുകുത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ആ കവീന്ദ്രൻ ആരായിരുന്നു എന്നു് ആരായേണ്ടതും അറിയേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്.

ശങ്കരകവിപുംഗവൻ കേരളത്തിൽ അമ്പല വാസിവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട മാരാരായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു, വാരിയരായിരുന്നു എന്നു ചിലർ ക്കു പക്ഷമുണ്ടു്. വക്ഷ്യമാണലക്ഷ്യത്തെ സൂക്ഷ്മമാ

യി സമീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മാരാരു തന്നെയായിരുന്നു എന്നു നിർണ്ണയിക്കാനാണ് അധികം പ്രമാണം കാണുന്നത്. ശങ്കരമാരാര് എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ കവീന്ദ്രൻ ഒരിക്കൽ മലമങ്കയായ ദേവിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇടയ്ക്ക കൊട്ടിക്കൊണ്ടു നില്ക്കയായിരുന്നു അപ്പോൾ അവിടേയ്ക്കു ദേവീദർശനാർത്ഥം ഉദ്ദണ്ഡ മഹാകവി എത്തിച്ചേർന്നു. പ്രാജ്ഞനും പ്രതിനവപ്രജ്ഞനും വാണീദേവി സർവ്വദാ ലാസ്യമാടുന്ന രസജ്ഞാഞ്ചലത്തോടുകൂടിയവനുമായ ആ കവിപുംഗവൻ ഏതു ദേവീദേവന്മാരുടെ ക്ഷേത്രനടയ്ക്കലും കീർത്തനങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലുക എന്ന ദീക്ഷയോടുകൂടിയവനായിരുന്നു. അനർഗ്ഗളവിനിർഗ്ഗളത്തായ സർഗ്ഗശക്തിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നതു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. ''സംഭരിതഭൂരികൃപമംബ! ശുഭമംഗം ശുംഭതു ചിരന്തനമിദംതവ മദന്ത!'' (അല്ലയോ അംബ! അനുകമ്പ നിറഞ്ഞ അവിടുത്തെ തിരുമേനി അടിയൻെറ അന്തഃകരണത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കട്ടെ) എന്നു പൂർവ്വാർദ്ധം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞു് ഉത്തരാർദ്ധം പെട്ടെന്നു തോന്നാതെ തെല്ലൊന്നു പരുങ്ങിയപ്പോൾ ''ജംഭരിപുകുംഭിവരകുംഭയുഗഡംഭസ്തംഭികുചകുംഭപരിരംഭപരശംഭു'' ഐരാവതകുംഭയുഗ്മത്തിൻെറ ഡംഭം നശിപ്പിക്കുന്ന സ്തനകുംഭം പുണരുവാൻ തത്പരനായ ശംഭുവോടുകൂടിയതു് എന്നു് ഒററ വിശേഷണത്താൽ ആ ശ്ലോകം ഇടയ്ക്കകൊട്ടുകാരൻ പൂരിപ്പിച്ചു. ''ക്രിയാന്വയേന ശാന്താകാംക്ഷസ്യ വിശേഷ്യവാചകപദസ്യവിശേഷണാന്തരാന്വയാർത്ഥം പുനരനുസന്ധാനം സമാപ്തപുനരാത്തത്വം'' കർത്തൃവിശേഷ്യവാചകപദം ക്രിയയോടു അന്വയിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം വീണ്ടും ഒരു വിശേഷണവും കൂടി ഏച്ചുകൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതായാൽ അവിടെ സമാപ്തപുനരാത്തത്വമെന്ന കാവ്യദോഷമുണ്ടെന്നാണ് സാഹിത്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. അതു ശങ്കരകവിയുടെ സുന്ദരപ്രതിഭാമന്ദാകിനിയിൽ അലിഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു! ഉദ്ദണ്ഡൻ കോയംകവിമല്ല: എന്നു ചോദിച്ചതിനുത്തരമായി—അയം ശങ്കര: എന്നു ശങ്കരകവി പറഞ്ഞതായും കിംവദന്തിയുണ്ടു്. ഇക്കാരണത്താൽ ശങ്കരകവി ഉദ്ദണ്ഡനെ അമ്പരപ്പിക്കുകയും കൊമ്പുകുത്തിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞതു സോദാഹരണം തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളിൽ ശങ്കരകവിക്കു മാഘനും അനന്തഭട്ടനും മാർഗ്ഗദർശകന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തെ മേല്പത്തൂർ, ഉദ്ദണ്ഡൻ, മാനവേദൻ മുതലായവർ അനുകരിച്ചിരുന്നുവെന്നും പറയാവുന്നതാകുന്നു.

അഭംഗഭംഗിതിങ്ങുന്ന ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരസങ്കലനയിൽ ശങ്കരകവി അഗ്രേസരനാണെന്നു കൃഷ്ണവിജയം ഏതു ഭാഗം പരിശോധിച്ചാലുമറിയാം.

സുകുമാരമഹാകവിയുടെ സുകുമാരസുലളിതമധുരമായ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തിൻെറ സഹൃദയശ്ലാഘ്യത്വവും രസാത്മകത്വവും ഔചിത്യമഹത്വവുമെല്ലാം മുമ്പിനാലെ മനീഷിലോകം ആസ്വദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അപൂർണ്ണമായ ആ കാവ്യരത്നത്തെ ആരോ പൂരിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ—''പട്ടുനൂലിന്മേൽ വാഴനാരു ചുറേറണ്ട'' എന്നു് അശരീരിവാക്കു കേൾക്കുവാനിടയായതു ഐതിഹ്യപ്രസിദ്ധമായിരിക്കുമ്പോൾ ആ ഉത്കൃഷ്ടകാവ്യത്തിൻെറ കലാലാവണ്യവും ഗുണപൗഷ്കല്യവും ലാളിത്യാതിരേകവും മററും ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഔചിത്യദീക്ഷയിലും വ്യംഗ്യഭംഗിയിലും പ്രസന്നപദപ്രയോഗചാതുരിയിലും കൃഷ്ണവിലാസത്തോടടുത്തുനില്ക്കാൻ കൃഷ്ണവിജയത്തിനു കഴിവില്ലെങ്കിലും ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരവർണ്ണനയിലും അത്ഭുതജനക കല്പനാവൈചിത്ര്യത്തിലും ഉൽകൃഷ്ടവും അക്ലിഷ്ടവുമായ രചനാരാമണീയകത്തിലും അതു് അഗ്രഗണനീയമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതിരിപ്പാനും തരമില്ല. അതിരും എതിരുമില്ലാത്ത അനുപ്രാസം, വൃത്ത്യനുപ്രാസം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സജാതീയ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം മുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യം ഉടനീളം ഓളംവെട്ടുന്നതാണ് ആ മഹാകാവ്യപാല്ക്കടലെന്നു നിർവ്വിവാദം നിർവ്വചിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഉല്ലേഖകല്ലോലിതവും ഉൽപ്രേക്ഷാപൂരിതവുമാണു അതിലെ ഓരോ സന്ദർഭവുമെന്നുള്ളതും സന്ദേഹമററ സംഗതിയാണ്. കഥാവസ്തു, പദം, അർത്ഥം, വാക്യം, വർണ്ണനം, ചിത്രീകരണമെന്ന—വയെക്കൊണ്ടെല്ലാം ശങ്കരകവി സുകുമാരകവിയെ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അനുകരണത്തിൽ പുതുമ പോരെന്നും, അതു ചർവ്വിതചർവ്വണമാണെന്നും പൗനരുക്ത്യപരീതമാണെന്നും പുരോഭാഗിലോകം പറയുമെങ്കിലും സൂക്ഷ്മസമീക്ഷണത്തിൽ അതു് അസ്ഥാനത്തായിട്ടില്ലെന്നും, പ്രത്യുത ഉചിതമായിട്ടുണ്ടെന്നും മാത്രമല്ല അങ്ങനെതന്നെയാണ് വേണ്ടതെന്നും പണ്ഡിതസഹൃദയലോകം അഭിവന്ദിക്കാതെയുമിരിക്കയില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പൂർവ്വകവീന്ദ്രന്മാരുടെ കോമളമാർഗ്ഗങ്ങളേയും കാൽപ്പാടുകളേയും പിന്തുടർന്നും അവരുടെ കളിർപൂന്തണലുകളിലിരുന്നും കാവ്യങ്ങൾ കുറിക്കുകയാണു് ഉത്തരോത്തരകവികൾ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. അതു പോരായ്മയ്ക്കുപകരം പേരും പെരുമയുമാണു് അവർക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നും നിരൂപിച്ചാലറിയാം. അതുകൊണ്ടു സുകുമാരകവിയുടെ സുസ്നിഗ്ദ്ധച്ഛായ ശങ്കരകവി അവലംബിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിലല്പംപോലും അസാംഗത്യമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഔചിത്യമുണ്ടുതാനും.

ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം

ശ്രീമദ് ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിലെ ശ്രീകൃഷ്ണചരിതമെന്ന ഇതിവൃത്തംതന്നെയാണു് സുകുമാരശങ്കരകവികൾ തങ്ങളുടെ മഹാകാവ്യങ്ങൾക്കു പ്രതിപാദ്യവസ്തുവായി എടുത്തിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ മഹാകാവ്യാദർശത്തെ ദർശിച്ചു സുന്ദര

ന്ദർഭങ്ങളിലും സമുന്മിഷിതവർണ്ണനങ്ങളിലും സംഗ്രഹവിസ്താരങ്ങളിൽ ആ കവീന്ദ്രന്മാർ താര ന്മ്യമംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണാം. പുരാണത്തെ പജീവിച്ച സുകുമാരനും പുരാണത്തേയും സുക കാവ്യത്തേയും അവലംബിച്ച ശങ്കരനും കാ വ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. സുകുമാരകാവ്യം രപൂർണ്ണവും ശങ്കരകാവ്യം മംഗലപൂർവ്വം സ്വർഗ്ഗാ രോഹണപര്യന്തമുള്ള ഭഗവൽ കഥയാൽ സംപൂർണ്ണ മാകുന്നു. പൂർവ്വകവി—''അസ്തിശ്രിയഃ സത്ത സുമേരുനാമാ—'' എന്നു മഹാമേരുവർണ്ണന പൂർ വ്വകം കാവ്യമാരംഭിക്കുകയും അതു വസ്തുനിർദ്ദേശ മംഗളസങ്കലിതമാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അന ന്തരകവിയാകട്ടെ—

അസ്തിപ്രഭാപുഞ്ജപിശംഗിതാശഃ''

എന്ന് അതേ വർണ്ണനം അതേ മംഗളത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്നു. വിനായകാദികളായ ദേവീദേവ ന്മാർക്ക് ആശീർനമസ്ക്രിയാ മംഗളങ്ങൾ ആദ്യമേ ശങ്കരകവി ആചരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വീണ്ടും വസ്തു നിർദ്ദേശമംഗളത്തിലും വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നു. സവസ്ത്വലങ്കാരവ്യംഗ്യാദിവൈശിഷ്ട്യവും പ്ര സാദമാധുര്യാദിഗുണൌൽകൃഷ്ട്യവും സർവ്വോപ രി ഔചിത്യമഹത്വവും ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തിൽ ട്ടമെന്നു നിസ്സന്ദേഹം പറയാം. ശ്രീഹർഷതുല്യം അപ്രമേയവും പ്രേക്ഷണീയവുമായ ഉൽപ്രേക്ഷാ, ല്പനാഗാംഭീര്യം, അതിശയോക്തി, സഹോ ക്തി, അപഹ്നുതി, സന്ദേഹം, രൂപകം മുതലായ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളുടെ പ്രാചുര്യം അപ്രതി ഹതപ്രതിഭാപാണ്ഡിത്യ നിഷ്പന്നങ്ങളായ അനുപ്രാസാദിശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളുടെ ആധിക്യ മെല്ലാമുണ്ട് ശങ്കരകവിയുടെ മേരുവർണ്ണനത്തിലെ കിലും—

''ശ്രിയാഭിരാമഃ ശരണം സുരാണാം—
മലംഘനീയൊ മഹതാമഹിമ്നാ.
വിരാജമാനൊവനമാലയാ ച
യഃ ശാർങ്ഗ ധന്വാനമനുപ്രയാതി''

ശ്രീകൊണ്ടു മനോഹരവും ദേവക്കു ശരണവും ഗ്രഹവും) ഉജ്ജ്വലകാന്തികൊണ്ടു ലംഘിക്കാൻ വയ്യാത്തതുമായ മഹാമേരുമല ശ്രീകൃഷ്ണനെ അനു ഗമിക്കുന്നു. (അവിടുത്തോടു തുല്യമാകുന്നു) ഇങ്ങ നെയുള്ള ഉൽകൃഷ്ടമായ ശ്ലിഷ്ടോപമ കണ്ടെത്തു വാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഇതിലെ ശയ്യാസുഖവും ദ്രാക്ഷാപാകവുമെല്ലാം രസികജനൈകവേദ്യ

മാഘൻ, അനന്തഭട്ടൻ മുതലായ പ്രാചീന മഹാകവികളെപ്പോലെ ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ ളിലും ശങ്കാഹീനം ശങ്കരകവി ദത്താവധാന നായിരുന്നു. ഭാരതചമ്പുവിലേയും കൃഷ്ണവിജയ ത്തിലേയും വിനായകമംഗളങ്ങൾ പരിശോധി ച്ചാൽ — രണ്ടിലേയും കല്യാണപദങ്ങളെപ്പററി പര്യാലോചിച്ചാൽ അനന്തഭട്ടനെ ശങ്കരകവി അ നുകരിച്ചിട്ടുള്ളതു തികച്ചും വ്യക്തമാകുന്നു. കവി താകാമിനിയെ ശബ്ദാലങ്കാരമണിയിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൌതുകം അനിതരസാധാരണ മായിരുന്നു.

''വാടീഷുവാടീഷുയദീയയോഷാഃ
ശീതാസുനീതാഃ സുരതേനകാന്തിം
ഉൽഫുല്ലസൽപല്ലവപുഷ്പശയ്യാ-
ഭദ്രാസുനിദ്രാസുഖമാദ്രിയന്തെ''

മഹാമേരുവിൽ പാർത്തിരുന്ന മങ്കക്കൊടിമാർ രതിക്രീഡാവിക്ലാന്തകളായി പൂങ്കാവുതോറും ചന്ത മുള്ള ചെന്തളിർപ്പൂമെത്തകളിൽ സസുഖം കിടന്നുറ ങ്ങുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഈ ശ്ലോകത്തിന്നർത്ഥമുള്ളു. ഇതു മാഘത്തിലെ—

''നവപലാശപലാശവനം പുരഃ
സ്ഫുടപരാഗപരാഗതപങ്കജം
മൃദുലതാന്തലതാന്തമലോകയൽ
സസുരഭിം സുരഭിം സുമനോഭരൈഃ''

പൂത്തിലകൾ പൂണ്ട പ്ലാശിൻകാടുകളോടും വിടർന്ന പൂമ്പൊടിപൂണ്ട പത്മങ്ങളോടും ചന്തമുള്ള ചെന്ത ളിരുകളോടും പൂമണം കലർന്ന വസന്തത്തെ കൃഷ്ണൻ മുമ്പിൽക്കണ്ടു. ഈ പദ്യത്തെപ്പോലെ ശബ്ദവി ചിത്രമായിരിക്കാമെങ്കിലും ഏററവും സഹൃദയാ സ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. പറയത്തക്ക അർത്ഥാലങ്കാ രമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതിലെ അനുപ്രാസശബ്ദാ ലങ്കാരം പെട്ടെന്നു പൊട്ടിത്തരിപ്പിക്കുന്നതാകു ന്നു. വചോവൈചിത്ര്യത്താൽ രസികന്മാരെ വി സ്മയഭരിതരാക്കിത്തീർക്കാൻ ഈ പദ്യത്തിനു കഴി യും. മമ്മടഭട്ടന്റെ മതപ്രകാരം ഇതു ശബ്ദചിത്ര മോ അധമമോ ആയിരിക്കാമെങ്കിലും അതിലും കാവ്യത്വമുണ്ടെന്നു ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ സമർ ത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭൂമീദേവി ബ്രഹ്മാവിനോടു സങ്കടമുണർത്തിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലുള്ള—

''ഉദ്ദാമതദ്വാ ജിഖുരാഭിധാന-
കദ്ദാളനിർദ്ദാളിതഭൂതലോകൈഃ
മുദ്രാദരിദ്രൈഃ പൃതനാരജോദി-
ന്നിദ്രായതേനീരജബന്ധുബിംബം''

ദൈന്യക്ഷതിരകളുടെ കുളമ്പാകുന്ന കൊത്തികൊ ണ്ടു കുത്തിപ്പിളർക്കപ്പെട്ടു പൊന്തിയ പടപ്പൊടി പടലത്താൽ പകലോൻ മറഞ്ഞു് ഉറങ്ങുകയാ ണെന്നു ഗമ്യോൽപ്രേക്ഷകൊണ്ടു സംധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കയാൽ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ സമാനഭം ഗി തികഞ്ഞതാണു് ഈ ഉൽകൃഷ്ട പദ്യം.

ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം രണ്ടാംസർഗ്ഗത്തിൽ ദേവകീ ഗർഭവർണ്ണനം, സന്ധ്യാവർണ്ണനം, കൃഷ്ണാവതാര വർണ്ണനമെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചതിന്റെ കലാശില്പ കാമനീയകം ആസ്വദിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാ ണു് ഉൽപ്രേക്ഷാകല്പനയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടാൽ ശ്രീ ഹർഷമഹാകവിയെപ്പോലെ ശങ്കരകവിക്കു അലം ഭാവമുണ്ടാകുകയില്ല എന്നു് ആ സർഗ്ഗത്തിലുള്ള ആ അലങ്കാരംകൊണ്ടു തെളിയുന്നതാണു്. അതോ ടൊപ്പംതന്നെ നിദർശന, ഉപമ, സഹോക്തി, ശ്ലേഷം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളും അവയെ ഭാസ്വ

രങ്ങളും വികസ്വരങ്ങളുമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ് രണ്ടാംസർഗ്ഗം. വല്ലവീ പങ്കജക്കൊങ്ക മൊട്ടണിയിക്കാൻ പോകുന്ന കണ്ണനുണ്ണിയാകുന്ന മുത്തുമണി ദേവകീശുക്തിയിൽനിന്നും പിറന്നു എന്നു പറഞ്ഞശേഷം വണ്ടിണയുംകൊണ്ടൽക്കാറണിയും മറഞ്ഞപോലെയും കാളിന്ദീകല്ലോലം മുക്കിയപോലെയും സംചൂർണ്ണിതാഞ്ജനപ്പൊടിയും കരിങ്കൂവളപ്പൂമാലയും കായാമ്പുകലയും മൂടിയപോലേയും മററുമുള്ള പത്തു ദിക്കുകളേയും നീലമണികാന്തികൊണ്ടു കാണിച്ച ഭഗവാൻെറ പാദാദികേശവർണ്ണനം അത്യന്തരമണീയമായിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലുള്ള കല്പനങ്ങളിലും വർണ്ണനങ്ങളിലും കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവും കൃഷ്ണവിജയപ്രണേതാവും തമ്മിൽ മത്സരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുതന്നെ തോന്നിപ്പോകും।

''അന്വഹംതദനുനന്ദമന്ദിരെ
പുണ്യപൂരപരിപാകതൊന്നൃണാം
ഗോപലോകമഖിലംതര ഗയൻ
കോപിലോചനമഹോത്സവൊ ബഭൌ''
ലോലമാനകമനീയ ലോചനൊ
നീലമേഘനികുരുംബമേചക:
മാനസാനിസജഹാരപശ്യതാ-
മേന സാസഹപുരാണപൂരുഷ।''

അനന്തരമെല്ലായ്പോഴും നന്ദമന്ദിരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ പുണ്യപരിപാകത്താൽ ഗോപമാനസമാകമാനം മയക്കിയിളക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു നയനമഹോത്സവം മിന്നിത്തിളങ്ങി. മയ്ക്കണ്ണിളകുന്ന നീലമേഘമണിവർണ്ണനായ ആ ഉണ്ണി കാണികളുടെ പാപത്തോടൊപ്പമുറക്കാമ്പും ക൹ന്നെടുത്തു. ഇങ്ങനെ രൂപകാതിശയോക്തി രമണീയവും സഹോക്തിസുഭഗവും ലളിതലളിതവും മധുരമധുരവും പ്രസാദസുന്ദരവും പ്രാസാനുപ്രാസപരിപൂർണ്ണവുമായുള്ള പദ്യദ്വയത്തോടുകൂടിയാണ മൂന്നാംസർഗ്ഗം ആരംഭിക്കുന്നതു്. അതിലെ ശങ്കകവിയുടെ മംഗളകരമായ കൃഷ്ണലീലാവർണ്ണനത്തിൻെറ സുഷമാതിരേകത്തെപ്പററി വർണ്ണിച്ചാ൹ അവസാനിക്കുന്നതല്ല.

''ഉഷ്ണഭാനുതനയാമപിസ്ഫുടം-
മുഷ്ണതീമഖിലതാപസന്തതീം
പുഷ്ണതീംവിമലതാംശരീരിണാം
കൃഷ്ണതോയഭരപൂരിതാമപി
സ്യന്ദമാന സരസീരുഹോദര
സ്യന്ദമാനമകരന്ദപൂരിതാം
നന്ദഗോപതനയ: കുതുഹലീ
സന്ദദർശകളിന്ദനന്ദിനീ''

സൂര്യപുത്രിയായാലും താപം ശമിപ്പിക്കുന്നവളും നീലാംബുപൂരിതയായാലും വിമലതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവളും സ്യന്ദമാനാരവിന്ദോദരനിഷ്യന്ദിയായ മകരന്ദം നിറഞ്ഞവളുമായ കാളിന്ദിയെ നന്ദനന്ദനൻ കണ്ടുവെന്നു പറയുന്ന ആ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തിൻെറ വീക്ഷണീയതയും സൂക്ഷ്മദർശിതയും തൽക്ഷണപുളകദായിതയുമെല്ലാം പണ്ഡിതസഹൃദയർ കണ്ടറിയുകയും ആസ്വദിച്ചു കൊള്ളുകയും വേണ്ടതാണ്. ഇവയിലെ ഭാസുരമായ സജാതീയ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസപ്രയോഗസാമർത്ഥ്യത്താൽ ശങ്കരകവിയുടെ കേരളീയത പ്രത്യേകം വെളിപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

BEST WISHES FROM

SOUTH INDIA METAL COMPANY

Manufacturers of

AGRL. IMPLEMENTS, ESTATE TOOLS etc , etc.,

SHORANUR-679 122

KERALA

Gram: "Simcoworks"

Phone: '8 & 132'

മഹാനിഘണ്ടുവിന്റെ ചരിത്രം

ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള

മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാ സംഭവമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മഹാനിഘണ്ടു ിർമ്മിതിയെപ്പററി പലരും എന്നോട് അന്വേ ിക്കാറുണ്ട്. അവർക്ക് അപ്പോഴപ്പോൾ ചെറി മറുപടികളും കൊടുക്കാറുണ്ട്. പലരുടെ കത്തു ളിൽനിന്നും ഇപ്പോൾത്തന്നെ പ്രചരിക്കുന്ന ല കല്പിതകഥകളും അറിയാനിടയായപ്പോൾ ൗ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ള ഒരു കുറിപ്പ് ചരിത്ര ാഹിത്യത്തിന് ആവശ്യമാണെന്നു കരുതിയതുകൊ ്ട എഴുതുകയാണ്.

സർവ്വകലാശാല തുടങ്ങിയതു മുതൽ

തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപി തുമുതൽ (1937) ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു നിർ ിക്കണമെന്നു പര്യാലോചന തുടങ്ങി. അതിനു മ്പ് സാഹിത്യപരിഷത്തും സാംസ്കാരിക മിതികളും ഈ ആവശ്യത്തെ പൊക്കിക്കാണി ്ടു. എങ്കിലും തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല യാണ് ഈ വമ്പിച്ച ചുമതല ആദ്യമായി തലയി ലേടുത്തത്. അന്നുവരെ കേരളത്തിനോ കേരള ഷയായ മലയാളത്തിനോ ഒരു കലാശാല കൂടാ കഴിഞ്ഞു. മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയെ ശ്രയിച്ചായിരുന്നു അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായ തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും ലബാർപ്രദേശവും കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അങ്ങ നയിരിക്കവെയാണ് ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ ഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തിരുവിതാം ൂറിന്റെ പേരിൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു ർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചത്. ഇതു തിരുവി ാംകൂറിനു മാത്രമായിരുന്നില്ല, മലയാളഭാഷ ം കേരളത്തിനും അഭിമാനസ്ഥാനമായി ശോഭി . ഇപ്പോൾ (1984) നാലു സർവ്വകലാശാലകളു കേരളത്തിനു വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ്രകാരത്തിലുള്ള ചുവടുവെയ്പായിരുന്നു അന്നു ഹാരാജാവു സാധിച്ചത്.

ഉള്ളൂരിന്റെ ശുപാർശ

മററു സർവ്വകലാശാലകളിലെപ്പോലെ സക ല വിഷയങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടാ ണ് ഈ സർവ്വകലാശാലയും സമാരംഭിച്ചത്. എങ്കിലും മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ഈ സർവ്വകലാശാല ചെയ്യേണ്ട സേവനത്തെപ്പററി ആദ്യമേ ചിന്ത തുടങ്ങി. അന്നു പൗരസ്ത്യശാഖാ ദ്ധ്യക്ഷൻ (ഡീൻ) മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വര യ്യർ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ കവിഞ്ഞ ഒരു ഭാഷാ ഭക്തനെയോ പണ്ഡിതനെയോ കണ്ടെ ത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല. 1941-ൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിനു 'ശുപാർശ' ചെയ്തു. അന്ന് അദ്ദേഹവും ഞാനും ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു വരികയായിരുന്നു—ഞാൻ ഹജൂർ സെൻട്രൽ റെക്കാർഡ് ആഫീസിൽ സൂപ്രണ്ടായും അദ്ദേഹം അവിടത്തെ ഓണററി ഡയറക്ടറായും. പെൻ ഷൻ പററിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഗവണ്മെൻറി ന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ഏറെറടുത്ത ജോലിയായി രുന്നു അത്. കോളേജ് ലക്ചറർസ്ഥാനത്തു നിന്നു സ്റ്റേററുമാനുവൽ നിർമ്മിതിയുടെ ആവശ്യ ത്തിലേയ്ക്കു പ്രാചീനരേഖകൾ പഠിക്കാൻ എന്നെ സെക്രട്ടേറിയററിൽ സെൻട്രൽ റെക്കാർ ഡ് സെക്ഷനിൽ സൂപ്രണ്ടായി നിയമിച്ചിരു ന്നു. അന്നത്തെ ആ മഹാസംഭവം അവിസ്മരണീ യമായ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായകമായി. മഹാകവി ഉള്ളൂർ, സദസ്യതിലകൻ ടി.കെ.വേ ലുപ്പിള്ള എന്ന രണ്ടു പ്രഗല്ഭമതികളോടുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാനും അന്നുവരെ ഗൂഢമായി വെച്ചിരു ന്ന അനേകലക്ഷം പഴയ വട്ടെഴുത്തുമലയാണ്മ രേഖകൾ കണ്ടെടുത്തു ചരിത്രത്തെ മാററി എഴു താനും സാധിച്ചു എന്നതു വലിയ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു. ക്ലേശപൂർണ്ണമായ പ്രവർത്തനം, അതോ, തസ്തികയ്ക്കുള്ള ശമ്പളത്തിന്റെ പകുതി വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു കോളേജിൽനിന്നു സെക്രട്ടേ റിയററ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞത്— ഇതാണോ സ്വർഗ്ഗം എന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ കാര ണമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ആ പ്രവർത്തനവും ആ സാഹചര്യങ്ങളും അത്ര വിലപ്പെട്ടതായിത്തന്നെ അന്നും അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ കഥകളിലേയ്ക്കു കടക്കാ നല്ല തുടങ്ങുന്നത്, നിഘണ്ടുവിന്റെ കഥയാണ ല്ലോ പ്രകൃതവിഷയം.

ഉള്ളൂരിന്റെ ആദ്യശുപാർശ കൊ. വ. 1116 മേടമാസം 21-ാം തീയതി സമർപ്പിച്ചതാണ്. അദ്ദേഹം പെൻസിൽകൊണ്ട് എഴുതിയ ആ ശു പാർശ റെക്കാർഡ് ആഫീസിൽ വന്നപ്പോൾ ടൈപ്പ് ചെയ്യിക്കാൻ എന്നെ ഏല്പിച്ചു. സാധാര ണഗതിയിൽ ഞാൻ അതു ടൈപ്പിസ്റ്റിനെ ഏ

ല്പിച്ചു. അന്നു് എല്ലാ ദിവസവും തന്നെ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ഒന്നോ രണ്ടോ എഴുത്തുകൾ ടൈപ്പ്
ചെയ്യിക്കാൻ തരും. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടാതെ
ഞാൻ അവ ഒന്നും വായിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ എഴു
ത്തും അതേ രീതിയിൽ ടൈപ്പു ചെയ്യിച്ചു് അദ്ദേഹ
ത്തിനു കൊടുത്തയച്ചപ്പോൾ പ്യൂണിനെ പറഞ്ഞ
യച്ചു് എന്നെ വിളിപ്പിച്ചു. ഇതു വായിച്ചോ?
എന്നു ചോദിച്ചു. ഇല്ല എന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.
എന്നാൽ ഇരിക്കണം മുഴുക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചു് ഒന്നു വാ
യിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ
യ്യെഴുത്തു പ്രതിയും ടൈപ്പുചെയ്തതും കൈയ്യിൽ
തന്നു. ടൈപ്പു ചെയ്തതു് ശരിയായില്ല എന്ന തോ
ന്നലോടെ ഞാൻ വായിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ കൈപ്പട വായിക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല.
ഏതാണ്ടു തലയിലെഴുത്തുപോലെതന്നെ ആണു്
ആ കൈപ്പട. അന്നു രജിസ്ട്രാർ ആയിരുന്ന പി.
ആർ. പരമേശ്വരപ്പണിക്കർ അവകളെ അഭിസം
ബോധനചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള എഴുത്തായിരുന്നു അതു്.
നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തെപ്പററി. ഞാൻ സന്തോ
ഷംകൊണ്ടോ അത്ഭുതംകൊണ്ടോ സ്തംഭിച്ചുപോ
യി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിലെ 4-ാം ഖണ്ഡി
കയാണു് ഹൃദയത്തിൽ വലിയ ചലനം ഉണ്ടാക്കി
യതു്.. "For the superintendent's place the most competent person I can think of is Mr Sooranad P. N. Kunjan Pillai. He is an M. A. in three languages English, Sanskrit and Malayalam, and knows enough Tamil for the work to be done in connection with the Lexicon. He is an officiating Superintendent of the Secretariat, and the pay of the Superintendent there is Rs. 150—200. If Mr. Kunjan Pillai is to be selected he may start on Rs. 150 in the scale of Rs. 150–10–200 as recommended in para 27 of my note in the Scheme.

വായിച്ചിട്ടു് ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്ന എന്നോ
ടു് "ആ എഴുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി
സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം" എന്നു പറഞ്ഞു് എന്റെ
കൈയ്യിൽ തന്നു. "സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം സ്വാ
മിൻ, പ്രസാദംപോലെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.
എന്നാൽ അപ്രീതി തോന്നുകയില്ലെങ്കിൽ എനി
ക്കു് ഒരു വാക്കുകൂടി പറയാനുണ്ടു്. കാളേജിൽ
കഴിച്ചുകൂട്ടാം എന്നുവെച്ചു് അവിടെ കയറിയപ്പോ
ഴാണു് അവിടെനിന്നും സെക്രട്ടേറിയററിലേയ്ക്കു്
ഏറ്റെടുത്തതു്. ഇവിടെ മഹത്തായ ഒരു ജോലി
ചെയ്യാനും അങ്ങയുടെ കൂടെ പ്രവർത്തിക്കാനും
സന്ദർഭം കിട്ടി. ഇനി ഇവിടെ തുടരുകയോ
തിരിച്ചു കാളേജിലേയ്ക്കു പോകുകയോ ചെയ്യാ
നാണു് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ഇത്ര മഹ
ത്തായ നിഘണ്ടുനിർമ്മാണം എന്നെപ്പോലെ
അപക്വബുദ്ധിയായ ഒരാളല്ല ചെയ്യേണ്ടതു
അതു സ്വാമിതന്നെ ചെയ്യണം എന്നാണു് എന്റെ
അഭ്യർത്ഥന."

അതിനു മറുപടി ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു
"കുഞ്ഞൻപിള്ളേ, എന്റെ ശേഷിച്ച ആയുസ്സ്
സാഹിത്യചരിത്രം പൂർത്തിയാക്കാൻവേണ്ടി മാത്ര
മാണു്. അതുതന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നു് എനി
ക്കു വിശ്വാസമില്ല. എന്റെ സാഹിത്യചരി
ത്രം നിങ്ങളാണല്ലോ ഇപ്പോൾ പകർത്തിച്ചുതന്നു
സഹായിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, പല
രോടും ചോദിച്ചിട്ടു പലതും ആലോചിച്ചി
ഞാൻ ചെയ്ത ശുപാർശയാണു്. അതു മാററാ
ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളും തിരസ്കരിക്കരു
ന്നാണു് എന്റെ ഉപദേശം."

ഞാൻ ഒന്നും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. ടി. കെ
ജോസഫ്, ഡോ. ഗോദവർമ്മ, ബാലകൃഷ്ണമാരാ
മുതലായ പല പണ്ഡിതന്മാരേയുംപററി പരി
ണിച്ചിരുന്നു എന്നാണു് ഞാൻ കേട്ടിരുന്നതു
ഏതായാലും സെക്രട്ടേറിയററിൽ തുടരണമെ
ആഗ്രഹം മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ മിണ്ടാതെ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈപ്പടയിലുള്ള ശുപാർശ വ
ങ്ങിച്ചു. എന്റെ സ്വകാര്യസമ്പാദ്യത്തിൽ ഒന്ന
യി അതു് ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

3. മന്ത്രിസഭയ്ക്കുവേണ്ടി പനമ്പള്ളി—കളത്തിൽ നിർദ്ദേശം

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ നിഘണ്ടുനിർമ്മാ
ബന്ധം പന്ത്രണ്ടു വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടു് അത
ധികം ഭിന്നമായ സാഹചര്യങ്ങളിലായിരുന
സാക്ഷാത്കരിച്ചതു്. ആ 12 വർഷങ്ങളിൽ
ഞാൻ സെക്രട്ടേറിയററു സൂപ്രണ്ടുസ്ഥാനത്തുനിന
വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു് പുസ്തകനിർമ്മാ
ണസമിതിയുടെ സെക്രട്ടറിയായി 150-ഓള
പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. 1947-ൽ സ്വാത
ന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി
സംയോജനഘട്ടത്തിൽ പിന്നെ കേരളസംസ
ഥാനപ്പിറവിയിലും സെക്രട്ടേറിയററിൽ വിദ്യ
ഭ്യാസതുറയിൽ അസി. സെക്രട്ടറിയായി സേവ
നം നിർവ്വഹിച്ചു. അന്നു സർവ്വകലാശാലയ്ക്ക
സ്വയം ഭരണാവകാശം കൊടുത്തിരുന്നില്ലാത്ത
കൊണ്ടു് അതിന്റെ ഭരണവും എന്റെ തുറയി
വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ അധികാരത്തിലായി
ന്നു. അന്നു നിഘണ്ടുനിർമ്മാണകാര്യത്തിന
സർവ്വകലാശാലയുടെ ശുപാർശകൾ മാറി മാറ
വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു പരിതഃസ്ഥിതികൾ മുഴുക്കെ
മാറിയതുകൊണ്ടു പുതിയ സമീപനം ആവശ്യമ
ണെന്നു ഗവണ്മെൻറിനു തോന്നി. സർവ്വകലാ
ശാലയുടെ പല ശുപാർശകളും അസി. സെക്രട്ട
റി എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ പിൻതാങ്ങി സമർ
പ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയ്ക്കൊന്നിനും അനുകൂല
മായ തീരുമാനം ഉണ്ടായില്ല. അതിന്റെ കാര
ണങ്ങൾ അറിയാനും സാധിച്ചില്ല. അങ്ങനെ

ഉരിക്കെ ഒരു ദിവസം വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ശ്രീ. പനമ്പള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും എന്റെയും ആഫീസ്മുറികൾ സെക്രട്ടേറിയററിൽ തൊട്ടടുത്തു് ആയിരുന്നു. ഔദ്യോഗികമായി പല കാര്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനും പല പ്രധാനസംഗതികളെപ്പററി ചർച്ച ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ എന്നെ വിളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ സാധാരണഗതിയിൽ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അപ്പോൾ പനമ്പള്ളിയോടൊത്തു പൊതുമരാമത്തുവകുപ്പുമന്ത്രി കളത്തിൽ വേലായുധൻനായരും സന്നിഹിതനായിരുന്നു. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ വേലായുധൻനായർ പറഞ്ഞതു്. ''ഇന്നു നിങ്ങളോടു് ഒരു അപേക്ഷ ചെയ്യാനായിട്ടാണു് വിളിച്ചതു്.'' ശ്രീ. വേലായുധൻനായർ കോളേജിൽ എന്റെ ഒരു വർഷം ജൂനിയർ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് ''അപേക്ഷ'' എന്ന വാക്ക ഫലിതരൂപത്തിലേ ഞാൻ എടുത്തുള്ളു. അവർ തുടർന്നു. ''ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യത്തിനാണു് വിളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലയിൽ ഒരു ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണം'' അതിനു മുമ്പു സർവ്വകലാശാലയിൽ രജിസ്ട്രാർ സ്ഥാനത്തു് എന്നെ ശുപാർശ ചെയ്തിരുന്നതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്ന കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ''ഏതു് ഉദ്യോഗത്തിനാണു്'' എന്നു ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. ''നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിനു്'' എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു ഞാൻതന്നെ സർവ്വകലാശാലയുടെ ശുപാർശ പിൻതാങ്ങി സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ'' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ''നിഘണ്ടുവിനെപ്പററി ഗവണ്മെൻറിനു് ഉള്ള സങ്കല്പം തികച്ചും വേറൊന്നാണു്-'' എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ''മന്ത്രിസഭ ...ചെയ്യുന്നതിൽ നിങ്ങൾതന്നെ ആ കൃത്യം ഏറെറടുക്കണമെന്നു പറയണമെന്നുള്ള ചുമതലയോടെയാണു് ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ വീണ്ടും 'അപേക്ഷിക്കുക' എന്ന വാക്കാണു് എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്നറിഞ്ഞില്ല അവർ പറഞ്ഞതു്.

അന്നു് (1953) ഞാൻ സെക്രട്ടേറിയററിലെ സീനിയർ അസി: സെക്രട്ടറി ആയിരുന്നു. ഉദ്യോഗക്കയററം എന്റെ മുമ്പിൽ വാതിൽ തുറന്നു കിടന്നു. തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിസംയോജനം നാട്ടുഭാഷാ അധ്യാപകശമ്പളപരിഷ്കരണം, മെഡിക്കൽകോളേജ്, ആയുർവേദകോളേജ് എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവ... ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു് അന്നത്തെ ഗവണ്മെൻറി... എന്റെ പേരിൽ തൃപ്തിയും സന്തോഷവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നുതന്നെ അല്ല എത്രയോ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉള്ള വിഷയങ്ങളിൽ എന്റെ അഭിപ്രായംതന്നെ സ്വീകരിച്ചതു കണ്ടു് എന്റെ ആത്മവിശ്വാസം വളർന്നുനില്ക്കുകയും ആയിരുന്നു. അതിനാൽ ഭരണരംഗത്തു് എത്തിച്ചേരാവുന്ന ഏതു സ്ഥാനത്തും എത്താമെന്നുള്ള ആശ പൂവണിഞ്ഞു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പിന്നെ എന്തിനു താൻ ഭരണകാര്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ കീഴിൽ, തന്റെ പല സുഹൃത്തുക്കൾക്കും വിരോധമോ വിദ്വേഷമോ അസൂയയോ തോന്നത്തക്ക പ്രകാരത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണം. ഈ ചിന്തകളോടെ പെട്ടെന്നു വിനയഭാഷയിൽ തന്നെ അക്കാര്യത്തിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കണം എന്നു സാക്ഷാൽ അപേക്ഷ ബോധിപ്പിച്ചു. അതു് അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. മന്ത്രിസഭയുടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള തീരുമാനമാണു് എന്നും ഔദ്യോഗികമായി എനിക്കുള്ള സകല അവകാശങ്ങളും സുരക്ഷിതമായിരിക്കുമെന്നും ഉറപ്പുതന്നു. എങ്കിലും വളരെ കാലമായി അധ്യാപനരംഗത്തുനിന്നു മാറിനില്ക്കുന്ന താൻ ഇതിലേയ്ക്കു് അപേക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ആ അഭിപ്രായം ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണു് അവർ ''അപേക്ഷിക്കുന്നു'' എന്ന ശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചതു് എന്നും പറഞ്ഞു് എന്നെ മൗനിയാക്കി.

4. മുഖ്യമന്ത്രി എ. ജെ. ജോണിന്റെ ഉത്തരവ്

പിന്നെ അതിനെപ്പററി ഗവൺമെൻറിൽനിന്നു സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു് എഴുതി. വളരെ നാളായി അവർ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യമാണു് അതു് എന്നും എന്നാൽ ഒരു ഗവണ്മെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അതിലേയ്ക്കു് എടുക്കാൻവേണ്ടി ശുപാർശചെയ്യാമോ എന്നു സംശയിച്ചതുകൊണ്ടാണു് അങ്ങനെ ശുപാർശ അയയ്ക്കാത്തതെന്നും അവർ ഗവണ്മെൻറിലേയ്ക്കു് എഴുതി. എന്നാൽ പിള്ളയ്ക്കു കൊടുക്കേണ്ടതു് ഒന്നാംഗ്രേഡ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശമ്പളമാണു് എന്ന സംഗതി തങ്ങൾക്കു വിഷമമാണെന്നും അതിനാൽ രണ്ടാംഗ്രേഡിൽ എഡിററർ സ്ഥാനത്തു നിയമിക്കണമെന്നും അവർ ശുപാർശ ചെയ്തു.

ആ ശുപാർശ സാധാരണഗതിയിൽ എന്റെ കൈയിൽത്തന്നെയാണല്ലോ വന്നുചേർന്നതു്. അതു ഞാൻ യാതൊരു അഭിപ്രായവും രേഖപ്പെടുത്താതെ അന്നു മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന ബഹു. എ. ജെ ജോൺ അവർകൾക്കു സമർപ്പിച്ചു. പത്തു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ഫയൽ തിരിച്ചുവന്നു. ശുപാർശ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും എന്നെ എഡിററരായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും എനിക്കു് ഒന്നാംഗ്രേഡ് ശമ്പളം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഫയലിൽ. രണ്ടാംഗ്രേഡ് ശുപാർശയ്ക്കു് ഒന്നാംഗ്രേഡിനുള്ള ഉത്തരവ് അതിനു മുമ്പും പിമ്പും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. 12 വർഷത്തിനു മുമ്പു് 1941-ൽ ഉള്ളൂരിന്റെ സൗജന്യമാണു് 1953-ൽ എ. ജെ. ജോൺമന്ത്രിസഭയുടെ ഉത്തരവിൽ പ്രതിഫലിച്ചതു്. ആ ഉത്തരവ് അനുസരിച്ചു സെക്രട്ടേറിയററിൽനിന്നു വിടാൻ ഞാൻ മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ

അവർകളെ കണ്ടപ്പോഠ അദ്ദേഹം ഏതാനും വാക്കുകളിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ സങ്കല്പം എന്തെന്നറിയിച്ചു. ''കുഞ്ഞൻപിള്ള ഈ പ്രവർത്തനം ഏറെറടുക്കണം. നിങ്ങളുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഞങ്ങഠക്കു തോന്നിയ ബോധംകൊണ്ടാണ് ഇത്ര വമ്പിച്ച ഒരു ചുമതല നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്നതു്. നിഘണ്ടുവിനെപ്പററി അത്ര വലിയ ബോധം ഞങ്ങഠക്ക് ആർക്കും ഇല്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഏററവും നല്ല ഒരു നിഘണ്ടു വേണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. നിങ്ങഠ അതു നടത്തണം. നിങ്ങഠക്കു ദൈവാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകും.'' എന്നെ കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയിലേയ്ക്ക് ആദ്യമായി നിർദ്ദേശിച്ചു സ്നേഹബഹുമാനങ്ങഠ പ്രദർശിപ്പിച്ച ആ മഹാൻ പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകഠ മാത്രമായിരുന്നു നിഘണ്ടുപ്രവത്തനത്തിൽ ആകപ്പാടെയുള്ള നിർദ്ദേശം. അല്പകാലം കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം മദ്രാസ്ഗവർണ്ണറായി പോയതിനുശേഷവും ഇതിന്റെ പ്രവത്തനത്തിൽ താത്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്.

5. ശൂന്യതയിൽനിന്നു തുടക്കം

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭാശംസ മാത്രമായിരുന്നു മൂലധനം എന്നു മുകളിൽ പറഞ്ഞതു് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ശരിയാണ്. അതായതു വെറും ശൂന്യതയിൽനിന്നു വലിയ ഒരു സൃഷ്ടി ചെയ്യാനായിരുന്നു ചാർജ്ജെടുത്തതു്. നിഘണ്ടു വേണം എന്നല്ലാതെ ഏതുതരം നിഘണ്ടു വേണമെന്നു പറഞ്ഞില്ല. സർവ്വകലാശാലയ്ക്കും ഗവണ്മെൻറിനും അതിനെപ്പററി ഒരു സങ്കല്പവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മൂന്നു വർഷം മാത്രമായിരുന്നു ആദ്യം സങ്കല്പിച്ചതന്നെ സമയപരിധി. ഇതുതന്നെ. ആഫീസ് ഉണ്ടാക്കണം, സ്റ്റാഫ് ഉണ്ടാക്കണം, വളരെ പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥശാല ഉണ്ടാക്കണം. സർവ്വപ്രധാനം ഏതു തരത്തിലുള്ള നിഘണ്ടു ആണ് നിർമ്മിക്കേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ആയിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം താനേ ആലോചിച്ചു ചെയ്യണം എന്നു വന്നപ്പോഠ ഏതാണ്ട് ഒരു ശ്വാസംമുട്ടൽതന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടു. മുമ്പു ക്ലേശകരമായ പല ജോലികഠ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും ഇതു പലതരത്തിലും കൂടുതൽ വിഷമം പിടിച്ചതാണെന്നു തോന്നി. അല്ലെങ്കിൽ ചില സ്നേഹിതന്മാർ എന്നോടു പറഞ്ഞതു ഞാൻ ഏതു ജോലിയും വിഷമംപിടിച്ചതാക്കിത്തീർക്കും എന്നാണ്. അതിനു് ഉദാഹരണമായി അവർ പറഞ്ഞതു ശബ്ദതാരാവലി, നവയുഗഭാഷാനിഘണ്ടു. മററു ചില നിഘണ്ടുക്കളും നോക്കി അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കിവെച്ചാൽ പോരയോഎന്നാണ്.

6. പ്രാരംഭപ്രശ്നങ്ങഠ

അതിരിക്കട്ടെ, എഡിററർ സ്ഥാനം ഏറെറടുത്തു് ഏതാനും മാസങ്ങഠകൊണ്ടു വളരെ പണിപ്പെട്ട് ഒരു കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കിച്ചു. അന്നു വൈസ് ചാൻസലറായിരുന്ന സർ. രാമസ്വാമി മുലിയാരും, പ്രൊ-വൈസ് ചാൻസലർ പ ആർ. പരമേശ്വരപ്പണിക്കരും മററും സന്നിഹി രായി അതിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നടത്തിയപ്പോഠ നിഘണ്ടുവിന്റെ ഭരണ സമിതി അംഗങ്ങളാ മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, എം. എൻ തമ്പി, എൻ ഗോപാലപിള്ള മുതലായവർ ആ ശുഭോദ്യമത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചു.

പിന്നെ മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളി മുള്ള ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥശേഖരം ഉണ്ടാക്കി. അ ന്നാണ് എല്ലാ കാലങ്ങളിലുമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങ പണ്ഡിതന്മാർപോലും ഒരുമിച്ചു കണ്ടതു്; പി ന്നെ നിഘണ്ടുവിന്റെ പ്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മല യാളത്തിലും മററു ഭാരതീയഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീ ഷിലും ഇംഗ്ലീഷിൽകൂടി കടന്നു ചെല്ലാവുന്ന മറ ഭാഷകളിലും ഉള്ള ഒട്ടേറെ നിഘണ്ടുക്കഠ സൂക മായി പരിശോധിച്ചു. ഭാഷാശാസ്ത്രവും നിഘ നിർമ്മാണ സിദ്ധാന്തങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി. തായാലും സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ മലയാളത്തി നിർമ്മിക്കുന്ന ഈ നിഘണ്ടു മലയാളത്തിന്റെ ഹിമയെ ലോകരുടെ മുഴുവൻ ദൃഷ്ടിയിൽ പൊക്കി പ്പിടിക്കുന്നതായിരിക്കണം എന്നും മലയാളത്ത ന്റെ ഭാഷാസമ്പത്തും സാഹിത്യസമ്പത്തും കഴി യുന്നതും സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രദർശിപ്പിക്കു ന്നതായിരിക്കണമെന്നും, അതു മലയാളികഠക്കും ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന മററു ഭാഷക്കാർക്കു് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു് ആയിരിക്കണമെന്നും സാധാരണക്കാർക്കും പണ്ഡിതന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ഉപകരിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്നും, അതു് ഭാ ഷാശാസ്ത്രതത്ത്വമനുസരിച്ച് ആഗമികപ്രസ്ഥാന ത്തിൽ നിബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്നും മററും ആദ്യസങ്കല്പം ഭാവന ചെയ്തപ്പോഠ ചെറിയ ഒരു കൂട്ടിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്ന കിളി ആകാശവി സ്തൃതിയിലേയ്ക്കു പറന്നു പൊങ്ങുമ്പോഠ തോന്നുന്ന മഹത്ത്വം അനുഭവപ്പെട്ടു.

7. സാമഗ്രി സംഭരണം

പക്ഷേ ഇതു് ആദി സങ്കല്പംമാത്രം. അ പൂർത്തീകരിക്കാനുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളോ? പഴ മലയാളത്തിലും മദ്ധ്യമലയാളത്തിലും ആധുനി മലയാളത്തിലും നിന്നു കിട്ടാവുന്ന സകലപദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ശേഖരിക്കണം. പ്രകാശി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നെന്നപോലെ പഴയ രേഖ ളിൽനിന്നും താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും മററും. ഗ്രന്ഥഭാഷയിൽനിന്ന് എന്നപോലെ വ്യവഹാരഭാഷയിൽനിന്നും, കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും പദങ്ങഠ ശേഖരിക്കണം. ഈ പദശേഖരണം കഴിഞ്ഞാൽ അതുപോലെ മററു രണ്ടുതരം ശേഖരണങ്ങഠ ആവശ്യമുണ്ട്. മലയാളം ഒരു ദ്രാവിഡഭാഷ ആയതുകൊണ്ട് എല്ലാ മലയാളപദങ്ങഠക്കും മററും സഹോദര

ഭാഷകളിൽനിന്നു്—തമിഴ്, കന്നാടകം, തെലുങ്കു്, തുളു, ഗോണ്ഡി, കുയി ഇത്യാദിഭാഷകളിൽനിന്നും സമാനപദങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കണം. ഓരോ പദത്തിന്റെയും അർത്ഥം കൊടുക്കുമ്പോൾ ആ അർത്ഥത്തെ പിൻതാങ്ങുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ, ആദികാലം തൊട്ടു് ഇന്നവരെയുള്ള കൃതികളിൽനിന്നു് ഉദാഹരണപ്രയോഗങ്ങൾ കൊടുക്കണം. ഒൻപതു തൊട്ടു് ഇരുപതുവരെയുള്ള നൂററാണ്ടുകളിലേയ്ക്കു് ഓരോ നൂററാണ്ടിനും രണ്ടോ മൂന്നോ വെച്ചു് ഓരോ അർത്ഥത്തിനും പ്രയോഗങ്ങൾ സംഭരിക്കണം. സംസ്കൃതാദിപരഭാഷകളിൽനിന്നു വായ്പകൊണ്ടിട്ടുള്ള പദങ്ങളെ വിശേഷിച്ചു പഠിക്കണം.

ആദ്യഘട്ടം ഈ സംഭരണപരിപാടി ആണെന്നു പറയണമെന്നില്ല. മൂവായിരത്തോളം ഗ്രന്ഥങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും രേഖകളും എടുത്തു് അവയിൽനിന്നെല്ലാം വളരെ നിഷ്കർഷയോടെ പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും കാർഡുകളിൽ കുറിച്ചെടുത്തു. തമിഴിൽനിന്നും മററും സമാനപദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു. തനി മലയാളപദങ്ങൾക്കും കടംകൊണ്ട പദങ്ങൾക്കും ആഗമവും വ്യുത്പത്തിയും അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു.

മററു പല നിഘണ്ടുമാതൃകകൾ, മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാററിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിൽ ആപ്തേ, മോണിയർ വില്യംസ് മുതലായവരുടെയും കന്നാടകത്തിൽ കിററലിന്റെയും, തെലുങ്കിൽ സി. പി. ബ്രൗണിന്റെയും ഹിന്ദി, ബംഗാളി, മറാത്തി, പഞ്ചാബി തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലെയും മാതൃക മനസ്സിലാക്കി ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു കടന്നപ്പോൾ ആഗമികവും ഭാഷാശാസ്ത്രപരവുമായ പ്രതിപാദനത്തിനു പ്രാമുഖ്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള 13 വാല്യം ഓക്സ്ഫോർഡ് ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിന്റെ നിസ്തുല മാതൃക ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അതിനാൽ ഈ പല നിഘണ്ടുക്കളിൽനിന്നും കൊള്ളാവുന്ന അംശങ്ങൾ, വിശേഷിച്ചു് ഓക്സ്ഫോർഡ് ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടുവിൽനിന്നു കാരിക, പ്രയോഗോദ്ധാരണ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവർത്തനം തുടർന്നു. എന്നാൽ മലയാളത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ ആവശ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തു്, ഇതു മലയാളം-മലയാളം, – ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു ആണെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥതയെ പുരസ്സരിച്ചു് ഏതാണ്ടു സമ്പൂർണ്ണമായി തന്നെ നൂതനമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി മുന്നോട്ടു ഇറങ്ങിവന്നു.

പഴയ മലയാളം, മദ്ധ്യമലയാളം, ആധുനിക മലയാളം എന്നിവയിലെ പ്രധാനഗ്രന്ഥങ്ങളും രേഖകളും പുസ്തകങ്ങളും ഒന്നു വിടാതെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുതന്നെ പ്രയാസം. പിന്നെ അവ എല്ലാം വായിച്ചു് അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി, വാക്കുകളും പ്രയോഗങ്ങളും കുറിച്ചെടുക്കുന്നതു് അതിലും പ്രയാസം. കുറെയൊക്കെ ജോലി സഹപ്രവർത്തകർ ചെയ്യുമെങ്കിലും അനുപദം അവരുടെ സംശയം പരിഹരിച്ചുകൊണ്ടും പഠിച്ചുകൊണ്ടും വേണം മുമ്പോട്ടു പോകാൻ. പ്രധാനപ്പെട്ടതും പ്രയാസപ്പെട്ടതുമായ കൃതികൾ പരസഹായം കൂടാതെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. സാമഗ്രി സമ്പാദിക്കണം, അടിക്കടി നൂറുനൂറു സംശയങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും പൊങ്ങിവരുന്നതിനു സമാധാനം കണ്ടുപിടിക്കണം. എന്നു പറയേണ്ടോ, അതു് ഒരു അനുഭവമായിരുന്നു. ആഹാരത്തിനുപോലും എഴുന്നേല്ക്കാൻ മനസ്സില്ലാതെ ഇരുന്നു പോയിട്ടുണ്ടു്.

8. സ്ററാഫിനെ പരിശീലിപ്പിക്കൽ

ആദ്യഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു സഹായത്തിനു തെലുങ്കു്, കന്നാടകം അസിസ്റ്റൻസ് ഉൾപ്പെടെ ഇരുപതിൽ കൂടുതൽപേരെ നിയമിച്ചു. പുതിയ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായതുകൊണ്ടു് ഇവരെ അവരവരുടെ ജോലികളിൽ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യവും വന്നുചേർന്നു. സാമാന്യം നല്ല പരീക്ഷായോഗ്യതയും സാഹിത്യപരിചയവും ഉണ്ടായിരുന്നവരാണെങ്കിലും ഈ പുതിയ ജോലിയിൽ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു അവർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാതെ ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. അപ്പോഴുണ്ടായ ഒരു പ്രശ്നം സഹായത്തിനു നിയമിച്ച ചില പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നു മാത്രമല്ല അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും നിഘണ്ടുവിന്റെ രൂപകല്പനയെപ്പററിയുള്ള എതിർപ്പുണ്ടായതായിരുന്നു. അവരവർക്കു പരിചയമായിരുന്ന മാതൃകകളെ പൊക്കിപ്പിടിക്കാനായിരുന്നു പലരുടെയും ശ്രമം. ലോകത്തിൽ ഏതു ഭാഷയ്ക്കും അനുകരണീയമായ ഒരു മാതൃക ഉണ്ടാക്കാനുള്ള യത്നമാണു് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്നു ചിലർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. പിന്നെ സാമാന്യസാഹിത്യകൃതികൾ രചിക്കാനും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും വേണ്ടുവോളം കഴിവുള്ളവരായിരുന്നു സഹായികൾ എന്നു കൃതജ്ഞതയോടെ സമ്മതിക്കണം. പക്ഷേ പ്രാചീനകൃതികൾ എല്ലാംതന്നെ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പഠിപ്പിക്കണമായിരുന്നു, മിക്കവരേയും. എത്രയോ കൃതികളിൽ അർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമായ എത്രയോ പ്രയോഗങ്ങളും പദങ്ങളും കണ്ടെത്തുമല്ലോ. അതിന്റെയൊക്കെ ശരിയായ അർത്ഥം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുവേണം പദമോ പ്രയോഗമോ ശേഖരിക്കാൻ. അങ്ങനെയുള്ള വിഷമസന്ധി ആ ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ അനേകായിരം വന്നുമുട്ടി. ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. മദ്ധ്യകാല മണിപ്രവാളകൃതിയായ ചക്രവാകസന്ദേശത്തിൽ ''കൊററൻപോലേ ചുവതടവുമാറതലപ്പള്ളി മൂൻറാംകൂററിൻ പ്രജ്ഞാവിലസിതമുണർത്തിക്കുമക്കാൾചിലോകം.'' എന്ന പ്രയോഗത്തിനു് ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അവർ കൈക്കൊണ്ട അർത്ഥം 'കൊററൻ എന്നതിനു കുറിയാടു'' എന്നായിരുന്നു. കൊററൻ എന്ന വാക്കിനു താഴെ ഈ പ്രയോഗം കൈക്കൊള്ളാനാണു് പദം ശേഖരിക്കുന്ന ആൾ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. തലപ്പള്ളി

മൂന്നാംകൂർ രാജാവു നിർമ്മിച്ച ശ്ലോകം കൊററൻ പോലെ ചുവ ഉള്ളതാണ് എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം? ഇവിടെ കൊററൻ എന്നതു പഴയകാലത്തു് എഴുത്തുന്നരീതിയിലുള്ള പാഠമാണ്. അന്നും ഇന്നും ശരിയായി ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു കൊററൻ എന്നല്ല, കോറേറൻ എന്നാണ്. മുമ്പ് ഏകാര ഒകാരങ്ങൾക്ക ഹ്രസ്വദീർഘവ്യത്യസ്തലിപികൾ ഇല്ലായിരുന്നു. അർത്ഥമനുസരിച്ച് ഉച്ചാരണം വ്യത്യസ്തവുമായിരുന്നു.

9. പഠനവ്യാഖ്യാനം

അക്കഥ നില്ക്കട്ടെ. അങ്ങനെ എത്ര പ്രാചീന കൃതികളാണ് നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്ക് ആദ്യന്തം വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടി വന്നത്. രാമചരിതം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, ലീലാതിലകം, അനന്തപുരവർണ്ണനം, പൂനത്തിന്റേയും മററും ചമ്പുക്കൾ, ആട്ടക്കഥകൾ, തുള്ളലുകൾ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നീണ്ടുപോകുന്ന അതിന്റെ പട്ടിക. ഉയന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഇവയെല്ലാം സഹപ്രവത്തകരോടു വിവരിച്ചു പറഞ്ഞുകൊടുത്താണ് ആദ്യപരിപാടി സമാരംഭിച്ചത്.

10. എതിർപ്പുകൾ

ഇതിന്റെ എല്ലാം ആവശ്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു പലരും നിന്നതു്. ശബ്ദതാരാവലിയും കഷ്ടിച്ചു ഗുണ്ടർട്ടും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് എതിർത്തവരെ ഞാൻ എതിർത്തില്ല. ഈ പരിപാടികളും നിഘണ്ടുവിന്റെ നൂതനമാതൃകയും നിഘണ്ടുവിന്റെ ഭരണസമിതിയേയും സർവ്വകലാശാലയേയും ഗവണ്മെൻറിനേയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു കൂടുതൽ ശ്രമം വേണ്ടിവന്നു. കേട്ടവർ എല്ലാവരും പെട്ടെന്നു മുഖം തിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്. എന്നാലും ഭരണസമിതിയിൽ മള്ളൂരും, ഏ. എൻ. തമ്പിയും, എൻ. ഗോപാലപിള്ളയും മററും ഉണ്ടായിരുന്നതു് എനിക്കു ബലം നൽകി. എന്റെ പദ്ധതി അവർ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടല്ല എന്നെ പിൻതാങ്ങിയതു്. എന്നോടുള്ള പ്രത്യേകം സ്നേഹം കൊണ്ടും വിശ്വാസംകൊണ്ടും. മററു പല കാര്യങ്ങളിൽ അവരോടു ചേർന്നു പ്രവർത്തിച്ചതിൽ നിന്നു് ഉണ്ടായതായിരുന്നു വിശ്വാസം. പിന്നെ ഗവണ്മെൻറിലും യൂനിവേഴ്സിററിയിലും അന്നു് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പൂർവ്വബന്ധം അവിടെ ഒക്കെ കടവു കടന്നു പോരാൻ സഹായകമായി. പലരും വ്യക്തമായിത്തന്നെ അവരുടെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം പറഞ്ഞു എങ്കിലും ഞാൻ കൊണ്ടുചെന്ന പദ്ധതി വലിച്ചെറിഞ്ഞില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, നിഘണ്ടുനിർമ്മിതിക്കു കൂടുതൽ സഹായകരമാകാൻ എനിക്കു സർവ്വകലാശാല ഹസ്തലിഖിത ഗ്രന്ഥശാലയുടെ ഓണററി ഡയരക്ടർ സ്ഥാനവും തന്നു.

11. ജോൺ മത്തായിയുടെ താത്പര്യം

സർവ്വകലാശാലയിൽ പലരും ആശങ്കകൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു എങ്കിലും ഒരു മഹാവ്യക്തി മാത്രം അല്പം ഒരു വിശ്വാസവും തന്നു. അതു് അല്പകാലത്തേയ്ക്കു വൈസ് ചാൻസലർ സ്ഥാനം അലങ്കരിച്ച ജോൺ മത്തായി ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചാർജ്ജ് എടുത്തതിനുശേഷം കലാശാലയുടെ കീഴിലുള്ള പല സ്ഥാപനങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. നിഘണ്ടുകാര്യാലയം ആ പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയില്ല. ഉൾപ്പെടുത്താത്തതു് അദ്ദേഹം അല്ല; അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി പരിപാടി ഉണ്ടാക്കിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ. എങ്കിലും പണ്ഡിത് നെഹ്റുവിന്റെ ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു ധനകാര്യ മന്ത്രിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചുപോന്ന ആ കേരളീയ മഹാനെ കാണണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ആഫീസ് സന്ദർശിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഞാൻ സന്തോഷപുരസ്സരം അദ്ദേഹത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കാമെന്ന് അറിയിച്ചു. പിറേറ ദിവസം തന്നെ അദ്ദേഹം രാവിലെ 10 മണിക്കുമുമ്പ് എന്റെ ആഫീസിൽ വന്നു. ഞാൻ ജോലി ചെയ്യുന്ന വലിയ ഹാളിൽ 25 അടി നീളത്തിലുള്ള വലിയ മേശപ്പുറത്തു് അനേകം നിഘണ്ടുക്കളും മററു പലതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിരത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ ജോലിചെയ്യാൻ ഇരിക്കുന്ന കസേരയ്ക്കടുത്തു് അദ്ദേഹം വന്ന് ഇരിപ്പായി ഒരു വൈസ് ചാൻസലറുടെ അധികാരഭാവത്തോടെ അല്ല, ജിജ്ഞാസുവായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കൗതുകത്തോടെ. അവിടെ കിടന്ന പുസ്തകങ്ങൾ പലതും എടുത്തു നോക്കി. നിഘണ്ടുവിന്റെ പദ്ധതി വിവരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും പ്രാചീന രേഖകളിൽനിന്നും പദങ്ങൾ ശേഖരിച്ച രീതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൗതുകം ഉണർത്തി. പഴയ മലയാള കാലത്തേയും, മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തേയും കൃതികൾ പഠിക്കുന്ന രീതിയും അവയിൽനിന്നു സാമഗ്രി സംഭരിക്കുന്ന രീതിയും അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. വ്യവഹാരഭാഷ പഠിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പോയി എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു ഞാൻതന്നെ പദങ്ങൾ ശേഖരിച്ച വലിയനോട്ടുപുസ്തകം അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചു. 120-ൽ അധികം മാന്യന്മാർ കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ലക്ഷദ്വീപിൽനിന്നും സഹ്യപർവ്വത പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും പദങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വളരെ സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഓരോ ദേശത്തും പലതവണ ചെന്നും പത്രങ്ങളിൽക്കൂടി അപേക്ഷ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയും മററും മററും സംഭരിക്കുന്ന രീതി അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മതമായി. (പ്രാദേശിക പദങ്ങൾ സംഭാവനചെയ്ത 120-ൽ അധികം ഭാഷാഭക്തന്മാരുടെ പേരുവിവരം നിഘണ്ടു

ന്നാംവാല്യത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്). പദങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ അവിടങ്ങളിൽ നിന്നു പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി സ്വീകരിക്കും എന്നും വടക്കേ മലബാറിലെ മുസ്ലീങ്ങളുടെ ഭാഷയും അവരുടെ പാട്ടുകളും പഠിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെപ്പററി അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. ഭാഷാതാരതമ്യപഠനത്തിനു തമിഴ്, കന്നടകം, തെലുങ്ക് മുതലായ ഭാഷകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ പ്രത്യേകം പണ്ഡിതന്മാരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അങ്ങനെ ഒരു സംരംഭം ആദ്യമായിട്ടാണ് നടക്കുന്നതെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ സഹായികളെ കാണാനും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.

അവസാനമായി പ്രത്യേകം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിശേഷജോലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തി. അതു ക്രിയാഗണവിഭാഗം ആണ്. നിഘണ്ടുവിൽ ക്രിയാശബ്ദങ്ങൾ കൊടുക്കുമ്പോൾ അവ ഓരോന്നിന്റേയും എല്ലാ രൂപങ്ങളും കൊടുക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. അതെല്ലാം വ്യാകരണകാര്യമായി തള്ളാനേ സാദ്ധ്യമാകൂ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ക്രിയാശബ്ദങ്ങളെയെല്ലാം അടുക്കി ക്രമപ്പെടുത്തി വ്യാകരണങ്ങളിൽ പഠിച്ചിട്ടില്ല. ചില സാമാന്യനിയമങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അത്രമാത്രം. എന്നാൽ ഈ ക്രിയകളെ എല്ലാം അടുക്കി ക്രമപ്പെടുത്തി പഠിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നുകണ്ട് ആ ജോലിയും ചെയ്തുവരികയാണ് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി അദ്ദേഹം അല്പം സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചതുപോലെ തോന്നി. പെട്ടെന്നു ഞാൻ ആ സംശയം ദൂരീകരിക്കാൻ ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. തല്ലുന്നു, കൊല്ലുന്നു, വെല്ലുന്നു എന്ന ക്രിയകളുടെ ഭൂതകാലരൂപം നോക്കിയാൽ എന്തു് അത്ഭുതകരമായ വ്യത്യാസമാണ് കാണുന്നതു്. തല്ലുന്നു എന്നതിന്റെ ഭൂതരൂപം തല്ലി എന്നാണ്. കൊല്ലുന്നു എന്നതിന്റെ രൂപം കൊല്ലി എന്നല്ല, കൊന്നു എന്നാണ്. ഈ സാദൃശ്യം വെച്ചാൽ തല്ലുന്നു എന്നതിനു തന്നു എന്നു ഭൂതരൂപം വരുമല്ലോ. അങ്ങനെ അല്ല എന്നുമാത്രമല്ല, തന്നു എന്ന രൂപം വേറൊരു ക്രിയയുടെ ഭൂതരൂപമാണ്. തരുന്നു എന്നതിന്റെ. ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ ഏതാണ്ട് ഒരു അത്ഭുതരസം കണ്ണിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ''ശരി, ശരി, ഇതു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല'' എന്നു സമ്മതിച്ചു. ഞാൻ ചെയ്തുവെച്ചിരുന്ന ക്രിയാഗണവിഭാഗം ചിന്തിച്ചപ്പോൾ കേരളപാണിനിയും മററും ഇതു ചെയ്തിട്ടില്ലേ എന്നു ചോദിച്ചു. (ക്രിയാഗണവിഭാഗം മഹാനിഘണ്ടു ഒന്നാംവാല്യം അവസാനം കാണുക – 105 പുറം. ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യവും പ്രയോജനവും സ്പഷ്ടമാണ്.)

12 ഗുണ്ടർട്ട്, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം

ഇത്ര വിശദമായി കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് ഒരു വാക്കിനെപ്പററി എന്തെല്ലാം വിവരങ്ങൾ കൊടുക്കുമെന്നു ചോദിച്ചു ഗുണ്ടർട്ട് കൊടുക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാം കൊടുക്കുമോ എന്ന് അന്വേഷണം തുടർന്നു. നിശ്ചയമായും അതെല്ലാം കൊടുക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല അതിനേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങ് കൂടുതലായി കൊടുക്കും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ ഒരു വാക്കിനെപ്പററിയുള്ള ലേഖനം എടുത്തു. വിനയപ്രദർശനത്തോടെ ''അകാരത്തെപ്പററിയാണ് ഈ കൈയെഴുത്തുപ്രതി. 15-ഓളം പുറമുണ്ട്. ഗുണ്ടർട്ടു 15-ഓളം ചെറിയ വരികൾ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന സ്ഥാനത്താണ് ഇതു വരുന്നതു്. അത്യാവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു വാക്കും ചേർത്തു് ദീർഘിപ്പിച്ചതല്ല. വായിച്ചു കേൾക്കാൻ അങ്ങയ്ക്കു സമയമുണ്ടോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.'' ''വായിച്ചു കേൾക്കാനല്ലേ വന്നിരിക്കുന്നതു്? ഇവിടത്തെ പ്രവർത്തനം കാണാ[illegible]ം മനസ്സിലാക്കാനും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽപോയി പഠിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ കൂടി ഔദ്യോഗികരംഗത്തു വളർന്നുവന്ന എനിക്കു നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തോടു അന്ധമായ പക്ഷപാതമുണ്ട്'' എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു പാർലമെന്റിൽ ഏതോ മെംബർ ഇംഗ്ലീഷിൽ ചോദിക്കാതെ ഹിന്ദിയിൽ ചോദ്യം ചോദിച്ചതിനു് ഉത്തരം അവിടുന്നു മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞ വസ്തുത ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു എന്നു ഞാനും പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ആ [illegible] ഖനം ഞാൻ മുഴക്കെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

ഇത്ര വിസ്തൃതമായ പ്രതിപാദനം [illegible] വാല്യംനെയാണ് സാധിക്കുന്നതു് എന്നായി [illegible] [illegible]ം വാല്യ ''നിലവിലുള്ള നിഘണ്ടുക്കൾ വച്ചു[illegible] തുടങ്ങുന്ന സഹായികൾ സംഭരിച്ച സാമഗ്രികൾ[illegible]ം വാല്യ യോഗിച്ച് നക്കൽ എഴുതിത്തരും. അ[illegible]ിലും തുട ധനം ചെയ്തു പൂർണ്ണരൂപം കൊടുത്തു് ഈ രൂപം[illegible]കൂടെ ലാക്കുന്നതാണ് 'അ' എന്ന ഈ അക്ഷരത്ത[illegible]ക്കു തന്നെ അനേകംവട്ടം മാററി എഴുതി പൂർണ്ണരൂപം[illegible] കൊടുത്തതാണ് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗുണ്ടർട്ടി[illegible] ന്റെയും ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തിന്റെയും ഈ ഭാഗം കാണണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതെടുത്തു കാണിച്ചു. അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ എന്റെ തോളിൽ തൊട്ട് അനുഗ്രഹിച്ചു. ''ഇനി എണീക്കട്ടെ'' എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം യാത്രപറഞ്ഞു. 10 മണിക്കുവന്ന അദ്ദേഹം യാത്ര ചോദിച്ചപ്പോൾ മണി ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. കുറേ നേരമായി അവിടെ വരുത്തിവെച്ചിരുന്ന കാപ്പി തണുത്തുപോയെങ്കിലും അതിൽ നീരസം പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നിരുന്നു പാനീയം കഴിച്ചു. ''കുഞ്ഞൻപിള്ളേ ഇതുനന്നായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഈ യത്നത്തിനു സകല വിജയവും സിദ്ധിക്കും'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം യാത്രയായ

പ്പോഠം അതു് അന്നോളം സിദ്ധിക്കാത്ത വലിയ ഒരു അനുഭവമായിരുന്നു.

അതുതന്നെ കുറേക്കൂടി വിപുലമായ ഒരു സദസ്സിൽവെച്ചു് അദ്ദേഹം ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. തൃശ്ശൂർ സാഹിത്യഅക്കാദമി കെട്ടിടം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു. മുണ്ടശ്ശേരി ആയിരുന്നു അന്നു് വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി. രണ്ടു പേരും തൃശ്ശൂരിനോടു വളരെ ബന്ധപ്പെട്ടവർ. മുണ്ടശ്ശേരിയോടൊപ്പം ഞാനും ശ്രീ എൻ. ഗോപാലപിള്ള, ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ, പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ മുതലായവരും പ്രവർത്തക സമിതി അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അക്കാദമി അദ്ധ്യക്ഷൻ (വർക്കിംഗ് പ്രസിഡൻറ്) ശ്രീ. കെ. പി. കേശവമേനോൻ. ആ മഹാസദസ്സിൽ വെച്ചു് സാംസ്കാരികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെയും ലക്ഷ്യങ്ങളെയും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു ശ്രീ. മത്തായി അരമണിക്കൂർ അതിഗംഭീരവും അതിശ്രദ്ധേയവുമായ ഒരു പ്രഭാഷണം ചെയ്തു. പത്തു മിനിട്ടോളം അക്കാദമിയെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടു ശേഷം സർവ്വകലാശാലയെപ്പററിയും അതിൽ നിഘണ്ടു പ്രവർത്തനത്തെപ്പററിയും വിശേഷിച്ചു്. എന്നെപ്പററിയും എടുത്തു പറഞ്ഞപ്പോഠം ആ മഹാൻെറ ഔദാര്യത്തിൻെറ പീഠഭൂമിയിൽ ഞാൻ കയറിനിന്നു. നിഘണ്ടുവിനെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയാൻ അർഹതയില്ല എന്നു സാമാന്യജനങ്ങഠം കരുതിയിരുന്ന ജോൺ മത്തായിയുടെ ഈ വാക്കുകഠം എൻെറ മനസ്സിൽ ഒരു കോതാരൽ, മറുകോണിൽ നിഘണ്ടുവിനെപ്പററിയും വെച്ചുംളസാഹിത്യത്തെപ്പററിയും അനുഗ്രഹം വർത്തില്ല. മന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട ശ്രീ. മുണ്ടശ്ശേരി നൂതനമാഷയത്തിൽ കൈക്കൊണ്ട വിമതമനോയേയും ജോൺമത്തായിയുമായി എൻെറ പരിനേയും ദ്ദേഹം വൈസ് ചാൻസലറായിരുന്ന വേണ്ടിവന്നു. മുണ്ടശ്ശേരിയുമായുള്ള ബന്ധം പലമുഖം തിൽ ദീർഘകാലം. ഇവ എൻെറ മനരംഗൽ കൊള്ളിമീൻ പോലെ കടന്നുപോയി.

13. പ്രവർത്തനപരിപാടി

1953-ൽ ജൂൺ മാസത്തിൽ തുടങ്ങിയ നിഘണ്ടു പ്രവർത്തനം, ഒരു വർഷം കൂടാൻ ഉണ്ടാക്കാനും ആഫീസ് സജ്ജീകരണത്തിനും ചെറിയ സ്റ്റാഫ് ഉണ്ടാക്കാനും പ്രയോജനപ്പെട്ടു. (സ്ററാഫിൻെറയും മററും വിവരം നിഘണ്ടു ഒന്നാംവാല്യത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.) പിന്നെ മൂന്നുനാലു വർഷംകൊണ്ടു് സാമഗ്രി സംഭരിച്ചു. മലയാളികഠംക്കും ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന മററുള്ളവർക്കും സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന വിപുലവും വിസ്തൃതവുമായ ഒരു മലയാളം-മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു ആണു് നിർമ്മിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും ആഗമികവും ആയ തത്ത്വങ്ങളെ ആധാരമാക്കി മലയാളത്തിലും മററു ഭാരതീയ ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള നല്ല നിഘണ്ടുക്കളുടെ ആ മാതൃക സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു സംവിധാനം ചെയ്ത ഇതു മലയാളം അറിയാവുന്നവർക്കെന്നതുപോലെ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്നവർക്കും പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളതാണു് ഒരു വൈശിഷ്ട്യം.

ഇതിലേയ്ക്കു് ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ ചെറിയ ഒരു സ്റ്റാഫിൻെറ സഹായത്തോടെ 3000-ത്തിലധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും രേഖാദികളിലുംനിന്നും മററും സംഭരിച്ച 15 ലക്ഷത്തിലധികം കാർഡുകഠം വെച്ചുകൊണ്ടു നക്കൽ തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങി. സാമഗ്രിസംഭരണം തുടർന്നുകൊണ്ടും ഇരുന്നു. (ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം 1965-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒന്നാം വാല്യത്തിൻെറ അവതാരികയിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.) 1959-ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ഒന്നാം ഘട്ടത്തിലെ സാമഗ്രിസംഭരണവും, രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലെ നക്കലെഴുത്തും സമ്പൂർണ്ണമാക്കി. അതു വമ്പിച്ച ഒരു വിജയമായി അന്നു കണക്കാക്കുകയും ചെയ്തു. മുഴുവൻ നിഘണ്ടുവിൻെറയും നക്കൽ അമ്പതിനായിരത്തോളം ഷീററുകളിൽ എഴുതിത്തീർത്തു. അത്ര വമ്പിച്ച സാമഗ്രിശേഖരവും അത്ര വലുതായ പ്രവർത്തനവും അത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ ('953-'59) സാധിച്ചതു് എനിക്കു അധികാരികഠംക്കും ഏതാണ്ടു സംതൃപ്തിക്കു വകയായി. എന്നിട്ടും പുസ്തകമൊന്നും വെളിക്കു വന്നില്ലല്ലോ എന്നു് എല്ലാവരും മുറുമുറുത്തു. (ഒന്നാം വാല്യം അവതാരിക. (iv പു.54))

14. ഒന്നാം വാല്യം

വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങഠം കൊടുത്തും ഓരോ ദിവസവും ജോലി പരിശോധിച്ചും സഹായികളെക്കൊണ്ടു മററു നിഘണ്ടുക്കളുടെ സഹായത്തോടെ നക്കൽ എഴുതിച്ചു. അതേഘട്ടത്തിൽ തന്നെ പ്രസാധനം ഞാൻ കൈയ്യിലെടുത്തു മുമ്പിൽ നടന്ന ജോലികളൊക്കെ പ്രയാസപൂർണ്ണമായിരുന്നു. എങ്കിലും നിഘണ്ടുവിൻെറ അവസാനരൂപം കൊടുക്കാനുള്ള പ്രസാധനകൃത്യം അത്യധികം ക്ലേശകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. അതിൻെറ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും 1960 ഓടെ ഒന്നാംവാല്യം മുദ്രണത്തിനു തയ്യാറാക്കി.

'അ' എന്ന അക്ഷരത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന വാക്കുകഠം മാത്രമാണു് ഈ വാല്യത്തിൽ (12000 ലേഖനങ്ങഠം) ഒരു അക്ഷരത്തിനു് ഇത്രവലിയ വേറൊരു നിഘണ്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരുതരത്തിലും വലുപ്പം കൂടരുതെന്നുവെച്ചുകൊണ്ടാണു് നിഘണ്ടുവിൻെറ രചന. അവസാനവാല്യംവരെയുള്ള സകല ഭാഗങ്ങഠംക്കും ആവശ്യമായ പല ഇനങ്ങളും ഒന്നാം വാല്യത്തിനുതന്നെ ഉണ്ടു്. ദീർഘമായ അവതാരിക, ക്രിയാഗണവിഭാഗം (അനുബന്ധം) ദ്രാവിഡഭാഷകളിലെ താരതമ്യരൂപപ്പട്ടികകഠം ഉദ്ധാരണങ്ങഠം എടുത്തിട്ടുള്ള 1200-ൽ അധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വിവരം—ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കാലസൂചന ഉഠംപ്പെടെ ഇതു് സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു

ാഹിത്യചരിത്രരേഖയാണ്, പ്രാദേശികപദ ങ്ങം സംഭാവന ചെയ്യവരുടെ വിവരം, ദ്രാവിഡ ഭാഷകളെപ്പററിയുള്ള ലിസ്റ്റ്, സ്റ്റാഫിൻെറയും മററുകളുടെയും ലിസ്ററ്—എല്ലാം ഉംപ്പെ 1200-ൽ അധികം പുറം. ഈ ഇനങ്ങളെ ം പുതുതായി കല്പിച്ച മാതൃകയാണ്. ഒന്നാം ല്യത്തിൻെറ മുദ്രണപ്പകർപ്പ് 1960-ന മുമ്പുത ന്ന പൂർത്തിയാക്കി. എങ്കിലും അച്ചടിച്ചു പുറത്തി ക്കാൻ 1965വരെ നീണ്ടുപോയി. പ്രൈവററ് പ്രസ്സിൽ ഒന്നിലും ഇതു സാധ്യമല്ലെന്ന മനസ്സി ാക്കി. ഇതിൻെറ മുദ്രണത്തിനു വേണ്ടിവന്ന ാങ്കേതിക ചിഹ്നങ്ങളുള്ള റോമൻ ലിപി ഇംഗ്ല ണ്ടിൽനിന്നു ചെയ്യിച്ചു വരുത്തേണ്ടിവന്നു. ഗവ ണ്മെൻറു പ്രസ്സിൽ പ്രത്യേകം ഒരു വിഭാഗം ഉണ്ടാ ി. ഇതിൻെറ മുദ്രണംപോലും ഏതുതരത്തിലി ിക്കണമെന്നു കമ്പോസിററർമാരുടെകൂടെ നി ന്ന ചെയ്യിക്കേണ്ടിവന്നു. മലയാളത്തിൽ മുദ്രണ ത്തിന് ഒരു നിയമവുമില്ല. വാക്ക് എങ്ങനെയും റിക്കാം. ലിപിസംബന്ധമായും ഐക്യദീക്ഷ ില്ല ഇതൊക്കെ മാററി ക്രമപ്പെടുത്തി ഒന്നാം ാല്യം അച്ചടിച്ച് 1965-ൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചു ഏ ഭാഷയ്ക്കും മാതൃകാപരമാണ് ഈ നിഘണ്ടു എ ഭിപ്രായത്തോടെ അന്നത്തെ വൈസ്ചാൻ സാമുവൽ മത്തായി ഇതു യൂണിവേഴ്സി സനററ്ഹാളിൽവെച്ച് പ്രകാശിപ്പിക്കുക ും ചെയ്തു. അതിൻെറ മുദ്രണം അത്ര ഭംഗിയായി ാങ്കേതികസാമർത്ഥ്യത്തോടെ നിർവ്വഹിച്ച പ്രസ്സ് പ്രണ്ട് സ്വാമിനാഥന് ഒരു സുവർണ്ണമുദ്ര കൊടുക്ക ണമെന്നു ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് അങ്ങനെ ചെയ്തു. മലയാളത്തിൽ മുദ്രണവിഷയത്തിൽ സ്വീ കരിക്കേണ്ട നിയമങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് അതു ക്കിയാൽ മനസ്സിലാകും. പദങ്ങളെ വേർതി നിറുത്തുക, പദങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തു ച്ചു മുറിക്കുന്ന രീതി മാററുക. വിരാമാദിചിഹ്ന ങ്ങൾ കൊടുക്കുക ഇവയെല്ലാം എങ്ങനെ ആയിരി ക്കണം എന്ന് അതിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

15 അതിനു ലഭിച്ച സ്വീകരണം

ഒന്നാം വാല്യത്തിൻെറ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടന്നു നോക്കാൻ യത്നിക്കുന്നില്ല. അന്നേവരെ ഇല്ലാത്ത രീതിയിലുള്ള ആ നിഘണ്ടു പണ്ഡിതലോകവും ബഹുജനങ്ങളും എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കും എന്ന് എനിക്ക് ആശങ്ക ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അന്നുവരെ അതികക്ശനിരൂപണം മുഴക്കിയവർ സ്വരം മാററി. വിദേശീയപണ്ഡിതന്മാർ അ തിൽ പ്രശംസ ചൊരിഞ്ഞു. ഭാഷാശാസ്ത്രവിദ ഗ്ധനായ ആർ. ഈ. ആഷർ അതിൽ ചൊരിഞ്ഞ പ്രശംസ ലോകത്തിൽ മറെറാരു നിഘണ്ടുവിനും കിട്ടിയിട്ടില്ല. മഹാമനസ്കനായ സായിപ്പ് തന്ന പ്രശംസ മുഴുവൻ അവകാശപ്പെടുന്നതായി ഞാൻ ഗണിക്കുന്നില്ല (ആഷറുടെ നിരൂപണം നിഘണ്ടു വിൻെറ രണ്ടാം വാല്യത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.) ഇതുപോലെതന്നെ സ്വദേശപണ്ഡിതന്മാരും പ ത്രങ്ങളും നിഘണ്ടുവിനെ ദയാപുരസ്സരം സ്വാഗ തം ചെയ്തു. ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ അതി നെപ്പററി ഒന്നിലധികം ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധ പ്പെടുത്തി. A landmark in Lexicography എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

16. മൂന്നുമുതൽ വാല്യങ്ങൾ-നക്കൽപരിശോധന

1965-ൽ ഒന്നാം വാല്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി യ ശേഷം ഞാൻ രണ്ടാം വാല്യത്തിൻെറ ജോലി കയ്യിലെടുത്തു. മൂന്നുമുതൽ അവസാനംവരെയു ള്ള വാല്യങ്ങളുടെ നക്കൽ പരിശോധിക്കാൻ സ ഹപ്രവർത്തകരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു; അന്നത്തെ സ്റ്റാഫിൻെറ വിവരം ഒന്നും രണ്ടും വാല്യങ്ങളുടെ അടിയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. 1961-മു തൽ ഡോ. കെ. വി. നമ്പൂതിരി, ബി. സി. ബാലകൃഷ്ണൻ മുതലായവരെ നിയമിച്ചു.

രണ്ടാം വാല്യത്തിൻെറ അവസാനപ്രസാധ നം, മൂന്നതൊട്ടുള്ള വാല്യങ്ങൾ സഹപ്രവർത്തകർ പരിശോധിച്ചുവന്നതു് സാമാന്യമായി അന്ന ന്നു നോക്കി വെയ്ക്കുക, മുദ്രണകാര്യങ്ങൾ നോക്കുക, പ്രസ്സിൽ പോയി ജോലിക്കാരോട് ഒത്തുനിന്നു മുദ്രണരീതി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുക, ഓഫീസ്കാര്യ ങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുക, യു. ജി. സി. യിൽ നി ന്നും കേരള സർക്കാരിൽനിന്നും സർവ്വകലാശാല യിൽ നിന്നും അടിക്കടി വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ചോ ദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനമെഴുതുക, എട്ടോ പത്തോ വട്ടം പ്രൂഫ് തിരുത്തി പൂർണ്ണശുദ്ധി വരുത്തുക തു ടങ്ങി അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടു സന്തോഷം വെളിക്കുകാട്ടി മുൻപോട്ടു പോയി.

17. രണ്ടാം വാല്യം

1400-പുറം വലിപ്പമുള്ള രണ്ടാം വാല്യം 1970-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഒന്നാം വാല്യ ത്തിൽ 'അ' എന്ന അക്ഷരത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന വാക്കുകൾമാത്രം ആണെങ്കിൽ രണ്ടാം വാല്യ ത്തിൽ ശേഷം എല്ലാ സ്വരാക്ഷരങ്ങളിലും തുട ങ്ങുന്ന വാക്കുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. രണ്ടിലുംകൂടെ ഇരുപത്താറായിരത്തോളം (26,000) വാക്കു കളുടെ ലേഖനങ്ങൾ കാണാം. രണ്ടാം വാല്യത്തിനു് അനുബന്ധമായി ഒരു വിശേഷ ഭാഗം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും സ്മരിക്കണം. അതു രാമകഥപ്പാട്ടിലെ ഭാഷാസാമഗ്രിയാണ്. 50 പുറം നിഘണ്ടുവിനുവേണ്ടി അയ്യിപ്പിള്ള ആശാ ൻെറ 'രാമകഥപ്പാട്ട്' വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ചു. നിഘണ്ടുവിന് ഇതു കിട്ടിയതിനു ശേഷമാണ് ഡോ. പി. കെ. നാരായണപിള്ള ഇതു പ്രകാശിപ്പിച്ചതു്. ആ കൃതിയുടെ കാല ത്തെപ്പററി നിശ്ചയം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നിഘണ്ടുവിൻെറ ഉള്ളിൽ അതിൽനിന്ന് ഉദ്ധര ണങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്താഞ്ഞതു്. എന്നാൽ അതി ൻെറ പ്രാധാന്യം വകവെച്ചുകൊണ്ട് അതു പ്രത്യേകം കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്.

18 വിരമിക്കുന്നു

രണ്ടാം വാല്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് 60-വയസ്സായി. സർവ്വകലാശാല എന്നെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ 3-ാം വാല്യത്തിന്റെ അച്ചടി 270 പുറം തീർന്നിരുന്നു. നിഘണ്ടുവിന്റെ ശേഷം ഭാഗം മുഴുവൻ സഹപ്രവർത്തകരുടെ പരിശോധന കഴിഞ്ഞ് എന്റെ പ്രസാധനത്തിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. 1961മുതൽ 1971വരെ എന്നോടൊത്തു, പ്രവർത്തിച്ച ഡോ. കെ. വി. നമ്പൂതിരി, ശ്രീ. ബി. സി ബാലകൃഷ്ണൻ (അസി. എഡിററർമാർ), ശ്രീ. കെ. കൃഷ്ണൻ നായർ, ശ്രീ. കൃഷ്ണവാരിയർ (സബ്. എഡിററർമാർ) ഇവരും 18 വർഷം അവിടെ എന്നോടൊത്തു പ്രവത്തിച്ച ലെക്സിക്കൻ അസിസ്ററൻറുമാരും നിഘണ്ടുവിന്റെ അവസാനംവരെ നക്കൽ ഒന്നിൽകൂടുതൽ വട്ടം നോക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ ശേഷം പ്രസാധനവും ശരിയായി ചെയ്തുകൊള്ളും എന്ന സംതൃപ്തിയോടെ ഞാൻ വിട പറഞ്ഞു. താത്കാലിക ജോലിയായി തുടങ്ങിയ ആ സ്ഥാപനം സ്ഥിരത നേടാൻ വ്യഗ്രത കൊണ്ടു. അതിനു സകല വിജയാശംസകളും ചെയ്യാൻ എനിക്കു വലുതായ സന്തോഷമുണ്ടായി.

19 ആസ്തികം — ഞാൻ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടു പോന്നത്

ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ആസ്തികളും (25 ലക്ഷത്തിലധികം സാമഗ്രികാർഡുകളും അമ്പതിനായിരം (50,000) ഷീററ് കൈയ്യെഴുത്തു നക്കലുകളും വളരെ പ്രത്യേകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥശേഖരവും അനേകം വിലപ്പെട്ട റിപ്പോർട്ടുകളും രേഖകളും പ്രാദേശിക പദസംഭരണത്തിനു നിർവ്വഹിച്ച എഴുത്തുകുത്തുകളും ഇങ്ങനെ പലതും) സ്ഥാപനത്തിലുണ്ടെന്നു സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചിട്ടു ഞാൻ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. ഞാൻ തന്നെ തുടർന്നു പ്രസാധനമുദ്രണ ജോലികളും പൂർത്തിയാക്കണമെന്ന വിചാരത്തോടെ ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ കേരളകൗമുദിയിൽ ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു ചിലരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിരിക്കാം' 'ആനയെക്കാണാനും വെള്ളെഴുത്തോ'' എന്ന ശീഷ്കത്തിൽ: മഹാകവി എം. പി. അപ്പൻ മനോഹരമായ ഒരു കവിതയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഭാസ്കരൻനായർ, അപ്പൻ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള മുതലായി പല സാഹിത്യകാരന്മാരും നിഘണ്ടു ഓഫീസിലെ നിത്യസന്ദർശകർ ആയിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും സ്മരിക്കാം.

ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചതു മററു പല സാഹിത്യപ്രവത്തനത്തിനും കൂടുതൽ സൗകര്യം നൽകി. ഉള്ളൂരിന്റെ ഉമാകേരളത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണവ്യാഖ്യാനപാഠം കോസികൃതികളുടെ. സമ്പൂർണ്ണ പ്രസാധനം (ഇതു ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം

പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗത്തിനു വേണ്ടിയാണ
എന്റെ സാഹിത്യപഠനങ്ങളുടെ സമാഹ
മായ കൈരളീസമക്ഷത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീ
ണം (ശ്രീവരാഹം ഭാസ്കരൻനായരാണ് പ്രസി
പ്പെടുത്തിയതു്), കവിതാസമാഹാരങ്ങള
''ഹൃദയാർപ്പണം'' ''ഭാരതപൂജ'' എന്നിവയു
പ്രസിദ്ധീകരണം, ഭാഷാപോഷിണി മാസ
യ്ക്കും മററും വേണ്ടിയുള്ള പഠനങ്ങൾ സാംസ്
രികപ്രവർത്തനം, ഉപനിഷത്തുകളുടെ പ്രസി
കരണത്തിനുവേണ്ടി ശ്രീവരാഹം ഭാസ്കര
നായരുമായി ചേർന്നുള്ള പ്രവർത്തനം ടാഗേ
എൻഡോവ്മെൻറ് പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കുവേ
വേദവേദാന്തപഠനം, കാൻഫെഡ്സംഘടന
ടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള പ്രവർത്തന
തുഞ്ചൻസ്മാരകവേദിയുടെ നടപടികൾ എന്നി
നെ വളരെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള സൗകര്യ
ണ് ഉദ്യോഗനിവർത്തനം തന്നതു്. എന്നാൽ
വയിലൊക്കെ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോഴും എന്റെ
മനസ്സു നിഘണ്ടുപ്രവർത്തനപുരോഗതിയിലേ
കൂടെക്കൂടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കി
അതിനെപ്പററി ആരോടും ഒന്നും തിരക്കിയി
എന്റെ അന്വേഷണം ഒരുപക്ഷേ തെററിദ്ധാര
യ്ക്കു വക നൽകിയേക്കും എന്നും വിചാരി
അതുതന്നെയുമല്ല, എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമു
ങ്കിൽ എന്നോടു ചോദിച്ചുകൊള്ളുമല്ലോ എ
വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

20. മൂന്നാം വാല്യം

മൂന്നാംവാല്യം മുദ്രണം തുടങ്ങി 289 പുറ
''കരിന്തിരി''വരെ പ്രൈസ്റ്റക് ആഫ് ഓർഡ
കൊടുത്തിട്ടായിരുന്നു ഞാൻ വിരമിച്ചതു്.
വസ്തുത സർവ്വകലാശാലയിലേയ്ക്കയച്ച റിപ്പോ
ട്ടിൽ കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ അതും മററു ചി
പ്രധാന വസ്തുതകളും മുദ്രിത പുസ്തകത്തിൽ കൊ
ത്തിട്ടില്ല. അത്രത്തോളം മുദ്രണം പുരോഗമി
രുന്നു. മൂന്നാംവാല്യം പുറപ്പെട്ടുകാണാൻ മററാ
ക്കാളും ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ കാത്തിരു
900 പേജുള്ള ആ വാല്യം 5 വഷം കഴി
1976-ൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചു അതിന്റെ ഒരു പ്ര
ഡോ. നമ്പൂതിരിപ്പാടു കൊണ്ടുവന്നു എനി
നൽകിയപ്പോൾ എന്റെ സങ്കല്പം ഒന്നുകൂടെ
ിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു പിന്നേയും കാലം മുമ്പേ
നീങ്ങി.

ശ്രീ. നമ്പൂതിരി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്ന
വിരമിച്ചു. ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണൻ ആ സ്ഥാന
വന്നു. നിഘണ്ടുവിന്റെ അടുത്ത വാല്യം പ്ര
ശിപ്പിച്ചു കാണാൻ ഏററവും ആഗ്രഹത്തോടുകൂ
ഞാൻ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

21. നാലാം വാല്യം

ഏതായാലും 1984 ഡിസംബർ 10-ാം തീ
യതി ആ പ്രതീക്ഷ സഫലമായി. യൂണിവേഴ്

ററി സെനററ്ഹാളിൽവെച്ച വൈസ് ചാൻ
ലർ ശ്രീ.പി. എസ്സ്. ഹബീബ് മുഹമ്മദിൻെറ
ധ്യക്ഷതയിൽ ചേൻന യോഗത്തിൽവെച്ച സം
ാനഗവർണ്ണർ ബ്ബഹ്മാനപ്പെട്ട പി. രാമച
എനിക്ക് ഒരു പ്രതി നൽകിക്കൊണ്ട് അ
ൻെറ പ്രകാശനം നിർവ്വഹിച്ചു. എൻെറ മറു
ി പ്രസംഗത്തിൽ അതു് എൻെറ ജന്മസാഫ
മാണ് എന്നു ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചു. മദ്രാസ്
ർണ്ണറായി ശോഭിച്ച ശ്രീ എ. ജെ. ജോൺ,
ളെ മുഖ്യമന്ത്രി ആയിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ
, അന്നത്തെ മന്ത്രിസഭയുടെയും പ്രത്യേക
യ അഭിലാഷമനുസരിച്ചായിരുന്നു ഞാൻ സർ
കലാശാലയിൽ ഈ ജോലി ഏറെറടുത്തതെ
, അതിനു് ഇപ്പോൾ മദ്രാസിൽനിന്നു വന്നു
ിടെ ഗവർണ്ണർ സ്ഥാനത്തു ശോഭിക്കുന്ന ബഹു
നപ്പെട്ട രാമചന്ദ്രൻ കലാശാലയിൽ വൈസ്
ൻസലറുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ
ന്നിദ്ധ്യത്തിൽ എനിക്ക് ഒരു പ്രതി നൽകി
ു്, യാദൃച്ഛികമായിരിക്കട്ടെ, അല്ലാതിരിക്ക
അത്യധികം അത്ഥവത്തായി ഞാൻ കണക്കാ
ന്നു. ഗവർണ്ണർക്കും വൈസ് ചാൻസലർക്കും
്വകലാശാലയ്ക്കും പ്രത്യേകം ഞാൻ നന്ദി പറ
ഈ സർവ്വകലാശാലയിൽ വൈസ്
സലറന്മാരായി അധികാരം നടത്തിയ സർ.
രാമസ്വാമി മുതലിയാർ ഡോ. ജോൺ മ
ായി, ഡോ. കെ. സി. കെ. ഇ. രാജാ,
പ്രൊഫ. സാമുവൽ മത്തായി, ഡോ. എ. അയ്യ
ർ, ഡോ. ജോർജ് ജേക്കബ് ഡോ. വി.
സുകുമാരൻ നായർ. ഡോ. എ. വി. വർഗ്ഗീ
ഇത്രയും പേക്ക ശേഷമാണ് ശ്രീ. പി.
്. ഹബീബ് മുഹമ്മദ് ആ സ്ഥാനം ഏറെറ
ു് (1983). ശ്രീ ഹബീബ് മുഹമ്മദിൻെറ ഭ
സാമത്ഥ്യവും എൻെറ സുഹൃത്തുക്കളായ ഡോ.
. സി. ബാലകൃഷ്ണൻ മുതലായവരുടെ ഉത്സാ
ും ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു കാരണമാണ്
ിനാൽ അവരെയെല്ലാം വിശേഷിച്ച ശ്രീ
ബീബ് മുഹമ്മദിനെ പ്രത്യേകം സ്മരിച്ചുകൊ
വേണം നാലാം വാല്യത്തെപ്പററി ഓക്കാൻ.

ഒരു വീഴ്ച

മൂന്നും നാലും വാല്യങ്ങളിൽ നിഘണ്ടു പ്ര
ധകർ എന്നെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാ നല്ല
ക്കുകൾക്കും ഞാൻ എന്നെന്നും നന്ദിയുള്ളവ
ണ്. എങ്കിലും ആ ഭാഗങ്ങൾ ഒരു വസ്തുത കൂടി
ക്തമാക്കേണ്ടതല്ലേ എന്നു സംശയ തോന്നും.
പ്പ (1960-നു മുമ്പ്)ചെയ്തു വെച്ചിരുന്ന നക്കൽ
ടുത്തു പ്രസാധനംചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക
ാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എന്ന സംഗതി ഇന്നു ചി
ക്ക് അറിയാമായിരിക്കും. എന്നാൽ കുറേ കഴി
ത്തു് ഈ നിഘണ്ടുവും അതിൻെറ പ്രവത്തനവും
ാവേഷണപഠനത്തിനു വിഷയമാകുമല്ലോ. അ
പ്പോൾ ഈ വസ്തുത സുപ്രധാനമാണ്. ഇതു
ാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൻെറ കാര്യമായതു
കൊണ്ടാണ് പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചതു്. ആ വസ്തുത രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. തുടർന്നുള്ള വാല്യങ്ങളിൽ ഈ വീഴ്ച തിരുത്തുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. നിഘണ്ടുവിൻെറ മുഴുവൻ നക്കൽ 1959-ൽ പൂർത്തിയാക്കിയ വസ്തുത ഒന്നാം വാല്യത്തിൻെറ അവതാരികയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. കലാശാലാപഠനം സംശയാതീതമായി സത്യസന്ധമായിരിക്കണമെന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

23 സാധാരണലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു പുറമെ രണ്ടു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങൾ

ഇന്നു് ഈ നിഘണ്ടു സാമാന്യമായി ജനസമ്മതി സമാജ്ജിച്ചതു വലിയ ചാരിതാത്ഥ്യകാരണമാണ്. രണ്ടു സംഗതികളാണ് അതിപ്രധാനമായി ഈ നിഘണ്ടു നിമ്മിതികൊണ്ടു, ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു സമ്പൂണ്ണവും, സമഗ്രവുമായ ഒരു നിഘണ്ടു, മലയാളികൾക്കും ഇംഗ്ലീഷറിയാവുന്ന വെളിക്കുള്ളവക്കും ഒരു പോലെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു, ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനും സാഹിത്യചരിത്രത്തിനും പൂണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു. ഇവിടത്തെ സകല ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും ജീവിതരീതികളെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കണം എന്നുള്ള അഭിലാഷങ്ങൾ മാററിവെച്ചിട്ടാണ് ഇതിൻെറ സുപ്രധാനമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സ്മരിക്കുന്നതു്.

(1) മലയാളഭാഷ, ലോകഭാഷകളിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന ഭാഷയല്ല എന്നിരുന്നാലും പിൻതള്ളപ്പെടാവുന്ന ഒരു ഭാഷയല്ല എന്നു സകലരെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷ്യം. ശബ്ദസമ്പത്താകട്ടെ, സാഹിത്യസമ്പത്താകട്ടെ, പ്രയോഗശക്തിയാകട്ടെ. സാഹിത്യസൗന്ദര്യമാകട്ടെ, ലോകത്തെ മിക്ക ഭാഷകൾക്കും ഉള്ളതിൽ കൂടുതൽ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും സിദ്ധമാണ്. ക്രി. വ. 9-ാം ശതകം മുതല്ക്കുള്ള സാഹിത്യപാരമ്പര്യം ആധുനികഭാഷകളുടെ പംക്തിയിൽ അതിനു മാന്യസ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. സാഹിത്യകാര്യങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല, ഭരണകാര്യങ്ങൾക്കും, ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾക്കും സമ്പൂണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഭാഷയാണ് ഇതു എന്നു തെളിയും ഇതില ശബ്ദസമ്പത്തും പ്രയോഗവിഭവവും പരിശോധിച്ചാൽ. ദ്രാവിഡപദങ്ങളും സംസ്കൃതപദങ്ങളും അനേകം വിദേശ ഭാഷകളിൽനിന്നു കിട്ടിയ പദങ്ങളും ആധുനികശാസ്ത്രസാങ്കേതികപദങ്ങളും ചേൻതാണ് മലയാളത്തിൻെറ ശബ്ദസമ്പത്തു്. ഈ ശബ്ദസമ്പത്തുപോലെ ശ്രദ്ധാർഹമാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തും. പഴയകാലത്തെ മഹാന്മാരായ കവികളും ഇക്കാലത്തെ കവികളും ഗദ്യകാരന്മാരും കെട്ടിപ്പൊക്കിയിട്ടുള്ള സാഹിത്യ

സൗധങ്ങളും ലോകാരാധനാവിഷയങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു ക്രമേണ കടന്നുവരുന്നതേ ഉള്ളൂ എങ്കിലും ധീരമായി സമർത്ഥമായി വിജ്ഞാനശാഖയിലും വളർന്നു വരികയാണ് ഭാഷ. ഈ വസ്തുത ചിലർക്ക് അറിയാമെങ്കിലും പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നിഘണ്ടു കൊണ്ട് മലയാളത്തിന്റെ മഹത്തായ സമ്പത്തും ശക്തിയും അനിഷേധ്യമായി സ്ഥാപിക്കാമെന്നാണ് വിശ്വാസം. 'അ' എന്ന ആദ്യക്ഷരത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന 12000-ൽ അധികം വാക്കുകൾക്ക് 1200-ഓളം പേജു വരുന്ന ഒരു വാല്യം ഉള്ളത് ഈ വിഷയത്തിൽ തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിൽ കൂടുതലായ പരിശ്രമം അറിവിൽ പെട്ടിട്ടില്ല. നിഘണ്ടു പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ ഒന്നേകാൽ ലക്ഷത്തിലധികം വാക്കുകളും അത്ഭുതകരമായ സാഹിത്യമാതൃകകളുടെ സാമ്രാജ്യവിസ്തൃതിയും കൺമുമ്പിൽ വരും. ഈ സമ്പത്തുകൾ കൊണ്ടു തൃപ്തി അടയാതെ അനുദിനം വളരുന്ന മലയാളം ഏതു ഭാഷയുടെ പിന്നിൽ പോകണമെന്നു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ അപ്പോൾ പരിഗണിക്കട്ടെ.

(2) രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യം ഒരു മാതൃകാനിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കുക എന്നതാണ്. അതു് ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണ് സാധിക്കേണ്ടതെന്നു മുകളിൽ പലയിടത്തും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഭാഷയുടെ നിഘണ്ടു ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും ആഗമികവും, ശബ്ദസഞ്ചയത്തിൽ സംപൂർണ്ണവും ആയിരിക്കണം എന്നതു് ഒന്നാമത്തെ കാര്യം. ആ നിഘണ്ടു ആ ഭാഷക്കാർക്ക് എന്നപോലെ വെളിക്കുള്ളവർക്കും പ്രയോജനപ്പെടണം എന്നുള്ളതു രണ്ടാമത്തെ കാര്യം. വെളിക്കുള്ള സകല ഭാഷകളെ കൂടി ഒരു നിഘണ്ടുവിലും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രായോഗികമല്ല. വിശ്വപ്രസിദ്ധഭാഷകളിൽ ഒന്നുകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ നിഘണ്ടുവിന്റെ സാർവ്വദേശീയപ്രയോജനം ഏതാണ്ട് പൂർത്തിയാക്കാം. വിശ്വപ്രസിദ്ധ ഭാഷകളിൽ വളരെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്ന ആംഗലഭാഷകൂടി എത്തിരിക്കുകയാണ് ആ ലക്ഷ്യം നേടാൻ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ. മലയാളലിപിമാലപോലും അറിയണമെന്നില്ല ഇതു വായിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്നവർക്ക്. വാക്ക് മലയാളലിപിയിലും സാങ്കേതികറോമൻലിപിയിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അർത്ഥം മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും. ഈ രീതിയിൽ ഏതു ഭാഷയ്ക്കും നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനത്തു മറ്റ് ഏതെങ്കിലും വിശ്വഭാഷ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കാം. അതായത് ഏതു ഭാഷയ്ക്കും അംഗീകരിക്കാവുന്ന ഒരു മാതൃക ആയിട്ടാണ് ഇതു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

24. കേരളസർവ്വകലാശാല സമാരംഭിച്ചു

മിക്കവാറും പണി പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ മഹാസംരംഭം കേരളഭാഷയ്ക്കു സർവ്വകലാശാല നല്കുന്ന ഏററവും മഹത്തായ സംഭാവന ആയിരിക്കും. ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കേക്കോണിൽ കിടക്കുന്ന ചെറിയ കേരളത്തിലെ ഭാഷ ലോകത്തിലെ പരിപുഷ്ടഭാഷകളിൽ ഒന്നാണെന്നു ലോകർ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. കേരളത്തിനും കേരള സംസ്കാരത്തിനും സർവ്വലോകബഹുമാനം ഇതു കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുമെന്നാണ് വിശ്വാസം.

ഈ ഭാഷയിലെ നിഘണ്ടു വിശ്വഭാഷകൾക്ക് ഒരു മാതൃകയാകണം എന്നാണ് സംവിധാനത്തിൽ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള വലിയ ഒരു ലക്ഷ്യം. നമ്മുടെ മഹത്തായ ഭാഷയ്ക്കും അതിലെ മഹത്തായ സാഹിത്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും ഒരു പൂജാപുഷ്പമായി ഞാൻ ഇതിനെ അർപ്പിക്കുന്നു.

Surya Optic Centre

Qualified Ophthalmic Optician

Peevees Buildings, Near District Hospital, Trichur-680 001

അശാസ്ത്രീയമായ കണ്ണടകൾ കണ്ണിന്റെ ഞരമ്പുകളെ തളർത്തുകയും ക്രമേണ അന്ധതയ്ക്ക് ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കണ്ണുകളെ സംരക്ഷിക്കൂ! അവ നിങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കും!

ആധുനിക ഉപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ച് ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ കണ്ണു പരിശോധിച്ച് (Optometrist) വെള്ളെഴുത്ത് (Presbyopia) തിമിരം (Cataract) മുതലായവയ്ക്കു കണ്ണടകൾ നൽകുന്ന തൃശ്ശൂരിലെ ഏകസ്ഥാപനം.

സൂര്യ ഓപ്ടിക് സെന്റർ

(ജില്ലാ ആശുപത്രിക്കു തെക്കുവശമുള്ള റോഡിൽ) പാലയ്ക്കൽ അങ്ങാടി, തൃശൂർ

മഹാദേവികവിത: ഛായാവാദിപരിപാർശ്വത്തിൽ

ഡോ. ആർസു

ആധുനിക ഹിന്ദികാവ്യലോകത്ത് ഒരു നവയുഗത്തിനു നാന്ദി കുറിച്ച ഛായാവാദ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളിൽ അവസാനത്തെ കണ്ണിയാണ് ശ്രീമതി മഹാദേവിവർമ്മ. ആ കാവ്യപ്രസ്ഥാനം സൈദ്ധാന്തികമായി അസ്തമിച്ചെങ്കിലും തന്റെ അന്തരാത്മാവിന്റെ ദീപശിഖയുടെ തേജസ്സുകൊണ്ട് ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു ദീപ്തി പകർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഏകാ പഥികയായ കവയിത്രി എന്നു മഹാദേവി വിശേഷിപ്പിക്കാം. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉറവകൾ ഇന്നു വററിയിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽത്തന്നെയും ചിരനവീനങ്ങളായ അനുഭൂതികളുടേയും ഭാവനകളുടേയും സുരഭിലസൂനങ്ങളാണ് ഛായാവാദികവികൾ ആസ്വാദകമനസ്സിൽ വിതറിയിരുന്നത്. ആധുനികഹിന്ദികവിതയുടെ ആ വൈഭവകാലത്തിന്റെ ശില്പികൾ ജയശങ്കർപ്രസാദ്, സൂര്യകാന്ത്ത്രിപാഠ നിരാല, സുമിത്രാനന്ദൻപന്ത്, മഹാദേവി ർമ്മ എന്നിവരാണ്.

ഛായാവാദം പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ ഹിന്ദി പതിപ്പാണ് എന്നത്രേ ഒരു നിരൂപകനിഗമനം. ഈ നിഗമനത്തോടു ഛായാവാദികവികൾ യോജിക്കുന്നില്ല. റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ ചില സ്ഫുരണങ്ങൾ ഛായാവാദത്തിൽ ഒളിമിന്നുന്നുവെങ്കിലും ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലമാണ് ഇതിന്റെ അടിയൊഴുക്കുകൾ നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രധാനമായും ആത്മനിഷ്ഠങ്ങളായ അനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്ക്കാരമാണ് ഛായാവാദകവിതയുടെ പ്രഥമപ്രവണത. തൊട്ടുമുമ്പുള്ള യുഗത്തിലെ കാവ്യസംസ്കാരം ഈ യുഗത്തിലെ കവികൾക്കു സ്വകീയമായിരുന്നില്ല. കവികളുടെ അച്ചടക്കം സംബന്ധിച്ചു കാവ്യഗുരുവായ മഹാവീർപ്രസാദ് ദ്വിവേദി നിഷ്ക്കർഷിച്ച നിബന്ധനകളുടെ മണൽച്ചിറ ഈ കവികൾ തകർത്തു. സ്ഥൂലവും ഇതിവൃത്താത്മകവുമായ വർണ്ണനകൾ, ഒരു ദുർമ്മേദസ്സുപോലെ കവിതയിൽ ആദർശം തുടിച്ചുനില്ക്കുന്ന പ്രവണത, മാത്രകളും അക്ഷരങ്ങളും ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി വരികൾ രാകിയെടുക്കുന്ന കാവ്യരചനാപ്രക്രിയ-ഇവയെല്ലാം ദ്വിവേദിയുഗത്തിലെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകളായിരുന്നു. ഈ ബന്ധനങ്ങളിൽനിന്നു മോചനം നേടി ആത്മാർത്ഥതയോടെ ആത്മാവിഷ്ക്കാരം നടത്താനുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ അഭിനിവേശം ഛായാവാദികളുടെ സർഗ്ഗചേതനയുടെ കാഞ്ചി വലിച്ചു. സമൂഹത്തിന്റെ പാരവശ്യങ്ങളുടേയും പരാധീനതകളുടേയും പരാമർശങ്ങൾ ഇവരുടെ കവിതകളിൽ നിഴലാട്ടം നടത്തിയപ്പോൾപ്പോലും അവ ആത്മനിഷ്ഠാനുഭൂതികളുടെ മുഗ്ദ്ധമൂശയിൽ വാർത്തെടുത്തതുപോലെയാണ് അനുവാചകർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. 'ഞാൻ' എന്നവർ എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതിന്നു 'ഞങ്ങൾ' എന്നു വിദൂരാർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു ഗ്രഹിക്കാതെ കവിതയിൽനിന്ന് നരവംശശാസ്ത്രത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ച് അതിൽ നിരാശരായി ഈ കവികളുടെ ആത്മനിഷ്ഠതയെക്കുറിച്ചു ചന്ദ്രഹാസമിളക്കിയ സമീക്ഷകർ ഒരു വിധത്തിൽ അപഥസഞ്ചാരം ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്നു വേണം പറയാൻ.

പ്രകൃതിയെ നിർജ്ജീവവസ്തുക്കളുടെ നീരസസങ്കലനമായി വീക്ഷിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല ഛായാവാദികവികൾ. മണ്ണിലെയും വിണ്ണിലെയും സകലവസ്തുക്കളെയും സചേതനങ്ങളായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കവികൾ കവിതയിൽ അവയ്ക്ക് സവിശേഷമായ സ്ഥാനം നല്കി. പ്രകൃതിയിൽനിന്നു പ്രതീകങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഇവരുടെ കാവ്യോപാസന. 'മാനവീകരണം' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ പ്രവണതയെ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരുണ്ട്. 'നമഃ പൃഥിവ്യൈ' എന്നതു നമ്മുടെ പ്രകൃഷ്ടമായ പ്രാചീനമന്ത്രമല്ലേ? 'മാനവീകരണ'ത്തിന്റെ ബീജങ്ങൾ നമ്മുടെ വേദോപനിഷത്തുകളിലെ സർവ്വാത്മവാദസിദ്ധാന്തത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഛായാവാദികവികൾ പ്രകൃതിയുടെ ഉപാസകരാ

യിരുന്നുവെന്നതു ശരിതന്നെ. ഇവരുടെ കവിതകളിൽ മനുഷ്യസ്നേഹം പ്രക്ഷീണവും പ്രകൃതിസ്നേഹം പ്രബലവുമാണ് എന്നൊരു വാദമുഖമുണ്ട്. സൃഷ്ടിയിലുള്ള സകലസചേതനങ്ങളും അചേതനങ്ങളുമായ വസ്തുക്കളേയും സ്നേഹിച്ച ഈ കവികൾ മനുഷ്യരെ മറന്നു എന്നു വിലയിരുത്തുന്നതിൽ സത്യാംശം കുറവാണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കാൻ ഇവർ ബാഹ്യപ്രകൃതിയെ ഭിന്നപ്രകാരങ്ങളിൽ ആശ്രയിച്ചുവെന്നതാണ് കാതലായ വസ്തുത.

ഛായാവാദികവിതയുടെ മുഖശോഭ ദുഃഖവർണ്ണനയിലാണ് പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നത്. മാനവീയമഹാദുഃഖത്തിന്റെ അന്വേഷകരും ആരാധകരുമായിരുന്നു ഈ കവികൾ. പുഞ്ചിരിയുടെ പൂത്തിരിയെക്കാൾ കണ്ണുനീരിന്റെ നീർച്ചോലയാണ് ഛായാവാദികളെ ആകർഷിച്ചത്. ശോകച്ഛവി ഇവരുടെ കവിതകളിൽ പ്രകടമാണെങ്കിലും നിരാശതയുടെ നെല്ലിപ്പടി കാണിച്ചുതരികയായിരുന്നില്ല ഈ കവികളുടെ ലക്ഷ്യം. ഇവരുടെ കൃതികളിൽ ജീവിതകാമനയ്ക്ക് അഗ്രിമസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. നിഷേധത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു വക്കാലത്തു നടത്തിയവരായിരുന്നില്ല ഛായാവാദികവികൾ. ഓരോ കവിതയും ഓരോ മാനസികാനുഭവത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരമായിരിക്കെ ചില കവിതകളിൽ ദുഃഖാധിപത്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഛായാവാദികവിത ആന്തരികജാഗരിതയുടേയും ഉണർവ്വിന്റേയും ഓജസ്സിന്റേയും കവിതയാണെന്ന് ഉദാഹരിക്കാൻ സാധിക്കും. ജീവിതത്തെ ജീവിതമാക്കുന്ന ഭാവം ദുഃഖമാണെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ ദർശനം. ദുഃഖത്തോടുള്ള പ്രസന്നവും പ്രസാദപൂർണ്ണവുമായ വീക്ഷണം ഛായാവാദികവിതയ്ക്ക് അടിയുറപ്പ് നല്കുകയുണ്ടായി.

പ്രതീകങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെയാണ് ഛായാവാദികവികൾ കാവ്യരചനയിൽ നിരതരായിരുന്നത്. ഈ പ്രതീകങ്ങൾ പരമ്പരാഗതരീതിയിലല്ല സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്. വൈവിദ്ധ്യവും നവീനതയും ഈ പ്രതീകങ്ങളെ ആകർഷകങ്ങളാക്കുന്നു. കവിയുടെ ആന്തരബാഹ്യവശങ്ങളെ സമ്പുഷ്ടവും സമാകൃഷ്ടവുമാക്കാൻ ഇവയ്ക്കു കഴിയുന്നു. ഈ കവികൾ മാനവനിയതിയെ ആവിഷ്ക്കരിക്കാനും ദാർശനികാശയങ്ങൾ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യാനുമാണ് പ്രതീകങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നത്. മിക്കപ്പോഴും കൃതികളുടെ ശീർഷകങ്ങൾക്കുപോലും പ്രതീകങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലമുള്ളതായി കാണാം.

മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ ഭക്തിജന്യമായ രഹസ്യവാദത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായൊരു രഹസ്യവാദത്തിന്റെ അവിച്ഛിന്ന ധാര ഛായാവാദികവിതയുടെ കൂടപ്പിറപ്പാണ്. സാധനാമൂലകരഹസ്യവാദം, ജിജ്ഞാസാമൂലകരഹസ്യവാദം എന്നിതിനെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. ആദ്യത്തേതു തികച്ചും ഭക്തിജന്യമാണ്. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ, സൃഷ്ടിയിലെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഗതിവിഗതികളെക്കുറിച്ച് അറിയാനുള്ള വ്യക്തിമനസ്സിന്റെ ഔത്സുക്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ രഹസ്യവാദത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു ആത്മ–പരമാത്മബന്ധമായിരുന്നു. ഛായാവാദികവിതയിൽ ഭക്തന്റെ ആത്മനിവേദനങ്ങളല്ല, കവിയുടെ അനുഭൂതികൾക്കാണ് കേന്ദ്രസ്ഥാനം ലഭിച്ചത്. കേവലം ഈശ്വരീയസങ്കല്പത്തിന്റെ പരിപാർശ്വത്തിലല്ല ഈ രഹസ്യവാദം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ഈ രഹസ്യാനുഭൂതിയിൽ ലൗകികരൂപങ്ങൾക്കും പ്രസക്തിയുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഛായാവാദികവിതയിൽത്തന്നെ ആദ്ധ്യാത്മിക പരിദൃശ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയെന്നും വരാം. ഇവിടെയൊക്കെ കവികളുടെ സമീപനം സദൃശമാണെന്നു പറയാനാവില്ല.

ഛായാവാദികവിതയുടെ ശില്പപക്ഷത്തിന്നു ധാരാളം പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. അഭിധാപക്ഷത്തെക്കാൾ ലക്ഷണാ–വ്യഞ്ജനാപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ പ്രാമുഖ്യം ലഭിക്കുന്നു. കവിതയിൽ പുതിയ അലങ്കാരങ്ങളും ഛന്ദസ്സുകളും പ്രതീകങ്ങളും അവതരിച്ചു. മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു. 'കാമായനി' എന്നൊരു മഹാകാവ്യം മാത്രമേ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ (1916–1936) രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. വികാരതീവ്രതയും ഭാവനാഭാസുരത്വവും കാവ്യകമനീയതയും സമഞ്ജസമായി മേളിക്കുന്ന ഭാവഗാനങ്ങളാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ കാവ്യസാഹിത്യത്തെ സമ്പുഷ്ടമാക്കിയത്.

ഹിന്ദികാവ്യലോകത്തു പുതിയ വെളിച്ചവും വീക്ഷണവും വിചാരബിന്ദുക്കളും കാഴ്ചവെച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളിൽ മഹാദേവിവർമ്മയ്ക്കു സമാദരണീയമായൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ഛായാവാദത്തെക്കുറിച്ച് അവർക്കു മൗലികമായ വീക്ഷണമുണ്ട്. ആ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അവർ അനശ്വരസംഭാവനകൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതേക്കുറിച്ചുള്ള ചില ദിങ്മാത്രസൂചനകൾക്ക് ഇവിടെ പ്രസക്തിയുമുണ്ട്.

'ഛായാവാദ'ത്തിന്റെ അരുണോദയവേളയിൽ ആ പേരു വളരെയധികം കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അനുകരണം, അപഹരണം, ദുരൂഹത, നിഴൽക്ലിഷ്ടത എന്നിവയാണ് ഈ കവിതയുടെ പ്രത്യേകതകൾ എന്നു ചിലർ വിലയിരുത്തി. പരിഹാസരൂപത്തിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു 'ഛായാവാദ'മെന്ന പേർ ലഭിച്ചത്. എന്നാൽ ഛായാവാദികവികൾ ഈ

നാമകരണത്തെ സർവ്വാത്മനാ സ്വാഗതംചെയ്തു. 'പാണ്ടാകാൻ തേച്ചത് വെളുത്തു' എന്നതായി അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. ആഭ, ശോഭ, കാന്തി എന്നെല്ലാം അവർ 'ഛായ'യ്ക്ക് അർത്ഥം കല്പിച്ചു. മഹാദേവിയുടെ പരിചിന്തനം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. ''സൃഷ്ടിയുടെ ബാഹ്യാകാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏറെ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനുഷ്യഹൃദയം ആത്മാവിഷ്ക്കാരത്തിന്നായി വെമ്പൽപൂണ്ടു. മുക്തച്ഛന്ദസ്സിൽ വിരചിതമായ ആ മാനവീയാനുഭൂതികൾക്കു ഛായാവാദമെന്ന പേർ അനുയോജ്യമായിരുന്നു. എനിക്കിന്നുമത് അനുയോജ്യമായി തോന്നുന്നു. തത്ത്വത്തിൽ ഛായാവാദം പ്രകൃതിക്കിടയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ഗീതമാണ്.''

മഹാദേവി കാവ്യരംഗത്തേയ്ക്കു പദാർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ 'ഛായാവാദ'മെന്ന പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ ബാലാരിഷ്ടതകൾ തരണം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാലും ആ രംഗത്തു മഹാദേവിക്ക് ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. ഛായാവാദികവിയായിരിക്കെ എന്തിനെയൊക്കെ പന്ത് പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞുവോ, അവയെയൊക്കെ അദ്ദേഹംതന്നെ പില്ക്കാലത്ത് ഇകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു. ഭാവിക്കു ഛായാവാദത്തിന്റെ പക്കൽ ഒന്നുമില്ലെന്നും അതൊരു രാഗാത്മകസംഗീതം മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'നിരാല'യാകട്ടെ, ആ പേരു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ എല്ലാവിധത്തിലും വിചിത്രനായിരുന്നു. ഛായാവാദത്തിന് അധീനനായിരിക്കെത്തന്നെ അതിന്ന് അതീതനായി നില്ക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞു. പ്രസാദും തന്റെ കാവ്യയാത്രയുടെ ഒടുവിലത്തെ പടവിലെത്തുമ്പോൾ അന്തർമുഖതയിൽനിന്നു തെല്ലൊക്കെ അകലുമായിരുന്നു. കഴിവായാലും കഴിവുകേടായാലും മഹാദേവി ഛായാവാദികവിതയുടെ ചേതനാഭൂമിയിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും വ്യതിചലിക്കുകയുണ്ടായില്ല ആ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള അവരുടെ വിധേയത്വം അത്രമേൽ അഭിന്നമായിരുന്നു.

ഛായാവാദികവിതയുടെ എല്ലാ പ്രവണതകളും പുടപാകം ചെയ്യപ്പെട്ട രീതിയിൽ മഹാദേവിയുടെ കൃതികളിൽ കണ്ടെത്താനാകും. ആത്മാനിഷ്ഠാനുഭൂതികളുടെ സൗരഭ്യം മഹാദേവികവിതയുടെ മഹത്ത്വത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ തന്റെ അന്തരാത്മാവിനെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. സൃഷ്ടിയിലെ സമസ്തവസ്തുക്കളും ജ്വാലകളേന്തി നില്ക്കുന്നതായി അവർ അന്തരാത്മാവിനെ ഇങ്ങനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു—എന്റെ അന്തശ്ചേതനയാകുന്ന ദീപമേ, നീ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുക. പ്രകൃതിയിലെ ഓരോവസ്തുവും ജ്വാലകൾ വഹിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. നഭസ്സിൽ അസംഖ്യം നക്ഷത്രങ്ങൾ എണ്ണയില്ലാതെ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജലനിർഭരമായ സമുദ്രത്തിന്റെയും ഉള്ളം (സമുദ്രത്തിന്റെ അഗാധതയിലുള്ള ബഡവാഗ്നിയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്) എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജലകണങ്ങൾ വഹിച്ചുനില്ക്കുന്ന മേഘങ്ങളും മിന്നൽപ്പിണരുകളാൽ ജ്വലിക്കുന്നു. 'മഹാദേവിയുടെ കാവ്യാനുഭൂതിയുടെ നിർമ്മലനിദർശനമാണിവിടെ കാണുന്നത്.

ജഗത്തിലെ സർവ്വവസ്തുക്കളിലും ജീവിതത്തിന്റെ തുടിപ്പു കാണുകയും അനുഭവിക്കുകയും അത് ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്ത കവയിത്രിയാണ് മഹാദേവി. പ്രകൃതിയിലെ പല വസ്തുക്കളോടും തന്റെ ജീവിതത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈ കവയിത്രി പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ജീവിതം വിരഹത്തിന്റെ താമരയും സന്ധ്യാഗഗനവും വർഷമേഘവും മററുമാണ്. കവയിത്രി പ്രകൃതിയെ തന്റെ സഖിയും സഹചാരിയുമായി കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ താദാത്മ്യത്തിന്നു കൂടുതൽ വശ്യതയുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ മാനവീകരണത്തിൽ ഈ കവയിത്രി നിസ്തുല നിപുണയാണ്. അവരുടെ കന്നിക്കവിത തന്നെ അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതിന്റെ ആരംഭഭാഗത്തു വസന്തഋതുവിലെ നറുംനിലാവുള്ള രാത്രിയെ അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക: വസന്തചന്ദ്രൻ നിശാസുന്ദരിയുടെ കാർകൂന്തൽ (ഇരുട്ട്) അഴിച്ച് നിലാവിൽ കഴുകുകയാണ് പ്രേമത്തിന്റെ പ്രേരണയുമായി വന്ന വസന്തം പൂമൊട്ടുകളോടു മധുവാകുന്ന മദ്യത്തിന്റെ വില പേശുന്നു. അപ്പോഴാണ് വെണ്ണിലാവു പരന്ന വാസന്തരാത്രിയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സംഗീതം പരിശീലിപ്പിക്കാൻ പ്രിയൻ (പരമചൈതന്യം) ഇങ്ങെത്തിയത്. പ്രഥമപ്രണയാനുഭൂതിയുടെ ചിത്താകർഷകചിത്രമാണിവിടെ ലഭിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്മാദത്തെക്കുറിച്ചും ക്ഷണഭംഗുരതയെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം ആലപിക്കുന്ന കവയിത്രി പ്രകൃതിയിൽനിന്നാണ് ആശയാവിഷ്ക്കാരത്തിന്നായി പ്രതീകങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലെ പ്രതീകങ്ങളെ അടർത്തിയെടുത്താൽ മഹാദേവിയുടെ കവിതയ്ക്ക് അംഗഭംഗം സംഭവിക്കും. ഒരു പ്ളാസ്റ്റിക് സർജറിക്കും ആ വൈരൂപ്യം പിന്നെ മാററാനാകില്ല.

ദുഃഖാഭിമുഖ്യം മഹാദേവികവിതയുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. കവയിത്രി ദുഃഖത്തെ ശാപവും ശല്യവുമായി വീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഇവർ ജീവിതത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്രോതസ്സായി ദുഃഖത്തെ പരിഗണിക്കുന്നു. ദുഃഖത്തെ നെഞ്ചിലേററിലാളിക്കുന്ന കവയിത്രി എന്ന നിലയിലാണ് ഹിന്ദികാവ്യരംഗത്ത് മഹാദേവിക്കു സമു

ന്നതമായ അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്നത്. ബുദ്ധ
ദർശനം മഹാദേവിയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കി
ലും ബുദ്ധൻെറ ദുഃഖദർശനത്തിൽനിന്ന് ഈ
ഷദ്ഭിന്നമാണ് മഹാദേവിയുടെ ദുഃഖഭർശനമെ
ന്നു തോന്നുന്നു. ദുഃഖത്തിൽനിന്നു മോചനം
നേടാനായി ബുദ്ധൻ അഷ്ടാംഗമാർഗ്ഗം നിർ
ദ്ദേശിച്ചു. മഹാദേവി ഇങ്ങനെയൊരു മോചന
മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതേയില്ല. അ
വരുടെ ഒരു വിശ്രുതകാവ്യഭാഗം ഏതാണ്ടിങ്ങ
നെ പരിഭാഷപ്പെടുത്താം:

''വാടുവാനായ് വിരിയുന്നു പൂക്കൾ
മായുവാനായുദിക്കുന്നു ചന്ദ്രൻ
ശൂന്യമാകുവാൻ നിറയുന്നു മേഘം
ദീപ്തമാകുന്നു ദീപം പൊലിവാൻ
അസ്ഥിരമാം ലഘുജീവിതമേ,
ആർക്കുണ്ടിവിടെയനന്തതാരുണ്യം?''

കരുണ, വേദന, വിരഹം എന്നീ ഭാവങ്ങളു
ടെ അതുല്യഗായികയാണ് മഹാദേവി. വേദനാ
സാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിനിയുടെ കീർ
ത്തി കിരീടം അവർക്ക് ഏത്വിധത്തിലും അർ
ഹതപ്പെട്ടതാണ്. ദുഃഖവർണ്ണനയിൽ മഹാദേവി
യെ ഫ്രഞ്ച്കവയിത്രിയായ ഹിപ്പിയസുമായി
ശ്രീ. കുമാർ വിമൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.
ആ താരതമ്യത്തിൻെറ സാംഗത്യം ഇനിയും തെ
ളിയിക്കപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ഛായാവാദികവിതയുടെ ഒരവിച്ഛിന്ന
ഭാഗമാണ് രഹസ്യവാദം. മഹാദേവിയുടെ ക
വിത ആ രംഗത്തും പ്രശംസനീയമായ രീതി
യിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നു. വിരഹിണിയായ ഒരു
നായിക എൻെറ മനസ്സിലിരുന്നുകൊണ്ട് എ
ന്നെക്കൊണ്ടു ഗീതങ്ങൾ രചിപ്പിക്കുകയാണെ
ന്നു സ്വന്തം സർഗ്ഗസപര്യയെക്കുറിച്ചു ടാഗോർ
അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. മഹാദേവിയാക
ട്ടെ സ്വയം വിരഹിണിയായ ഒരു നായികയാണ്.
കണ്ണുനീരിൻെറ ആർദ്രതയേററതാണ് അവരുടെ ക
വനതല്ലജങ്ങൾ. സാങ്കല്പികപ്രിയതമൻെറ മുമ്പിൽ
അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതാണ് മഹാദേവിയുടെ
ഭാവഗീതങ്ങൾ. ഈ ആദ്ധ്യാത്മികപ്രണയഗീ
തങ്ങൾ രഹസ്യവാദികവിതയുടെ അക്ഷയസമ്പ
ത്താണ്. മായാദർപ്പണം തകർന്നപ്പോൾ ആരാ
ധകനും ആരാധ്യദേവനും തമ്മിലുള്ള ദ്വൈത
ഭാവം ഇല്ലാതായി, ഇരുവരുടേയും ചേതന ഏ
കീഭവിച്ചു എന്നവർ ഒരു കവിതയിൽ ചിത്രീ
കരിച്ചു. എന്തു പൂജ, എന്തർച്ചന? എൻെറ ഈ
അനശ്വരമായ ശരീരം അനന്ത തേജസ്സിൻെറ
ക്ഷേത്രമാണ്. എൻെറ ഓരോ ശ്വാസവും പ്രി
തമനു സ്വാഗതമരുളുന്നു. അവിടുത്തെ പാ
ങ്ങൾ കഴുകുവാനായി ഈ കണ്ണുകളിൽ അശ്ര
ഒഴുകുന്നു'എന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന കവിതയിലു
രഹസ്യവാദത്തിൻെറ സ്വരം പ്രബലമാണ്.

മഹാദേവികവിതയുടെ ശില്പപക്ഷ
അകൃത്രിമസുന്ദരമാണ്. അവർക്കു കവി
ഹൃദയത്തിൻെറ അനുഭൂതിയാണ്. മനസ്സിലെ
എല്ലാ മിനുക്കുപണികൾക്കും ശേഷമാണ് അ
വരുടെ കവിത കടലാസ്സിലാകുന്നത്. കടല
സ്സിൽ വാർന്നുവീണുകഴിഞ്ഞാൽ ഈ കവയ
ത്രി മിനുക്കുപണികൾക്ക് ഒരുമ്പെടാറില്ല
ചിത്രകലയും സംഗീതകലയും കാവ്യകലയു
അവിടെ ഒത്തുചേരുന്നു. 'യാമ'യിലെയും 'ദ
പശിഖ'യിലേയും എല്ലാ കവിതകളേയും വ
ർണ്ണചിത്രങ്ങൾ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നു. അ
രുടെ കവിതകളിൽ ദീപം അന്തരാത്മാവിനെ
യും മധു ആനന്ദത്തേയും വീണക്കമ്പി ഹൃദ
ത്തേയും സാഗരം ഭൗതികലോകത്തേയും നൗ
ജീവിതത്തേയും തമസ്സ് അജ്ഞാനത്തേയ
പ്രകാശം ജ്ഞാനത്തേയും പ്രതിനിധാനം ചെ
യ്യുന്നു. ചില പ്രതീകങ്ങൾ അതീവ സൂക
ഷ്മങ്ങളും അമൂർത്തങ്ങളുമാണ്. അവരുടെ
അലങ്കാര പ്രയോഗം വിശിഷ്ടമാണ്. ഉന്മ
ഷപൂർണ്ണമായ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ കാണ
മ്പോൾ ഇത് പ്രിയതമൻെറ ആഗമനത്തിൻെ
ശുഭസൂചനകളാണോ എന്ന് സഖിയോട് ചേ
ദിച്ചുപോകുന്ന കാവ്യഭാഗം അതീവ ഹൃദ്യമ
ണ്. ആ ആശയത്തെ ഇങ്ങനെ വ്യഞ്ജിപ്പ
ക്കാം: അതാ താരകളാകുന്ന അപ്സരസ്സുക
പതുക്കെ നൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടു വരവായി
അവരുടെ നൂപുരങ്ങളാകുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളിക
ചിതറിപ്പോകുന്നു. മലയാനിലൻ സുഗന്ധ
വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഹിമബിന്ദുക്കളുടെ മുകളില
ടെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. വിസ്മയചകിതനായ
ഴിയാത്രക്കാരനെപ്പോലെ നിമിഷങ്ങൾ വേഗ
അല്പം നിയന്ത്രിച്ചു സഞ്ചാരം തുടരുന്നു.

ജീവിതത്തിൻെറ ശാശ്വതഭാവമായ ദുഃഖത്ത
നാനാരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കാൻ മഹാ
വിക്ക് കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ജീവിതത്തിൻെ
അനേകഭാവങ്ങളെ അനേക വിധങ്ങളിൽ അവ
രിപ്പിച്ചവരിൽ മഹാദേവി പിൻനിരയിലാ
രിക്കും. ഛായാവാദികവിതയ്ക്ക് അർത്
വും ആയുസ്സും നല്കിയ കവയിത്രി എന്ന
ലയിൽ മഹാദേവി എക്കാലവും സാദരം സ
രിക്കപ്പെടും.

എം.എൻ.പാലൂരിന്റെ 'കലികാലം'

ഡോ. എം. ലീലാവതി

''ആര്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ കടുത്ത പിൻവിളിയാൽ'' ആകൃഷ്ടരായി ''പകലേ വെട്ടിയ നീളം മുഴുവനും ഒരു വലിയാൽ പുറകോട്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന'' എന്നു പാലൂർ, കക്കാട്, വിഷ്ണു മുതലായ ''ബ്രാഹ്മണകവി''കൾക്കെതിരെ കുറ്റപത്രം തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാഭാരതകഥകളോടു പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നവയാണ് പാലൂരിന്റെ 'കലികാല'ത്തിലെ ഏതാണ്ടെല്ലാ കവിതകളും. ഇവയെപ്പോലുള്ള കൃതികൾക്കെതിരെയാണ് കുറ്റപത്രം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതും. ഇതിലെന്തെങ്കിലും പൊരുളുണ്ടോ? അന്വേഷിക്കാതിരുന്നുകൂടാ.

സർവ്വനാശാവബോധത്തിലും തിരസ്കാരവ്യഗ്രതയിലും ക്ലൈബ്യത്തിലും മൃത്യുവാഞ്ഛയിലും മുഴുകിക്കിടന്നിരുന്ന ആധുനികതയുടെ ഘട്ടത്തിൽ അതു കവികളുടെ അന്തഃസത്യമായിരുന്നു. കാമ്യമായിരുന്നുവോ എന്ന കാര്യം വേറെ. ആ അന്തഃസത്യത്തിന്റെ സ്പന്ദനം പൂർണ്ണതാതൃഷ്ണയായിരുന്നുവെന്നു മറന്നുകൂടാ. അതിനോടു കലാപം ചെയ്തു മോചനം നേടുന്നതിനു ചിലർ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ജ്വലിപ്പിക്കാവുന്ന അഗ്നികുണ്ഡങ്ങളെ തേടി. മറ്റു ചിലർ തേജോഗോളങ്ങളിലേക്കുറ്റുനോക്കി. അഗ്നിയുടെ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചാലും സവിതാവിന്റെ പദാവലി ഉപയോഗിച്ചാലും ബോധമണ്ഡലത്തിൽ വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിക്കലാണ് കവിവചസ്സുകളുടെ കൃത്യം. ബോധനവീകരണമാണതിന്റെ കാണാവുന്ന ഫലം. വാക്കു വാളാണെന്നും തോക്കാണെന്നുമൊക്കെ പറയുന്നതു് ഈ ആലങ്കാരികമായ ലാക്ഷണികാർത്ഥത്തിലാണ്. മാർക്സിസ്റ്റ്ലെനിനിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തെപ്പറ്റി വാച്യമായി പാടാത്തവരൊക്കെ പിന്തിരിപ്പന്മാരാണെന്ന് അതു ചെയ്യുന്നവർ മാത്രം പ്രഖ്യാപിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല. മുമ്പറഞ്ഞ കവികൾ ആർഷദർശനങ്ങളിലേയ്ക്കു പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. ഭൂതത്തിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ വർത്തമാനത്തിന്റെയും ഭാവിയുടേയും തല പോവും എന്ന ശങ്ക അവർക്കില്ല. ആർഷദർശനം കാവിചുറ്റിയ (അല്ലെങ്കിൽ മരവുരിയാകട്ടെ) അകർമണ്യതയാണെന്ന ധാരണയും അവർക്കില്ല. മഹാഭാരതത്തിലും രാമായണത്തിലും വേദഗീതങ്ങളിൽപോലും ഭൗതിക ജീവിതം തന്നെയാണ് ഗേയവിഷയങ്ങൾ. ആധുനികമനുഷ്യന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പലതും സാമാന്യാകാരത്തിൽ അക്കാലത്തെ മനുഷ്യരും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ യുദ്ധങ്ങളും അവയുടെ പരിണതഫലങ്ങളും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ജീവിതകാമനകളും ഇന്നും പ്രസക്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പഴയ പാഠങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതും ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടവയുമാണെന്ന് ഈ കവികൾ കരുതുന്നുണ്ടാവാം. നമ്മുടെ കവികളെ ഋഷികളോടു തുലനം ചെയ്യുന്നതിൽ വല്ലാത്തൊരു അത്യുക്തി ദർശിക്കുന്നവരുണ്ട്. അതു ഋഷികളെപ്പറ്റിയും നമ്മുടേതുപോലുള്ളൊരു കാലഘട്ടത്തിലെ കവികളെപ്പറ്റിയും ഒരേപോലെ വികല ധാരണകളുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഈ ദൃശ്യാദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിലെ സമസ്ത വസ്തുക്കളേയും—പൂഴിത്തരിയും പുൽക്കൊടിയുംമുതൽ താരാപഥങ്ങൾവരെ എന്തിനെയും—കാവ്യവിഷയമാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണ് ഋഷികൾ. ആ പ്രക്രിയ, അവയ്ക്ക് അന്നത്തെ മാനവജീവിതരീതികളോടുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചായിരുന്നെന്നു മാത്രം. ഇന്നു ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ചു കവിതയുടെ രൂപഭാവങ്ങൾക്കും മാറ്റങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും സമാനമായ ഒരന്തർധാരയുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നുള്ള ഉറവകൾ സദൃശങ്ങളായിരിക്കും. വിഷയത്തെ 'ദേവത'യെന്നും കവിതയെ 'മന്ത്ര'മെന്നും കവിയെ 'ഋഷി'യെന്നും അവർ വിളിച്ചു. എന്തിനെപ്പറ്റിയായാലും പുതിയൊരു വെളിച്ചം കാട്ടിത്തരുംമട്ടിൽ പാടുന്ന കവിയെയാണ് 'വിദഥ'മെന്ന സദസ്സിൽ 'ഋഷി'യായി അംഗീകരിച്ചതു്. ഋഷി എന്ന പദത്തിനുതന്നെ രശ്മി എന്ന അർത്ഥമുണ്ടല്ലോ. അന്നത്തെ ഋഷികൾക്ക് ആസ്തിക്യം ഒരു നിയതസ്വഭാവമായിരുന്നെങ്കിൽ അന്നു ജീവിതം ഭയസങ്കുലവും അജ്ഞാതശക്ത്യവബോധസാന്ദ്രവുമായിരുന്നുവെന്നർത്ഥം. ഭയാകുലതയ്ക്കു് ഇന്നും കുറവൊന്നുമില്ല മനനശീലനായ ഏതൊരുവനേയും ഭയത്തിലാഴ്ത്തുന്ന ശക്തികൾ ചുറ്റും ചുടലനൃത്തം ചെയ്യുന്നു. ഭയകാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വ്യക്തമായി അറിയാമെന്നുവെച്ചു വിനാശാവബോധത്തിനോ ഭയാകുലതയ്ക്കോ ഇളവുണ്ടാകുന്നില്ല. ശാസ്ത്രവികാസം പഴയ അജ്ഞതാജന്യ

മായ ഭയങ്ങളം നീക്കി. പക്ഷേ പുതിയ ജ്ഞാനജന്യമായ തീവ്രതരഭയങ്ങളം നല്കി. അതുകൊണ്ട് ഈ നൂററാണ്ടിൻെറ ''ധമ്മസങ്കടങ്ങളം പേറുന്ന'' കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ താനുമുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോഴും, ''ഭൂഗോളത്തിലെ ഓരോരുത്തർക്കും എൺപതു ടൺവീതം വെടിമരുന്നു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ലോകശക്തികളെപ്പററി''യും ''തലയ്ക്കു മുകളിൽ തൂങ്ങി നില്ക്കുന്ന ന്യൂക്ലിയർ വാറിനെപ്പററിയും'' ഉള്ള ഭയങ്ങളാൽ താൻ ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോഴും, പാലൂരിൽ ഉണരുന്നതു് ഇക്കാലത്തേയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ദൂഷിതത്വം തന്നെയാണ്. ''സർവ്വനാശത്തിൽനിന്നു് ഒരു മണിക്കൂർ മാത്രം അകലെയാണു് നാം നില്ക്കുന്നതെന്നു്'' മുൽക്കു് രാജു് ആനന്ദ് കേരളത്തിൻെറ മണ്ണിൽനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞപ്പോഴും സ്ഫുരിച്ചതും ഈ ദൂഷിതത്വമാകുന്നു. കാലഘട്ടത്തിൻെറ ഈദൃശമായ ഒരായിരം അഭിശപ്തതകളം കാണാനും കാട്ടിത്തരാനും സ്വചേതനയെ പാകപ്പെടുത്തുന്ന ഓരോ കവിയും ഏതെങ്കിലും ചില ഊർജ്ജഖനിയിൽനിന്നുതന്നെയായിരിക്കും ഇന്ധനം ശേഖരിക്കുന്നതു്. ഭാരതീയ സമൂഹാബോധമനസ്സിൻെറ ഊർജ്ജഖനി തേടിപ്പോകാൻ ഒരു ഭാരതീയ കവി തുനിഞ്ഞാൽ ഇവിടത്തെ മിത്തും റിച്വലും പ്രാക്തനസ്മൃതിരൂപങ്ങളും തനിക്കുതകുന്ന ഊർജ്ജസ്രോതസ്സുകളായി കണ്ടെത്താൽ, അതു പിൻവിളിക്കു കീഴടങ്ങലാണെന്നും യേററ്സിയൻ മഹാമനസ്സിൻെറ ഊർജ്ജഖനികളിലേയ്ക്കു കുഴിച്ചുപോയാൽ അതു പുരോഗമനമാവുമെന്നും മററും വിധിക്കുന്നതിന്നു് ഇഷ്ടം മാത്രമാണടിസ്ഥാനം. ഭൂതകാലത്തിൻെറ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ ശവത്തെ ഉള്ളിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്തു സംസ്കരിക്കണമെന്നു് ഉണർത്തുന്ന ''സംക്രമണം'' (ആററൂർ രവിവർമ്മ) കരുത്തുററ കവിതയാണ്. അതിന്നു് ഒരു ആഭിചാരകർമ്മത്തിൻെറ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ 'ഇഫക്ട്' ഉണ്ടു്. ഒരു ബാധയൊഴിപ്പിക്കൽതന്നെ. പക്ഷേ, ഭൂതകാലം ''ബാധ''യായിത്തീരുന്നിടത്തു് ഒഴിപ്പിക്കൽ വേണമെന്നേ അതു തെളിയിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭൂതകാലം ബാധയായിത്തീരുന്നതിന്നുപകരം ഊർജ്ജഖനിയായിത്തീരുന്നിടത്തു ബാധ ഒഴിപ്പിക്കലല്ല, ഭജനമാണു് മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി ഫലവത്താവുക. പാലൂരിൻെറ 'അന്ത്യയാത്ര'യെന്ന കവിത നോക്കുക. അതിലെ മാധവൻ ''കൂടെപ്പിറപ്പുകളെ കൊന്ന ക്രൗര്യ''ത്തെ കൊല്ലാനായിപ്പിറന്നവനാണ്. ചവിട്ടിയ കാലുകളെ നക്കുവാൻ പിറന്നവനല്ല. തനിക്കു മേയ്ക്കുവാനുള്ള ഗോക്കളെ വേണ്ടുംപോലെ നോക്കുന്നവനാണ്. അതിന്നനുവദിക്കാതെ മുഷ്ക്കു കാട്ടുന്നവക്കു ശക്തി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നവനാണ്. എങ്കിലും യുദ്ധക്കൊതിയനല്ല. ''നമുക്കു കൂട്ടുകാരാകാം; നന്മവാരിവിതച്ചിടാം.'' എന്നു് ആക്രമികളോടു് സാമമോതുന്നവനാണ്. ''വേല ചെയ്യുന്നവർക്കാട്ടേ കൂലി''യെന്നു വാദിക്കുന്ന തൊഴിലാളിനേതാവാണ്. പക്ഷേ ശ[…]
ക്കരം ശക്തിയുടെ ദേവഭാഷ ഉരിയാടിയാൽ[…]
''ശക്തിയെ ശ്ശക്തികൊണ്ടേ ഞാനെതിക്കും ദേ[…]
ഭാഷയിൽ'' എന്നു തിരിച്ചടിക്കുന്നവനാണ് ഒ[…]
പെൺകുട്ടിയുടെ പ്രേമത്തിനുമുമ്പിൽ ''കഷ്ടാ[…]
കഷ്ടത്തിൽത്തന്നെയായിപ്പോയവനാ''ണീ ക[…]
ത്തൻ. മുഷ്കരസംഘം ധർമ്മത്തെ വസ്ത്രാക്ഷേപ[…]
ചെയ്യുപ്പോഴും. ''അധർമ്മം ധർമ്മമാക്കുന്നു വ്യാഖ്യ[…]
നിക്കുന്ന പണ്ഡിതർ'' എന്നു് മനീഷിവർഗ്ഗത്തെ[…]
വിമർശിക്കുന്ന മാധവനെയാണ് ഭൂതകാലത്തിൻെ[…]
ഊർജ്ജഖനി കുഴിച്ചു് പാലൂർ കണ്ടെടുക്കുന്നതു്. അ[…]
ധർമ്മത്തിൽ മുഴുകുന്ന അധീശത്വത്തിന്നു് മൗന[…]
ണ്ടുകൊപിന്തുണ നല്കുന്ന മനീഷിവർഗ്ഗത്തെ വിമ[…]
ശിക്കാൻ മാധവനെ സജ്ജനാക്കുന്ന പാലൂരിന്നു[…]
ഭൂതകഥഭേൽകഥയെ തിരുത്താനുള്ള കരുവായ[…]
ത്തീരുന്നതു കാണാതിരുന്നുകൂടാ. പിൻവിളികേ[…]
പിൻമടങ്ങുന്നവനാണെങ്കിൽ ''ഭീഷ്മർ!'' എന്നു
കേൾക്കുമ്പോഴേയ്ക്കു് പാണിയുഗം താമരമൊട്ടു[…]
വുമായിരുന്നു. അധർമ്മത്തെ മൗനംകൊണ്ടു പിന്തു[…]
ണച്ച ഭീരു എന്നു പറയാൻ ചങ്കൂററം കിട്ടില്ലായി[…]
രുന്നു. അധർമ്മം കണ്ടുംകൊണ്ടു മിണ്ടാതിരിക്കുന്ന[…]
ഭേൽകാല മനീഷിവർഗ്ഗം, ധാർമ്മികൻേറതായ പ്ര[…]
തിച്ഛായയിൽ ഭീരുത്വം തിരിച്ചറിയപ്പെടാതി[…]
രിക്കുമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്ന ആ ആചാര്യവർഗ്ഗ[…]
ത്തിൻെറ പിന്തുടർച്ചക്കാരാണെന്നു് വ്യഞ്ജിപ്പിക്ക[…]
കയുമില്ലായിരുന്നു. കവിതയുടെ സമാപ്തിയിൽ[…]
ധർമ്മഭീരുവിനെ, ''എനിക്കു ഭയമോ?'' എന്നു[…]
ചോദിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഉണർത്തി കു[…]
ക്കൊലയെന്ന ധർമ്മമനുഷ്ഠിക്കാൻ ശക്തനാക്കി[…]
മാധവൻ ചക്രധാരിയായി നില്ക്കുന്നു. ഈ ക[…]
യാണ് നമുക്കു ''മോക്ഷോപായ''മായി പാലൂ[…]
ഭൂതകാലഖനിയിൽനിന്നു് കുഴിച്ചെടുത്തു തര[…]
ന്നതു്. [ഇതൊന്നു മാത്രമാണല്ലോ മോക്ഷോപായ[…]
നരക്കിനി] ബുദ്ധൻെറ ആദിപ്രതീകത്തെ മോ[…]
ചനോപായമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ.
പിന്തിരിപ്പനാവില്ല [ബോധവതി] ദൃഷ്ടഹിം[…]
സ്കുള്ള അവതാരത്തെ മോക്ഷോപായമായി ഉപയോ[…]
ഗിക്കുന്നതു്. ഏതു കരു ഉപയോഗിക്കുന്നു എ[…]
തല്ല, വിഷയം മനുഷ്യനെ മുന്നോട്ടുതന്നെ നയ[…]
ക്കാനുദ്ദിഷ്ടമായിരിക്കണമെന്നതു മാത്രവുമല്ല[…]
കവിത കവിതയായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നുണ്ടോ എ[…]
ന്നുകൂടി നോക്കിയിട്ടുവേണമല്ലോ ഒരു കവിവര്യ[…]
ത്തിൻെറ സമഗ്രഫലവത്വം നിർണ്ണയിക്കാൻ. ഇ[…]
മുന്നു യക്ഷ പ്രശ്നത്തിലും ''വാക്കുകളിലർത്ഥഭാര[…]
സദാ വരുംപടി'' ഉത്തരം നല്കാൻ പാലൂരിന്ന
വരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു് 'കവിത' (കേരളകവി
താഗ്രന്ഥവരി) എന്ന സമാഹാരം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിഹാസപുരാണഖനികളിലേയ്ക്കുദ്ദേഹം കുഴിച്ചുപോകുന്നതു് സ്വന്തം കാലഘട്ടത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ഊർജ്ജം സംഭരിക്കാനാണെന്നും വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്. 'കവിത' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ

മാധവൻ (അന്ത്യയാത്ര) കലികാലത്തിൽ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് തട്ടിപ്പറിക്കാരായ ധാർത്തരാഷ്ട്രന്മാർക്ക് ''ചാക്കടുത്തു'' എന്ന സന്ദേശം നല്കാനാണല്ലോ.

പാലൂർ 'കലികാലം' എന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു് ഭേൽകാലത്തെയാണ്. അതിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കാനും പരമനാശത്തെപ്പററി ആഴ്മായ ശൈലിയിൽ അതായതു കവികൾക്കുമാത്രം കഴിയുന്ന രീതിയിൽ, പ്രവചിക്കാനും അതിന്നെതിരായി ഊർദ്ധ്വബാഹുവായി നിലവിളിക്കാനും എന്നിട്ടും പൂർണ്ണമായി വരണ്ടുപോകാത്ത ശുഭാപ്തിബോധത്തോടെ ഒററമൂലികകൾ നിർദ്ദേശിക്കാനും വേണ്ടി അദ്ദേഹം പഴയ നൈമിശാരണ്യത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു ഇതു് ഒളിച്ചോട്ടമല്ല. മഹാഭാരതത്തിൽനിന്നു് ചില വിശേഷരംഗങ്ങളെ ചികഞ്ഞെടുത്തതിന്നു പ്രേരണയായ ലക്ഷ്യമെന്തെന്നു് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു് ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ''കലിമലനാശന''ത്തിന്നുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഭാഗവതം ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നുവെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുന്നവരേ, ''പിൻവിളി''കേട്ടു മടങ്ങി അകർമ്മണ്യതയിൽ മൂടിപ്പുതച്ചിരിക്കുന്ന കാവ്യപുരുഷനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ കാണു. എത്രായിരം കഥകളുണ്ടു് മഹാഭാരതത്തിൽ! എത്രയെത്ര നാടകീയ മുഹൂർത്തങ്ങൾ! അവയിൽനിന്നു് ചില ''മമ്മി''കളെ തേടിപ്പിടിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു തന്റെ ഭാവനയുടെ കനകാഭരണസ്പർശമേല്പിച്ചു് ഉയിർക്കൊള്ളിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടു്? ആ ആത്മാക്കൾ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ അലയുന്നുണ്ടെന്നു് കാണുന്നതുകൊണ്ടു്. നേരമ്പോക്കിന്നായി അല്പസ്വല്പം പഴങ്കഥകൾ പാടാമെന്നു തോന്നിയിട്ടല്ല.

ചുററുപാടും ധാർത്തരാഷ്ട്രവർഗ്ഗം അധർമ്മത്തിലും തട്ടിപ്പറിയിലും ലോഭത്തിലും മദിക്കുമ്പോൾ,

> ''ധർമ്മത്തെയാദരിക്കാത്തോർ ധർമ്മഭ്രംശം വരുത്തുവോർ
> അവർക്കു ചാക്കടുത്തെന്നു കരുതീടുക സഞ്ജയ''

എന്ന സന്ദേശം അദ്ദേഹം കൊടുത്തയക്കുന്നു. 'ബംഗാൾ' എന്ന കവിതയിൽ കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിഭ്രാന്തിയെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ധൃതരാഷ്ട്രരെന്ന ഭാരതീയ പ്രതീകത്തെത്തന്നെ ഉപയോഗിച്ചു. അതു പിൻവിളിയല്ലെന്നു് അറിയുന്നവർ ഇതു പിൻവിളിയാണെന്നെങ്ങനെ കരുതുന്നു? ശങ്കരപ്പിള്ള ധൃതരാഷ്ട്രവർഗ്ഗത്തിന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കുന്ന സന്ദേശം യഥാസ്ഥാനം എത്തുമെങ്കിൽ എന്തൊക്കെ പോസ്ററൽമാന്ദ്യം ഉണ്ടായാലും പാലൂർ ധാർത്തരാഷ്ട്രവർഗ്ഗത്തിന്നു് അയക്കുന്ന സന്ദേശവും എത്തുമെന്നു കരുതാം. അതോ ചിലരുടെ കാവ്യസന്ദേശങ്ങൾ മാത്രം വഴിവക്കിലെ കുപ്പത്തൊട്ടികളിലേക്കെറിയപ്പെടുമെന്നു വരുമോ? ''പാണ്ഡവർ ജയിച്ചു കാണാനാശിച്ചു'' എന്നു പറയുന്നതോടൊപ്പം ''ധാർത്തരാഷ്ട്രർ നശിക്കൊലാ'' എന്നും കൂടി പാലൂരിന്റെ മാധവൻ പറയുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം വല്ല പൊട്ടക്കുളത്തിലും എറിഞ്ഞു കളയേണ്ടതാണെന്നു പാണ്ഡവരോടുമാത്രം അനുഭാവമുള്ളവർ നിനയ്ക്കുന്നതു്? ആയിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. 'ശമമാശിപ്പു ഞാൻ'' എന്ന കൃഷ്ണവചസ്സു് അവർക്കു പിടിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും.

> ''ഇരക്കയല്ല കിട്ടാനുള്ളതു് ചോദിക്കയാണവർ
> പടയ്ക്കൊരുങ്ങുകല്ലെങ്കിലിടയ്ക്കില്ലിനിയൊന്നുമേ''

എന്നു ''കട്ടായ''മായിത്തന്നെ കൃഷ്ണൻ പറയുന്നു- മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ''ബുദ്ധിജീവി''കളുടെ മൗനം അധർമ്മത്തിലാണ്ട അധീശവർഗ്ഗത്തിന്നു താങ്ങും തണലുമാവുന്നതിനേയും ഈ കൃഷ്ണകവി വിമർശിക്കുന്നു-'അന്ത്യയാത്ര'യിൽ.

> ദ്രോണ ഭീഷ്മപിതാമഹർ
> മുഖം തിരിച്ചതല്ലാതെ
> മിണ്ടിയില്ലന്നൊരക്ഷരം''

എന്നും 'ദൂതപരിശിഷ്ട'ത്തിൽ

> കാർപ്പണ്യദോഷം കൊണ്ടെല്ലാവരും മിണ്ടാതിരിക്കവേ
> ക്ഷത്താവൊരാളെന്യേയവർക്കാരും ചെന്നില്ലൊരാശ്രയം

എന്നും പറയുന്ന കൃഷ്ണന്റെ ഗീത എന്താണു്? ധർമ്മനീതിയും പതിതജനതയും അപമാനിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മൗനം പൂണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ വീട്ടിൽ താൻ കൈ നനയ്ക്കുകയില്ല, അവർ ''ക്ഷത്താവെ''ന്നു താഴ്ത്തിക്കെട്ടുന്ന ധീരന്റെ കുടിലിൽ വിരുന്നുണ്ണുന്നവനാണു് താൻ എന്നല്ലാതെ? എന്നിട്ടും ശമം പരാജയപ്പെടുമെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടാലേ ദമനത്തിന്നിറങ്ങാവൂ എന്ന കരുതലാണു് പിൻവിളിയായി മുദ്രകുത്തപ്പെടുന്നതു്. ''കാർപണ്യദോഷോപഹത സ്വഭാവഃ'' എന്ന വിശേഷണം ആ മൗനഭ്രഷ്ടിത ധർമ്മപണ്ഡിതക്കെന്നപോലെ ഈ വാചാലക്കും ചേരും.

മഹാഭാരതത്തിലെ ഗൃധ്രഗോമായുസംവാദരംഗം ഏറെ പ്രസിദ്ധമായൊന്നല്ല. എന്തിന്നു പിരമിഡുകൾ താണ്ടി ഇരുട്ടുഗുഹകളിലിറങ്ങി ആ കഥയുടെ മൃതശരീരം അദ്ദേഹം പൊക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നു? ചുററും തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രാണൻ നമ്മുടെ വായുവിൽ അരൂപിയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു് ഉൾക്കണ്ണാലെ കാണുന്നതുകൊണ്ടു്. ''ഉണ്ണിയുടെ ശവം ചുടുകാട്ടിലിട്ടു് അന്തിയാകും മുമ്പെ വീടുപൂകുക'' എന്നു ഗൃധ്രം- ''ഇരുട്ടാകുംവരെ കാത്തിരിക്കുക; ജീവൻ വെച്ചാംലോ'' എന്നു ഗോമായു. കഴുകന്നുമുണ്ടു കുറുക്കന്നുമുണ്ടു കേൾക്കുന്നവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ

ശക്തിയുള്ള യുക്തികളും പ്രത്യയങ്ങളും വാഗ്വൈഭവവും. ബന്ധുജനങ്ങൾ കരണീയമറിയാതെ കുഴങ്ങുന്നു. ഒടുവിൽ രണ്ടുകൂട്ടരേയും അവഗണിച്ചു ചിതകൂട്ടി ദഹിപ്പിക്കാനൊരുങ്ങുന്നു. അപ്പോഴാണ് ആ തത്ത്വജ്ഞാനികളുടെ തനിനിറം കാണുന്നതു്. രണ്ടുകൂട്ടരും ശവത്തെ ആക്രമിക്കുന്നു. സ്വന്തമാക്കുന്നു. ശവപ്പറമ്പിലെ രാജ്യഭാരം പകൽ കഴുകനും രാത്രി കുറുക്കനുമാണ്. മരണത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെക്കുറിച്ചും 'തിരുത്തലി'ന്നതീതമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും തത്ത്വജ്ഞാനം പ്രസംഗിക്കുന്ന കഴുകൻ; സ്നേഹമഹത്ത്വത്തെക്കുറിച്ചും തിരുത്തലിനുള്ള സാധ്യതയെക്കുറിച്ചും ഘോഷിക്കുന്ന കുറുക്കൻ—രണ്ടു കൂട്ടർക്കും അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രേരണാശക്തികൾ ഇരതേടുക എന്ന സ്വാർത്ഥമാണ്. സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ച ജ്ഞാനവും ഉപദേശവും വിതരണം ചെയ്യാൻ, വിളിക്കാതെ എത്തിച്ചേരുന്ന കക്ഷിഭേദികളായ കക്ഷികളേയും വ്യക്തികളേയുമെല്ലാം ഈ കവിതയിൽ നാം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നില്ലേ? മഷിനോട്ടക്കാരൻ നിഗൂഢവസ്തുതകൾ കണ്ടു വിളിച്ചു പറയുംപോലെയാണ് കവിത കള്ളത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സത്യത്തെ കാട്ടിത്തരുന്നതു്. ഋഷിവചസ്സുകൾ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വഞ്ചകർക്കു തങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കാനും വഞ്ചിതരായ ശുദ്ധാത്മാക്കൾക്കു മുന്നിലേയ്ക്കു നോക്കാനും കഴിയുന്നു. ഈ ശവഭോഗത്തിന്നു നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒട്ടും പ്രസക്തിയില്ലേ? ഒരമ്മയ്ക്കു് നഷ്ടപ്പെടുന്ന പൈതലിനെക്കൊണ്ടും ഒരു യുവതിക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഭർത്താവിനെക്കൊണ്ടും ഒരു കുഞ്ഞിന്നു നഷ്ടപ്പെടുന്ന പിതാവിനെക്കൊണ്ടും വോട്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു വന്നാൽ...? മരണത്തെ ഉപകരണമാക്കാൻ മടിക്കാത്ത രാഷ്ട്രീയം ഇവിടെ വളർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ''ഒരു പശുക്കുട്ടിയുടെ മരണം'' എന്ന കവിതയുടെ ധ്വനി ഈ കാലഘട്ടത്തിന്നു പ്രസക്തമാണെങ്കിൽ ഇതെങ്ങനെ അപ്രസക്തമാകും? മരണാനന്തരം നടക്കുന്ന ''സ്വന്തമാക്കലു''കളും പിടിവലികളും കണ്ടു മടുത്ത ഒരു കവി,

''ഞങ്ങടെ ഞങ്ങടെയെന്നു വക്കാണിക്കാൻ
നിങ്ങളുവിടെ വരല്ലേ'' എന്നു തന്റെ

''ശേഷക്രിയ''കളെപ്പററി വിഭാവനം ചെയ്തതോർമ്മവരുന്നില്ലേ? കഴുകൻ കുറുക്കനെ ക്ഷുദ്രനെന്നും കുറുക്കൻ കഴുകനെ മന്ദനെന്നും ശകാരിക്കുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരും സ്വന്തമായ യുക്തികളും വാദങ്ങളും സമർത്ഥമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ അതുശരിയെന്നും ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇതു ശരിയെന്നും ശ്രോതാക്കൾക്കു തോന്നുംവണ്ണം എത്ര വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടെയാണ് അവരതു ചെയ്യുന്നതു്! അപ്പോൾ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടേയും പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും വാദകോലാഹലങ്ങൾ കേട്ടു ചഞ്ചലാത്മാക്കളായി നില്ക്കുന്ന ജനത്തെ നാം ഓർത്തുപോകുന്നു.

കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ മുഴുകിയ മനുഷ്യർ കർമ്മത്തെക്കാൾ വലിയൊരു ജീവിതസത്യമില്ലെന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കാം. പിന്നാൽ ചുരുക്കം ചില സത്യാന്വേഷകർ ജ്ഞാനകാണ്ഡത്താലാകൃഷ്ടരായിപ്പോകുന്നു. മൃത്യുനൃത്യംകൊണ്ട് അസ്ഥിത്വസത്യത്തെ അളക്കുന്ന ''മരണം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു ഇപ്പോഴുണ്ട്. ഇനിയുമുണ്ടാകും. ഇവക്കുമാത്രമെന്തേ?'' എന്നു ചോദിക്കുന്നവരെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇവർ മൃത്യു സത്യാന്വേഷണത്തിനിറങ്ങും. അത്തരക്കാരുടെ കഥ മഹാഭാരതകാലത്തും ഇന്നും ഒരുപോലെ തന്നെ. അതിനാൽ ''ദീർഘയാത്ര''യുടെ പൊരുൾകൊണ്ട് ഭൂതവർത്തമാനങ്ങളെ കവി ബന്ധിക്കുന്നു. ''ആധുനികസാഹിത്യ''ത്തിൽ മരണം ഒരു ഒഴിയാബാധയാണെന്നു വിമർശിക്കുന്നവർക്ക്, ചിന്തിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതെന്നും അങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നു കവിതയിലെ ഋഷിപുത്രൻ ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും. ''അരുതേ ധിക്കാരിയാണീമകനെന്നോർത്തു നോവരുതേ'' എന്നൊരു സന്ദേശവും നല്കും.

കാളിന്ദീഭേദനകഥ ഈ യുഗധർമ്മങ്ങൾക്കുതകുംവിധം 'ജലസേചന'ത്തിൽ വൈലോപ്പിള്ളി പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കെ അതിൽത്തന്നെ പാലുരും പിടികൂടുന്നതെന്തിനു്? കാര്യമുണ്ടു്. ഒരണക്കെട്ടുണ്ടാക്കുമ്പോൾ അതിൽ ചെറിയ രന്ധ്രം പോലും ഉണ്ടാകരുതല്ലോ. മഹാഭാരതത്തിലെ 'കാളിന്ദീഭേദന'ത്തിൽ ഉപമാനങ്ങളുടേയും വിശേഷണങ്ങളുടേയും സ്വഭാവംകൊണ്ട് ഒരു മുഷ്ക്കരൻ ഒരു സാധ്വിയെ ബലാൽക്കാരത്തിന്നിരയാക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രമാണ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്നതു്. 'ജലസേചന'ത്തിൽ വൈലോപ്പിള്ളി വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ചിത്രം വരഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലരാമൻ പാടുപെടുന്ന കർഷകവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷകനും കാളിന്ദി ഭോഗലാലസയിലും പീഡിതരോടുള്ള അവജ്ഞയിലും മദിക്കുന്ന ഉപരിവർഗ്ഗവുമാണ്. അർത്ഥനയും ഉദ്ബോധനവുമെല്ലാം പരാജയപ്പെടുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ബലാൽക്കാരം ധർമ്മാചരണ'മായിത്തീരുന്നുവെന്നു വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയ്ക്കു് അങ്ങനെ ആപദ്ധർമ്മത്തിന്റെ വിപ്ലവമൂല്യം ഉളവാകുന്നു.

പട്ടിണി പാരിനെത്തിന്നവേ നീവെള്ള
പ്പട്ടുകിടയ്ക്കു വിടില്ലയെന്നോ?
നീറിടുമുർവ്വിതൻ ജീവനം കൊണ്ടുപോയ്
നീ വെറുമപ്പിൽ കലക്കുമെന്നോ?

എന്ന ചോദ്യംകൊണ്ടു കവി കാളിന്ദിയെ സ്വാർത്ഥലോലുപത്വത്തിന്റെ ഒരു കവിഞ്ഞൊഴുക്കാക്കി മാററി. ആ കാളിന്ദിയ്ക്കു ധർമ്മാചരണനാട്യ

ങ്ങളില്ല; ധർമ്മമാചരിക്കുന്നുവെന്ന വിശ്വാസ ദാർഢ്യവുമില്ല. നദി സമുദ്രത്തെ പ്രാപിക്കുക എന്നതു നിയതിനിശ്ചിതമായ ധർമ്മമായതുകൊണ്ടാണല്ലോ സംസ്കൃതത്തിൽ നദികൾ സമുദ്രപത്നികളാണെന്ന കവിസങ്കേതം ഉണ്ടായതു്. നിശ്ചിതമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കൊഴുകുക എന്ന നദീധർമ്മത്തിൽ ഇച്ഛയ്ക്കോ വ്യതിയാനത്തിനോ പ്രസക്തിയില്ല എന്നിരിക്കെ അമ്മാതിരി ഒരു സത്തയെ പ്രതീകമാക്കുമ്പോൾ സ്വധർമ്മാചരണം എന്ന ഒരു നീതിമത്കരണത്തിന്റെ പ്രസക്തികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പഴുത് അടയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതാണ് പാലൂർ ''കാളിന്ദീഭേദന''ത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഞാൻ നാരിമാരുടെ പതിവ്രതാധർമ്മമാചരിക്കുന്നു. എന്നെ കാരണം കൂടാതെ ഉപദ്രവിക്കേണ്ടാ'' എന്നാണ് ഈ കാളിന്ദിയുടെ വാദം. പുതിയ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്ന് അധസ്ഥരോടും അവശരോടും നിന്ദയുണ്ട്. അനാസ്ഥയുണ്ട്. അവയെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന ധർമ്മാചരണനാട്യങ്ങളുണ്ട്. ഇവയെ കൂടി കലപ്പയിട്ടു വലിച്ചു തകർക്കണമെന്ന ഒരു ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട് ഈ കവിക്ക് ''നിസ്സാരനല്ലെൻ ഭർത്താവ്'' എന്ന മദമുള്ളതും ശമിപ്പിക്കണം. ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അത്യാചാരങ്ങൾക്കു തുണ നില്ക്കുന്ന ഭർത്താവ് (ഭരണശക്തിയും നിയമശക്തിയും ഒത്തു ചേർന്ന നീതിപാലനസംവിധാനം) ഏതു സാഹസികനേയും അസ്തവീര്യനാക്കും എന്ന കണക്കുകൂട്ടൽ ഈ രാമൻ തകർത്തുകളയുന്നു. ധർമ്മാചരണത്തെയൊന്നും രാമൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ''ഇതേ വഴി ഭർത്തൃസന്നിധി പൂകൂ'' എന്നു മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പ്രജനാരിമാരുടെ ചിത്തം തണുപ്പിക്കുകയെന്ന സാമൂഹികകൃത്യം കാളിന്ദി ഏറ്റെടുക്കണം. എന്താണിതിന്റെ പൊരുൾ? വ്യക്തികളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കു നിയമങ്ങളും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥയും കൂട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ സമ്പത്തു കൂട്ടിവെയ്ക്കാനും പാവങ്ങൾ യാചിക്കുമ്പോൾ ഇല്ലെന്നു പറയാനും നിയമം അനുവദിക്കുന്നു. ''കഞ്ഞിവെള്ളം കുടിക്കാതെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിടയുമ്പോൾ'', ''പെരുത്ത വേതനം തിന്നു വീക്കാൻ'' ചിലരൊരുങ്ങുകയാണെങ്കിൽ നിയമം അവർക്കു സംരക്ഷണം നല്കുന്നു. അയൽപക്കത്തെ പട്ടിണിപ്പാവത്തിന്നു് അത്താഴം കൊടുക്കാത്തതു് അധർമ്മമല്ലേ എന്നു നിയമം ആരോടും ചോദിക്കുന്നില്ല. വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പേരിൽ ഇത്തരം ''സ്വധർമ്മ''ങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ സ്വധർമ്മനിർവ്വഹണം സാമൂഹികനീതിക്ക് എതിരായാൽ അതു തിരുത്തണം എന്ന പുതിയൊരു ധ്വനികൂടി കാളിന്ദീഭേദനത്തിനുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നതിന്നു നിയമസാധുതയും നിയമ സംരക്ഷണവും ഉണ്ടായാലും അവ സാമൂഹികനീതിയെ ലംഘിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തികൾക്കെതിരായ ബലാൽക്കാരം ധർമ്മമാവും എന്ന നവയുഗനീതി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാനാണ് 'ജലസേചന'ത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ രാമനേയും കാളിന്ദിയേയും അവതരിപ്പിച്ചതു്. അനീതിക്കിരയായിത്തീരുന്ന സമൂഹത്തോടുള്ള കടമയെ വ്യക്തിതാത്പര്യങ്ങൾ ഗ്രസിച്ചുകൂടാ, അവയ്ക്ക് എത്രയേറെ ധർമ്മാചരണപരിവേഷമുണ്ടായാലും, എന്ന നിർബ്ബന്ധമുള്ളവരാണ് പാലൂരിന്റെ കൃഷ്ണനും രാമനും. ''അന്ത്യയാത്ര''യിലെ കൃഷ്ണൻ തന്റെ ഓമനയായ പ്രേമത്തെപ്പോലും അമ്പാടിയിൽ വിട്ട് ദുഷ്ടസംഹാരമെന്ന ജന്മകൃത്യം നടത്താനിറങ്ങിയവനാണ്. ആയിരങ്ങളെ വേൾക്കേണ്ടിവരുന്നവൾക്ക് ഒരുത്തിയെ വേട്ട് ഒരിടത്തിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല ''സ്വന്തം കർമ്മം ഭജിച്ച പാവങ്ങളെ'' വെള്ളംകുടിപോലും മുട്ടിക്കത്തക്കവണ്ണം ദ്രോഹിച്ച ശക്രന്റെ ധിക്കാരം അവസാനിപ്പിക്കാൻ രാമൻ കാളിന്ദിയുടെ സഹകരണം തേടുന്നു. അപ്പോൾ കാളിന്ദി രാമന്റെ വർഗ്ഗബോധം ഉണർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കടലിൽ കുടികൊള്ളുന്ന നാരായണനും നീലാംബരനായ രാമനും സ്വവർഗ്ഗീയരാണെന്നും വർഗ്ഗതാത്പര്യം മറന്നു ബലാൽക്കാരത്തിന്നൊരുങ്ങരുതെന്നുമാണ് വാദം. ഉപരിവർഗ്ഗം നേതാക്കളെ കൂട്ടുപിടിച്ചും വിലയ്ക്കെടുത്തും സ്വവർഗ്ഗത്തിൽ വിലയിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രമാണിതു്. എന്നാൽ കൃഷ്ണനും രാമനും ''സ്വന്തം കർമ്മം ഭജിച്ച പാവങ്ങളെ'' വെടിയുന്നവരല്ല. അവർ ധർമ്മത്തിൽ ഉറപ്പും നയിക്കാൻ ബലവുമുണ്ട്. സമൂഹസേവനമെന്ന സത്കർമ്മത്തിന്നു ബലരാമന്റെ പിന്നാലെ പോകുന്നതു പതിവ്രതാധർമ്മാചരണത്തിന്നെതിരല്ല എന്ന പാഠം രാമൻ കാളിന്ദിക്കു പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവതാരികയിൽ സൂചിപ്പിച്ച ഔചിത്യഭംഗം ഈ കവിതയിലില്ല. ഇതു ഭാരതകഥയാണ് എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല കവിതയ്ക്കു വിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. കവിതയുടെ ധ്വനികൾ പിടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുമ്പോൾ അതു ബോധ്യപ്പെടാതെ തരമില്ല.

അമ്മയെ കൊല്ലുക എന്ന കഠിനകൃത്യം ചെയ്യാൻ നിയുക്തനാണ് ചിരകാരി. ''ചിരകാലമായി ഉള്ളിൽ ചീഞ്ഞുനാറുന്ന ഒരുത്തി''യായി ഒരുവളെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം വളർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ ജഡത്തെ പുറത്തെടുത്തു സംസ്കരിക്കയല്ലാതെ പോംവഴിയില്ലല്ലോ. ചിരകാരിയുടെ പിതാവു പത്നിയെക്കുറിച്ചു തീവ്രശങ്കാകുലനായി. മാതൃവധമെന്ന കഠോരകൃത്യം പുത്രനെ ഏല്പിച്ചു സ്ഥലം വിട്ടു. പിതാവിന്റെ നിയോഗത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അനുസരിക്കുകയാണ് പുത്രധർമ്മമെന്ന് അയാൾക്കറിയാം. എന്നാൽ മാതൃമഹത്ത്വത്തിൽ വിശ്വാസം നശിച്ചിട്ടുമില്ല. അങ്ങനെ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽപ്പെട്ടു ചിന്താകുലനായി അയാൾ കാലം പോക്കി. കഠിനകൃത്യം നീട്ടിനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ചിന്തിക്കുംതോറും, കുററം അച്ഛന്നാണ്, അമ്മയ്ക്കല്ല എന്നു തോന്നിത്തു

ടങ്ങി. ഏറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു തെററിദ്ധാരണ നീങ്ങി മടങ്ങിയെത്തിയ അച്ഛൻ കഠിനകരണീയം ഉടനടി നിർവ്വഹിക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിച്ച തീരുമാനത്തിലെത്താനുള്ള മകൻെറ നിഷ്ക്കർഷയും അയാളുടെ ധർമ്മസങ്കടവും തങ്ങൾക്കനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നെന്നു മനസ്സിലാക്കി സന്തോഷിക്കുന്നു. 'മഹാപിതാവ്' എന്ന ആദിപ്രതീകത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന മൂർത്തപൗരുഷസത്ത ചില വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള കക്ഷികൾക്കും മററും കാണാറുണ്ട്. കക്ഷിയുടെ ഏതു കഠോരമായ ആജ്ഞയും അനുസരിക്കാൻ പുത്രസത്തയായ അംഗം കടപ്പെട്ടിരിക്കും. ചോദ്യംചെയ്യാൻ പാടില്ല. മാതൃഭൂചേതനയെ, അവളുടെ സാംസ്കാരികമായ അസ്തിത്വത്തെ നിഷേധിക്കണമെന്നാണാജ്ഞയെങ്കിൽ നിഷേധിച്ചേ പററൂ. അത്തരം കഠിനകൃത്യങ്ങൾക്കു നിയുക്തരാകുന്ന വ്യക്തികൾ അവ ഉടനെ നിർവ്വഹിച്ചെന്നിരുന്നാൽ വഴിയേ അനുശയം വേണ്ടിവന്നേയ്ക്കാം. ചിരകാരിയെപ്പോലെ സ്വന്തം വൈകാരികാനുഭൂതികളേയും വിശ്വാസങ്ങളേയും മുൻനിർത്തി സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിച്ച പിതൃനിഷേധമെന്ന പാപത്തെ വകവെയ്ക്കാതെ സ്നേഹനീതനായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ എല്ലാം ശുഭമായെന്നും വരാം. ഈ ധ്വനിയാണു് കവിതയ്ക്കു സമകാലപ്രസക്തി നല്കുന്നതു്.

അമ്മയെക്കൊല്ലാൻ നിയുക്തനാകുമ്പോൾ സ്നേഹതത്ത്വത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കണം. എന്നാൽ അക്രമത്തിൻേറയും അനീതിയുടേയും തേർവാഴ്ച കണ്ടു് അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരിക്കണമെന്നുപദേശിക്കുന്ന അമ്മയല്ലിതു് എന്നതിനും പ്രമാണം മഹാഭാരതം തന്നെ. പടയ്ക്കു പോകാതെ പേടിച്ചു കിടക്കുന്നവർക്കെല്ലാമായി, എക്കാലത്തേയ്ക്കുമായി വിദുളാവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചുംകൊണ്ടു് പാണ്ഡവമാതാവു നല്കുന്ന ഉപദേശം,

ചവിട്ടേറെറാരു സർപ്പംകണക്കു
ചീറിക്കൊത്തു
ശവമെന്നോണം വേണ്ട നീയിനി
ജീവിക്കേണ്ട

എന്നാണു്. ''നേശേ ബലസ്യേതി ചരേദധർമ്മം'' എന്ന മാർക്കണ്ഡേയവാക്യത്തെ ബലമില്ലാത്തപക്ഷം അധർമ്മം ചെയ്യാം എന്ന നേരെ ചൊവ്വേ അർത്ഥം പറയുകയാണെങ്കിൽ ''അധർമ്മം'' എന്ന പദത്തിനു് ആ സന്ദർഭത്തിലെ അർത്ഥമെന്തായിരിക്കാം? സ്വധർമ്മമല്ലാത്തതു് അധർമ്മം എന്നാവാനേ തരമുള്ളു. വർണ്ണഭേദമനുസരിച്ചാണു് അന്നു ''സ്വധർമ്മം'' നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ക്ഷത്രിയനു രാജ്യഭരണവും ശത്രുസംഹാരവും സ്വധർമ്മമായിരുന്നു. അതുവിട്ടു് ശ്രോത്രിയധർമ്മം കൈക്കൊണ്ടാൽ അതു അധർമ്മമാകും. ക്ഷത്രിയനു ബലം ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ആ അധർമ്മം ആവാം. ഇതിൻെറ ധ്വനി, ഇങ്ങനെ പരധർമ്മമായ അധർമ്മം ആചരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനു ബലമില്ലെന്നാണല്ലോ. ഇതോർത്തുംകൊണ്ടാണു് കുന്തി പറയുന്നതു്,

''പ്രജാരക്ഷണത്തിന്നായെൻെറ വയററിൽ
പിറന്ന ന
നിഷിദ്ധം ധർമ്മം ചരിച്ചീടുവാൻ
പാടില്ലേ
വിശുദ്ധൻചമഞ്ഞുകാണേണ്ടെനിക്കെന്നും
ചൊല്ലൂ'

യുദ്ധവും സംഹാരവും ധർമ്മമാണെന്നുവന്നാൽ പിന്നെ ശങ്കിച്ചു നില്ക്കരുതു് എന്ന ഈ കുന്തി സന്ദേശവും സ്വന്തം കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രസക്തം തന്നെയെന്നു കവി കാണുന്നു. ഭീരുക്കൾക്കു വിശ്രമിക്കാനുള്ള താവളം എന്നായാൽ അഹിംസ അധർമ്മമാവും എന്ന ദർശനം വിപ്ലവദാർശനികന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എങ്ങനെ 'പിൻതിരിപ്പ' നായിത്തീരും?

ഐശ്വര്യം നേടിയ വൈശ്യവർഗ്ഗം മദംകൊണ്ടു തള്ളിത്താഴത്തിട്ടിട്ടും തിരിച്ചടിക്കാനോ, പ്രയത്നിച്ചു സമ്പത്തു നേടി അവനെ തോല്പിക്കാനോ സ്വന്തം കൈകളുപയോഗിക്കാത്തവർക്കു കയ്യുണ്ടായിട്ടെന്തു കാര്യം? എന്നു കുറുക്കൻെറ രൂപത്തിൽ വന്ന ഇന്ദ്രൻ കശ്യപനു കൊടുക്കുന്ന ഉപദേശം ഭാരതത്തിലുള്ളതാണെന്നതുകൊണ്ടു നിത്യമാകുമോ? ''ഭാഗ്യവാന്മാരാണല്ലോ പാണിയുള്ളവർ'' എന്ന സൃഗാലദർശനം മിഥ്യയാകുമോ? കാലിൽ തറച്ച മുള്ളെടുക്കാനും ചൊറിഞ്ഞാൽ മാന്താനും തണുപ്പാററാൻ പുതപ്പു നെയ്യാനും ഉതകുന്ന കരങ്ങൾ ഉള്ള മനുഷ്യൻ ആ ലബ്ധിയുടെ മഹത്ത്വമറിയുന്നില്ലെന്നു് അവയില്ലാത്ത കുറുക്കന്മാർ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരേണ്ട അവസ്ഥയിൽനിന്നു് ഇന്നും മനുഷ്യൻ മോചനം നേടിയിട്ടുണ്ടോ? ഇന്നത്തെ കുറുക്കൻ മനുഷ്യനോടസൂയപ്പെടുമ്പോൾ യന്ത്രങ്ങൾ ചലിപ്പിക്കാനും വിമാനം പറത്താനും ചിത്രം വരയ്ക്കാനും കവിതയെഴുതാനും മാത്രമല്ല, അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഷ്ടിചുരുട്ടിയിടിക്കാനും കരങ്ങളുപയോഗിക്കാമല്ലോ എന്നു പറയുമായിരിക്കാം. പ്രയോഗത്തിൻെറ വൈവിധ്യം എപ്രകാരമിരുന്നാലും ജീവിവർഗ്ഗപരിണാമത്തിൽ അഞ്ചു വിരലുകളോടുകൂടി കയ്യുരുപ്പെട്ടതു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ എപ്രകാരം ഉയർത്തി എന്ന വിജ്ഞാനം സ്വന്തം ഭാഗധേയത്തെ സ്വയം വിരചിക്കാനുള്ള ആത്മവിശ്വാസത്തിനു പോഷകാഹാരമാകാതെ തരമില്ല. ഇതിലൂന്നുന്ന കവിത അകർമ്മണ്യതയിലാണ്ടുപോകയോ മർദ്ദിതത്വത്തിൽ വിലപിച്ചു, വിഷാദത്തിലടിഞ്ഞു തലതല്ലുകയോ ചെയ്യുന്ന വർഗ്ഗത്തെ മയക്കുന്ന മന്ത്രമാകുമോ? അതോ ഉണർത്തുമോ? ഇതൊന്നും യുഗസത്യങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ''ഉഡ്ഡീന''ങ്ങളും ''അവഡീന''ങ്ങളുമല്ല എന്നു നിന്ദിക്കുന്ന വായസങ്ങളോടു

എനിക്കോ ചിറകുവെച്ചന്നു ഞാൻ പഠി
ച്ചൊരാ
പ്പറക്കലല്ലാതെ മറെറാന്നുമേ അറിയില്ല

എന്നു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അരയന്നത്തിന്റെ കൂജനത്തിലുമുണ്ട് ആഷ്മായ ചിരി: 'ഉസ്ലീന'ങ്ങളും ''അവധീന''ങ്ങളുമൊക്കെ പ്രഗല്ഭരുടെ വിദ്യകൾ. തനിക്ക് ഈ പ്രാചീനമായ ''പറക്കല'' അറിയുള്ളൂ. അക്കരെയുടെ മുൻവിളികേട്ടു പറന്നുപോകാൻ ഈ രാജഹംസത്തിന്റെ ചിറകുകൾക്കു കരുത്തുണ്ട്. പിൻവിളികേട്ടു പിന്തിരിയുകയില്ലെന്നു ശാഠ്യമുള്ള കാക്കകൾ നിപതിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹമില്ലതാനും.

നിറഞ്ഞൊരു സദസ്സിൽവെച്ചിവർ പറഞ്ഞു
കൂടാത്തതും
പറഞ്ഞിനി ഞെളിഞ്ഞിടും. അവരൊടപ്രി
യം തോന്നൊലാ

എന്ന് ഒരു ദൂനതയേറ്റാലുരുകും മിഴിയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കയേയുള്ളൂ.

പാലൂരിന്റെ ഭാരതപര്യടനം ദ്വാപരയുഗത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ കാലയന്ത്രത്തിലൂടെയുള്ള ഒരു സഞ്ചാരമല്ല; കലികാലത്തിന്നാവശ്യമുള്ള മൂലികകൾ പറിച്ചെടുക്കാൻ പഴയ നിത്യഹരിതവനങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പഠനയാത്രയാണ്.

കലികാലം — എം. എൻ. പാലൂർ; പൂർണ്ണാ പബ്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1981 വില. 6-00

BEST WISHES

Manuelsons
FASHION JEWELLERY

TRICHUR
Phone: 24660

CALICUT
Phone: 62371

With Best Compliments From

GLOBE PHARMACEUTICALS
Kunnamkulam Road, Punkunnam,
TRICHUR—680 002

"മാൻമാർക്ക്"

കാർഷികോപകരണങ്ങളാണ് ഏററവും ഉറപ്പുള്ളവ.
നിങ്ങൾ കാർഷികോപകരണങ്ങളും മററും വാങ്ങുമ്പോൾ

"മാൻമാർക്ക്"

അടയാളമുള്ളവ തന്നെ പരിശോധിച്ചെടുക്കുക.

നിർമ്മാതാക്കൾ:-

ശ്രീനാരായണ

എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് ഇൻഡസ്ട്രീസ്
(പ്രൈവററ്) ലിമിററഡ്

ഷൊറണൂർ-679122

Gram: Guru. Phone. 39

മനോഹരവസ്ത്രങ്ങൾക്ക്

ഫേഷൻ ഫേബ്രിക്സ്

തൃശൂർ

ബൈബിൾ വിവർത്തനചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അധ്യായം

ജെ. മാത്യൂസ്

പുതിയ മലയാളം ബൈബിളിന്റെ പ്രകാശനത്തിലൂടെ തിരുവനന്തപുരത്തെ സി. ആർ എൽ. സൊസൈററി ബൈബിൾവിവർത്തനമാർഗ്ഗത്തിൽ തികച്ചും നൂതനമായ ഒരു മുന്നേററം സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, വെറും നാലു കൊല്ലക്കാലംകൊണ്ട് അപ്പൊക്രിഫ അടക്കമുള്ള ബൈബിൾ മുഴുവന്റെയും വിവർത്തനം പൂർത്തിയാക്കിയതു്, അഭൂതപൂർവ്വമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു അത്ഭുതകർമ്മം തന്നെ. കാരണം, ആളും പൊരുളും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സി. ആർ. എൽ. സൊസൈററിയേക്കാൾ അനേകം മടങ്ങു പ്രബലതരങ്ങളായ സംഘടനകൾക്കോ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കോ ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ സംപൂർണ്ണ ബൈബിൾവിവർത്തനം സാധ്യമായിട്ടില്ല. അല്പീയസ്സായ കേരളഭാഷയിലേയ്ക്കുള്ള വിവർത്തനം ഹ്രസ്വകാല പ്രയത്നം മാത്രമേ അർഹിക്കുന്നുള്ളു എന്നു വരുമോ? ഇല്ലെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്; കാരണം, നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പരിമിതവിഭവത്വം കൊണ്ടുതന്നെ അതിലേയ്ക്കുള്ള ബൈബിൾ തർജ്ജമ കൂടുതൽ ക്ലേശകരമായിത്തീരുന്നതേയുള്ളു.

ഈ വിഷയത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട ചില വസ്തുതകളുണ്ട്. ഒന്നാമതു്, വിവർത്തനത്തിന്നു് ആധാരമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട മൂലഗ്രന്ഥപാഠത്തെപ്പററി നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർക്കു ക്ലേശിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. അവർ Revised standard version എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമയെ അനുവർത്തിക്കമാത്രമാണു് ചെയ്തതു്. മൂലപാഠനിർണ്ണയനമെന്ന പ്രശ്നം ആർ. എസ്. വി പ്രവർത്തകർ കൈകാര്യം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മാത്രമല്ല, എബ്രായ (Hebrew), ഗ്രീക്കു തുടങ്ങിയ മൂലഭാഷകളിൽനിന്നു നേരിട്ടു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ചു്, ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നുള്ള തർജ്ജമ കേരളീയരായ വിവർത്തകന്മാർക്കു് അനായാസമായിരിക്കുമല്ലോ. എങ്കിലും പുതിയ മലയാളം ബൈബിൾ ഒരു തർജ്ജമയുടെ തർജ്ജമ മാത്രമാണെന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതില്ല. കേരളത്തിലെ പ്രഗല്ഭരായ മൂലഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ, ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നുള്ള തർജ്ജമ, മൂലഗ്രന്ഥവുമായി ഒത്തുനോക്കി വിടവുകൾ നികത്തുവാൻ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഓർഗനൈസിംഗ് എഡിറററായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ച ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ 1976-ൽ യൂറോപ്പിൽ പ്രസംഗപര്യടനം നടത്തവേ, ബൈബിൾ തർജ്ജമയെക്കുറിച്ചു പല സംഘടനകളുമായി ചെയ്ത ചർച്ചകളാണു്, ഈ വിവർത്തനപ്രയത്നനാടകത്തിന്റെ തുടക്കം കുറിച്ചതു്. ഹോളണ്ടിലെ 'ഇൻ ദി റെച്ചെസ്ട്രാററ്' എന്ന ക്രൈസ്തവസംഘടനയിലൂടെ, മലയാളം ബൈബിൾ പ്രകാശനത്തിന്നാവശ്യമായ പണം സംഭാവന ചെയ്യാമെന്ന് ഉദാരമനസ്കനായ ഒരു വ്യക്തി വാഗ്ദാനം ചെയ്തതോടെ, ബൈബിൾ വിവർത്തനമെന്ന ചിരകാലസ്വപ്നം യാഥാർത്ഥ്യസീമയിലെത്തി. കൃതഹസ്തരായ വിവർത്തകന്മാരെയും ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും സമുന്നതശീർഷരായ പരിശോധകന്മാരെയും ബൈബിൾഭാഷകളിൽ പരിനിഷ്ഠിതപാണ്ഡിത്യം നേടിയ വൈദികപ്രമുഖന്മാരെയും രംഗത്തു് അണിനിരത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞതോടെ, ബൈബിൾ വിവർത്തനം സത്വരഗതിയിൽ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുകയായി. ആധുനികദശയിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗധേയവുമായി പ്രഗാഢബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്, പ്രൊഫ. സ്കറിയ സക്കറിയ തുടങ്ങിയ പ്രഗല്ഭമതികളുടെ ആധ്യക്ഷ്യവും പഥപ്രദർശനവും ഈ വിവർത്തനമഹായജ്ഞത്തിന്റെ വിജയത്തിന്നു് അല്പേതരമായ അളവിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ നാലു വർഷക്കാലത്തെ നിസ്തന്ദ്രമായ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി പുതിയ മലയാളം ബൈബിൾ മലയാളികളായ അനുവാചകരുടെ കൈകളിലെത്തി.

ബൈബിളിന്റെ മലയാളവിവർത്തനങ്ങളിൽ പഴക്കംകൊണ്ടും പ്രചാരംകൊണ്ടും മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതു ബൈബിൾ സൊസൈററി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന 'സത്യവേദപുസ്തക'മാണു്. ഇതിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകർ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരായിരുന്നതിനാലും കത്തോലിക്കർ

വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള അപ്പൊക്രൃഫഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ഇതു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് ബൈബിൾ എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിലെ മിക്ക ക്രൈസ്തവസഭകളിലും ഈ തർജ്ജമയ്ക്ക പ്രചുരമായ പ്രചാരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനു കത്തോലിക്സഭാംഗങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, വിവിധ ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി അപ്പോക്രൃഫ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു നവീന വിവർത്തനം ഉണ്ടാവുക ഒരാവശ്യമാണെന്ന ബോധമാണീ മലയാളം ബൈബിളിൻെറ രചനയ്ക്ക പ്രചോദകമായിത്തീന്നതു്. എന്നാൽ, മൂലഗ്രന്ഥത്തോടുള്ള തികഞ്ഞ വിശ്വസ്തത, സാധാരണക്കാരൻെറ ഭാഷയുടെ തലത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന വിവർത്തനം, ആധുനികപാഠഗവേഷണങ്ങളുടെ സത്ഫലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിരൂപണാത്മക (critical) ബൈബിൾപാഠത്തിൻെറ പ്രതിഫലനം എന്നീ നിലകളിൽ സത്യവേദപുസ്തകം ഇന്നും ഉന്നതശീർഷകമായി നില കൊള്ളുന്നു. എങ്കിലും അതിലെ ഭാഷയുടെ പഴക്കം ഏതൽക്കാലത്തു് അതു ചുമക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു വലിയ ഭാരമാണ്. സത്യവേദപുസ്തകതർജ്ജമയ്ക്ക 150 കൊല്ലത്തെ പരിത്രമുണ്ടു്; ഇന്നു് അതിൽ കാണുന്ന ഭാഷാരീതിക്കു് ഏതാണ്ടു് ഒരു നൂററാണ്ടുകാലത്തെ പഴക്കവും. അതിനാൽ, അതിലെ ഭാഷാരീതിയുടെ ആധുനീകീകരണത്തിലൂടെ ഇന്നത്തെ ഉപയോഗത്തിന് ഏററവും പററിയ ഒരു അത്യുൽകൃഷ്ടബൈബിൾ തർജ്ജമയായി അതിനെ മാററിയെടുക്കാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ പലരുണ്ടു്. അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഈ സേവനം ബൈബിൾ സൊസൈററിതന്നെ ഏറെറടുക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ തികച്ചും നൂതനമായ ഒരു തർജ്ജമയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നത്തിലേയ്ക്കാണ് സൊസൈററി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതു്. ബൈബിൾവിവർത്തനത്തെയും അതിനുപയുക്തമായ ഭാഷാശൈലിയെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വ്യക്തമായ ധാരണയോ യുക്തമായ നയമോ ഇല്ലാതെ നിർവ്വഹിച്ച ഒരു പുതിയ നിയമതർജ്ജമ ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് സൊസൈററി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി, ബൈബിൾ തർജ്ജമയെയും ഭാഷാശൈലിയെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ആരോഗ്യകരവും ആശാസ്യവുമായ വീക്ഷണവും നയപരിപാടിയും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'മലയാളം ബൈബിൾ' വിവർത്തകന്മാർ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യത്തിലേർപ്പെട്ടതു്. ബൈബിൾ സൊസൈററിയുടെ 'സത്യവേദപുസ്തകം' ഭാഷയുടെ ആധുനികീകരണപ്രക്രിയയിലൂടെ കയറിയിറങ്ങിയാൽ ഫലം ഏറെക്കുറെ ഈ പുതിയ 'മലയാളം ബൈബിളി'നു തുല്യമായ ഒരു വിവർത്തനമായിരിക്കും. കെട്ടിലും മട്ടിലും മാത്രമല്ല, അച്ചടിയുടെ സംവിധാനത്തിലും അച്ചുകളുടെ ഉപയോഗത്തിലും ഒററപ്രതിക്കു നിശ്ചയിച്ച വിലയിലും പോലും 'മലയാളം ബൈബിൾ' സത്യവേദപുസ്തകത്തെ അനുകരിക്കുന്നു.

'മലയാളംബൈബിളി'നു് അനുബന്ധമായി വിതരണംചെയ്യുന്ന ലഘുപത്രികയിൽ വിവർത്തനശൈലിയെപ്പററിയും അതിനു നിയാമകമായിരുന്ന പ്രമാണങ്ങളെപ്പററിയും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുതിയ വിവർത്തനം നിരൂപണം ചെയ്യാനുദ്യമിക്കുന്ന ഒരുവൻ, പ്രസ്തുത ലഘുലേഖയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും നയങ്ങളും എത്രകണ്ടു സാധുവും സ്വീകാര്യവുമാണെന്നു പരിശോധിക്കുകയും വിവർത്തനത്തിൽ അവയെ എത്രത്തോളം അനുഗമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അന്വേഷിക്കുകയും മാത്രമേ വേണ്ടു. ലക്ഷ്യങ്ങളും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി അവലംബിച്ച നയങ്ങളും സാമാന്യേന ആദരണീയങ്ങളും അംഗീകാര്യങ്ങളുമാണെന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു. വിവർത്തനത്തിനു് ആസ്പദവും ആദർശവുമായി നിശ്ചയിച്ച Revised Standard Version (R S V) കത്തോലിക്കർക്കും അകത്തോലിക്കർക്കും സമ്മതമാണെന്നറിയുന്നു. 1965-ലും 66-ലുമായി Catholic Biblical Association of Great Britain എന്ന സംഘടന പ്രകാശനം ചെയ്ത കത്തോലിക്പതിപ്പായിരിക്കാം മലയാളവിവർത്തകന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. എന്നാൽ, പ്രസ്തുതപതിപ്പിൽ അപ്പൊക്രൃഫ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സങ്കലനമുണ്ടെന്നല്ലാതെ മറെറന്തെങ്കിലും ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയില്ല. 'ഉത്തരകാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ' എന്നു വിവർത്തകന്മാർ പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ അപ്പോക്രൃഫ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഈശാവാസ്യതമായ വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളുടെ പദവി നല്കിയതിനോടു വിയോജിക്കുകയും വിപ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രൈസ്തവരുണ്ടു്. എങ്കിലും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളായി അംഗീകരിക്കാത്തവർക്കും, പഴയ–പുതിയനിയമങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ള ഏകദേശം 400 വർഷക്കാലത്തെ ചരിത്രപരവും മതപരവുമായ ചിന്തകളുടെയും സംഭവവികാസങ്ങളുടെയും വിലപ്പെട്ട രേഖകൾ എന്നനിലയിൽ അവ പഠനീയങ്ങളാണ്. 'പൊതുബൈബിൾ' എന്ന ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അപ്പോക്രൃഫഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവശ്യം കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടിവരുന്നു എന്നതും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം 'മലയാളം ബൈബിളി'ൽ പ്രത്യേകവിഭാഗമായി ചേർക്കുകയും അതു് എബ്രായമൂലത്തിലില്ലാത്തതാണെന്നും യെഹൂദന്മാരോ കത്തോലിക്കരല്ലാത്ത ക്രൈസ്തവരോ അതു ബൈബിളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കുന്നില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു കുറിപ്പ് തുടക്കത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുമുണ്ടു്.

വിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധമേഖലകളൊന്നിലും വിഭാഗീയപരിഗണനകളോ നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യങ്ങളോ സ്വാധികാരം ചെലുത്തിയിട്ടില്ലെന്നു മിക്കവാറും ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയാം. പാർശ്വസ്ഥലികളിൽ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പുകളോടും വിമർശനവിശദീകരണങ്ങളോടുംകൂടി ബൈബിൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്ന പഴയ പതിവ് (കത്തോലിക്കരും അകത്തോലിക്കരും ഇങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്) പ്രകൃത ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിൽ പാടേ പരിത്യജിച്ചുകാണുന്നതു തികച്ചും ആശാസ്യവും സ്വാഗതാർഹവുമാണ്. വേദവാക്യങ്ങൾ സ്വന്തം ആദ്ധ്യാത്മികപ്രതിഭയ്ക്കനുഗുണമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള വായനക്കാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാനിക്കുക എന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം.

ബൈബിളിലെ സംജ്ഞാനാമങ്ങൾക്കും സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾക്കും ഏകീകൃതമായ ഒരു സംവിധാനം സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള വിവർത്തകരുടെ പരിശ്രമവും പ്രശംസനീയമാണ്. പക്ഷേ, ഈ പരിശ്രമത്തിൽ അവർ പൂർണ്ണമായി വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്നതു ഖേദകരംതന്നെ. ഈ പരാജയം മുഖവുരപ്പത്രികയിൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്ത സംജ്ഞകളിൽ പലതും 'സത്യവേദപുസ്തക'ത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണെന്ന വസ്തുത രസാവഹവും അർത്ഥവത്തുമാണ്. (കൃപ, വിശ്വാസം, നിയമം, നീതീകരണം, പുനരുത്ഥാനം, പരിശുദ്ധാത്മാവ് etc.) എന്നാൽ, 'മാനസാന്തരം' (METANDIA = Repentence) എന്ന സംജ്ഞ സാഹിത്യഭാഷയിൽപോലും പ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക്, നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർക്ക് അതു സ്വീകാര്യമാകാഞ്ഞതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. പകരം അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത 'അനുതാപ'ശബ്ദത്തിനു മാനസാന്തരത്തിന്റെ അർത്ഥവിവക്ഷ മുഴുവൻ കൈവന്നിട്ടില്ല. തന്നെയുമല്ല സന്താപം, പശ്ചാത്താപം മുതലായ അർത്ഥങ്ങളിൽ പൂർവ്വവിവർത്തകന്മാർ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പദമാണ് അനുതാപം. (ന്യായാധിപന്മാർ 21:6; ഇയ്യോബ് 42:6 etc). ദൈവത്തിൽ ആരോപിതമാകുന്ന പശ്ചാത്താപത്തെ കുറിക്കുവാനും അവർ അനുതാപശബ്ദമാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

'ആത്മാവി'നോടൊപ്പം 'അരൂപി'ക്കും സ്ഥാനം നല്കിയപ്പോൾ (ഉദാ: യോഹന്നാൻ 4:24), ''അടിസ്ഥാനശബ്ദങ്ങൾ ഒരേ രൂപത്തിൽത്തന്നെ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും തർജ്ജമചെയ്യണമെന്ന ശ്രദ്ധ'' യിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോയി! സ്നാനം സ്നാപനമെന്നു തിരുത്തിയതിൽ യുക്തിയുണ്ട്; കാരണം, മൂലസംജ്ഞയിൽ അന്തർഗതമായ പ്രയോജകത്വംകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ തിരുത്തൽ സഹായകമാണ്. (സ്നാനം = കുളി; സ്നാപനം കുളിപ്പിക്കൽ). എന്നാൽ ഈ യുക്തിബോധം 'പുനരുത്ഥാന'ത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കാണുന്നില്ല. മൂലഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ 'വീണ്ടും എഴുന്നേല്പിക്കൽ' എന്ന വിവക്ഷ ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ പുനരുത്ഥാനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരല്ലോ.

പഴയ നിയമത്തിലെ YHWH എന്ന വ്യഞ്ജനാത്മകമായ ഈശ്വരനാമം സെപ്ത്വജിന്ത് വിവർത്തകന്മാർ KURIOS (lord) എന്നു് തർജ്ജമ ചെയ്തു. 'വൾഗേറ്റ്' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ലത്തീൻ ബൈബിൾ, ഇംഗ്ലീഷിലെ ജേംസ്‌രാജ വിവർത്തനം തുടങ്ങിയ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല തർജ്ജമകളും ഈ സെപ്ത്വജിന്ത് പാരമ്പര്യം പിന്തുടരുന്നു. പുതിയ മലയാളംബൈബിളിന്നു് ആധാരമായ റിവൈസ്ഡ് സ്റ്റാൻഡാർസ് വേർഷനിലും ഈശ്വരനാമം Lord എന്നാണ്; YHWH എന്ന ചതുരക്ഷരിയുടെ സ്വരവൽക്കൃതരൂപമായ 'യഹോവ'യല്ല. മലയാളത്തിൽ, എങ്ങനെയെന്നോ എന്തുകൊണ്ടെന്നോ അറിയില്ല, 'കർത്താവ്' എന്ന പദമാണ് നടപ്പിലായിട്ടുള്ളതു്. കേരളത്തിലെ എല്ലാ ക്രൈസ്തവവിഭാഗങ്ങൾക്കും സ്വീകാര്യമായിത്തീർന്ന ഈ സംജ്ഞ മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു ചില ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും KURIOS എന്ന ഗ്രീക്കുസംജ്ഞയുമായി ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഇതു തികച്ചും അസുന്ദരവും അവാചകവുമാണ്. കർത്താവിന്നു പകരം ശ്രുതിമതിമധുരമായ മറ്റൊരു വാക്കു കണ്ടെത്തുവാനുള്ള അന്വേഷണം അസ്ഥാനസ്ഥിതമാവില്ല. ഭാരതീയഭാഷകൾ മിക്കതിലും KURIOS-ന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു 'പ്രഭു'വാണെന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

ഉല്പത്തി, ആവർത്തനം, ദിനവൃത്താന്തം, ഉത്തമഗീതം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥനാമങ്ങൾ പലതും 'സത്യവേദപുസ്തക'ത്തിലേതുതന്നെ. സദൃശവാക്യങ്ങൾ സുഭാഷിതങ്ങളെന്നും, സഭാപ്രസംഗി സഭാ പ്രഭാഷകൻ എന്നും മാറ്റിയതു് സമുചിതമായ തിരുത്തലുകളാണ്. എന്നാൽ അപ്പൊക്രിഫ വിഭാഗത്തിൽപെട്ട Ecclesiasticus എന്നഗ്രന്ഥനാമം പ്രഭാഷകൻ എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തതിന്നു ന്യായീകരണമില്ല. വിശേഷിച്ചും സഭാപ്രഭാഷകൻ എന്നു മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പേരുള്ളപ്പോൾ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം വ്യത്യസ്തമായ പേരിൽ അറിയപ്പെടേണ്ടതാണ്. കോഹെലെത് (Qohelet) എന്ന എബ്രായനാമത്തിന്റെ തർജ്ജമയെന്ന നിലയ്ക്കാണ് സഭാപ്രഭാഷകൻ എന്ന പേരിന്നു് സാംഗത്യമുള്ളതു്. എന്നാൽ Ecclesiasticus-നു് കോഹെലെതുമായി ബന്ധമില്ലല്ലോ. അപ്പേരു സഭാഗ്രന്ഥമെന്നോ മറ്റോ തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. പുതിയനിയമത്തിലെ അന്തിമഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വെളിപ്പാട് എന്ന പേരു വെളിപാട് എന്നു തിരുത്തിയതിലും നോട്ടക്കുറവുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. APOKALUPSIS എന്ന ഗ്രീക്കുസംജ്ഞയുടെ തർജ്ജമയാണ് വെളിപ്പാട് (വെളിപ്പെടുക എന്ന ക്രിയയുടെ ഭാവനാമം) വെളിപാ

ടിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം ഐശോന്മേഷം എന്നാണല്ലോ. ആ അർത്ഥത്തിന്ന് ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല, ഗ്രന്ഥകാരനായ യോഹന്നാൻ പത്മൊസ്ദ്വീപിൽ വെച്ച് ആത്മാവിഷ്ടനായി എങ്കിലും.

മറിയത്തിന്റെ അബ്രാഹത്തിന്റെ തുടങ്ങിയ 'ത്ത്'-ആദേശത്തോടുകൂടിയ വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ സംഭവിച്ച 'വൈകൃതം' ആണെന്ന മുഖവുരപ്പത്രികയിലെ ഖ്യാപനം അപ്പാടേ വിഴുങ്ങുവാൻ പ്രയാസം. വാസ്തവത്തിൽ 'മറിയമിന്റെ' 'അബ്രാഹമിന്റെ' മുതലായ ആദേശവിരഹിതമായ രൂപങ്ങളാണ് 'വൈകൃതങ്ങൾ'. കാരണം അവയ്ക്കു മലയാളത്തിന്റെ മുഖച്ഛായയില്ല. തങ്കം, രത്നം, പത്മം മുതലായ സ്ത്രീനാമങ്ങൾക്കും വേദാചലം, രാമരത്നം മുതലായ പുരുഷനാമങ്ങൾക്കും മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ള സിദ്ധരൂപങ്ങൾ ഏവയെന്ന് ഓർത്തുനോക്കുക. തങ്കമിന്റെ, രത്നമിനെ, പത്മമിനോട് എന്നൊക്കെ മലയാളികൾ ഇനിയും പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടില്ല.* എങ്കിലും, ദീർഘാകാരത്തോടു ചേന്ന അനുസ്വാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന വൈദേശികസംജ്ഞാനാമങ്ങളുടെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളിൽ 'ത്ത്' ആദേശം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പ്രവണത ആധുനിക മലയാളത്തിലുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. അബ്രഹാമിനെ, ഗ്രഹാമിനോട്, യോഥാമിന്റെ etc. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാരുടെ വൈകൃതപരിഹരണവ്യഗ്രത വിഭക്തിരൂപങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണംകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നില്ല എന്നതു വിസ്മയനീയമായിരിക്കുന്നു. ''മഗ്ദലക്കാരിമറിയവും യാക്കോബിന്റെ അമ്മയായ മറിയവും'' എന്ന സമുച്ചയം ''മറിയമും...മറിയമും'' എന്നു തിരുത്തി പ്രയോഗിക്കുവാൻ അവർക്ക് യാതൊരു കൂസലുമില്ല. (മർക്കോസ് 15:40; മത്തായി 27:56; യോഹന്നാൻ 19:25 എന്നീ വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക) തീർച്ചയായും ഇതു മലയാളമല്ല. തമിഴിൽ 'കലമും കുടമും' എന്നു പറയാം. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ആരെങ്കിലുമങ്ങനെ പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സംജ്ഞാനാമത്തിന്നു പ്രത്യയയോഗത്തിൽ സംസ്കാരച്യുതി ഏർപ്പെട്ടുകാണുന്നതിന്നു വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. 1 യോഹന്നാൻ 2:18-ലെ ''ക്രിസ്തുമാർ'' നോക്കുക. ക്രിസ്തുക്കൾ എന്നാണ് ശരി. ഉദാ: പ്രഭുക്കൾ, സാധുക്കൾ etc. കൂട്ടത്തിൽ പറയട്ടെ: സുവിശേഷകാരന്മാരിൽ ലൂക്കൊസ് മാത്രമേ യേശുവിന്റെ അമ്മയ്ക്കു 'മറിയം' എന്ന പേരു നല്കുന്നുള്ളൂ. മററുള്ളവർ മറിയ എന്നാണ് പറയുന്നതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ വഴിയായിരുന്നില്ലേ വിവേകത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം?

സംജ്ഞാനാമങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം സംബന്ധിച്ച വ്യക്തമായ ഒരു സാമാന്യനയം അവലംബിക്കുവാൻ 'മലയാളം ബൈബിൾ'തജ്ജ്ഞന്മാർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. വിദേശ്യസംജ്ഞകൾക്ക കഴിയുന്നത്ര, തത്തൽഭാഷകളിലെ ഉച്ചാരണം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന രൂപം നല്കുക എന്ന രീതി, ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. അതിനാൽ ബൈബിൾ സംജ്ഞാനാമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മൂലഭാഷകളിലെ ഉച്ചാരണത്തോടു, ആവുന്നത്ര ആനുരൂപ്യം നേടുവാനുള്ള ശ്രമം അസ്ഥാനത്തിലല്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ 'സത്യവേദപുസ്തക'വിവർത്തകന്മാർക്കുണ്ടായ വിജയം മററാർക്കും കൈവന്നിട്ടില്ല. ബൈബിളിലെ സംജ്ഞാസംവിധാനം സംബന്ധിച്ച് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന നിഷ്കർഷയോ സൂക്ഷ്മതയോ ഏതൽക്കാലവിവർത്തകന്മാർ പ്രകടമാക്കിയിട്ടില്ല. അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത അലെക്സാണ്ടർ, ആഥൻസ്, ഇസ്രായേൽ, ഇററലി, ജെറുശലേം, പെന്തക്കൊസ്താ, മാസിഡോണിയാ, മാർക്കൂസ്, സീസർ, സോളമൻ തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകൾ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയോ ലത്തീനിന്റെയോ അതിപ്രസരം തീണ്ടിയവയാണ്.

''കഠിനസംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ സാഹിത്യഭംഗിയുണ്ടാകും എന്നു ഞങ്ങൾക്ക് അഭിപ്രായമില്ല''—മുഖവുരപ്പത്രികയിൽ ഭാഷാപരിശോധകനായ പ്രൊഫ സ്കറിയാസക്കറിയാ പറയുന്നു. സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം സംബന്ധിച്ച ഈ നിലപാടു തീർത്തും ആദരണീയം തന്നെ. 'ഭാവപ്രകാശനശേഷിയുള്ള ലളിതഭാഷ' എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഈ വിവർത്തനം വളരെ ദൂരം മുന്നേറിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ആവശ്യമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ പലപ്പോഴും സംസ്കൃതശബ്ദം പിൻവാതിലിലൂടെ കടന്നു വരുന്നതു കാണാം. ഭയപ്പെടുക മാത്രം മതിയെന്നുള്ള എത്രയോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'ഭയചകിതരാകുന്ന കാഴ്ച അരോചകമാണ്. ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിലെ ഭാഗ്യവാന്മാരെല്ലാം 'സൗഭാഗ്യവാന്മാരാ'ണ്. ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ ഈ സൗഭാഗ്യശബ്ദത്തിനു കൈവന്നിട്ടുള്ള വിശേഷാർത്ഥങ്ങൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഇതു് അനാവശ്യമാണെന്നു കാണാം. ദൈവം ജീവശ്വാസം ഊതിയതു മനുഷ്യന്റെ മൂക്കിലല്ല 'നാസാരന്ധ്രങ്ങളി'ലേയ്ക്കാണ് (ഇരട്ടയായിക്കാണപ്പെടുന്ന ശരീരാവയവങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ എബ്രായഭാഷയിൽ ദ്വിവചനരൂപങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, മലയാളത്തിൽ പറയുമ്പോൾ ഏകവചനമായ മൂക്കു പോരേ?) തേജസ്സ്വരൂപിയായ ക്രിസ്തുവിന്റെ തലയും മുടിയും പഞ്ഞി പോലെ വെളുത്തിരുന്നാൽ പോരാ; ധവളാഭമായിരിക്കണമത്രേ. ഇതു് ഒരുതരം പത്രഭാഷാപ്രവണതയാണ്. ഈ പ്രവണതയുടെ

* തങ്കം, രത്നം മുതലായവയിലെ 'അം' പ്രത്യയമാകയാലാണ് അതിന്ന് 'ത്ത'-ആദേശം വരുന്നതെന്നൊരു പ്രതിവാദമുയർന്നേക്കാം. പക്ഷേ അവ സ്ത്രീനാമങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ നപുംസകപ്രത്യയത്തിന് എന്താണ് പ്രസക്തി?

''പ്രലോഭനത്തിൽ ഞങ്ങളെ അകപ്പെടുത്തരുതേ'' എന്നു ബൈബിൾവിവർത്തകന്മാർ പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ. ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളായ പുതുമ (transient modernisms)കളുടെയും മൂച്ചയററ പദപ്രയോഗങ്ങളുടെയും പടുകുഴിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന പ്രവണതയാണിതു്.

പൂജകസർവ്വനാമങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ പ്രസ്തുതവിവർത്തനം അനുവർത്തിക്കുന്ന നയം അതിൻെറ ഔൽകൃഷ്ട്യഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. അവിടുന്നു്, അങ്ങുന്നു്, അവിടത്തെ തുടങ്ങിയ 'വൈരൂപ്യങ്ങൾ' ഒഴിവാക്കിയതു വലിയൊരു നേട്ടം തന്നെ. അവൻ, നീ എന്നീ സർവ്വനാമങ്ങൾ ഈശ്വരപരാമർശകങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർ ധൈര്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'സത്യവേദപുസ്തക'ത്തിലെ പൂജകവാചികളുടെ അഭാവം രൂക്ഷമായ വിമർശനങ്ങൾക്കും വിനിന്ദനങ്ങൾക്കും വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുത പ്രകൃതത്തിൽ അനുസ്മരണീയമാണു്. മനുഷ്യപരാമർശകമായി 'അവൻ' എന്ന കേവലസർവ്വനാമത്തിന്നു പകരം 'അയാൾ' എന്ന ബഹുമാനവാചി തിരഞ്ഞെടുത്തതും ശ്ലാഘാർഹമത്രേ.

ശൈലീവിഷയകമായി ആധുനികമലയാളത്തിൽ സാമാന്യേന പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടുള്ള പുഴുക്കുത്തുകളിൽനിന്നു 'മലയാളം ബൈബിളി'ലെ ഭാഷ നിശ്ശേഷം വിമുക്തമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. മലയാളഭാഷയുടെ സഹജഭാവങ്ങൾക്കിണങ്ങാത്ത ഒട്ടുവളരെ പ്രയോഗങ്ങൾ ഈ വിവർത്തനഭാഷയിൽ നമ്മെ എതിരിട്ടുന്നുണ്ടാവും. സാഹിത്യഭംഗിയിലും തങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഭാഷാപരിശോധകൻ അവകാശപ്പെടുന്നു. ''ഭാഷയുടെ ചടുലതയും ശക്തിയും നാടകീയതയും ചോർന്നുപോകാതിരിക്കാൻ തങ്ങൾ ജാഗ്രത പാലിച്ചു'' എന്നതിന്നു തെളിവായി ഒന്നാംസങ്കീർത്തനത്തിൻെറ തുടക്കം എടുത്തുകാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, ഈവക ഗുണങ്ങളൊക്കെയും കളഞ്ഞുകുളിച്ചതിന്നു് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുവാനുണ്ടാവില്ലേ?

പർവ്വതപ്രഭാഷണത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: ''നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും സത്യം ചെയ്യരുതു്. സ്വർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യരുതു്; സ്വർഗ്ഗം ദൈവത്തിൻെറ സിംഹാസനമാണു്. ഭൂമിയെക്കൊണ്ടും അരുതു്; ഭൂമി അവൻെറ പാദപീഠമാണു്. ജെറുശലേമിനെക്കൊണ്ടു് അരുതു്; അതു മഹാരാജാവിൻെറ നഗരമാണു്.'' യേശു അരാമ്യ (Aramaive)ഭാഷയിൽ ചെയ്ത ഈ പ്രഭാഷണത്തിൻെറ കാവ്യാത്മകത അതിൻെറ ഗ്രീക്കു തർജ്ജമയിൽപോലും പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് വിദഗ്ദ്ധമതം. എന്നാൽ മേല്ക്കണ്ട തർജ്ജമയാകട്ടെ മൂലവാക്യങ്ങളുടെ ചൈതന്യം ചോർന്നുപോയ ജഡശരീരം മാത്രമാണു്. ''ഭാഷയുടെ ചടുലതയും ശക്തിയും നാടകീയതയും'' കുറെയെങ്കിലും പരിരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, 'സത്യവേദപുസ്തക'വിവർത്തകന്മാർക്കു്; നോക്കുക: ''അശേഷം സത്യം ചെയ്യരുതു്; സ്വർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു് അരുതു് അതു ദൈവത്തിൻെറ സിംഹാസനം. ഭൂമിയെക്കൊണ്ടു് അരുതു്; അതു് അവൻെറ പാദപീഠം. യെരുശലേമിനെക്കൊണ്ടു് അരുതു്; അതു മഹാരാജാവിൻെറ നഗരം.'' ഇങ്ങനെ പൂർവ്വവിവർത്തകന്മാർ ആധുനികരെ അതിശയിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പലതും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാനുണ്ടു്.

ഇനിയും ഈ ബൈബിൾ തർജ്ജമയുടെ മൂലതുല്യതയെപ്പററി. ഈ വിഷയത്തിൽ, പല ദിക്കിലും നമുക്കു നൈരാശ്യം നേരിട്ടേയ്ക്കാം. വിവർത്തനത്തിന്നു് ആധാരമായി സ്വീകരിച്ച റിവൈസ്ഡ് സ്റ്റാൻഡാർഡ് വേർഷനെപ്പററിത്തന്നെ, മൂലത്തോടുള്ള സത്യസന്ധതയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്—എബ്രായ ബൈബിളിൻെറ മസരെററിക് പാഠത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്നുവെന്നും അർത്ഥനിർണ്ണയനത്തിന്നു ന്യായീകരിക്കാനാവാത്ത അഭ്യൂഹവ്യവസായത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നുവെന്നും മററും. അടിക്കുറിപ്പുകളെപ്പററിയാണെങ്കിൽ, പ്രത്യേകപഠനംകൊണ്ടു മാത്രമേ അവയുടെ സാംഗത്യവും സൂക്ഷ്മതയും നിശ്ചയിക്കാനാവൂ. തെററുകൾ പററിയിട്ടുണ്ടാവാം: വെളിപ്പാടു് 13:18-ലെ ''അറുനൂററുപത്താറാണു് ആ സംഖ്യ'' എന്ന വാക്യം ചില കയ്യെഴുത്തു പ്രതികളിൽ കാണുന്നില്ല എന്ന അധോലിഖിതം എത്ര കണ്ടു ശരിയാണെന്നു സംശയമുണ്ടു് 666-നു 616 എന്നൊരു പാഠഭേദമുണ്ടെന്നേ കേട്ടിട്ടുള്ളൂ.

മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനബാധ്യതകളെല്ലാം തട്ടിക്കിഴിച്ച ശേഷവും, 'മലയാളംബൈബിൾ' സ്വാഗതാർഹമായ ഒരു ആധുനികവിവർത്തനമാണെന്ന പ്രശസ്തി ബാക്കി നില്ക്കുമെന്നാണു് എൻെറ വിശ്വാസം. ○

മലയാളം ബൈബിൾ (ഓശാനാ പ്രസിദ്ധീകരണം) പ്രകാശകന്മാർ: സി. ആർ. എൽ. സൊസൈററി, തിരുവനന്തപുരം. വിതരണം: മലയാളം ബൈബിൾ, ഓശാനാനഗർ, പാലാ വില: 25/-ക.

For Comfortable Stay At Trichur

PEEJAYS TOURIST HOME

(Near K.S.R.T.C. Bus Stand and Railway Station)
Masjid Road, Kokkalai
TRICHUR-21

Phone : 25418

With Best Compliments from:

CHACKOLAS SILVER CRAFTS

President Bazar
Kuruppum Road
TRICHUR – 680 001

Phone : 21594

With Best Compliments

HOTEL SURIA INTERNATIONAL

TRICHUR

നീതാ മൊസൈക്സ്

നടത്തറ, തൃശൂർ ജില്ല Phone : 22481

കെട്ടിടനിർമ്മാണരംഗത്തു പുതിയ ഡിസൈനുകൾക്ക് ഭംഗിയായി ഫ്ളോറിങ്ങ് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന സ്ഥാപനം. കലാപരമായ ഡിസൈനിൽ, വിദഗ്ദ്ധ ജോലിക്കാർ, ആധുനിക മെഷീനറികൾ എന്നിവ ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്

അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങൾ

കല്പററ ബാലകൃഷ്ണൻ

ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിനുവേണ്ടി എഴുതുമ്പോഴുള്ള ശക്തികളും പരിമിതികളും അയ്യപ്പപ്പണിക്കരെ ആദ്യംമുതലേ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. 1950-ലെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ എലിയററിനെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം എഴുതി: 'എലിയററ് ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിൻെറമാത്രം കവിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശക്തിയും ദൗർബ്ബല്യവും അതുതന്നെയാണ്' എന്തായാലും ഏറെപേർ ഒററവീർപ്പിനു സമ്മതിക്കാത്ത ആശയഗതികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനും അവയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പുതിയ വിലയിരുത്തലിനു പ്രേരണ നല്കുന്നതിനും പണിക്കർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കവിതയിലൂടെ താൻ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന പുതിയ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ താത്ത്വികമായ അപഗ്രഥനത്തിൻെറ സ്വഭാവം അവയിൽ പലതിനും ഉണ്ടെന്നുവരാം. അത്തരമൊരു ആത്മകേന്ദ്രീകരണം ഏകപക്ഷീയമാവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. പണിക്കരുടെ രീതികളിൽ, ഏകപക്ഷീയതകൾ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ അവ ഭാവുകത്വത്തിനു പുതിയ പാഠങ്ങൾ പലതും പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതിനാൽ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളാകുന്നു. മൗലികമായ ചിന്തകളും ഭാവിക്കു സമ്പന്നത നൽകുന്ന ഊന്നലുകളും പ്രായേണ വളരെക്കുറച്ചു ജാർഗണുകളും ഉള്ളതാണ് പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങൾ. മൂന്നു പതിററാണ്ടു പടർന്നു നിൽക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അതിൽ വിഭ്രാന്തകരമായ വളച്ചകളോ ചുവടുമാററങ്ങളോ കാണാനില്ല. തൻെറ ചിന്തകൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള സ്വാധീനശക്തികളെ വേണ്ടവണ്ണം വിലയിരുത്തുകയും പിന്നീട് അപ്പാടെ പരിത്യജിക്കേണ്ടി വരത്തക്കവിധം അവയെ വികലമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ പണിക്കർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല ഏതുതരം മാററത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളത്തക്ക വിധം തൻെറ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക വസ്തുനിഷ്ഠത നൽകാൻ മെനക്കെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഭാഷാരീതിയുടെയോ വാക്യഘടനയുടെയോ കാര്യത്തിൽപോലും മൂന്നു പതിററാണ്ടിനിടയിൽ സാരമായ മാററം കാണാനില്ല എന്നു പറയുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം വേണ്ടത്ര സ്വയം കണ്ടെത്തിയിട്ട്, ജോലി ആരംഭിച്ചു എന്നർത്ഥം. കവിതയെ സംബന്ധിച്ച് അങ്ങനെ പറയാനാവാത്തതു മറെറാരു കാര്യം. അതു രൂപപരമായ വളച്ചകളുടെയോ ഊന്നൽ ഭേദങ്ങളുടെയോ കാര്യമാണല്ലോ.

പണിക്കരുടെ നിരൂപണത്തെ നയിക്കുന്ന പ്രധാന മനോഭാവങ്ങൾ സുവ്യക്തങ്ങളാണ്. സാഹിത്യത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയിലൂററം കൊള്ളുകയും അതിൻെറ വിശദീകരണത്തിനു ബഹുമുഖസമീപനം അനിവാര്യമാണെന്നു കരുതുകയും ജീവിതത്തേക്കാൾ ഒരുപടി ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന ചില ഘടനകൾ കലാരൂപങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന ആളാണ് ശ്രീ. പണിക്കർ. ഒരു സർഗ്ഗാത്മകസ്വഭാവിയുടെ പ്രേരണകളാണ്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആശയഗതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതെന്നത്, കുററകരമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഭാവിയുടെ അംശങ്ങളെ എവിടെയും കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ജാഗ്രതയാണ് മുഖ്യകാര്യം. സാഹിത്യരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള ചർച്ചകളിലെല്ലാം ഈ ജാഗ്രതയാണ് പ്രക്ഷിപ്തവസ്തു. വിശ്വചലനങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള പ്രതികരണങ്ങൾക്കു വില കൽപിക്കുകയും അടിസ്ഥാനപരമായി സ്വന്തം മണ്ണിലുള്ള ഉറച്ചുനില്പിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആളാണ് പണിക്കർ. പണിക്കരുടെ ശിഷ്യന്മാർ കൂടുതൽ ചടുലതയ്ക്കുവേണ്ടി ഈ ആശയഗതികളെ രണ്ടായി പകുത്തു രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ഇടവിട്ടു സേവിക്കുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായത്.

'കലയും ശൈലീവല്ക്കരണവും' എന്ന കുറിപ്പാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരൂപണചിന്തകൾക്കു നല്ലാവുന്ന ആമുഖമെന്നു തോന്നുന്നു. അതിൽ അക്കമിട്ടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ആദ്യത്തെ കാര്യമിതാ:

എല്ലാ കലയും ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഒരുപടി അകലെയാണ്. കല ജീവിതംതന്നെയാണ് എന്നു പറയുന്നതു് അലങ്കാരപ്രയോഗമോ കേവലം അതിശയോക്തിപ്രകടനമോ മാത്രമാണ്. (പേജ് 273). കല ജീവിതംതന്നെ എന്ന് എഴുതിയവരിൽ മാരാരെയാണല്ലോ നാം വേഗം ഓർത്തുപോകുന്നതു്. എങ്കിലും മാരാർക്കെതിരായ ഒരു വെല്ലുവിളിയല്ല ഈ സമീപനം. കലാസൃഷ്ടി

ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യേകമൊരു അടക്കാണെന്ന് ആക്കാണറിയാത്തതു്? അനുഭവത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ജീവിതവും കലാസൃഷ്ടികളും വ്യത്യസ്തസന്ദർഭങ്ങളാണ് നല്കുന്നതെന്നും, ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ആകത്തുകയാണ് ശൈലി എന്നും, ഇന്നു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാകാവുന്നതേയുള്ളൂ. സത്യം എല്ലാവരും കുറേശ്ശെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെങ്കിലും വാക്യഘോഷണങ്ങളിൽ വിഭാഗീയതയാണ് മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നതു്. ഉച്ചഭാഷിണി ഒരു മനുഷ്യന്റേയും കൃത്യമായ ശബ്ദം പുറത്തുവിടാറില്ലല്ലോ. ഒന്നുകിൽ അല്പം ഏറെ അല്ലെങ്കിൽ അല്പം കുറച്ച്. സാഹിത്യസമീപനത്തിന്റെ വാക്യാവലിയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. അതിനാൽ അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ 'ഒരു പടിമേലെ വാദം' തത്ത്വങ്ങളുടെയും യുക്തിയുടെയും സാമാന്യതലത്തിൽവെച്ച് സാഹിത്യത്തെ ഞെക്കിപ്പിഴിയാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു മുൻകരുതലാണ്.

ഈ വാദത്തിന്റെ രണ്ടുതരം വികാസങ്ങൾ അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാം. ഒന്ന്, ശൈലീവല്ക്കരണത്തിലുള്ള ഊന്നൽ. ശൈലിയുടെ വിവിധരൂപഭാവങ്ങളിലൂടെ കലയും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാക്കാവുന്നതാണെന്നും കല കലയാകുന്നതിനു ശൈലീവല്ക്കരണം ആവശ്യമാണെന്നും പണിക്കർ എഴുതുന്നു. ശൈലീവല്ക്കരണം എന്ന പ്രക്രിയയിലൂടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യം കലായാഥാർത്ഥ്യമായി മാറുന്നു. ശൈലീവല്ക്കരണം കലയിൽ നടക്കുന്നതിന്റെ വിവിധസന്ദർഭങ്ങളും ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. നിരൂപകൻ ആ നിലയ്ക്കു ഭാഷയുടെ അനന്തസാധ്യതകളിലൂടെ ജീവിതത്തെ ഇപ്രകാരം ഉണർത്തിയെടുക്കേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യത പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും, അതിന്റെ മാതൃകകൾ വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയും വേണം. കവിത, നാടകം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രധാനമായും ഇത്തരമൊരു അന്തർധാര നമുക്കു അനുഭവിച്ചറിയാം; അതു വിശദീകരിക്കാം പിന്നാലെ.

രണ്ട്, കലയും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഉപരിപ്ലവതയിൽമാത്രം കണ്ണുചെന്നിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടും ആശയങ്ങളോടുമുള്ള അമർഷം. സോഷ്യലിസ്റ്റു റിയലിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇതു പ്രകടമാണ്. ''തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒഴിഞ്ഞുമാറൽ മററുള്ളവരുടെ കഷ്ടതകളെയും പ്രാരബ്ധങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ഒഴിഞ്ഞുമാറൽ കൂടിയാണ്. ഈ ഒഴിഞ്ഞുമാറലിന് ഇടയാക്കിയ സിദ്ധാന്തമെന്ന നിലയിലാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിക്കു പ്രഖ്യാതമായ സോഷ്യലിസ്ററ് റിയലിസത്തെ ഇന്നു കാണാൻ സാധിക്കുന്നതു്.'' (പേജ് 253) രാഷ്ട്രീയസാമൂഹിക പാർട്ടികളുടെ കരടുതിസീസിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാത്രമേ ജീവിതമാകൂ എന്ന ശാഠ്യത്തോടുള്ള അവജ്ഞ എന്നതിലുപരി എഴുത്തുകാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലുള്ള ഊന്നലാണ് സോഷ്യലിസ്ററ് റിയലിസത്തോടുള്ള പ്രതികരണത്തിലുള്ളതു്. ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയു[ള്ള] സമൂഹത്തിൽ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹിക ശക്തികൾ [...] കാണുന്നതിലേറെ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടെന്ന സത്യവും, വർത്തമാനകാലത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ചരിത്രപരവും മാനവികവുമായ നിരവധി വിജ്ഞാനപാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്ന അവസ്ഥയും [...]രിന്ത്യൻ എഴുത്തുകാരന്, ഇത്തരം പരിമിതികളിൽ ചടഞ്ഞുകൂടുന്നതു നാണക്കേടുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. സോഷ്യലിസ്ററ് റിയലിസത്തിന്റെ സ്വഭാവം സത്യം കാണാൻ ഒരു മഞ്ഞക്കണ്ണാട എന്നതായിരുന്നു പല സോഷ്യലിസ്ററ് റിയലിസക്കാരും അതൊരു വെള്ളെഴുത്തു കാലഘട്ടമാണെന്നു പിന്നീടു സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. പണിക്കർ സുശക്തമായ ദാർശനികാടിസ്ഥാനത്തിലല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ പരിമിതികളെ അന്നേ ചോദ്യം ചെയ്തു.

മൂന്ന്, സാഹിത്യത്തിന്റെ ബഹുതലസ്പർശമായ സമീപനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം. ഭാഷാശാസ്ത്രവും സാഹിത്യവിമർശനവും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വേണ്ടത്ര ചേർച്ച വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശൈലീപരമായ പഠനങ്ങളെന്ന പേരിൽ യാന്ത്രികമായ വിലയിരുത്തലുകൾ, സാഹിത്യരൂപത്തെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നു വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അപഗ്രഥനങ്ങൾ ഇതൊക്കെയാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രം ഇന്നേവരെ സാഹിത്യനിരൂപകരെക്കൊണ്ട് ഇവിടെ ചെയ്യിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഉച്ചാരണഭാഷ, ലിഖിതഭാഷ, ഭാഷയുടെ അനന്യത, ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഭാഷയുടെ വിനിയോഗത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാററങ്ങൾ, അർത്ഥതലത്തിനുപരിയുള്ള ഭാഷാതലങ്ങൾ സമഗ്രമായി അളക്കുന്നതിനുള്ള സാങ്കേതികമായ പരിമിതികൾ ഇവയെല്ലാം സാഹിത്യനിരൂപകരെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുഖ്യമായ കാര്യം മററൊന്നാണ്. ഭാഷ ഒരനുഭവമായി കണ്ടെത്തുന്നതിനു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരെന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നവർക്കുള്ള കഴിവുകേട് നമ്മുടെ ഭാഷാപഠനവും ഭാഷാഗവേഷണവും ഇന്നത്തെ നിലയിൽ പോയാൽ ഇനിയും വർധിച്ചുതന്നെ വരാവുന്ന ഒരു സദ്ഗുണം? ഈ നിലയ്ക്കു രചനാനന്തരവ്യാകരണത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾവരെ നമ്മുടെ നിരൂപണത്തിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന ലേഖകന്റെ ആഗ്രഹം ബഹുതലസ്പർശിയായ ഒന്നത്രേ. ഈ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ കാർഡുകളിൽ പദങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ പദങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ തെന്നിത്തെറിച്ചു നടക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!

'ആശയപരമായ കടുംപിടുത്തം സർഗ്ഗവാസനയെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കാവുന്ന അവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം നിരൂപണത്തിൽ പണിക്കർക്കു മാർഗ്ഗദർശിയാകുന്നു. ആശാൻ, മുണ്ടശ്ശേരി, —

മാരാർ, എ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരെ വിലയിരുത്തുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ അവരുടെയെല്ലാം ഭാവികാലസൂചനകൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാൻ ലേഖകൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു മറ്റൊന്നുംകൊണ്ടല്ല. സാഹിത്യം ഭാഷാപരമായ ഒരു കലയാകുന്നു; എന്ന ഏറ്റവും ലളിതമായ വാക്യം വ്യാഖ്യാനിക്കുംതോറും സങ്കീർണ്ണതകളുടെ അടുക്കുകൾ ചമയ്ക്കുമെന്ന് അറിയുന്ന ഒരെഴുത്തുകാരനും നിരൂപണത്തിൽ സാഹിത്യബാഹ്യമായ ആശയങ്ങളുടെ വൈതാളികനാവില്ല. മാധ്യമം തന്നെയാണ് സന്ദേശം, തർക്കമില്ല.

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ കവിത, നാടകം തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ രചിച്ച ലേഖനങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോവുന്നത് ഈ നിരൂപണവ്യക്തിത്വത്തെ ഒന്നുകൂടി അടുത്തു കാണാൻ സഹായകമാവും. ഷെല്ലിയിൽ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നത് 'നന്മയും പുതുമയും വിജയം വരിക്കുന്ന ഒരു ഭാവിയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രവാചക'നെയാണ് (പേജ് 25) തന്റെ മാനസികതലത്തിന്റെ സ്പർശതലങ്ങൾ ഷെല്ലിയിൽ ലേഖകൻ കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്. കവിയായ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ ഷെല്ലിയുടെ ചെറിയ പിന്തുടർച്ചക്കാരനാണല്ലോ. മനുഷ്യനന്മയിലുള്ള വിശ്വാസം, സത്യവും സംഗീതവുംകൊണ്ടു ശുദ്ധീകരിച്ചെടുത്ത ഷെല്ലിയെ ഒരു കവിക്കേ സ്പർശിച്ചറിയാൻ കഴിയൂ. എലിയറ്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ചിലതു നേടാനുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. താളാനുസൃതമായ സ്വതന്ത്രപദ്യരചനയാണെദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചത്. വ്യാമോഹങ്ങളെയും ഉപരിപ്ലവവിശ്വാസങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കാൻ എലിയറ്റിനു കഴിഞ്ഞു. കാവ്യദൗത്യത്തിൽ എലിയറ്റ് സമഗ്രദീപ്തി വെച്ചുപുലർത്തി. നാളെയെക്കുറിച്ച് എന്തുതന്നെയായാലും ഒരു സ്വപ്നം എലിയറ്റിനുണ്ടായിരുന്നു. ആ ന്യൂനപക്ഷകവി അതു ശക്തിയോടെ ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

'റിയലിസത്തിന്റെ' വിളയാട്ടകാലത്ത് അദ്ദേഹം കൊച്ചുതൊമ്മനെപ്പറ്റി എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ 'മലയാളകവിത വേണ്ടത്ര റിയലിസ്റ്റിക് ആയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ വയ്യ (പേജ് 1) എന്നത്രേ. പൊള്ളമനുഷ്യരെ മാത്രം കാണുകയും 'തകർച്ചയുടെ കാലത്തിലും ഉയർച്ചകളുണ്ടാകുന്നുണ്ട്' എന്ന പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വാര്യരുടെ അനാരോഗ്യകരമായ വീക്ഷണമായി പണിക്കർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ധർമ്മസങ്കടങ്ങളുടെ യുഗത്തിൽ വീക്ഷണം കലുഷമാകാമെന്ന് അന്നു ലേഖകൻ സമ്മതിച്ചില്ല. പില്ക്കാലത്തു വാര്യരുടെ വീക്ഷണം ലേഖകൻ സ്വീകരിച്ചു എന്നതല്ലേ സത്യം. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഏകാന്തദീപ്തികളെക്കുറിച്ചു സ്വപ്നം കാണാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ആ ധർമ്മസങ്കടങ്ങൾക്ക് യുക്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്ന വൈയക്തികമായ സങ്കീർണ്ണതകളുടെ കൂടുതൽ നിറപ്പകിട്ടുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനുണ്ടാകാവുന്ന ഒരു തുടക്കം എൻ. വി.യിൽ ഇല്ലേ? ധർമ്മസങ്കടമില്ലാത്ത വള്ളത്തോളിനേക്കാൾ എൻ.വി നമ്മോടു അടുത്തുനില്ക്കുന്നതു് മറ്റെന്തുകൊണ്ടാണ്?

കവിത്രയനിരൂപണത്തിൽ പണിക്കർ പക്ഷപാതം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആശാന്റെ ദർശനദീപ്തി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഭാഷയെ അടുത്തു പഠിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പണിക്കരുടെ ആശാൻ നിരൂപണങ്ങൾക്ക് ശൈലീപഠനസ്വഭാവം കൈവന്നിട്ടുള്ളതും സാഹിത്യപഠനത്തിനു അനിവാര്യമായ ഒന്നായി ശൈലിപരനിരൂപണത്തെ അദ്ദേഹം എടുത്തുകാട്ടുന്നതും യദൃച്ഛയാ സംഭവിച്ചതാവില്ലല്ലോ. മറ്റുകവികളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിന്റെ പോക്ക് ഈ വഴിക്കല്ല. എന്നാൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ കവി എന്നല്ല മനുഷ്യ മഹത്വത്തിന്റെ കവി എന്നാണ് ബാലാമണിയമ്മയെ കാണേണ്ടതെന്ന നിരീക്ഷണം ലളിതമെങ്കിലും വളരെ പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ ഭാവികാലസൂചകത്വം എന്ന നിലപാടിലുള്ള ലേഖനങ്ങളല്ല ഇവയൊന്നും. ആധുനിക കവിത എന്ന പ്രമേയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങളിലാണവ തിരയേണ്ടതു്. 1964-ൽ നവീനകവിത മലയാളത്തിൽ എന്ന ലേഖനത്തിൽ പണിക്കർ ഇപ്രകാരം എഴുതി: ''ജീവിത വീക്ഷണത്തിലും കാവ്യസങ്കല്പത്തിലും ഒരു പുരുഷാന്തര പരിണാമത്തിന്റെ മുദ്രകൾ നമുക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയും.' പുതുമയും മൗലികതയും ഭാവരൂപങ്ങളിൽ സമഗ്രപരിണാമം വരുത്തിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ ചൈതന്യവത്തായി നിലനിർത്താനുള്ള അത്യുത്സാഹമാണീ ലേഖനത്തിൽ. കവിതയിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന ഗൗരവപൂർണ്ണമായ അന്തർമുഖതയെയാണ് കൂമ്പടപ്പുവാദക്കാർക്ക് നേരെ അദ്ദേഹം മറ്റൊരു ലേഖനത്തിൽ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. പിന്നെ ഏറെക്കാലം ഫലപ്രദമായി കവിതകൊണ്ടുതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു പണിക്കർ. ശൈലികളും ശീലുകളുംകൊണ്ട് കാവ്യഭാവനയുടെ പ്രകോപനാംശങ്ങൾ പലതും പണിക്കർ നിരത്തിവെച്ചു. കവിതയിൽ വായ്ത്താരിവൃത്തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം, ഛന്ദോമുക്തകവിത എന്നിങ്ങനെ കുറേമുമ്പ് ആരും മനസ്സിൽ ചിന്തിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളും സംവൃതരൂപം വിവൃതരൂപം എന്നിങ്ങനെ രൂപപരമായ പരിഗണനകളിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള പുത്തൻപദങ്ങളുമൊക്കെ അത്ഭുതകരമാംവിധം പരിചയബോധത്തോടെ മലയാള നിരൂപണം സ്വീകരിക്കുന്നതു പില്ക്കാലത്തു് നാം കാണുന്നു. ഓരോ കവിയും ഓരോ കവിതയും സ്വത്വദീക്ഷ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരുഘട്ടം നിരൂപകൻ കണ്ടെത്തുന്നു. ഛന്ദോമുക്തകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനസാദ്ധ്യതകൾ കൂടി അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ആധുനികോത്തരത്തിന്റെ വരവുകൂടി കവിതയിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കവി. ആധുനികതയിൽനിന്നു് ഉത്തരത്തിലേയ്ക്കു തന്റെകൂടി വളർച്ച മുന്നിൽ കാണുകയും അതിനു കാരണം തേടുകയുമാണദ്ദേഹം. സമകാലീനജീവിതത്തിലെ ദൃശ്യങ്ങൾ സത്യസന്ധമായി നേരിടുമ്പോൾ സാർവ്വകാലികവും സാർവജനീനവുമായ ഒരു പരിവേഷം അവയ്ക്കു കൈവന്നുകൂടെന്നില്ല എന്നു തന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയ 'ഹ്യൂഗി' ഒരു മാററത്തിന്റെ തോന്നൽ അദ്ദേഹത്തിൽ ജനിപ്പിച്ചു. അടിയന്തിരാവസ്ഥയ്ക്കുശേഷം വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഭാരതം മുന്നിൽ നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അടിയന്തിരാവസ്ഥ പിൻവലിച്ചു ഉടനെ നമ്മുടെ നിരവധി കവികൾ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും മൗനം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തല്ലോ. എന്തായാലും വളരെസ്വാഗതാർഹമായ ഒരു മാററത്തിനു നമ്മുടെ കവികളെ സഹായിച്ച ഒരു കാലഘട്ടമെന്നനിലയ്ക്കു് അവർ അടിയന്തിരാവസ്ഥയോടു നന്ദിയുള്ളവരാകേണ്ടതാണു്. ചിന്തയിലും ദർശനത്തിലും എടുത്തടിച്ച മാററത്തോടെ ഉത്തരന്മാർ ഏറെ അരങ്ങേറിയിട്ടുണ്ടോ, സംശയമാണു്. പൗരാണികമിത്തിന്റെ വഴിവിട്ടു സമകാലികമിത്തിലേയ്ക്കു കവികൾ കടന്നതു് പ്രധാനകാര്യമായി പണിക്കർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ? ആഴത്തിലുള്ള അനുഭവിക്കലാണതെന്നു സംശയമില്ലാതെ പറയാം. അത്തരമൊരു ചിന്താരീതി പുതിയതോ, മൗലികമോ അല്ലെന്നറിയാവുന്ന ലേഖകൻ ആധുനികോത്തരത്തിന്റെ മുഖ്യപങ്കാളിയായി സമകാലികമിത്തിനെ കൂട്ടുവിളിച്ചതും എല്ലാ കാലത്തെ മിത്തുകളും മനസ്സിൽ ഒരേ രീതിയിൽ ഉള്ളവരെത്തന്നെ മാററത്തിനും നാഴികക്കല്ലുകളാക്കിയതും ശരിയായില്ല. അതല്ല പക്ഷേ മുഖ്യപ്രശ്നം. പണിക്കർ കവിതയുടെ വളർച്ചകൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണു്. സ്വന്തം കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയിലെ ഓരോ ഘട്ടവും കൗതുകത്തോടെ ആഹ്ലാദത്തോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്ന സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഒരു പിതാവിനെപ്പോലെ.

നാടകനിരൂപണങ്ങളിലും ഉണ്ടു് മേല്ക്കാണിച്ച പ്രത്യേകത. ഭാവസൗഷ്ഠവം നല്ലാവുന്ന വസ്തുതകൾ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു പണിക്കരുടെ ഉത്സാഹം അതിരററതാണല്ലോ. പുതിയ യൂറോപ്യൻ - ആഫ്രിക്കൻ കവിതകൾ. ആധുനിക പ്രശ്നങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഇവയൊക്കെ ചുററുവട്ടത്തെത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ പണിക്കർ കാണിച്ച ഉത്സാഹമാണു് നവീന കവിതയ്ക്കു വല്ലാത്തൊരു പടർപ്പു നല്കിയതെന്നു പലർക്കും അറിയാം. നാടകത്തിൽ അതത്ര ഇല്ലെങ്കിലും പുതിയ നാടകത്തിന്റെ ഭാഷ എന്തായിരിക്കണമെന്ന ചിന്തയിൽ പണിക്കർ വിട്ടുവീഴ്ച കാണിച്ചിട്ടേയില്ല. ജപ്പാനിലെ നാടകവേദി പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന ലേഖനംതന്നെ നോക്കുക. കേരളത്തിനൊരു പുതിയ നാടകവേദി വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം പരിഗണിക്കാവുന്നിക ഒന്നാണു് ജപ്പാനിലെ നാടകവേദിയെന്നു '65-ൽ പണിക്കർ സൂചിപ്പിച്ചു. തന്റെ കാലഘട്ടത്തെ, ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കി സഞ്ചരിച്ച രണ്ടു നാടകപ്രവർത്തകരെ അദ്ദേഹം വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. സി. ജെ. യും ശ്രീകണ്ഠൻനായരും. സാധാരണ മലയാള നാടകങ്ങളിൽനിന്നു് ഇവരിരുവരുടെയും നാടകങ്ങളുടെ അന്തർമണ്ഡലം വിഭിന്നമാണു്. സി. ജെ. യെക്കുറിച്ചു പണിക്കരെഴുതുന്നു: ''പ്രത്യക്ഷമായ കഥാഘടനയ്ക്കു പിന്നിൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അന്തഃസംഘർഷത്തിനു് കൃത്രിമാനപരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു ജീവിതദർശനം ഇവയിൽ (സി. ജെ.യുടെ നാടകങ്ങളിൽ) നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.'' (148) ഭാവസങ്കീർണ്ണതയും ശില്പവൈചിത്ര്യവും സി. ജെ. പുലർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നാടകനിരൂപകൻ കൂടിയായിരുന്ന സി. ജെ. ചന്തനാടകങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായും ഈ കലാരൂപത്തെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിന്റെ അടിയന്തിരസ്വഭാവം എടുത്തുപറയുകയുണ്ടായി. 'വലിയ മനുഷ്യന്റെ വലിയ മനസ്സു്' കണ്ടെത്താനായിരുന്നു സി. ജെ. ശ്രമിച്ചതു്. എന്നാൽ അമഹത്വമേറിയ പ്രതിഭ പൂർണ്ണമായും അതു് സാധിച്ചില്ലെന്നു പണിക്കർ ഖേദിക്കുന്നു. ശോകനാടകങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തേക്കാൾ അതിന്റെ സാധ്യതകൾ ആരായുന്ന ലേഖനങ്ങൾ പണിക്കർ മുമ്പെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ശ്രീകണ്ഠൻനായരുടെ രാമായണദർശന മാണു് ഗൗരവപൂർവ്വം നാം കാണേണ്ട മറെറാരു ലേഖനം. രാഷ്ട്രചിന്തയും സാമൂഹികചിന്തയും കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന രാമായണലോകത്തിന്റെ കലയും അതിന്റെ പരിധിയിലൊതുങ്ങുന്ന മനഃശാസ്ത്രവും മതചിന്തയും ലൈംഗിക ദർശനവും സമരതന്ത്രബോധവും പണിക്കരുടെ കണ്ണുകൾ ചികഞ്ഞു കണ്ടെടുക്കുന്നു. ഒരു പ്രവാചകന്റെ വെളിപാടിനോടടുക്കുന്ന പലതും സി. എൻ. നാടകങ്ങളിലുണ്ടു്. പുരാണകഥ സി എന്റെ മുമ്പിൽ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ അർത്ഥഭംഗികൾ സ്വീകരിച്ചു തെഴുത്തു നില്ക്കുന്ന രാമായണത്തിന്റെ ലാളിത്യത്തെ പരിഷ്കരിച്ചെടുത്തതാണു് ഈ നാടകത്രയമെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പണിക്കരുടെ സി എൻ പഠനം ആശയങ്ങളുടെ പഠനമാണെങ്കിലും അവയുമായുള്ള പരിചയം പരോക്ഷമായി സി എൻ നാടകരൂപത്തിലേയ്ക്കു നമുക്കൊരു വഴികാട്ടിയാകുന്നുണ്ടു്.

കവിതയിലെന്നപോലെ നാടകത്തിലും തനതു സംസ്കാരത്തിനുള്ള ആഹ്വാനമാണു് അനുഷ്ഠാനകലകളും മലയാളദൃശ്യ വേദിയും എന്ന പഠനം. നമ്മുടെ നിരവധി നാടകപ്രതിഭകൾ ഈ പ്രശ്നത്തിനു ചുററുമിരുന്നു് തീയു് കാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏതാണ്ടൊരു രൂപം പുറത്തു വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു, ഇന്നു്. അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പ്രസക്തി അതിന്റെ വിശ്വാസം, ക്രിയാംശം, —

അനുഷ്ഠാനസ്വഭാവമുള്ള വിവിധതരം കലകളം, അനുഷ്ഠാനസ്വീകരണത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന നവീനഭാവുകത്വം, നാടകവേദി, പ്രേക്ഷകമൂല്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളം ഇന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ചർച്ച് ചെയ്യാവുന്നവയായിട്ടുണ്ട്. പുനർജന്മം തേടുന്ന കേരളീയ നാട്യവേദിയുടെ വികാസത്തിനു് അനുഗുണമായ ഒരു പ്രധാന സ്വാധീനതയായി അനുഷ്ഠാനകലകളെ കണക്കാക്കാമെന്ന്, പണിക്കർ. സി. എൻ. എഴുതുകയുണ്ടായല്ലോ 'നമ്മുടെ നാടകവേദി കഥകളിയുടെയും തിറയാട്ടത്തിന്റെയും സങ്കേതങ്ങളം ആവുന്നിടത്തോളം ഉൾക്കൊള്ളണ'മെന്ന്. (തനതു നാടകവേദി എന്ന പ്രബന്ധം നോക്കുക) തുല്യവാദം. ഒററക്കെട്ട്. പക്ഷേ അനുഷ്ഠാനകലകളോടുള്ള ഈ പ്രതിപത്തി സംസ്കാരത്തിന്റെ നൈരന്തര്യം നിലനിർത്തലാണെന്നും അതു കൂടുതൽ പ്രസക്തവും അനിവാര്യവുമായിത്തീരുന്നതു് അതിവികസിത സമൂഹത്തിലാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജപ്പാനിൽ നോ നാടകം തീർച്ചയായും ഇത്തരമൊരു സമതുലനത്തിനു സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ചടഞ്ഞുകൂടുന്ന സമൂഹത്തിലാണ് നവീനതയ്ക്കും ഉത്തേജനത്തിനുമുള്ള മനഃശാസ്ത്രപരമായ അനിവാര്യത വന്നു ചേരുന്നതു് അനുഷ്ഠാനാത്മകമായ പ്രകാശനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വാദങ്ങളെല്ലാം നാഗരികമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മുന്നേറിയവരാണ് കൂടുതൽ കാര്യമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കൗതുകപൂർവ്വം ഇവിടെ ഓർക്കാം. പക്ഷേ നമ്മുടെ നിരൂപണങ്ങളുടെ പേളകം നിവർത്തിവെച്ച്, നാഗരിക മനസ്സ്, ഗ്രാമീണമനസ്സ് എന്നൊക്കെ വേർതിരിക്കാൻ മിനക്കെടണമോ?

കഥാരംഗം അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. 'മാനസികാപഗ്രഥനവും നോവലും' എന്ന ലേഖനത്തിൽ ആധുനിക നോവലിസ്റ്റുകളെ അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്ക് നിരൂപണമെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള നിർണ്ണായകത്വമില്ല. 'സ്വർഗ്ഗദൂതൻ' എന്ന നോവലിലൂടെ മലയാളത്തിൽ പതുക്കെ എത്തിച്ചേരുന്ന ഒരു സ്വഭാവത്തിന്റെ വിശ്വവ്യാപ്തിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചതാണ് ലേഖനമെന്നു പറയാം. കാരൂരിന്റെ കഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഒഴുക്കനാണ് സി. വി. രാമൻപിള്ളയും രാഷ്ട്രീയ നോവലും എന്ന ലേഖനമാകട്ടെ ഭാഗികവും

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർക്ക് പാശ്ചാത്യസംഗീതത്തിലുള്ള പ്രാഗല്ഭ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ആമുഖസ്വഭാവമുള്ള ഒരു ലേഖനമാണ് സിംഫണി. മൃത്യുവിനെക്കുറിച്ചും ബഷീറിനെക്കുറിച്ചും വിശ്വസാഹിത്യപരിഭാഷകളെക്കുറിച്ചുമെല്ലാമുള്ള ലേഖനങ്ങളം ഇതിലുണ്ട്. പ്രമുഖമായി എടുത്തു പറയേണ്ട ഒരു ലേഖനം പലവകകളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ളതു് 'ഭാരതീയ സമൂഹപരിണാമം സാഹിത്യത്തിൽ' എന്നതാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാഘടകങ്ങളിലും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാററത്തെക്കുറിച്ചു ബോധമുള്ള, അതിനനുസരിച്ചു സാഹിത്യകാരന്റെ ഭാഷയും ദർശനവും രൂപശില്പവും സംവേദന മാദ്ധ്യമവും എല്ലാം മാറുമെന്ന് കരുതുന്ന ഒരു മക്‌ലൂഹൻ മതക്കാരനെ ഇവിടെ നാം പരിചയപ്പെടുന്നു. 'സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനാനന്തരമുണ്ടായ ഊർജ്ജസ്വലമായ നിഷേധത്തിന്റെ ത്വരണം ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തെ സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന നിരീക്ഷണം അർത്ഥവത്താണ്. പരിവർത്തനം പൂർണ്ണമാകാതെ, ആവർത്തനവിരസമായ തന്ത്രങ്ങളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഈ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രസക്തി നിഷേധിക്കപ്പെടുകയില്ല

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ ഇനിയും മാററങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളം കണ്ടെത്തുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അത്രമാത്രം ചലനാത്മകമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം. ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളിലധിഷ്ഠിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താരീതി. തനതു സാഹിത്യമെന്ന സങ്കല്പം, അതിന്റെ സർവ്വലൗകികമായ പ്രസക്തി. സമ്പന്നവും സംവാദശീലമുള്ളതുമായ ഒരു സാംസ്ക്കാരിക കാലഘട്ടം,—വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അവിരാമമായ വളർച്ചയ്ക്കു സഹായകമായ ചുററുപാടുകളം സാഹിത്യത്തിലുണ്ടാവണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമാണ് ഈ ജാഗ്രത്തായ മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രേരണ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം വളരെ ലളിതമാണ്. പക്ഷേ അതെത്രത്തോളം സങ്കീർണ്ണതകളെയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ സന്നദ്ധവും ആകുന്നു. നവീന സാഹിത്യത്തിലെ, പ്രകടനപരത ഏററവും കുറഞ്ഞ നിരൂപകനും പണിക്കരാകുന്നു; ഡോ. കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ തന്റെ കവിതകളുടെയും താല്പര്യങ്ങളുടെയും രാശിപ്പൊരുത്തം നോക്കലിൽ ക്ഷോഭം അനിവാര്യമല്ലെന്നു ദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനഃപൂർവ്വം കാര്യങ്ങളം പറയുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം ശൈലിയിൽ തികച്ചും കാണാം. കവിതയിലെന്നപോലെ, പൊള്ളിക്കുന്ന നർമ്മങ്ങളം, ആത്മഗതങ്ങളം, കാര്യമാത്രപ്രസക്തതകളംക്കൊക്കെ ഒരു നെടുവീർപ്പിന്റെ അദ്ധ്വവിരാമങ്ങളം എന്നിങ്ങനെ മാററത്തിന്റെ ഇളംകാററ്, സ്വന്തം കൊച്ചുപൂന്തോട്ടം—അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ വാക്കുകൾക്ക് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരിൽ നിന്നു തന്നെ കടമെടുത്ത പലിശക്കണക്ക്.

□

അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങൾ

(1950–80) — ഡോ കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം. 1982

വില. 28.00. ഡീലക്സ്പതിപ്പ് : 35.00

For Phone : 21581

LABORATORY EQUIPMENTS, CHEMICALS
SPORTS GOODS & LIBRARY BOOKS

Please Contact

VIDYARTHI MITHRAM
Round South, TRICHUR
H. O. KOTTAYAM

WE ARE PROUD TO ANNOUNCE OUR APPOINTMENT AS

T V S 50XL

AUTHORISED DEALER

CENTURY ASSOCIATES
M. G. Road, TRICHUR-1

T V S 50XL

SALES - SERVICE- PARTS
Delivery Starts Soon.

TVS 50XL
CREATED for two

KGST. No. 25130474
CST. No. 25135474 } dt 30-8-1960

S. S I. REGN. No 09/09/00223/73/PMT

PHONE } OFFICE : 20911
FACTORY : } 22047
RESIDENCE :

A. A OUSEPH INDUSTRIALS
FOUNDRY & ENGINEERING

Manufacturers of:
All Tile Factory, Oil Mills, Rubber Rolling Machineries etc.
Railway Station Road, Trichur-680 001 (Kerala)
Factory: Kanimangalam, TRICHUR-7

മലയാളഭാഷയിലെ പ്രഥമ ഗ്രന്ഥവിമർശനം

(1864-ജൂലൈയിൽ പ്രസിദ്ധീകരണം തുടങ്ങിയ 'വിദ്യാസംഗ്രഹം' (The Cottayam College Quarterly Magazine) മാസികയുടെ ഒന്നാം ലക്കം 30-33 പേജുകളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് ഈ വിമർശനം. മറാട്ടിഭാഷയിൽനിന്നും ലക്ഷ്മണരായർ എന്നൊരാൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ 'സന്മാർഗ്ഗോപദേശം' എന്ന പുസ്തകമാണ്. വിമർശനത്തിന് ആദ്യമായും വിധേയമായതു്. വിമർശകന്റെ പേരു് മാസികയിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ല. റവ. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ ആണ് വിമർശകൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സമ്പാ—പുതുപ്പള്ളി രാഘവൻ)

സന്മാർഗ്ഗോപദേശം

മഹാരാഷ്ട്രകത്തിൽനിന്നു മലയാഴ്മയിലേയ്ക്കു ടി. ലക്ഷ്മണരായർ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി തിരുവനന്തപുരത്തു അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗോപദേശം എന്ന നല്ല ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നു ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നു ചേർന്നു. ഞങ്ങൾ അതിനെ സന്തോഷത്തോടു വായിച്ചു കണ്ടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സന്മാർഗ്ഗത്തിന്നു അനുകൂലമായും മനസ്സിൽ ആകുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ലാതെയുമുള്ള പ്രകരണങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതു എത്രയും ഉപകാരം തന്നേ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സൂത്രവിദ്യയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എന്തു എന്നും അതു മുഖാന്തരം സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വർദ്ധിക്കുന്നുവോ എന്നും ഒട്ടുപേർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. മൂഢത ഭാഗ്യം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്കു ഈ സംഭവം നേരെ ഒരു ഉപദ്രവം എന്നു തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ മുഖാന്തരത്താലേ മനസ്സിന്റെ പാത്രതകളും അനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സർവ്വരും സമ്മതിക്കേ പാങ്ങുള്ളൂ. കിഴക്കൻ കാട്ടിൽ പാർക്കുന്ന മലമ്പണ്ടാരങ്ങളും തുറമുഖപട്ടണങ്ങളിലെ നിവാസികളും തമ്മിൽ എത്ര വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നു. അവർ തങ്ങൾക്കു പാർക്കുന്നതിന്നു ഗുഹകൾ അല്ലാതെ ഭവനങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയാൽ പലപ്പോഴും കടുവാ മുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾക്കു ഇരയായിപ്പോകുന്നു. അവർക്കു ഉപജീവനത്തിന്നു വേട്ടയാടിയും ഫലമൂലാദികൾ തേടിയും യദൃച്ഛയാ കിട്ടുന്ന സംദിഗ്ദ്ധഭക്ഷണമല്ലാതെ കൃഷി കച്ചവടത്താൽ സ്ഥിരമായും സമൃദ്ധിയായും വന്നുചേരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നും അവരുടെ അധീനതയിൽ ഇല്ല. നേരെ മറിച്ചു നാട്ടിലെ കുടിയാനവന്മാരിൽ എത്രയും ദരിദ്രന്മാർ തന്നെയും ഇങ്ങനെയുള്ള പാങ്ങുകേടിൽ നിന്നു് ഒഴിവുള്ളവരാകുന്നു. കാറ്റും മഴയും വരുമ്പോൾ കുളിരും വിറച്ചും ചാകാതെ വല്ലവരുടെയും പടിപ്പുരയിൽ കയറി കിടന്നിട്ടെങ്കിലും അവർക്കു രക്ഷപ്പെടാം. പശിദാഹങ്ങൾ ബാധിക്കുമ്പോൾ ഭിക്ഷ യാചിച്ചു കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ജീവനെ പട്ടിണികൂടാതെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകാം. മാനുഷശരീരം സാധാരണമായി കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മഹാരോഗങ്ങൾ അവർക്കു വന്നു പിടിപെടുമ്പോൾ വല്ല ധർമ്മചികിത്സപ്പുരയിലും അവരെ കൈക്കൊള്ളുമായിരിക്കും. ഈ രണ്ടു വകക്കാരും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗങ്ങളുടെ ഉപകരണങ്ങളിൽ ഇത്ര വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഹേതു അവരുടെ സാധാരണമായ മൂഢതയും ഇവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവർദ്ധനവും ആകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യാവർദ്ധനവിനാലേ സുഖാനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ആന്തരപാത്രതകളും ബാഹ്യപദാർത്ഥങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിനൊപ്പമായി ഭാഗ്യം സാക്ഷാൽ വർദ്ധിച്ചേ കഴിയൂ എന്നില്ല. കോയിക്കൽ വസിച്ചു കോലാഹലത്തോടു വാഴുന്ന പ്രഭുവും കൊട്ടുക്കൽ കിടന്നു അരിഷ്ടിച്ചു കഴിയുന്ന പുലയനും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗത്തിൽ പുറമേ തോന്നുന്നിടത്തോളമുള്ള വ്യത്യാസമില്ല. സന്തോഷം മനോവൃത്തിയാകയാൽ രാജാവിന്റെ മനസ്സിനെ അധികത്തിൽ മാത്രം സന്തോഷിക്കുന്നതും അടിയാന്റേതിനെ അല്പത്തിൽ കൂടയും സന്തോഷിക്കുന്നതും ആയിട്ടു ആക്കുവാൻ സൃഷ്ടികർത്താവിന്നു കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസത്താലേ മനസ്സിന്റെ പാത്രതകൾ വർദ്ധിക്കുന്തോറും അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിന്നു ബാഹ്യവിഷയങ്ങളും ക്രമത്തിന്നു വർദ്ധിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുന്നു. പനിനീർപുഷ്പത്തിന്റെ നിറവിശേഷം മാത്രം കണ്ടു രസിപ്പാനേ ഒരു ശിശുവിന്നു കഴിയൂ. ഒരു യുവാവു് അതിന്റെ വാസനഗുണവും ആകൃതി

ഭംഗിയും കൂടെ ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രാപ്തനാകുന്നു. എന്നാൽ നിറവും മണവും അഴകും വിചാരിച്ചു രസിക്കുന്ന യുവാവിന്നു നിറംകൊണ്ടുമാത്രം ഉല്ലസിക്കുന്ന ശിശുവിനെക്കാൾ സന്തോഷത്തിൻെറ പരിപൂർണ്ണതെക്കു കൂടുതൽ വരേണമെന്നില്ല. പാത്രങ്ങളുടെ വലിപ്പംപോലെ വസ്തുക്കൾ കൊള്ളുന്നതിൻവണ്ണം മനസ്സിൻെറ വിസ്തീർണ്ണതെക്കു തക്കവണ്ണം അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിനുള്ള സാധനങ്ങളും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഫാബ്രിക്യൻ, രോമപുരിയിലേ ആധിപത്യം നടത്തുന്നതിനെക്കാൾ തൻെറ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു തന്നേ കാളപൂട്ടി ഉപജീവനം ലഭിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മഹാനായ അലക്ഷന്ത്ര ലോകമാകെ ജയിച്ചു ചക്രവർത്തിയായി വാഴുന്ന സമയത്തും ലോകം ഇത്ര ചെറുതായിപ്പോയല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു പ്രലാപിച്ചു. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യരെ അല്പസന്തുഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിന്നുപകരം അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യത്തിന്നു ഉപയോഗമല്ല വിരോധമാകുന്നു എന്നിങ്ങനെ ചിലർ ദോഷത്വമായി വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ വാദത്തിലേ ഉപന്യാസങ്ങൾ ന്യായത്തിനൊത്തതു തന്നേ എന്നു വരികിലും നിഗമനം അസംബന്ധമാകയാൽ തീരെ തെറ്റു തന്നേ. ധനവർദ്ധനവിനാലേ സുഖത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ സ്വാധീനമായി വരുന്നതിൻവണ്ണം ദുഃഖത്തിന്നുള്ള ഹേതുക്കളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം വല്ലവരും മനസ്സോടെ ഉപേക്ഷിച്ചു ദരിദ്രന്മാരായി തീരുന്നുണ്ടോ. കുഞ്ഞുങ്ങൾ ശൈശവത്തിൽ അല്പസന്തുഷ്ടന്മാരായിരിക്കുകയും പ്രായം ചെല്ലുമ്പോൾ അധികാഗ്രഹികളായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ആരാനും തങ്ങളുടെ മക്കൾ എല്ലായ്പോഴും ശിശുപ്രായക്കാരായി ഇരിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുമോ. അസ്ഥിമുഴപ്പുള്ള ശരീരപ്രകൃതക്കാർക്കു കൃശശരീരമുള്ളവരെക്കാൾ അന്നവസ്ത്രാദികൾ അധികം വേണം എന്നുവെച്ചു ദേഹപുഷ്ടി ഒരു ആപത്തു എന്നു വല്ലവർക്കും തോന്നിപ്പോകുമോ. വലിയ പാത്രങ്ങൾക്കു കോളധികമുണ്ടെന്നു വെച്ചു അവയെ കൊട്ടുത്തുകളഞ്ഞു അവെക്കുപകരം ചെറിയതു വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളുമോ. ഇല്ല നിശ്ചയം തന്നേ. എന്തെന്നാൽ പാത്രങ്ങൾക്കു വലിപ്പം കൂടുന്നതിനാലേയുള്ള ദോഷങ്ങൾ ആഗന്തുകമാകയാൽ നീങ്ങിപ്പോകുന്നതും അതിനാലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ആവശ്യമാകയാൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ലൗകികവിദ്യെക്കു ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പറയാം എന്നിരുന്നാലും വൈദികജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുന്നതു എത്രയും ഉപകാരം എന്നു ഏവരും സമ്മതിച്ചേ കഴിവൂ. അതു മനുഷ്യരുടെ ദുരാഗ്രഹങ്ങളെയും ദുർമ്മോഹങ്ങളെയും ദുർവികാരങ്ങളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുപകരം അവരെ അടക്കം പരിപാകം അലംഭാവം ദൈവഭക്തി ഇങ്ങനെയുള്ള ശീലങ്ങളിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കേയുള്ളു. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ മേൽപേരു പറഞ്ഞ ചെറിയ പുസ്തകം ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തിൽ ഒന്നാകുന്നു. അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ സന്മാർഗ്ഗം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഉപയോഗമാകുന്ന ഹിതോപദേശങ്ങൾതന്നെ. അതിൻെറ ഉടയക്കാരൻ ലാഭത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ പരോപകാരത്തെ കരുതി സഹായമായിട്ടു പുസ്തകം ഒന്നിനു നാലുചക്രം മാത്രം വിലവെച്ചിരിക്കയാൽ എളിയവർക്കു കൂടെയും പ്രയാസം കൂടാതെ വിലക്കു വാങ്ങിക്കാകുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചു പരമാർത്ഥമായിട്ടു തന്നേ എങ്കിലും ഇത്ര മേൽ സ്തുതി പറഞ്ഞും വെച്ചു അതിൽ ചില കുററമുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു പക്ഷവാദം എന്നു വരുന്നതാകയാൽ ആയതിനെ ഉടയക്കാരനും വായനക്കാരും സന്തോഷത്തോടു ആദരിക്കും എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ശരി എന്നു സമ്മതിക്കുന്നു എങ്കിൽമാത്രമേ അംഗീകരിക്കേണ്ടു. ഞങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്ന കുററം വാചകത്തെ അല്ലാതെ കാര്യത്തെത്തീരെ സംബന്ധിക്കുന്നില്ല. പിഴനോക്കിയ രാമൻ തമ്പി വിദ്വാൻ എന്നു ഞങ്ങൾ മുഖപരിചയം കൊണ്ടു തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരാളാകയാൽ ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കിയിരുന്നു എന്നു വരികിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വീഴ്ചകൾക്കു ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നായിട്ടു് ഒന്നാം വശത്തു കാണുന്ന പിഴകളെമാത്രം ഞങ്ങൾ എടുത്തു പറയുന്നു.

(1–2) '1-ാംമതു'ഇങ്ങനെയുള്ളടത്തു ഒക്കെയും '1-ാംമതു. 2-ാംമതു. ആയതുഎന്നു ഉകാരം കൂട്ടി എഴുതുവാനുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്പുസ്തകത്തിൽതന്നെയും മനുഷ്യക്കു വലിപ്പം വിചാരിച്ചു നടക്കും 'ഏതു മനുഷ്യൻ' എന്നിങ്ങനെ ഉകാരം കൂട്ടി എഴുതി മുറെക്കു കാണുന്നു.

(1-3) 'വയ്യിട്ടും' എന്നതിന്നു 'വൈകീട്ടും' എന്നു വേണം. ധാതു 'വൈക' എന്നാകുന്നു

(1–4) 'കെണ്ടതാകുന്നു' എന്നതിനു 'കേണ്ടതാകുന്നു' എന്നു വേണം. 14–ാം വരിയിൽ 'ന്മാരാകുന്നു' എന്നു ചൊവ്വേ എഴുതിക്കാണുന്നു.

(1-14) 'ആകുന്നതു' എന്നതിനു 'ആകുന്നു' എന്നു വേണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനു വചനം ഇല്ലെന്നുവരും. (വ്യാകരണം 411;412)

17 ലക്കം 8-ലും 19ലക്കം 2-ലും പറയുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഇന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ല തെളിവാകുന്നില്ല.

മലയാഴ്മെക്കു നിഘണ്ടുവാകട്ടെ വ്യാകരണമാകട്ടെ ഇതുവരെ ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവന

വന്ന ഒത്തവണ്ണം അക്ഷരം കൂട്ടി എഴുതുക നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള കുററങ്ങൾ പറവാനില്ലായ്കകൊണ്ടു ഇനിയും ഒത്തപോലെ എഴുതുന്നതു സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ല. മലയാംഭാഷയെ ശുദ്ധിയും ·പുഷ്ടിയും ആക്കുന്നതിന്നുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇതുവരെ നന്നാ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു. നാട്ടിലെ വിദ്വാന്മാർ മിക്കവരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ സംസ്കൃതവിദ്യയെക്കുറിച്ചു പ്രശംസിച്ചതല്ലാതെ തങ്ങളുടെ നിത്യവൃത്തിക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന മലയാഴ്മയെ തീരെ പ്രമാണമാക്കിയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഈ സർക്കാരിലെ പേരിലും നന്നാ ഉദാസീനതയുണ്ടായിരുന്നു. മേല്കോയ്മ അന്യഭാഷക്കാരായിരിക്കുന്ന എംഗ്ലീഷ് സക്കാരിൽ നിന്നും നാട്ടുഭാഷയുടെ അറിവു നിലനിന്നുപോകുന്നതിന്നുള്ള നിബന്ധനകൾ വേണ്ടുംവണ്ണം വെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സക്കാരിൽ വേലയിൽ ഏല്പടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആശാന്മാരും നാട്ടുഭാഷയിൽ പരീക്ഷ കൊടുക്കെ ആവശ്യമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിലെ മഹാരാജാവിൻെറ സ്വന്തഭാഷ മലയാഴ്മയാകുന്നു എന്നുവരികിലും ഈ ഭാഷയുടെ ഗുണീകരണത്തിനായിട്ടു ഇപ്രകാരമുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൾ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതു അതിശയംതന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവവർകൾക്കും ഇളയരാജാക്കന്മാൎക്കും വാഴ്ചയും മാധവരായർ ദിവാനിജിക്കു അധികാരവും ആയതിൽപിന്നെ ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെയുള്ള വേലയിൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ മറെറല്ലാത്തിലും എന്നപോലെ ഈ ഒരു സംഗതിയിലും കാര്യാദികളുടെ നടപ്പു ചൊവ്വായി വരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. എങ്കിലും സക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്യാകുന്ന നിബന്ധനകൾ ഇതുവരെ മുറെക്കു ചെയ്തിട്ടില്ല. മണ്ഡപത്തിൻവാതിൽ മുതൽ ഹജൂർവരെയും മുനിശിപ്പുകോടതി മുതൽ ചതുർക്കോടതിവരെയുമുള്ള എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെയും ഇന്നേവരെയും തമിഴക്ഷരത്തിൽ ആകുന്നു നടക്കുന്നതു്. ആകയാൽ ആധാരമോ കുറിയോ ആകട്ടെ പതിവോ പററുചീട്ടോ ആകട്ടെ സമനോ വിധിപ്പേപ്പോ ആകട്ടെ തമിഴക്ഷരത്തിൽ അല്ലാതെ മലയാം ഭാഷെക്കു വിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല, എന്നല്ല വല്ലവരും തങ്ങളുടെ മൊഴിയോ ആവലാധിയോ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടു കച്ചേരിയിലോ കോടതിലോ ചെന്നാൽ പിള്ളമാർ ആയതിനെ അംഗീകരിക്കാതെ തമിഴിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പാവപ്പെട്ട കുടിയാന്മാരെ നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിനോടു കോയ്മെക്കു വിരോധമാകുന്നു എന്നു ഒരു വിചാരം ബഹുജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സാധാരണമായിട്ടു കയറിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൻവണ്ണം കാര്യം മറുകൃതിയായി വരുവാൻ സംഗതിയായതു പാണ്ടിക്കാർ സക്കാരുശേവത്തിൽ അധികമായി ഏല്പട്ടതു കാരണത്താൽ ആകുന്നു. അവൎക്കു ഗ്രന്ഥം ശീലമില്ലായ്കയാൽ ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടു വിചാരിക്കാതെ അവരുടെ സ്വന്തം എന്നതിനെമാത്രം കരുതി സകലവും തമിഴിൽ എഴുതി നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതു എത്രയും വലിയ ക്രമക്കേടുതന്നെ. രാജാംഗത്തിൽനിന്നും അതിൻെറ സ്വന്തഭാഷയെ നിന്ദിക്കുന്ന ഭാവം വരുന്നതു കൂടാതെ വളരെ ചുററുകൾക്കും തെററുകൾക്കും ഇടയാകുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരിൽതന്നെ പലരും തമിഴെഴുത്തു ശീലമില്ലായ്കയാൽ തങ്ങളുടെ ദേഹത്തെയും വസ്തുവകകളെയും സംബന്ധിച്ചു പല ഓലകൾക്കും വായിച്ചറിയാതെ കയ്യൊപ്പു വെച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ അക്ഷരമാല ഗ്രന്ഥത്തെക്കാൾ മലയായ്മെക്കു വിഹിതമായിരുന്നാൽ ആയതു നടപ്പാകുന്നതു് ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതും പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടു എങ്കിലും എല്ലാവരും വശമാക്കുവാനുള്ളതുമാകുന്നു. എന്നാൽ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല നേരെ മറിച്ചാകുന്നു. ശുദ്ധദ്രാവിഡപദങ്ങളെ എഴുതുന്നതിന്നു തമിഴക്ഷരം മതിയാകുമെങ്കിലും ഗീർവ്വാണത്തിൽനിന്നു അസംഖ്യം മൊഴികൾ ഈ ഭാഷയിൽ നടപ്പിലാക്കിയിരിക്കയാൽ അവയെ എഴുതുവാൻ ഇതു തീരെപ്പോരാ. ദൃഷ്ടാന്തം വേണമെങ്കിൽ 'ബലം, സാക്ഷി, കൃഷ്ണൻ' എന്നിവയെ ശബ്ദവും പൊരുളും പിണങ്ങത്തക്കവണ്ണം 'പലം, താക്കിഴി, കിട്ടിണൻ' എന്നു എഴുതുവാനേ പാങ്ങുള്ളു. ആകയാൽ സക്കാരിടപെട്ട് എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെയും മലയായ്മ നടപ്പായിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ എങ്കിലും മേലാൽ തമിഴിൽ ആകാതെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നിഷ്കർഷയായിട്ടു ചട്ടംകെട്ടുന്നതു ഉത്തമം എന്നു തെളിവായി കാണാകുന്നതാകുന്നു. ○

CAPITAL

By Thoppil Bhasi

Translated by

DR. K. T. RAMA VARMA

It is a portrayal of violent conflict of the period 1948-50 which witnessed a grim Communist struggle in Kerala

Price Rs. 12.00

Copies can be ordered directly from:

KERALA SAHITYA AKADEMI

Trichur-680 020

MAHADEVSONS WOOD INDUSTRIES

PUNKUNNAM, TRICHUR-680 002

Banker: State Bank of India

Phone-25415

Manufacturers of: Decorative doors in Teak wood and Rose wood Ceiling Panels, Wall Panels, Panel Doors, Flush Doors and Quality Furniture

---

കമലവിലാസ് (Regd) വാസന സാധനങ്ങൾ

കളഭപ്പൊടി, കളഭവില്ല, ചാന്ത്, കൺമഷി, വാസനകുങ്കുമം, കുങ്കുമപേസ്റ്റ്, ദശാംഗം, വാസന ചുണ്ണാമ്പ്, ആനന്ദകുസുമം, വാസനപ്പുകയിലയ്ക്കും, കമലാനന്ദം വാസന അടയ്ക്കയും ഉള്ള സുഗന്ധതൈലങ്ങൾ, കൂടാതെ മററു പൂജാസാധനങ്ങൾ—വിഭൂതി, കർപ്പൂരം, ചന്ദനത്തിരി, സാമ്പ്രാണി, കുങ്കുമം മുതലായവയും, മൊത്തമായും ചില്ലറയായും വിററുവരുന്നുണ്ട്.

പി. എ. അയ്യർ

കമലവിലാസ് പരിമള തൊഴിൽശാല

റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ റോഡ്, തൃശ്ശൂർ-680 001

കോൺക്രീററ് കട്ടിളകളും ജനലുകളും തയ്യാറായിരിക്കുന്നു

വീട്ടാവശ്യത്തിനും മററും അനുയോജ്യമായ വിവിധ സൈസിലുള്ള കോൺക്രീററ് കട്ടിള, ജനൽ, തുടിക്കാൽ, വേലിക്കാൽ, ക്രാസികൾ, ക്ലോസെററുകൾ, ബെയിസിനുകൾ, ലിഫ്ററ് ഇറിഗേഷൻ പദ്ധതിക്കാവശ്യമായ 2 അടി, $1\frac{1}{2}$ അടി, 1 അടി, $\frac{3}{4}$ അടി, $\frac{1}{2}$ അടി എന്നീ പൈപ്പുകളും ശരിയായ അനുപാതത്തിൽ കമ്പി, ചല്ലി, സിമൻറ് എന്നിവ ചേർത്ത് നിർമ്മിച്ച കരുത്തേറിയ സെപ്ററിടാങ്കുകൾ, വാട്ടർടാങ്കുകൾ, കിണർ റിംഗുകൾ എന്നിവയും ഭംഗിയേറിയ പൂച്ചട്ടികൾ, വിവിധ സൈസിലുള്ള തൊട്ടികൾ തുടങ്ങിയ നിരവധി സാധനങ്ങൾ കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു വിററുവരുന്നു.

ഫോൺ : 20093

കോൺക്രീററ് ഫർണിച്ചർ വർക്ക്സ്

കാളത്തോട്, പി. ഒ. ഒല്ലൂക്കര, തൃശൂർ-5. ഷോറും M. G. റോഡ്, തൃശ്ശൂർ-4

ECONOMY ELEGANCE & ENDURANCE

A Triplet Concurrence Of Supper Plast Products

SUPER PLAST,
KOKKALAI,
TRICHUR-680 021

Phones : 24658 & 24985

നായകസങ്കല്പം നോവലിൽ

ഡോ. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ

ദർശനാധിഷ്ഠിതമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടിയാണു നോവൽ. വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ പ്രശസ്തങ്ങളായ നോവലുകൾക്കെല്ലാം മഹത്ത്വം നല്കുന്നത് ഈ സവിശേഷതയാണ്.[1] നോവലിലെ ദർശനവും തത്ത്വശാസ്ത്രമെന്ന വിജ്ഞാനശാഖയും തമ്മിൽ സ്വഭാവത്തിൽ അന്തരമുണ്ട്. തത്ത്വചിന്തകന്റെ ദർശനത്തിനു യുക്തിപൂർവ്വമായ കാര്യകാരണബന്ധം കാണും. അത് അയാളുടെതന്നെ ജീവിതവീക്ഷണമാണ്. നോവലിസ്റ്റിന്റെ ദർശനമോ? 'അത് അയാളുടെ സ്വന്തം ജീവിതതത്ത്വശാസ്ത്രമല്ല. അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളല്ല. അയാളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ പ്രബോധനപരമായ സന്ദേശവുമല്ല. ഒരു ഇതിവൃത്തം പ്രതിപാദിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ നോവലിസ്റ്റിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന്, അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും, അവ സഞ്ചരിച്ചുതീർക്കുന്ന സംഭവപരമ്പരകളുടെയും നിയന്ത്രണത്തിനു പര്യാപ്തമാകുമാറ് ഉദ്ബുദ്ധമായി വരുന്ന സമഗ്രജീവിതബോധമാണ് അത്''[2] നോവലിസ്റ്റ് ജീവിതാപഗ്രഥനം വഴി കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന സത്തയാണ് ദർശനം എന്നു പറയാം. ഉദാത്ത രചനകളിൽ അതിന്റെ ചൈതന്യം ഹൃദ്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ബൂർഷ്വാവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാഹിത്യരൂപമായിട്ടാണ് നോവൽ ആവിർഭവിച്ചത് എന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ട്[3] സാഹിത്യം അതുവരെ അഭിജാതവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആസ്വാദനത്തിന് ഉതകുന്ന ജീവിതരംഗങ്ങൾ പകർത്തി തൃപ്തിയടയുകയായിരുന്നു. സാധാരണജീവിതചിത്രങ്ങൾക്കു സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ ഗതി തിരുത്തിയ നോവൽ, സ്വരൂപത്തിൽ പൂർവ്വസാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽനിന്നു മൗലികമായ വ്യതിയാനം പ്രകടിപ്പിച്ചു. നവോത്ഥാനകാലത്തെ സാംസ്കാരികചൈതന്യത്തിന് അനുരോധമായ പരിണാമമായിരുന്നു ഇത്. തൽഫലമായി ജീവിതത്തെ അതിന്റെ തനിമയിൽ കണ്ടെത്താനും അവതരിപ്പിക്കാനുമുള്ള യത്നം സുപ്രധാനമായി. ഉള്ളടക്കത്തിൽ വൈവിദ്ധ്യം സംഭവിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രഭാവം ഈ ആധുനികസാഹിത്യരൂപത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുകയും ചെയ്തു

സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും

സാഹിത്യം ഒരു പ്രതിഭാശാലിയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. നവനവോന്മേഷശാലിയായ പ്രജ്ഞയാണ് പ്രതിഭ. ഒരിക്കലും മങ്ങാത്ത തേജസ്സോടെ, ഒതുങ്ങാത്ത ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ വർത്തിക്കുന്ന മാനസികഘടന തന്നെയാണ് ഇത്. ഇങ്ങനെ സദാ ഉണർന്നിരിക്കുന്ന പ്രതിഭ ജീവിതത്തെ നിരീക്ഷണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം സാഹിത്യകാരൻ താൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സത്താവബോധത്തെ അന്യരൂപമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ നിഗൂഢഭാവങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നുചെല്ലുകയും ജീവിതാവസ്ഥകളെ ഒരപൂർവ്വതലത്തിൽ ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നോവലിസ്റ്റ് താൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളിൽ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു. ഇത് ഇതര കലാരൂപങ്ങളിൽ അത്രവളരെ പ്രസക്തമല്ലാത്ത ഒരു വസ്തുതയാണ്.[4]

സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ആത്മബന്ധം ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപമെന്ന നിലയിൽ, നോവലിൽ പാത്രസൃഷ്ടിക്ക് ആധാരമായി വർത്തിക്കുന്ന ചില തത്ത്വങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണെന്നു റോബർട്ട് ലിഡൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.[5] സ്വന്തം പ്രകൃതത്തിലെ അനാവശ്യഘടകങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും ആവശ്യമായവയെ വിപുലീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നോവലിസ്റ്റ് നായകസൃഷ്ടി നടത്തുന്നത്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ ആത്മഭാവം ഗാഢമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സൃഷ്ടികൾ കൂടുതൽ വ്യക്തിത്വം ആർജ്ജിക്കുന്നു. വർദ്ധിച്ച ജീവിതപരിചയവും അനുഭവജ്ഞാനവുമുള്ള ഒരു നോവലിസ്റ്റിന്റെ പാത്രരചനകൾ ആ വളർച്ചയുടെ ചൈതന്യം പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്യും. മറ്റൊരു വിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതിവൃത്തത്തെ അതിന്റെ നിർവ്വഹണസന്ധിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന നായകപാത്രം സ്രഷ്

ടാവിന്റെ മനോഭാവത്തിന് അനുസൃതമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതുതന്നെയാണ്. ആ നിലയിൽ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, നായകസങ്കല്പത്തിന്റെ പഠനംവഴി ഓരോ നോവലിസ്റ്റും അവലംബിക്കുന്ന ജീവിത ദർശനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

നോവലിസ്റ്റിന്റെ ദർശനം

സങ്കീർണ്ണവും വിശാലവുമായ ജീവിതത്തെ ഓരോ വ്യക്തിയും തനിക്കുമാത്രം സിദ്ധമായ വീക്ഷണകോണത്തിലൂടെ ദർശിക്കുന്നു. വിലയിരുത്തുന്നു. വേണ്ടതുമാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നു. അതുപയോഗപ്പെടുത്തി തന്റേതായ ഒരു കൊച്ചു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിൽ വെളിച്ചം നിറയ്ക്കുന്നതു കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. അവർ പുലർത്തുന്ന പരസ്പര ബന്ധത്തിൽ അപൂർവമായ ജീവിതാവബോധം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. പലപ്പോഴും നായക പാത്രത്തിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നത്. ഇതര കഥാപാത്രങ്ങൾ ചരിക്കുന്നത് ഈ നായകനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാവും. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ നായകസങ്കല്പത്തിൽ നോവലിസ്റ്റിന്റെ ദർശനം പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാൻ കൂടുതൽ ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല.

സർഗ്ഗവ്യാപാരത്തിനു പ്രേരകമായ ഘടകം ഓരോ നോവലിസ്റ്റിനും ഓരോന്നാണ്. ചിലർക്കു പ്രിയപ്പെട്ടത് ഒരാശയമാകാം. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള സ്വന്തമായ ഒരാശയം. അഥവാ, ഉയർത്തിക്കാണിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരാദർശം. അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതചിത്രീകരണം. എന്തായാലും വ്യക്തിയിൽനിന്നു വേറിട്ട് ആശയത്തിനു നിലനില്പില്ല. മുൻതൂക്കം നൽകുന്നതിൽ അന്തരമുണ്ടായെന്നുവരാം. അത്രതന്നെ. നോവലിസ്റ്റ് നേരിട്ട് ആശയവിശദീകരണത്തിന് ഒരുങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ ശക്തമാണ് വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ അതു പ്രതിഫലിപ്പിച്ച് അനുഭവവേദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. നായകപ്രധാനമായ നോവലുകളിലാണ് സ്രഷ്ടാവിന്റെ ദർശനം കൂടുതൽ ഹൃദ്യവും ശക്തവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് എന്നുപറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

നായകസങ്കല്പത്തിൽ പ്രകടമാകുന്ന ജീവിതദർശനം നോവലിസ്റ്റ് ആർജ്ജിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? മനുഷ്യന്റെ ചിന്താധാരകൾ ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് ഉറവയെടുക്കുകയില്ല. അതിന് ഒരു പശ്ചാത്തലം ആവശ്യമാണ്. ആ പശ്ചാത്തലത്തോടു പ്രതികരിക്കുന്ന മാനസികഭാവവും കൂടിയേ തീരൂ. ഫ്രോയിഡ് മനുഷ്യമനസ്സിനെ ഇങ്ങനെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു: ഭൂരിഭാഗവും മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട് ബോധതലത്തിൽ. ജന്തുവാസനകളാൽ അതു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഇദ്' എന്നാണ് അതിനെ വിളിക്കുക. ജന്തുവാസനകളിൽ പ്രധാനം ലൈംഗികാസക്തി അഥവാ 'ലിബിഡോ' ആണ്. ഇതിനെ നയിക്കുവാനും നിയന്ത്രിക്കുവാനും കരുത്താർന്ന മനശ്ശക്തിയാണ് 'ഈഗോ.' യുക്തിബദ്ധമായ അഹംബോധം തന്നെയാണിത്. അഹംബോധം എപ്പോഴും മൗലികവാസനകൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആ 'ഈഗോ' നിയന്ത്രണാതീതമായാലോ? അരാജകത്വമാണ് ഫലം. അതു തടയുന്ന ബോധതലത്തിന് 'സൂപ്പർ ഈഗോ' എന്നു ഫ്രോയിഡ് പേരു നല്കുന്നു. 'സൂപ്പർ ഈഗോ'യുടെ നിയന്ത്രണവലയമാണ് മനുഷ്യസംസ്ക്കാരവും മൂല്യബോധവും സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. വ്യക്തിയുടെ താത്പര്യത്തേക്കാൾ സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ് 'സൂപ്പർ ഈഗോ'യുടെ പ്രവർത്തനം.[6]

'എഴുതുന്ന സത്ത'

സമൂഹത്തിലെ ഒരംഗം എന്ന നിലയിൽ നോവലിസ്റ്റ് ബോധതലത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ 'എഴുതുന്ന സത്ത' (Writing Self) ഇതിനു വഴങ്ങുമോ? കേവലം വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ അയാൾ അനുഭവിക്കുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു സൃഷ്ടിയുടെ നിമിഷത്തിൽ വിധേയനാവുക സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനു സന്നദ്ധനായാൽ നോവൽ എന്ന കലാരൂപം അസ്തപ്രമോവുകയും, പകരം എഴുത്തുകാരനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന സാഹിത്യബാഹ്യമായ സത്ത പ്രാമാണിത്തം നേടുകയും ചെയ്യും. സാമൂഹ്യമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആദ്ധ്യാത്മികമോ തത്ത്വശാസ്ത്രപരമോ ആയ പ്രാധാന്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ചില നോവലുകൾ കലാപരമായി പരാജയപ്പെടുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. ഈ അപകടം ഒഴിവാക്കാൻ 'എഴുതുന്ന സത്ത'യുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിറുത്തുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ. ഇത് എങ്ങനെ സാധിക്കും? സുകുമാർ അഴീക്കോട് പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "ജീവിതപ്പോരിന്റെ നടുവിൽനിന്നുകൊണ്ട്, താൻ കണ്ട കാഴ്ചയെ അനശ്വരതയുടെ അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടു ചിത്രീകരിക്കുവാൻ തത്രപ്പെടുന്ന നോവലെഴുത്തുകാരൻ തന്റേതായ ഒരു ദന്തഗോപുരത്തിൽനിന്നു രചന നടത്തുമ്പോൾ ആ സത്ത പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളും. ഇതിനെയാണ് പണ്ടുള്ളവർ പ്രതിഭ എന്നു വിളിച്ചത്. പ്രതിഭയുള്ളവൻ ഏതു കലാപത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും തന്റെ ആത്മാവിന്റെ മുഗ്ദ്ധതല്പമായ ഏകാന്ത വിജനത സൃഷ്ടിച്ചുകൊള്ളും."[8]

ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കിൽ വീണുകിടക്കുന്ന സംഭ്രാമകമായ മനസ്സിനു സൃഷ്ടിക്കു

നിദാനമായ താളം നിലനിറുത്താനാവില്ല. അതിനു തിരക്കിൽ നിന്നൊഴിയണം. ശാന്തി വീണ്ടെടുക്കണം. 'എഴുതുന്ന സത്ത' ഉണരുന്നത് ഈ ഒററപ്പെടലിന്റെ നിമിഷത്തിൽ മാത്രമാണ്. സർഗ്ഗവ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ നോവലിസ്ററിന്റെ മനസ്സിൽ അയാളും ആത്മബന്ധുക്കളായ കഥാപാത്രങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ. ഈ ബന്ധത്തിലൂടെ തന്റേതായ ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് അയാൾ. അതിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കരണമുണ്ടാകും. യഥാർത്ഥലോകത്തിന്റെ പകർപ്പല്ല. പ്രതീതിബോധത്തോടെ നോവലിസ്ററ് സൃഷ്ടിക്കുന്ന അപൂർവ്വമായ ഒരു ലോകം. അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലാണ് എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതദർശനം വെളിപ്പെടുന്നത്. ആ ലോകത്തിന്റെ പ്രജാപതിയാണ് നോവലിസ്ററിന്റെതന്നെ സൃഷ്ടിയായ 'ഹീറോ'.

കാലവും കലാരൂപവും

ഓരോ സാഹിത്യരൂപവും ആവിർഭവിക്കുന്നതു കാലത്തോടു പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലായിരുന്നല്ലോ നോവലിന്റെ ഉദയം. സാധാരണജനങ്ങൾ സാഹിത്യാദികലകളിൽ താത്പര്യം പുലർത്തിയ നവോത്ഥാനഘട്ടത്തിനു ശേഷമാണ് അത്. വൈയവസായികവിപ്ളവത്തിന്റെ ചൈതന്യവും നോവൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. അഭിജാതവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതാവിഷ്ക്കരണമായിരുന്ന സാഹിത്യത്തിനു സാമൂഹ്യാവബോധം പ്രദാനം ചെയ്തതും ഇതേ കാലഘട്ടമാണ്. ഈ പ്രത്യേകതകൾ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊണ്ടാണ് ഗദ്യസാഹിത്യം വികാസം പ്രാപിച്ചത്. സമ്പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യകഥ എന്ന നിലയിൽ നോവൽ അപൂർവ്വമായ പ്രാധാന്യം നേടി യഥാർത്ഥത്തിൽ മഹാകാവ്യങ്ങൾക്കുശേഷം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രഭാവങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു നോവലിനാണ്.

നോവലിനെ സാമൂഹ്യേതിഹാസമെന്നു റാൽഫ് ഫോക്സ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.[9] കാലവും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിറുത്തുകയും മനുഷ്യനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയുമാണ് ശ്രദ്ധേയരായ നോവലിസ്ററുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഓരോ കാലത്തും ആരാദ്ധ്യമായി വർത്തിച്ച മനുഷ്യസങ്കല്പം അതാതുകാലത്തെ നോവലിൽ നായകരൂപം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. നോവലിലെ നായകസങ്കല്പം നോവലിസ്ററിന്റെ വീക്ഷണാനുരൂപമെന്നതുപോലെ കാലാനുസൃതവുമാണെന്നാണ് ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. അഥവാ വീക്ഷണം രൂപപ്പെടുന്നതുതന്നെ കാലത്തിന്റെ പ്രേരണ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടാണല്ലോ. ഒന്നുകിൽ അതിനോടുള്ള വിധേയത്വം. അല്ലെങ്കിൽ നിഷേധം. രണ്ടായാലും പ്രേരണയും പ്രതികരണവും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ:

1 Fox, Ralf-The Novel and the People. PP.64-55 -(1948)
2 സുകുമാർ അഴീക്കോട്—നോവൽ (സി. ജെ. സ്മാരക പ്രസംഗം) പുറം 64. (1963)
3 Fox, Ralf-The Novel and the People. P: 42
4 Forster. E. M- Aspects of the Novel. P. 52 (1966)
5 Liddell, Robert - A Treatise on the Novel. P. 103 (1971)
6 Freud, Sigmund - The Interpretation of Dreams (1938)
7 Liddell, Robert -A Treatise on the Novel. P. 53
8 സുകുമാർ അഴീക്കോട്—നോവൽ (സി. ജെ. സ്മാരക പ്രസംഗം) പുറം. 67
9 Fox, Ralf - The Novel and the People P. 57

Telephone off: 24238 Res. 23577

OMEGA MARBLES

PUNKUNNAM, TRICHUR-680 002

Dealers in :-

Granite, Marble, Shahabad, Kunikkal and Cuddapan Tiles and Slabs.

രംഗഭാഷയുടെ നവീനപരിപ്രേക്ഷ്യം

ഏ. കെ. നമ്പ്യാർ

പഞ്ചഭൂതങ്ങളിലൊന്നായ അഗ്നി ദേശകാലാതീതമായി മനുഷ്യഭാവനയെ ത്രസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈദികകാലം മുതൽ അതൊരു ദേവതയുടെ പദവിയിലേയ്ക്കുയർത്തപ്പെട്ടതായി നാം കാണുന്നു. ഋഗ്വേദമന്ത്രങ്ങളിൽ അഗ്നിദേവനെക്കുറിച്ചുള്ള കീർത്തനങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലൊ. പുരാണങ്ങളിലും അഗ്നി സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരുടെ പുരാവൃത്തങ്ങളും അഗ്നിയുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ദേവന്മാരുടെ കുത്തകയായിരുന്ന അഗ്നിയെ ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യർക്കായി എത്തിച്ച പ്രൊമിത്യൂസിന്റെ കഥ പ്രശസ്തമാണ്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യഭാവനയെ എന്നും നിറം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഗ്നി ഇപ്പോഴും മനോജ്ഞമായ ഒരു ബിംബമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു; പ്രതീക്ഷയുടെയും പ്രകാശത്തിന്റെയും വിപ്ലവത്തിന്റെയും സംഹാരത്തിന്റെയുമൊക്കെ പ്രതിരൂപമായി ഇന്നും സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അത്തരം ഒരു പ്രതീകവൽക്കരണത്തിനാണ് 'അഗ്നി' എന്ന നാടകത്തിലൂടെ ശ്രീ. വയലാ വാസുദേവൻ പിള്ളയും ശ്രമിക്കുന്നത്.

എല്ലാവർക്കുംകൂടി അവകാശപ്പെട്ട കുടുംബസ്വത്ത് പിടിച്ചടക്കി അനുഭവിക്കുന്ന രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠൻമാരും, എല്ലാസമ്പത്തും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി പരിത്യജിക്കണമെന്നുള്ള ആദർശത്തിന്റെ വക്താവായ അനുജനും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലാണ് അഗ്നിയിലെ മുഖ്യക്രിയ. ശൈശവം തൊട്ടേ ഒരുമിച്ചു കളിച്ചു നടന്ന മൂന്നു സഹോദരന്മാരുടെ ജീവിതവുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അഗ്നിയുടെ ഇതിവൃത്തം വികസിക്കുന്നത്. മൂത്ത സഹോദരന് ഇളയവനോടുള്ള പ്രതികാരവാഞ്ഛയെ (revenge motive) കുറിച്ചു മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നുണ്ടല്ലൊ. ശൈശവംമുതൽക്കേ സുപ്താവസ്ഥയിൽക്കിടക്കുന്ന ആ പ്രതികാരദാഹം വളർന്ന് അവസാനം സഹോദരഹത്യയിലേയ്ക്കു ചെന്നെത്തുന്നു. കളിയിലൂടെ തുടങ്ങിയ നാടകം അവസാനം കാര്യമായി മാറുന്നു. അഥവാ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ സമർത്ഥമായി ആസൂത്രണം ചെയ്ത ആ ഉപജാപം വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. നിർമ്മലമനസ്കരായ അമ്മാവനും അനുജനും അതു കളിയായിക്കാണാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ ഈ പ്രതികാരദാഹത്തിനു ശക്തിനൽകുന്ന മറ്റൊരു ഘടകം കൂടിയുണ്ട്—തങ്ങളുടെ കളിക്കൂട്ടുകാരിയായ ദേവിയോടുള്ള അഭിനിവേശം. അവൾക്ക് അനുജനോടാണിഷ്ടം. മാത്രവുമല്ല, ജ്യേഷ്ഠന്മാരെ അവൾ വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളെ ധിക്കരിച്ച് അനുജനെ മനസാവരിച്ച ദേവിയോടുള്ള ക്രോധവും അനുജനോടുള്ള പ്രതികാരത്തിന് ഊക്ക് കൂട്ടുന്ന അവളോടുള്ള അഭിനിവേശം അവരുടെ മനസ്സിൽ മായാതെ കിടക്കുകയും മൃഗീയവാസനയായി വളർന്ന് അവസാനം മൂത്ത ചേട്ടൻ ബലാൽക്കാരത്തിനു തുനിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജ്യേഷ്ഠന്മാരുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയാതെ കുട്ടിക്കാലംമുതൽക്കേ നാടുവിട്ടുപോയ ഉണ്ണി അമ്മയുടെ മരണവാർത്ത സ്വപ്നത്തിലറിഞ്ഞു ശ്മശാനഭൂമിയിൽ ഓടിയെത്തുന്നിടത്തുനിന്നാണ് നാടകം ആരംഭിക്കുന്നത്. നാടകത്തിലുടനീളം രംഗാധിപന്റെ ചുമതല കൂടി വഹിക്കുകയും സഹോദരന്മാരെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രതീകമായ അമ്മാവനാണ് അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്. മക്കളുടെ ശണ്ഠ കണ്ടു മടുത്ത്, അവരുടെ യോജിപ്പിനുവേണ്ടി കൊതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന മാതാവ് സ്വന്തം ചിതയുടെ അഗ്നിജ്വാലകളേറ്റിട്ടെങ്കിലും അവരിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടിക്കിടക്കുന്ന മാത്സര്യത്തിന്റെ മഞ്ഞ് ഉരുകിപ്പോകുമെന്നു സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കാം. കുട്ടിക്കാലത്ത് അമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ഒരായിരം കഥകൾ ഓർത്തോർത്ത് ഉടലുവീഴുംവരെ തുടർന്നുപോകുന്ന ഏതോ വാസനാബന്ധത്താൽ ഒരുൾവിളി കേട്ട്, ശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലെ ചിതയ്ക്കരികിലേയ്ക്ക് ഓടിയെത്തിയതാണയാൾ. കളിക്കൂട്ടുകാരിയായ ദേവിയും അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. അവളുടെ കണ്ണീരിൽ, പൗർണ്ണമിയിൽ തെളിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഗംഗാജലത്തിന്റെ വിശുദ്ധി കാണാൻ കഴിഞ്ഞ ഉണ്ണിയുടെ മനസ്സ് തെളിയുന്നു. പോയ കാലത്തിന്റെ തേനൂറുന്ന സ്മൃതികൾ അവരെ വീണ്ടും ശൈശവത്തിലേയ്ക്കു പിച്ചവെപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. ഉണ്ണിയും ദേവിയും മാത്രമുള്ള നിഷ്കളങ്കതയുടെ നിലാവു ചൊരിയുന്ന ഒരു ലോകം! അപ്പോഴേയ്ക്കും ചേട്ടന്മാരും എത്തുന്നു. കുടുംബസ്വത്ത്

പൊതുസ്വത്താക്കണമെന്ന പഴയ ആവശ്യവുമായി ഉണ്ണി വീണ്ടും എത്തിയതായിരിക്കുമെന്ന ചിന്ത അവരിൽ അങ്കുരിക്കുന്നു. പൂർത്തീകരിക്കാത്ത മോഹത്തിന്റെ ഫലമായി ഏഴു നാളുകളായിട്ടും അണയാതെ കിടക്കുന്ന അമ്മയുടെ ചിതാഗ്നി അണയാനായിട്ടെങ്കിലും എല്ലാവരും പഴയതുപോലെ കളിക്കൂട്ടുകാരായി, എല്ലാം മറന്ന് ഒന്നുചേരണമെന്ന അമ്മാവന്റെ അപേക്ഷ ചേട്ടന്മാർ അനുസരിക്കുന്നു. ('ഒരിക്കൽക്കൂടി കുട്ടികളാകാം' എന്നവർ പറയുമ്പോഴും അവരുടെ ഉള്ളിൽ മൃഗങ്ങൾ ഉണരുകയാണെന്നുള്ളതു പ്രേക്ഷകർക്കു കാണാം). അററുപോയ കണ്ണികൾ വിളക്കിച്ചേർത്തു ഗതകാലത്തിന്റെ മനോഹരഭൂവിലേയ്ക്കു് അവർ സ്വപ്നസഞ്ചാരം നടത്തുന്നു. വീണ്ടും കളിക്കൂട്ടുകാരായി മാറവേ എല്ലാം മറന്നു കളിക്കാനവർ കൊതിക്കുന്നു. എത്രയോ തവണ അവർ കളിച്ചിട്ടുള്ള പ്രൊമിത്യൂസിന്റെ കഥയാണു് അതിന്നായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്"- ദേവലോകത്തുനിന്നു് അഗ്നി കവർന്നെടുത്തു ഭൂമിയിലുള്ള മനുഷ്യർക്കു വെളിച്ചം നൽകിയ പ്രൊമിത്യൂസിന്റെ കഥ. ഇവിടെ ഉണ്ണിയും പ്രൊമിത്യൂസും തമ്മിലുള്ള അഭേദകല്പന ചേട്ടന്മാർ കണ്ടെത്തുന്നുണ്ടു്. അവർക്കെതിരെ ജനരോഷം ഇളക്കിവിട്ട ഉണ്ണിതന്നെയാണു് അവരുടെ കണ്ണിൽ പ്രൊമിത്യൂസ്. ആ അഭിനവ പ്രൊമിത്യൂസിനെ ബന്ധിക്കാൻ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ആഗ്രഹം അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ഉണ്ണി നാടോടിയും മൂത്തചേട്ടൻ നാടുവാഴിയും ദേവി കാക്കാത്തിയുമൊക്കെയായി വേഷമിടുന്നു. കളി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേ സംഭ്രമജനകമായ ഒരു വാർത്ത ജനം മനസ്സിലാക്കുന്നു: മലമുകളിലെ മുത്തു് ആരോ കവർന്നെടുത്തുവെന്ന സത്യം. അപ്പോഴേയ്ക്കും പെരുങ്കാലൻ നാടുവാഴിയും എത്തി. മുത്തു കാണാത്തതിൽ അയാൾക്കു വേവലാതിയില്ല. തന്റെ അധികാരത്തിന്റെ ചിഹ്നമായ അഗ്നി മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിലാണയാൾക്കു കണ്ഠിതം നനവുള്ള മണ്ണിൽ പതിഞ്ഞ പെരുങ്കാലിന്റെ അടയാളം, നാടുവാഴിയാണു് മുത്തു മോഷ്ടിച്ചതെന്ന പരമാർത്ഥം പകൽ വെളിച്ചംപോലെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദുരഭിമാനിയായ അയാൾ അതു സമ്മതിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ല. അഗ്നി മോഷ്ടിച്ചു് അടിത്തട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കു 'കുടിലുകളിൽ ചെറുതിരിയായു് കത്തിനിന്നു് ആയിരം തുടുത്ത പൂക്കൾ വിരിയിക്കാൻ' വേണ്ടി താനാണു് അഗ്നി കവർന്നെടുത്തതെന്നു് നാടോടി സ്വയം സമ്മതിക്കുന്നു. ''ഇരുളിലിഴഞ്ഞു കളിച്ച കരുമാടിക്കുട്ടന്മാർക്കു ഞാൻ ആ തീയിൽ നിന്നു ദീപം കൊളുത്തിക്കൊടുത്തില്ലേ. ആദ്യം കണ്ട പ്രകാശ രേണുക്കളിൽ അവർ ആഹ്ലാദനൃത്തമാടിയില്ലേ?... (നിശ്ശബ്ദത) ആ അഗ്നി ജ്വാലയുടെ പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ.... (...) മലമുകളിലെ മുത്തു മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടോടിയ നിന്റെ പെരുങ്കാല്പാടു ഞാൻ കണ്ടില്ലേ...?'' എന്നയാൾ നാടുവാഴിയുടെ മുഖത്തു നോക്കിച്ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്തുകൊണ്ടു് ആ രഹസ്യം ഉടുക്കുകൊട്ടിപ്പാടി താൻ മാളോരെ അറിയിച്ച കാര്യം അയാൾ വ്യക്തമാക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും ആ പ്രൊമിത്യൂസിനെ ബന്ധിക്കുവാൻ നാടുവാഴിക്കു ധൃതിയായി. കുററം ചെയ്തതിനു് കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലാനുള്ള ശിക്ഷയും വിധിക്കുന്നു. കളിയാണല്ലൊ എന്നു കരുതി എല്ലാവരും രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ നാടുവാഴി അഥവാ മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരുക്കിയ കെണിയിൽ വീണു പോയ നാടോടി (ഉണ്ണി) ഏറുകൊണ്ടു് പിടഞ്ഞു മരിക്കുന്നു. പാവങ്ങളെ സമത്വത്തിന്റെ ശീതള ഭൂവിലെത്തിക്കാനായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച ജീവിതം നയിച്ച ഉണ്ണി—അവരുടെ മോചനത്തിന്റെ കടത്തുകാരൻ—മരിക്കുന്നു. സ്വന്തം 'മനസ്സിന്റെ തോണിക്കാരനെ' ചതിച്ചു കൊന്നവരോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാനായി ദേവി തയ്യാറാവുന്നു. ഭദ്രകാളിയായും ചാമുണ്ഡിയായും കണ്ണകിയായും നമുക്കു പരിചയമുള്ള മാതൃദേവത തന്നെയാണീ ദേവി. തന്നെയും നാടിനെയും അനാഥമാക്കിയ നാടുവാഴിയെയും സിൽബന്തികളെയും ദേവി ശപിച്ചു ശിലയാക്കി മാററുന്നു. പ്രൊമിത്യൂസിന്റെ ബന്ധനമുക്തി തന്നെയാണു് ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. ''ഗംഗയുടെ ഓളങ്ങളിൽ തുഴഞ്ഞു് അക്കരെയെത്താൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!'' എന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ദേവിയുടെ വാക്കുകൾ മന്ത്രോച്ചാരണത്തിന്റെ ശബ്ദകലവികളിലലിഞ്ഞു ചേരുന്നതോടുകൂടി നാടകം അവസാനിക്കുന്നു.

ആഭ്യന്തരക്രിയയുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരും വിധത്തിൽത്തന്നെയാണു് ഇതിലെ അന്തർനാടകം നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശൈശവത്തിന്റെ മധുരസ്മൃതികളുണർത്തി, എല്ലാം മറക്കാനും എല്ലാവർക്കും ഒന്നിക്കാനും കഴിയുന്ന ഭൂതകാലത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിച്ച ശേഷമാണു് പ്രൊമിത്യൂസിന്റെ കഥ നാടകമായി കളിക്കുന്നതു്. അവർക്കെല്ലാവർക്കും ചിരപരിചയമുള്ള കാക്കാരശ്ശി നാടകത്തിന്റെ ബാഹ്യശില്പവും അന്തർനാടകത്തിനു ഗ്രാമീണ സൌന്ദര്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. നാടകാന്ത്യത്തിൽ കാക്കാത്തി ദേവിയായി മാറി ശപിക്കുന്ന ഗ്രാമദേവതാ സങ്കല്പത്തിനും സ്വാഭാവികതയുണ്ടു്. കാക്കാത്തി പാർവ്വതിയായി അവതരിച്ചുവെന്ന കാക്കാരശ്ശി നാടകത്തിന്റെ പുരാവൃത്താംശവും ഈ പരിണാമത്തിനു ശക്തി നൽകുന്നു.

അഗ്നി നൽകുന്ന വിവിധങ്ങളായ അർത്ഥതലങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാടകകൃത്തു് ആ മുഖക്കുറിപ്പിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്നേഹവും ഐക്യവും ആഗ്രഹിക്കുന്ന പെററമ്മയുടെ ചിതാഗ്നി, സ്വന്തം അനുജനെപ്പോലും നശിപ്പിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന സഹോദരന്മാരുടെ കോപാഗ്നി, പ്രകാശപൂർണ്ണമായ ഒരു

നല്ല നാളെയുടെ പ്രതീകമായ അഗ്നി—ഈ അർത്ഥതലങ്ങളുടെ നാടകീയമായ ഏററുമുട്ടലിനെ അരങ്ങിലാവിഷ്ക്കരിക്കുവാനാണ് താൻ ശ്രമിച്ചതെന്നും സംവിധായകക്കുറിപ്പിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി പോരാടുന്ന ഒരാദർശശാലിയുടെ പ്രതീക്ഷയുടെ പ്രകാശം ഈ അഗ്നിജ്വാലകളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. അഗ്നിജ്വാലകൾ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ തെളിയിക്കുകയും, അന്ത്യത്തിൽ അതു് ആളിക്കത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിനു് അടിവരയിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാടകം അരങ്ങിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാനുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു് രചനയുടെ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ രംഗാവതരണം മനസ്സിൽ കാണാൻ ഒരു നാടകകൃത്തിനു കഴിയണം. അത്തരം കൃതികൾ മാത്രമേ രംഗത്തു് വിജയിക്കുകയുള്ളൂ. രംഗാവതരണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ബോധവാനായ ഒരു നാടകകൃത്തിനെ അഗ്നിയിൽ കാണാം. അതിനു് സഹായകമായ നിരവധി രംഗസൂചനകൾ ഈ നാടകത്തിലുണ്ടു്. അരങ്ങിൽ ഒരേ അവസരം നടക്കുന്ന ഒന്നിലേറെ ബാഹ്യക്രിയകൾ, അത്യാവശ്യത്തിനു മാത്രമുള്ള മൂകാഭിനയം (miming), സ്ഥലകാലസൂചനകൾക്കായി നടീനടന്മാരെ ഉപയോഗിക്കൽ, രംഗശില്പങ്ങൾ (stage compositions) എന്നിവയ്ക്കാവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നാടകകൃത്തു് നൽകുന്നുണ്ടു്. എല്ലാററിനും പുറമെ നാടകത്തിലുടനീളം ഒരുതരം അന്യവൽക്കരണത്തിനു് നാടകകൃത്തു് ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രേക്ഷകരുടെ മുമ്പിൽ നിന്നുതന്നെ വേഷം മാറുന്നതിലും, വിവിധ കഥാപാത്രങ്ങളും മരങ്ങളും ആയി ഭാവിക്കുന്നതിലും ഇതിന്റെ അംശങ്ങൾ കാണാം. വിശ്വസനീയമായ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിച്ചതുകാരണം ജ്യേഷ്ഠൻ നാടുവാഴിയായും, ഉണ്ണി നാടോടിയായുമൊക്കെ മാറുന്നതിൽ യാതൊരസ്വാഭാവികതയും പ്രേക്ഷകർ കാണുകയുമില്ല. പ്രേക്ഷകരിൽ ചിന്തയുടെ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾ വിതറുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നാടകത്തിൽ ഇത്തരം 'അന്യവൽക്കരണ'ത്തിനു് വളരെ പ്രസക്തിയുണ്ടു്.

ഗൃഹം, ഗംഗ, കടത്തുകാരൻ, മാതാവു്, അഗ്നി എന്നീ ബിംബങ്ങൾ ഭാരതീയസങ്കൽപത്തിൽനിന്നും നാടകകൃത്തു് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ഈ പേരുകളുടെ വാച്യാർത്ഥത്തിനുമപ്പുറം ഭാരതീയവീക്ഷണത്തിലുള്ള ദർശനപരമായ ഒരുൾക്കാമ്പു് ഇവയ്ക്കു് ലഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അമ്മയും മാതൃഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള ഗാഢബന്ധം, ഗംഗയുടെ വിശുദ്ധി, ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് നയിക്കുന്ന തോണിക്കാരൻ ആദിയായ ബിംബകല്പനകൾക്കു് നാടകേതിവൃത്തവുമായി ഉററബന്ധമുണ്ടു്. നാടകശില്പവുമായി ആദ്യന്തം ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകൾക്കും, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾക്കും ഭാരതീയപാരമ്പര്യത്തിൽത്തന്നെയാണു് വേരോട്ടമുള്ളതു്. മുഖ്യക്രിയാംശത്തെ മറനീക്കിക്കാണിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അന്തർനാടകത്തിലെ പ്രമേയത്തിനു് മാത്രമാണൊരു വൈദേശികച്ചുവയുള്ളതു്. അതിനെയാകട്ടെ കാക്കരശ്ശി നാടകാവിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെ കേരളീയമാക്കാനും നാടകകൃത്തു് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മുക്കത്തിമലയിലെ മുത്തിന്റെ സങ്കൽപവും ഇതനോടു് വിളക്കിച്ചേർത്തുകൊണ്ടു് ഒരു നാടോടിക്കഥയുടെ സാരള്യത്തോടുകൂടി അഗ്നിയുടെ പുരാവൃത്തം ആവിഷ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശൈലീകൃതമായ രംഗചലനങ്ങളും, കാവ്യാത്മകമായ ഭാഷയും താളബദ്ധമായ സംഭാഷണങ്ങളും അതിനു് അകമ്പടി സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ ശില്പങ്ങളിൽ നാടകത്തിലുടനീളം പാരമ്പര്യപ്രചോദിതമായ ഭാരതീയാന്തരീക്ഷം പുലർത്തുവാനും നാടകകൃത്തു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

നാടകസാഹിത്യത്തിന്റെ അമിതപ്രാഭവം കുറഞ്ഞുവരികയാണെന്നുള്ള വസ്തുത എൺപതുകളിലെ നാടകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും. 'പാഠ്യ'ത്തിന്റെ അമിത പ്രാധാന്യം രംഗഭാഷയ്ക്കു വഴി മാറിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാൽ 'ക്രിയാത്മകത'യ്ക്കാണു് ഇന്നു് അരങ്ങിൽ മുൻതൂക്കം. ദൃശ്യകലയായ നാടകത്തിൽ വാക്കുകളേക്കാളേറെ 'ചെയ്യലുകൾ'ക്കു പ്രാമുഖ്യം നൽകണമെന്നു നാടകപ്രവർത്തകർക്കു തോന്നാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ മാററം 'അഗ്നി'യിലും ദർശിക്കാം. എഴുപത്താറു പേജുകളുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ നാടകപാഠം മുപ്പത്താറു പേജുകളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. ഒട്ടേറെ ദീർഘങ്ങളായ രംഗസൂചനകൾക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടാണു് ഈ മുപ്പത്താറു പുറങ്ങൾ. പക്ഷേ അരങ്ങിൽ ആടിക്കാണുമ്പോൾ, സാമാന്യം വലിപ്പമുള്ള ഒരു നാടകകൃതിയാണു് 'അഗ്നി'യെന്നുള്ള തോന്നൽ നമ്മിലുണ്ടാകും. അതിനു പററിയ തരത്തിലാണു് അരങ്ങിലെ 'ചെയ്യലുകൾ' ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൃശ്യവൽക്കരണത്തിനുള്ള 'അഗ്നി'യുടെ സാദ്ധ്യതകൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രംഗഭാഷയുടെ നൂതനമായ ഒരു പരിപ്രേക്ഷ്യമായി ഈ മാററത്തെ കാണേണ്ടതുണ്ടു്.

അഗ്നി (നാടകം) — പ്രൊഫ. വയലാ വാസുദേവൻപിള്ള
പേജ്. 76. വില. 7.00.
പ്രസാ. ബെഥനി പബ്ളിക്കേഷൻസ്, തിരുവല്ല.

സാഹിത്യകാരൻമാരും അവരുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളും

പ്രൊഫ. ടി. ആർ. കെ. മാരാർ

സാഹിത്യകാരൻമാർക്ക് ആധുനിക ലോകത്തിൽ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം സാഹിത്യസേവനം തന്നെയാണ്. നോവലിസ്റ്റുകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു സത്യമാണ്. അവരുടെ നോവലുകൾ, പ്രത്യേകിച്ചും ആവശ്യമായും, അധികവും അനാവശ്യമായും ലൈംഗികരംഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തവയുടെ കോപ്പികൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു ചെലവാകുന്നു ആദ്യം ഇവ ലൈബ്രറികളിലേയ്ക്ക് ഉതകുന്ന കട്ടിയുള്ള, ആകർഷകമായ രൂപത്തിൽ പുറത്തു വരുന്നു. പിന്നാലെ അതിൽ പതിന്മടങ്ങു പേപ്പർബാക്ക് 'പോക്കററ് ബുക്ക്' രൂപത്തിലും. ഇതിനു പുറമെ ഫിലിം, ടെലിവിഷൻ എന്നിവയിൽകൂടി പ്രസിദ്ധീകരണാവകാശത്തിന്നു വിലയൊരു തുകയും. ഈ മാധ്യമങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികാകർഷകത കവികളെ പാട്ടെഴുത്തുകാരാക്കുന്നു; നാടകകർത്താക്കളെ തിരക്കഥാകർത്താക്കളും. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം കാണുമ്പോൾ, താൻ അന്ധനായതിനുശേഷം മിൽട്ടൺ എഴുതിയ അനശ്വരമായ 'പറുദീസ നഷ്ടപ്പെടുന്നു' (Paradise Lost) എന്ന ദീർഘമായ കാവ്യത്തിന് വെറം പത്തു പവനെ പ്രസാധകൻ കൊടുത്തുള്ളു എന്ന വസ്തുത നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം വ്യസനിപ്പിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ സാഹിത്യകാരൻമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ദരിദ്രൻമാരായിരുന്നു; ഇന്നു അവർ കുബേരൻമാരാണ്.

ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം പൗരാണിക എഴുത്തുകാർ എങ്ങനെ ഉപജീവനം കഴിച്ചിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ ഔൽസുക്യവും കൗതുകവും ജനിപ്പിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. അവർക്കു സാഹിത്യസേവനം കൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നുവോ? അതോ വേറെ വല്ല ജോലിയും ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ച് ഒഴിവുള്ള സമയം എഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവോ?. പിന്നിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ച് ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. ചില ഭാഷകളെ സ്പർശിക്കാൻ മാത്രമെ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അധികഭാഗവും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും മലയാളത്തിൽനിന്നുമാണ് എടുത്തിട്ടുള്ളത്. പല പ്രധാന വസ്തുതകളും വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടാകാം. വിഷയത്തിൻെറ അപാരത കണക്കാക്കി ക്ഷമിക്കണം.

ഗ്രീക്കു നാടകകൃത്ത്രയത്തിലെ ഈസ്കിലസ് (Aeschylus) ജീവിതം തുടങ്ങിയത് ഒരു സൈനികനായിട്ടാണ്. അദ്ദേഹം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മാരത്തോൺ (Marathon)യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. പ്ലാറേറാവിനും (Plato) യൗവനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു.

ആദ്യത്തെ പ്രധാന ഇംഗ്ലീഷ് കവിയായ ചോസർ (Chaucer) ഒരു നയതന്ത്രപ്രതിനിധിയായിരുന്നു. ഈ ജോലി അദ്ദേഹത്തിന് ഇററലി, ഫ്രാൻസ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ സാഹിത്യകാരൻമാരുമായി ഇടപഴകാൻ അവസരം കൊടുത്തു. യൂറോപ്യൻ പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ അധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ പെട്രാർക്കിനെ (Petrarch) അങ്ങനെ കണ്ടുമുട്ടിയിരിക്കണം.

ഷേക്സ്പിയർ നാടകരംഗത്ത് ആദ്യം പ്രവേശിച്ചത് തിയററിൽ വരുന്ന പ്രഭുക്കൻമാരുടെ കുതിരകളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായിട്ടായിരുന്നു.

ദി ഫെയറി ക്വീൻ എന്ന കാവ്യം എഴുതിയ സ്പെൻസർ (Spencer), അയർലണ്ടിലെ (Ireland) ലെഫ്ടനെൻറ് ഗവർണ്ണറായി ലോഡ് ഗ്രേ (Lord Gray) നിയമിതനായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സെക്രട്ടറിയായി അവിടേയ്ക്കു പോയി. മിൽട്ടൺ (Milton) ഒലിവർ ക്രോംവെല്ലിൻെറ (Oliver Cromwell) ഗവണ്മെൻറിൽ ലാററിൻ സെക്രട്ടറിയായിരുന്നു; ആ സ്ഥിതയിൽ നടത്തിയ വിവാദങ്ങൾ ഒരു കവിക്കു ചേർന്നവയായിരുന്നില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യത്തിൻെറ, പ്രത്യേകിച്ച് ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ചരി

ത്രത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പേരുകളാണ് അഡിസൺ (Addsion)ന്റെയും സ്ററീലി (Steele) ന്റെയും അഡിസൺ ഗവൺമെൻറിൽ സെക്രട്ടറിപദം വഹിച്ചു പക്ഷേ സ്ററീലിന്നു ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി കൊടുത്ത ജോലി രസാവഹമായിരുന്നു. കീപ്പർ ഓഫ് ഹെർ മെജസ്ററിസ് സ്റേറബിൾസ് (Keeper of Her Majesty's Stables) -രാജ്ഞിയുടെ കുതിരലായത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ—എന്തുവിധി!!

26-ാം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായ കീററ്സ് (Keats) കുറച്ചുകാലം ഒരു അപ്പോത്തിക്കിരിയുടെ (apothecary) അസിസ്ററൻറ് ആയിരുന്നു. 'ബ്ളാക്ക് വുഡ്സ് മാഗസിനിൽ' (The Blackwood's Magazine) കീററ്സിന്റെ ആദ്യകാവ്യങ്ങൾ നിശിതമായി വിമർശിച്ചപ്പോൾ പഴയ ജോലിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിപ്പോവുകയാണ് ഉത്തമം എന്നു വിമർശകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മയക്കുമരുന്നിനു പകരം തന്റെ പദ്യങ്ങൾ വിററാൽമതി.

ചാൾസ് ലാംബ് (Charles Lamb) വളരെക്കാലം ഈസ്ററ് ഇന്ത്യ കമ്പനിയുടെ ലണ്ടനിലെ ഓഫീസിൽ ക്ളർക്കായിരുന്നു. ഹാസ്ലിററിന്റെ (Hazlit) ആദ്യമോഹം തന്റെ അച്ഛനെപ്പോലെ ഒരു പാതിരി ആകണമെന്നായിരുന്നു.

ബ്രിഡ്ജസ് (Bridges) ഒരു ഡോക്ടറായിരുന്നു: പക്ഷേ കവിതയാണ് പ്രാക്ടീസ് ചെയ്തത്. സോമർസെററ് മോം (Somerset Maugham), എ. ജെ. ക്രോണിൻ എന്നിവർ ഡോക്ടർമാരായി ജീവിതം തുടങ്ങി, പക്ഷേ അധികം താമസിയാതെ നോവലിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചു. അഭിനവ ഇംഗ്ളണ്ടിലെ സാഹിത്യസാമ്രാട്ടായിരുന്ന ടി.എസ്. എലിയററ് കുറച്ചുകാലം ലോയിഡ്സ് (Lloyds) ബാങ്കിൽ ഒരു ക്ളർക്കായിരുന്നു പിന്നെ ഫാബർ ആൻഡ് ഫാബർ (Faber and Faber) എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണ സ്ഥാപനത്തിലെ ഡയറക്ടറും.

'വില്യം മോറിസ്സ്'' (William Morris) ഒരു നല്ല ആർട്ടിസ്ററായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാതുര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചത് പ്രത്യേകമായും പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിക്കുന്നതിലും അവ മനോഹരമായി ബൈൻഡ് ചെയ്യുന്നതിലുമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണം ചോസറിന്റെ കവിതകളുടെ 'കെംസ്കോട്ട്'' (Kaem-scott) പതിപ്പാണ്. മാത്യു ആർണോൾഡിന്റെ (Mathew Arnold) സ്ഥിരം ജോലി ഇൻസ്പെക്ടർ ഓഫ് സ്കൂൾസ് ആയിരുന്നു. ആ വസ്തുത അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശന രീതിയിൽ കാണാം.

പ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യകാരനും ചിന്തകനുമായ ജീൻ പോൾ സാർത്ര് (Jean Paul Sartre) രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധക്കാലത്തു അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയോടൊപ്പം തന്റെ രാജ്യം കീഴടക്കി ഭരിച്ചിരുന്ന ജർമ്മൻകാരോട് നിരന്തരം പോരാടിയിരുന്ന രഹസ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിലും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും രാജാക്കന്മാരുടെയും, നാടുവാഴികളുടേയും രക്ഷാധികാരത്തിലാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്; അതിനാൽ നിത്യജീവിതം അവർക്കു ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ചില സമുദായക്കാർ അമ്പലങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു ഉപജീവനം കഴിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം അവരുടെ സാഹിത്യത്തെയും തീർച്ചയായും ബന്ധിച്ചിരിക്കണം. തുറന്നു പറയാൻ ആകാംക്ഷ തോന്നിയ പലതും അടക്കിയിരിക്കണം. ചിലപ്പോൾ കവി വെറും സ്തുതിപാഠകന്റെ വേഷം ധരിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ ഇവരിൽ നിന്നും വിഭിന്നനായിരുന്നു. ഉപജീവനത്തിനു പരാശ്രയം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഇതിനാലായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈശ്വരോപാസനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കാണുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസം പ്രത്യേകിച്ചും ഇംഗ്ളീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിച്ചതോടെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവുണ്ടായി. സംസ്കൃതം, മലയാളം, ഇംഗ്ളീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയവർ രംഗത്തുവന്നു. ചിലർ സാഹിത്യരചനയും പത്രപ്രവർത്തനവും ഒരുമിച്ചുനടത്തി ഭാഷയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി പുതിയ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു അവരുടെ ചാതുര്യം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ അവസരവും സാഹചര്യവും നൽകി. പത്രപ്രവർത്തനവും സാഹിത്യസേവയും ഒരുമിച്ചു നടത്തിയ മഹാനുഭാവന്മാരിൽ ഉത്തമസ്ഥാനം കേരളമിത്രം' 'മനോരമ' 'ഭാഷാപോഷിണി' എന്നിവയുടെ ജീവനാഡിയായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിളയ്ക്കു തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിരം ജോലി പത്രപ്രവത്തനമായിരുന്നു.

പഴയ കൊച്ചിസർക്കാരിന്റെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന സി. പി. അച്ചുതമേനോൻ ഒരു നല്ല വിമർശകനായിരുന്നു. ഇംഗ്ളീഷും സംസ്കൃതവും മലയാളവും ഒന്നുപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ എന്നീ പ്രഗത്ഭന്മാരുടെ സുഹൃത്തും 'വിദ്യാവിനോദിനി'യുടെ പത്രാധിപരും, നിരൂപകരിൽ അഗ്രഗണ്യനുമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം നോക്കിയിരുന്ന

ഗവണ്മെൻറ് ജോലികൾ വിവിധങ്ങളായിരുന്നു. കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അദ്ധ്യാപകൻ, പ്രൈമറിസ്കൂളുകളുടെ സൂപ്രണ്ട്, സെൻസസ്സ് കമ്മീഷണർ-ഇങ്ങിനെ. അദ്ദേഹം എഴുതിയ 'കൊച്ചിൻ സ്റേററ്റ് മാനുവൽ' ഒരു അമൂല്യഗ്രന്ഥമാണ്. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രമെഴുതുന്നവർക്ക് അത് ഇന്നും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

സാഹിത്യരസികനും, കവിയും. വിമർശകനുമായിരുന്ന കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, ബി. എ. പാസ്സായശേഷം കോഴിക്കോട് പോലീസ് ട്രെയിനിങ്ങ് സ്കൂളിൽ ജോർജ്ജ് ഗന്തറു (George Gunther)ടെ കീഴിൽ പരിശീലനം നേടി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അധികം പേരും വിശ്വസിക്കില്ല. പിന്നീട് അദ്ദേഹം തഹസിൽദാരായി. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ അദ്ധ്യാപകനായി ജീവിതം തുടങ്ങി, ഒടുവിൽ മജിസ്ട്രേററായി. 'വിനോദിനി'യുടെ കർത്താവിനെ മജിസ്ട്രേററ് രൂപത്തിൽ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ വലിയ വിഷമം?

കുമാരനാശാന് പ്രത്യേക ജോലിയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വള്ളത്തോൾ തൻെറ ജീവിതം കവിതയ്ക്കും, കഥകളിക്കും, മോഹിനിയാട്ടത്തിനും, കൂടിയാട്ടത്തിനുമായി കാഴ്ചവെച്ചു. കേരളചരിത്രത്തിൽ കലയ്ക്കുവേണ്ടി ഇത്രത്തോളം ഇത്ര വിജയകരമായി ആരും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല.

ഉള്ളൂരിൻെറ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിനു അവിശ്വസനീയമായ വൈപുല്യമുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിൻെറ കീഴിൽ ജോലി നേടി. പടിപടിയായ് ഉയർന്ന് ഒടുവിൽ ദിവാൻ പേഷ്കാരായി. പക്ഷേ സർക്കാരുദ്യോഗം അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു ഉപജീവനമാർഗ്ഗമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ: കവി, ഗദ്യകാരൻ, ഗവേഷകൻ, ചരിത്രകാരൻ, നിരൂപകൻ എന്നീ തലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'കർണ്ണഭൂഷണം' എഴുതിയ ആൾ ദിവാൻ പേഷ്കാരായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം!

ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഹൈസ്ക്കൂളിലും പിന്നെ തൃശൂരിലെ ടീച്ചേഴ്സ് ട്രെയിനിങ്ങ്സ്കൂളിലും അദ്ധ്യാപകൻ എന്നീ തുറകൾ പിന്നിട്ട്, അവസാനം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ മലയാളം പ്രൊഫസറായി. മഹാകവി മഹാന്മാരായ വളരെ ശിഷ്യർക്കു സാഹിത്യസേവനത്തിന്നു ഉത്തേജനം നൽകിയ ഒരു മഹാദ്ധ്യാപകൻ കൂടിയായിരുന്നു.

ചങ്ങമ്പുഴ മലയാളത്തിൽ എം. എ. ബിരുദം നേടിയിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യം അദ്ദേഹത്തെ സദാ അലട്ടിയിരുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടുകൊല്ലം പൂനയിലും കൊച്ചിയിലുമായി മിലിട്ടറി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ ജോലിനോക്കി. അതു രാജിവെച്ചു സാഹിത്യലോകത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവന്നു. 'മംഗളോദയം' പത്രാധിപസമിതിയിൽ അംഗമായി. മുപ്പത്തിനാലാം വയസ്സിൽ മരിച്ച അവാർഡുകളുടെ ഘോഷയാത്ര നോക്കിനിൽക്കുന്നവർക്കു തോന്നുന്നുണ്ടാവും-ചങ്ങമ്പുഴ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ!

പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ വക്കീലായിരുന്നു, കൊച്ചി ലെജിസ്ലേററീവ് കൌൺസിൽ മെമ്പറായിരുന്നു; നല്ല വാഗ്മിയും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ തൃശ്ശൂർ മണികണ്ഠനാൽത്തറയിൽ ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം വന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല പൊതുരംഗത്തുനിന്നും തിരോധാനം ചെയ്തു. പൊങ്ങിയത് തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ കൊച്ചിമഹാരാജാവിൻെറ സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സ്ഥാനത്തിരിക്കുമ്പോൾ കിട്ടിയ ഗവേഷണസൗകര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി 'ശക്തൻ തമ്പുരാൻ' എഴുതി. ചരിത്രസത്യങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും കൂട്ടിയിണക്കി എഴുതിയ ഈ ജീവചരിത്രത്തിനു തുല്യമായി മലയാളത്തിൽ അത്തരമൊരു കൃതിയില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല.

വൈലോപ്പിള്ളി ഗവണ്മെൻറ്സർവ്വീസിൽ അദ്ധ്യാപകനായി റിട്ടയർ ചെയ്തു. പ്രകൃതിശാസ്ത്രമായിരുന്നു (Natural Science) പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ അദ്ധ്യാപകർക്കു സ്വതേ പരുത്ത കർക്കശത്വത്തിൽനിന്നു (നമ്മുടെ ഭാഗ്യം!) അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിത വിമുക്തമാണ്.

തോമസ് ചാററർട്ടൺ (Thomas Chatterton) പതിനേഴാം വയസ്സിൽ, വെറും പട്ടിണി സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ വിഷം കഴിച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു.

സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശകനായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം ചീനയിൽ ഇന്ത്യയുടെ അംബാസിഡറായി. ഈ ജോലികൾക്കിടയിലാണ് തൻെറ അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയത്. ഈ രസികശിരോമണിയുടെ 'പങ്കിപരിണയ'വും 'ബാലികാമത'വും അധികംപേരും വായിച്ചിരിക്കില്ല. 'സഞ്ജയൻ' (എം. ആർ. നായർ) ഇംഗ്ളീഷ് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു; 'ഇ. വി.' വക്കീലും.

തകഴി 'ചില്ലറവക്കീൽ' എന്ന നിലയിൽ നിന്നു സാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യം അടിവെച്ചതു കവിയായിട്ടാണ്; പക്ഷേ കാൽവഴുതിപ്പോയി.

പിന്നെ നോവലുകൾ എഴുതി നിവർന്നുനിന്നു. ലോകപ്രശസ്തി നേടി. എസ്. കെ. പൊററെക്കാട്ടിന്ന് കുറച്ചുകാലം ബോംബെയിൽ പണിയുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഉപേക്ഷിച്ചതിന്നുശേഷം സാഹിത്യസേവനമായിരുന്നു ഒരേ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം. ബഷീറും പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണനും പോഞ്ഞിക്കര റാഫിയും ഒരുമിച്ച് കുറച്ചുകാലം എറണാകുളത്ത് ഒരു ബുക്ക്സ്റ്റാൾ നടത്തിയിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും ഒരുപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ; ഭാഷാഗവേഷണത്തിൽ അതുല്യനായ എൻ. വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ, ജി കുമാരപിള്ള, അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, സച്ചിദാനന്ദൻ, കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി–ഇവരെല്ലാം കോളേജുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകരായിരുന്നുവെന്നും ആണെന്നുമുള്ള വസ്തുത അല്പം അഭിമാനത്തോടെ പറയട്ടെ? ○

Tel. Ayurveda. Phone : 53

കേരളീയ ആയുർവ്വേദ സമാജം ഹോസ്പിററൽ
&
നേർസിങ്ങ്ഹോം

ഷൊർണ്ണൂർ 679123

ശാസ്ത്രീയമായ എല്ലാവിധ ആയുർവ്വേദ മരുന്നുകൾക്കും വിദഗ്ധമായ ചികിത്സകൾക്കും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച സ്ഥാപനം

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കെഴുതുക

സെക്രട്ടറി

മകളുടെ വിവാഹം ! ഒരുപ്രശ്നമോ ?

നിഷ്കളങ്കമായ ബാലമനസ്സുകൾ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ അഭൗമമേഖലകളിലേയ്ക്ക് കുതിച്ചുയരുന്ന—സംഭവബഹുലമായ വളർച്ചയുടെ വർഷങ്ങൾ പിന്നിടുമ്പോൾ, അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ മോഹങ്ങൾ തളിരിടുന്ന സുന്ദരസുദിനങ്ങളിൽ, മാതാപിതാക്കളുടെ ഉൽക്കണ്ഠ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, ജോലി, വിവാഹം മുതലായവയായിരിക്കും. ഇത്തരത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ ഭാവിപ്രശ്നങ്ങൾ തരണം ചെയ്യുന്നതിന് ഫാത്തിമനഗർ കോ-ഓപ്പറേറീവ് ക്രെഡിററ് സൊസൈററിയുടെ **"ക്ഷേമനിധി"** നിക്ഷേപപദ്ധതി സഹായകരമാണ്.

ക്ഷേമനിധി:
: സുരക്ഷിതവും ആദായകരവും,
: മുടക്കിനുപരി പ്രതിഫലം,
: ഭാവി ഭദ്രതയ്ക്ക്,
: കാലത്തിനൊത്ത ഏററവും നല്ല പദ്ധതി

100 ക, 75 ക, 50 ക, 25 ക എന്നീ വീതങ്ങളിൽ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ചേരാവുന്നതാണ്.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് : ഫാത്തിമനഗർ കോ-ഓപ്പറേററീവ് ക്രെഡിററ് സൊസൈററി ലിമിററഡ് നമ്പ്ര് ആർ. 224.

ഫോൺ : H. O. 21012 — **കിഴക്കേകോട്ട, തൃശൂർ-5**
Br: 25012 — ബ്രാഞ്ച് : പാലസ് റോഡ്, തൃശൂർ-20

C. P. ജോസ്, പ്രസിഡൻറ്
O. K. കൊച്ചുവാറുണ്ണി (H.D.C), സെക്രട്ടറി
T. K. ശിവരാമൻ (B.com; H.D.C) അസി. സെക്രട്ടറി

ഡോക്ടർ കെ. വേലായുധൻനായരുടെ 'അരവിന്ദദർശനം'

പ്രൊഫ. പി. രാമചന്ദ്രൻ

ഡോക്ടർ കെ. വേലായുധൻനായരുടെ 'അരവിന്ദദർശനം'പോലെ സമഗ്രമായി അരവിന്ദാശയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേറൊരു പുസ്തകം മലയാളത്തിലില്ല. ഒരു ബഹുമുഖപ്രതിഭാശാലിയായിരുന്ന ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ ജീവിതം, കൃതികൾ, തത്ത്വചിന്ത മുതലായവയെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥരചന ധീരവും ശ്രമകരവുമായ ഒരു കാര്യമത്രേ.

ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ കൃതികളെപ്പറ്റി പൊതുവായ ഒരു പരിചയവും ജീവിതസംക്ഷേപവുമാണ്. കൃതികളെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഉപോദ്ഘാതം വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദം തന്നെ. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ നിഴലിൽനിന്നെഴുതിയ 'സോങ്ങ്സ് ടു മെർട്ടില്ല'യിൽ തുടങ്ങി അഞ്ചു ദശകങ്ങളിലൂടെ 'സാവിത്രി'യിലെത്തിച്ചേരുന്ന ആ കാവ്യജീവിതം കടന്നുപോയ വികാസപരിണാമങ്ങളുടെ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നമുക്ക് ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ലഭിക്കുന്നു. കൂടാതെ മഹർഷിയുടെ കൃതികളുടെ ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റി ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനവും. രണ്ടാമത്തെ അദ്ധ്യായം ശ്രീ അരവിന്ദനെന്ന വ്യക്തിയെ അടുത്തറിയാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. തന്റെ മകൻ ഭാരതീയസംസ്കാരവുമായി ഒരുതരത്തിലും ബന്ധപ്പെടരുതെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കൃഷ്ണധനഘോഷിന്റെ മൂന്നാമത്തെ പുത്രനായാണ് അരവിന്ദൻ ജനിച്ചത്. പഠിത്തം ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിനുശേഷമാണ് മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ അരവിന്ദൻ പ്രാവീണ്യം നേടുന്നത്. പിന്നീടു ക്ലാസിക്കൽ സംസ്കൃതവും വേദഭാഷയും പഠിച്ചു. വേദങ്ങൾക്കദ്ദേഹം പുതിയൊരു വ്യാഖ്യാനം നൽകി. രാഷ്ട്രീയത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ചു പോണ്ടിച്ചേരിയിലേക്കു ശ്രീ അരവിന്ദൻ പോകാനുണ്ടായ സാഹചര്യങ്ങളിലേക്കും ഈ അദ്ധ്യായം വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ വ്യക്തിവികാസത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു ആ നിഷ്ക്രമണം.

രണ്ടാം ഭാഗം ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യചിന്തകളെപ്പറ്റിയാണ്. മൂന്നും നാലും അദ്ധ്യായങ്ങളടങ്ങുന്നതാണ് ഈ ഭാഗം. ദേശീയത എന്ന മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മിതവാദി നേതൃത്വത്തിനെ എതിർത്തുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തിന് അഹിംസയിൽ വലിയ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'വന്ദേമാതരം' പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം നൽകിയ പങ്ക്, രാഷ്ട്രോദ്ധാരണത്തിനു യുവാക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ ഭവാനികേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയം, അലിപ്പൂർ ബോംബേറ് കേസ്, രാഷ്ട്രീയത്തിൽനിന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്മാറ്റം എന്നിവയെല്ലാം ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു. നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയദർശനമാണ് വിഷയം. വ്യക്തിക്കെന്നപോലെ സമൂഹത്തിനും ഒരന്തകരണമുണ്ടെന്നദ്ദേഹം കണ്ടു. വ്യക്തിയേയും സമൂഹത്തേയും ഒരുപോലെ വികസിപ്പിക്കാനുതകുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യസംവിധാനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. വ്യക്തിയും സമൂഹവും ആത്മീയമായി വികാസം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മാനവൈക്യം സാദ്ധ്യമാവുമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം.

മൂന്നാംഭാഗം ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ നിരൂപണത്തേയും കവിതയേയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. ഭാരതീയകലയുടെ പ്രത്യേകത അത് അന്തർദ്ദർശനത്തിന്റെ മാനസികവിവർത്തനങ്ങളാണെന്നതാണ്. അതേസമയം പാശ്ചാത്യകല ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തിലൂടെയാണ് ആത്മീയസൗന്ദര്യത്തിലേയ്ക്കെത്തിനോക്കുന്നത്. ഇതറിയുന്നവർക്കു രണ്ടു കലാസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ആസ്വദിക്കാനാവും എന്നാണ് ശ്രീ അരവിന്ദൻ പറയുന്നത്. കവിതാപഗ്രഥനം എന്ന ആറാം അദ്ധ്യായം ഉപരിമനസ്ഥലകാവ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് അറിവു നൽകുന്നു. ഏഴും എട്ടും അദ്ധ്യായങ്ങൾ അരവിന്ദന്റെ കാവ്യലോകത്തിലൂടെയുള്ള ഒരു തീർത്ഥാടനം തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന

പ്പെട്ട എല്ലാ കവിതകളുടേയും സാമാന്യസ്വഭാവങ്ങളും അവ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു.

നാലും അഞ്ചും ഭാഗങ്ങൾ അരവിന്ദദർശനത്തെക്കുറിച്ചാണ്. നാലാം ഭാഗത്തിലെ വേദരഹസ്യം, ഉപനിഷദ്വ്യാഖ്യാനം, ഭഗവദ്ഗീതാസാരം മുതലായ അദ്ധ്യായങ്ങളും അഞ്ചാം ഭാഗത്തിലെ പൂർണ്ണാദ്വൈതം, പൂർണ്ണയോഗം, മഹാസമന്വയം എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളും അരവിന്ദദർശനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിലേയ്ക്ക വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. വേദാന്തത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളെക്കുറിച്ചു മഹായോഗി പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ യാസ്കന്റേയും സായണന്റേയും മുകളിലായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്തുകൾ വേദത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണെന്നു തെളിയിച്ചതാണ് ശ്രീ അരവിന്ദൻ ചെയ്ത വേറൊരു സംഭാവന. അല്ലെന്നായിരുന്നു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതമതം. മായ, ബ്രഹ്മം, വിദ്യ, അവിദ്യ, ആത്മസാക്ഷാത്കരണം എന്നീ ഉപനിഷദ്സങ്കല്പങ്ങൾക്കു തികച്ചും മൗലികമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് ശ്രീ അരവിന്ദൻ കൊടുക്കുന്നത്.

അന്ധം തമഃ പ്രവിശന്തി
യേ അവിദ്യാ മുപാസതേ
തതോ ഭൂയ ഇ വതമോ
യ ഉ വിദ്യായാം രതഃ

എന്ന മന്ത്രത്തെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു, പൂർണ്ണജ്ഞാനം വിദ്യയും അവിദ്യയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്ന്. ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭഗവദ്ഗീതയുടെ പ്രത്യേകത അത് എല്ലാ യോഗങ്ങളേയും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അത് ഏതെങ്കിലും ഒരു യോഗത്തെ മററുള്ളവയുടെ മുകളിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല.

ശ്രീ അരവിന്ദദർശനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത അത് ഒരു മഹാസമന്വയം നടത്തുന്നു എന്നതാണ്. ഭൗതികതയും ആത്മീയതയും; ബ്രഹ്മവും പ്രപഞ്ചവും; ജ്ഞാനവും അജ്ഞാനവും; പരിണാമവും വിപരിണാമവും എല്ലാം അവിടെ കൈകോർത്തു പിടിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്നതു സംശയാതീതമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു പൂർണ്ണദർശനമെന്ന അഞ്ചാം ഭാഗം. വാസ്തവത്തിൽ ക്ലേശകരമായ ഒരു മഹായത്നത്തിന്റെ മുദ്രകൾ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്, ഈ ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം.

ഇത്രയും വിപുലമായ ഒരു സംരംഭത്തിനിറങ്ങുമ്പോൾ ചില പാളിച്ചകൾ വിശദാംശങ്ങളിലുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷേ അവയെ ഒഴിവാക്കണമെന്നത് അതിലേറെ പ്രാധാന്യവും. ഒരു വലിയ പിശക് 'ചിത്പുരുഷൻ' 'ജീവാത്മാവ്' എന്നീ സങ്കല്പങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ചു വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനില്ലെന്നതാണ്. ഈ സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് അരവിന്ദദർശനത്തിൽ സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ചിത്പുരുഷനു Psychic being എന്നാണ് ശ്രീ അരവിന്ദൻ കൊടുക്കുന്ന പേര്. അതിനു നമ്മുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ശബ്ദാവലിയിൽ കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥമാവട്ടെ അന്നമയപുരുഷനെന്നും. പിന്നെ, പലേടത്തും നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെ ഗുണശൂന്യബ്രഹ്മമായാണ് ഡോക്ടർ നായർ പരിഗണിക്കുന്നത്. ശ്രീ അരവിന്ദന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മം ഗുണങ്ങളാൽ പരിമിതപ്പെടുത്താത്ത ഗുണാതീതബ്രഹ്മമാണ്. അപ്പോൾ ഡോക്ടർ നായർ പരബ്രഹ്മത്തേയും നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തേയും രണ്ടായി തിരിക്കുന്നത് അസാധുവായിത്തീരുന്നു. 243, 244 പേജുകളിൽ ഡോക്ടർ ചെയ്യുന്ന അതീത മനസ്സിന്റെ വിവരണം ഉപരിമനസ്സിനാണ് ചേരുക. ഉപരിമനസ്സാണ് നിമ്നതലത്തേയും ഉന്നതതലത്തേയും യോജിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണി. അതിലാണ് വിഭേദവത്ക്കരണമാരംഭിക്കുന്നത്. കൂടാതെ, ഗ്രന്ഥകാരൻ 15-ാം പേജിൽ പറയുന്നത്, അരവിന്ദകൃതികളുടെ പ്രചോദനകേന്ദ്രം അതീതമാനസികമാണെന്നാണ്. ശ്രീ അരവിന്ദൻതന്നെ അങ്ങനെ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് അതീതമനസ്സിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ ഇതുവരെ താനുൾപ്പെടെ ആരും ഒരുവരിപോലുമെഴുതിയിട്ടില്ല എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. മേൽപ്പറഞ്ഞവ ചില്ലറ പിശകുകളാണെന്നു ഞാൻ പറയില്ല. ഇത്രയും ഗഹനവും സമഗ്രവും മഹത്തുമായ കൃതിയിൽ ഇവ പാടില്ലായിരുന്നു. മഹത്തായ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യംചെയ്യുമ്പോൾ ഭാഷ എത്രത്തോളം ലളിതമാകണമെന്നും മനസ്സ് എത്രമാത്രം നിയന്ത്രിതമാവണമെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടവർ ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുക തന്നെ വേണം.

അരവിന്ദദർശനം — കെ. വേലായുധൻനായർ
1981. പ്രസാധകർ ഡി. സി. ബുക്ക്സ്,
കോട്ടയം, വില 25.00
ഡിലക്സ്പതിപ്പ് - 32.00

നൃത്ത്യനാടകം

കുമാരസംഭവം

സി. എ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ

കഥാപാത്രങ്ങൾ

1 ഹിമവാൻ
2 മേന
3 നാരദൻ
4 പാർവതി
5 ബ്രഹ്മാവ്
6 ദേവേന്ദ്രൻ
7 കാമദേവൻ
8 നന്ദികേശ്വരൻ
9 സപ്തർഷികൾ
10 അരുന്ധതി
11 കിന്നരനും കിന്നരിയും
12 സഖി
13 ശ്രീപരമേശ്വരൻ
14 വടു
15 വിഷ്ണു
16 ബൃഹസ്പതി

ശ്ലോകം 15
പദം 550 വരികൾ (225 ഈരടികൾ)

രംഗപൂജ

(ശംകരാഭരണം—ആദിതാളം)

1

പാഹിപരാശക്തി പാഹിശ്രീപാർവതി
പാഹിപശുപതിപ്രാണനാഥേ!
ക്രുദ്ധയായ് ദക്ഷാവമാനത്താൽ യോഗാഗ്നി-
ദഗ്ദ്ധയായ്, പിന്നെ മലമകളായ്
കാമനെച്ചുട്ടുകരിച്ച മുക്കണ്ണനെ
പ്രേമതപസ്സാലടിമയാക്കി
പൂവുടൽ പാതിപകുത്തുവാങ്ങിച്ചോരു
ദേവി, കല്യാണി, ഗുഹജനനീ!
പാഹിപരാശക്തി........

2

പാവനമാകും ഭവൽച്ചരിതാമൃത-
പാനത്തിനാലതിമത്തരായി,
പാവങ്ങളാം ഞങ്ങൾ ജീവിതരംഗത്തിൽ
കേവലം പിച്ചവെയ്ക്കും കിടാങ്ങൾ
പാടിയാടുന്നതഖിലവും ദേവി, നി-
ന്നോടലർത്തൃക്കഴൽപ്പൂജയാക!
പാഹിപരാശക്തി, പാഹിശ്രീപാർവതി
പാഹിനടരാജപ്രാണനാഥേ!

രംഗം 1

(അണിയറയിൽ)

ശ്ലോകം 1

അസ്ത്യുത്തരസ്യാം ദിശിദേവതാത്മാ
ഹിമാലയോനാമനഗാധിരാജ:
പൂർവാപരൌവാരിനിധീവഗാഹ്യ
സ്ഥിത:പൃഥിവ്യാഇവമാനദണ്ഡ:

2 സമാനസീംമേരു സഖ:പിതൃണാം
കന്യാം കുലസ്യസ്ഥിതയേ സ്ഥിതിജ്ഞ:
മേനാം മുനീനാമപിമാനനീയം-
മാത്മാനുരൂപാംവിധിനോപയേമേ.

3 അഥാവമാനേനപിതു: പ്രയുക്താ
ദക്ഷസ്യപുത്രീഭവേ പൂർവപത്നീ
സതീസതീ യോഗ വിസൃഷ്ടദേഹാ
താംജന്മനേ ശൈല വധൂം പ്രപേദേ.

4 ദിനേദിനേ സാ പരിവർദ്ധമാനാ
ലബ്ധോദയാചാന്ദ്രമസീവരേഖാ
പുപോഷലാവണ്യമയാൻ വിശേഷാൻ
ജ്യോത്സ്നാന്തരാണീവ കലാന്തരാണി.

[തിരശ്ശീല ഉയരുന്നു. ഹിമവാന്റെ ആവാസസ്ഥലം. ഹിമവാനും മേനയും]

(പദം)

[ഭൈരവി—തിശ്രം]

പദം. (നീലക്കാർമുകിൽ......എന്നപോലെ)

അക്കാലത്തു ഗിരീന്ദ്രനൊരുന്നാൾ
ഓർക്കാതോമലാൾതൻവദനാബ്ജം
വാടിക്കണ്ടളവോമലാളെക്കൊ
ണ്ടാടിപ്പുൽകിക്കനിവോടുചൊല്ലീ;

ഹിമവാൻ: മാനേലും മിഴി മാരണിമാലേ!
മേനേ മാനിനി കാൺക സുശീലേ!
പുത്തൻ പൂവണിവല്ലികളാലെ
മത്തേലും വരിവണ്ടണിയാലെ

പരേതനായ ശ്രീ. സി. എ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജ കാളിദാസന്റെ കുമാരസംഭവത്തെ ഉപജീവിച്ച് തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന ഈ നൃത്ത്യനാടകം സമ്പാദിച്ചുതന്നതു് പ്രൊഫസർ ടി. ആർ. കെ. മാരാരാണ്. അദ്ദേഹത്തോടു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കളകളമോഹന പികതതിയാലെ
വളരൊളികേളീവിപിനംപോലെ
മദനനു പുതിയൊരു ലോകജയത്തിൽ
മാധവസജ്ജിതമാംരഥംപോലെ! X

മാദകമായീക്കാലേതിര്യഗ്-
ജാതിയുമേററം മദിച്ചുപുളയ്ക്കെ,
കാമന്നുവെൺകൊററക്കുടയാകിന
സോമനെവെന്നനിൻമുഖമേവം

പുഞ്ചിരിമാഞ്ഞും കൺകൾനിറഞ്ഞും
മഞ്ജുളവക്ത്രേകാണുവതെന്തേ?
മാനേലും മിഴിമാർമണിമാലേ,—
മേനേ മാനിനി ചൊല്ക സുശീലേ! X

(മുഖാരി—ചാപ്പ്)

മേന: നാഥ, നഗേന്ദ്ര നിൻ പ്രണയത്തി-
ലാധിയെനിക്കെന്തിജ്ജീവിതത്തിൽ?
നിത്യയൌവനം, നിത്യജീവിത-
മത്യയംപെടാതുള്ളൊരൈശ്വര്യം;
സത്സന്താനവും;—ഭാഗ്യങ്ങളെന്നിൽ
'മത്സരിക്കയാം നിൻകൃപയാലെ X കലാശം
എന്നാലിപ്പൊഴുതൊന്നുമാത്രമരു-
ളുന്നൂതെല്ലുവിഷാദമെന്നുള്ളിൽ.

നമ്മുടെ പുണ്യപ്പാൽക്കടലിൻകുളിർ
വെൺമതി, സുത, പാർവതിയല്ലോ
മെത്തുംയൌവ്വനകാന്തിപ്പൊലിമയൊ
ടൊത്തു തയ്യൽ വളർന്നുവരുന്നു. X
തൂലികയാലുച്ചീലിതമാകും
ചേലാളുന്ന പുതുചിത്രംപോലെ
ബാലാർക്കാംശുഭിന്നാംബുജംപോലെ
ലോലാപാംഗി വളർന്നുവരുന്നു.

കാലം പാർത്തിനിവേണ്ടതുചെയ്യാ-
ഞ്ഞാലോ ഭൂഷണമാകുമോനാഥ?
പേർത്തുമിതോർത്താണുള്ളിലെനിക്കി-
ന്നാർത്തി; പരസ്വം കന്യകചൊൽവൂ. X

(ശഹന—ആദി)

ഹിമവാൻ: (കാകളി)
നാഥേ ഗിരികുലഭാഗ്യമേ, നിൻവാക്യ-
തത്ത്വത്തെ ഞാനഭിനന്ദിപ്പിതേററവും;
സത്യമീന്യാസമുടമസ്ഥനേകുകിൽ
മാത്രമേ സ്വാസ്ഥ്യം കരസ്ഥമായ് വന്നിടൂ.

എന്നാലവനേവ;-നദ്രീന്ദ്രപുത്രിക്കു
മന്നിലും വിണ്ണിലുമാരനുരൂപനായ്?
ഭൂവല്ലഭരിലാരാനുമോ? ചൊല്ലെഴും
ദേവനോ പൂജ്യനാം താപസവര്യനോ?
ആഹന്ത! മേൽക്കുമേലേറുകയാണെൻെറ
മോഹങ്ങ, ളത്രമേലേറുന്നിതാർത്തിയും.

(അണിയറിൽ) ഗാനം.
ശങ്കര, ശശിശേഖര, ഹര, ഗംഗാധര, ശംഭോ
ശങ്കര, കരുണാകര, ശിതികന്ധര, ഹര,
ശംഭോ!

ഹിമവാൻ: (നാഥനാമക്രിയ—ആദി)
X ഹാഹാ! മഹേശ്വര! ചിക്കെന്നിതെന്തു മൽ
ദേഹമശേഷം പുളകിതമാകുവാൻ?
മന്ദാരപുഷ്പമകരന്ദവർഷമോ?
മന്ദാകിനീപുണ്യതീർത്ഥാവഗാഹമോ?

X നിർവൃതിക്കൊളംവൂ ഹൃദയമഴ പൊഴി-
ഞ്ഞവ്യക്തമേതോ നവാശാങ്കുരത്തിനാൽ
ഏതൊരു ദിവ്യസംഗീതമിക്കേൾക്കുവ-
തേതു മഹനീയതേജസ്സുകാൺമു ഞാൻ?

നാരദൻ പ്രവേശിക്കുന്നു, (ഗാനം)
ടങ്കപരശുശൂലഹരിണ ഭൂഷിതകര ശംഭോ!
മംഗലകര, സങ്കടഹര, ശങ്കര, ശിവശംഭോ!
ഹിമവാനും മേനയും അഭിവാദ്യംചെയ്തു-
പചരിക്കുന്നു.

ഹിമവാൻ: (മഞ്ജരി) (-ബേഗഡ-മിശ്രം-ത്രിപുട—)

സ്വാഗതം നാരദമാമുനേ, ഞങ്ങൾതൻ
ഭാഗധേയമിന്നു പൂവണിഞ്ഞു! (1)
അർഘ്യമെങ്ങെങ്ങു പാദോദകം? മാമുനേ
ദീർഘകാലത്തിലങ്ങിന്നേ വന്നൂ (2)
ആസനം കൈക്കൊണ്ടരുളുക: വിശ്രമി-
ച്ചാഗമനോദ്ദേശം ചൊല്ക പിന്നെ
പൊൽക്കഴൽപ്പൂമ്പൊടിയോടൊപ്പം ഭാവുകം
ദിക്കുകൾതോറും പൊഴിപ്പവൻ നീ!

നാരദൻ: (ജംബ)
സ്വസ്തി ഗിരീശ്വര! മംഗളമസ്തു; സ-
മസ്തവും ചൊല്ലുവൻ നിന്നോടിപ്പോൾ,
വ്യാകുലഭാവം വെടിയുക, കേൾക്കുക
നിൻകുലവർദ്ധകമെൻെറ വാക്യം.
വത്സയാം പാർവതിതന്നെക്കുറിച്ചല്ലി
വത്സലർ നിങ്ങളിലീയൗത്സുക്യം? X

X ആരെന്നറിഞ്ഞിതവളെഗ്ഗിരീന്ദ്ര, നീ?-
യാരോമൽദേവി ജഗജ്ജനനീ!
സർവ്വഭൂതാന്തരവർത്തിനി പാർവ്വതി
പൂർവ്വജന്മത്തിലാ ദക്ഷപുത്രി;
ശർവ്വൻെറ പത്നി സതിയിവൾ; തൽകഥ
സർവ്വവിദിതമല്ലോ ഗിരീന്ദ്ര.

ജന്മമിതിലുമാശ്ശംഭുവിൻ പത്നിയാ-
മംബിക, ചിന്തിയായ്കന്യനെ നീ.
പ്രേമതപസ്സിനാൽ ശംഭുവെത്തന്നെ വേ
ട്ടോമലാൾ തൽപാതിമെയ് ഹരിക്കും!

ഹിമവാൻ: (പദം) (ഭൈരവി-ആദി)
ഹാ! ചരിതാർത്ഥനായേൻ, മുനേ! ശുഭ-
സൂചകം തവ വാക്യം ശ്രവിക്കയാൽ.
എങ്കിലുമൊരു സംശയം മാമുനേ!
ശങ്കിയാതതു തീർത്തുതരേണമേ
ദേവിയാം സതി യോഗാഗ്നിയിൽ തൻെറ
പൂവുടൽ ദഹിപ്പിച്ചോരന്നാൾമുതൽ

മുക്തസംഗനായല്ലോ മരുവുന്നൂ
മുപ്പുരാരി മുക്കണ്ണനെൻസാനുവിൽ?
വൻതപം ചെയ്യുമദ്ദേഹമെങ്ങനെ
വന്നു വേളി കഴിച്ചിടും കന്യയെ?

നാരദൻ:- (കല്യാണി-കളവാണി) യദുകുലകാംബോജി-ആദി

ഖേദിക്ക വേണ്ട തെല്ലും ഭൂധരകുലപതേ,
ഭേദിക്കാനില്ലാരാളും വിധിവിഹിതം
പാർവ്വതി പതിവായിച്ചെന്നു പശുപതിയെ-
പ്പൂർണ്ണമുഖി പരിചരിച്ചിടട്ടെ.
സ്വസ്തി ഗിരികുലേശ! മംഗളമസ്തു തേ!
സ്വസ്ഥരായരുളുവിൻ; ശുഭമാമെല്ലാം

(ഒന്നാം രംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല.)

രംഗം 2

ശിവന്റെ തപോവനം. (പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ നന്ദികേശ്വരൻ കാവൽനില്ക്കുന്നു. 'ലതാഗൃഹദ്വാരഗതോഥ നന്ദി' (സർഗ്ഗം-3-ശ്ലോ-41) എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രകാരമുള്ള നില്പ്. അയാളുടെ 'ഭ്രൂക്ഷേപമാത്രാനുമതി' ലഭിച്ച പാർവ്വതിയും സഖിയും തപോനിഷ്ഠനായിരിക്കുന്ന ശിവന്റെ പരിചര്യക്കായി പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതാണ് പരിചര്യാക്രമം:-

(പദം)

(ഗുണമേറും ഭർത്താവേ-എന്ന മട്ട്. കാംബോജി-ആദി)

പതിവായിപ്പൂജയ്ക്കു പൂവറുത്തു
മതിമുഖി മുമ്പിലായ് കൊണ്ടുവെയ്ക്കും;
ഹരനരുളീടുന്ന വേദാരു-
ത്തറ വെടുപ്പാക്കുമടിച്ചുവാരി.
വ്രതകർമ്മങ്ങൾക്കായൊരുക്കിവെയ്ക്കും
സതിയവൾ തണ്ണീരും ദർഭപ്പുല്ലും.
ഗിരിജയീമട്ടിലുപചരിച്ചാൾ
ഗിരിശനെ ഭക്തിയോടേറക്കാലം
കുളിരേലും തന്മുടിത്തൂനിലാവിൽ
തളിരുടലിന്റെ തളർച്ചപോക്കി.
(രണ്ടാംരംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല.)

രംഗം 3

(അണിയറയിൽ)

ശ്ലോകം-1) തസ്മിൻ വിപ്രകൃതാ കാലേ
താരകേണ ദിവൗകസഃ
തുരാസാഹം പുരോധായ
ധാമ സ്വായംഭുവം യയുഃ !!

2) തേഷാമാവിരഭൂദ്ബ്രഹ്മാ
പരിമ്ലാനമുഖശ്രിയാം
സരസാം സുപ്തപദ്മാനാം
പ്രതർദ്ദീധിതിമാനിവ. !!

(തിരശ്ശീല ഉയരുന്നു)

സത്യലോകത്തിൽ ബ്രഹ്മാവും ഇന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാരും ഋഷികളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ശംഖ് ആദിയായവയുടെ ഘോഷം മുഴങ്ങുന്നു.

ദേവസ്തുതി:

(ഓമനക്കുട്ടൻ-പോലെ. ശ്രീരാഗം-മിശ്ര ചാപ്)

പാഹി പത്മജ, ഹംസവാഹന
പാഹി ദേവ, സനാതന;
ഭക്തചിത്തനികേതന, പരി-
പാഹി വന്ദിതസജ്ജന.
പാപതാപവിനാശന, പരി-
പാഹി ഹേ, ചതുരാനന.
പാഹി പത്മജ, ഹംസവാഹന,
പാഹി ദേവസനാതന.

ബ്രഹ്മാവ്:—(കേക) ആനന്ദഭൈരവി-ആദി.

ഭൂരിവിക്രമന്മാരാം വാസവപ്രമുഖരേ!
പൂരിച്ച തപോധനരായീടുമൃഷിമാരേ!
സംഗതിയെന്തിങ്ങിപ്പോളാഗതരാവാൻ നിങ്ങൾ?
ഭംഗമില്ലല്ലോ ദേവമുനികാര്യങ്ങൾക്കൊന്നും?
അല്ലെങ്കിലെന്തേ മഞ്ഞു മൂടിയ ജ്യോതിർല്ലോക-
തുല്യമായെംളിമങ്ങിക്കാണ്മു, തേ വദനങ്ങൾ?
പൊട്ടിയോ വൃത്രാരിതൻവജ്രത്തിൻമുന?-പിരി
ക്കൂട്ടുടഞ്ഞുറപ്പറ്റോ പാശിതൻനെടുമ്പാശം?
വിത്തേശനെന്തേ കയ്യിൽ ഗദ കാണുന്നീലല്ലോ
മാർത്താണ്ഡസുതദണ്ഡം പാഴ്ച്ചുള്ളി-
ക്കോലായ് തീർന്നോ?
സംഗതിയെന്തിങ്ങിപ്പോളാഗതരാവാൻ നിങ്ങൾ?
ഭംഗമില്ലല്ലോ സ്ഥാനകർമ്മധർമ്മങ്ങൾക്കൊന്നും?

(ദേവേന്ദ്രൻ ബൃഹസ്പതിയോടു കണ്ണുകാണിക്കുന്നു, ''പറയൂ'' എന്ന്)

ബൃഹസ്പതി: (പൂരികല്യാണി-ആദി)

കൈവണങ്ങുന്നേൻ ദേവ, പത്മജ, പറയുവാ-
നാവാതെ കുഴങ്ങുന്ന ഞങ്ങളിൽ കനിഞ്ഞാലും.
എന്തിലുമരുളുന്നനിന്തിരുവടിക്കോർത്താ-
ലെന്തുള്ളു തിരുവുള്ളിലറിയാതീ വിശ്വത്തിൽ?
എങ്കിലുമുരയ്ക്കുന്നേൻ, കല്പിച്ചു തിരുവുള്ളിൽ
ശങ്കിച്ചു ചോദിച്ചല്ലോ, വാസ്തവമവയെല്ലാം?
നിൻവരത്താലെ മത്തൻ താരകൻ മഹാസുരൻ
ദുർവ്വാരനൊരു ധൂമകേതുവായല്ലോ തീർന്നു!
ചൂടററു വിളങ്ങേണമാദിത്യനവൻ വീട്ടി-
ലേടലർ വിടർത്തുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളം മാത്രം

പൂർണ്ണനാണെന്നും ചന്ദ്രനവൻെറ വീട്ടിൽ,
പേടി-
ച്ചൂർണ്ണവനാഥൻ, രത്നം കാക്കുവോനവൻ
കീഴിൽ
പങ്ക വീശുവോൻ വായു; തിളങ്ങും
മണി ചൂടും
പന്നഗശ്രേഷ്ഠന്മാരോ പൂവറവിളക്കുകാ.
കാഴ്ചവെയ്ക്കണമിന്ദ്ര; നപ്സരോ
വൃന്ദം തന്നെ
നിച്ചിലും പരിചരിച്ചീടണം വഴിപോലെ.
സർവ്വവുമനുഭവിച്ചീടുമാ ദുഷ്ടൻ വീണ്ടും
സർവ്വർക്കുമൊരുപോലെയണപ്പു കൊടും
ദ്രോഹം
ആവുകില്ലവനെക്കീഴടക്കാനാർക്കുംതന്നെ
ദേവന്മാർക്കൊരു പുത്തൻ സേനാനി
വന്നില്ലെങ്കിൽ.

ബ്രഹ്മാവ്:— (ധനാശി-ആദി)
നന്ദിച്ചു കേട്ടേൻ നിൻെറ വാക്യം ഞാൻ
ബൃഹസ്പതേ!
സന്ദേഹമില്ലാ, മോഹമചിരാൽ
സാധിക്കും തേ.
കാരണമാകാ ഞാനാ ദൈത്യൻെറ നാശ
ത്തിന്നാ-
യാരുമേ മുറിപ്പീല താൻ നട്ട വിഷദ്രുമം
മുക്കണ്ണനുണ്ടാം പുത്രൻ കൊന്നീടുമവനെ;
പ്പോയ്
മുററിടും ഭഗവാൻെറ വൻതപമിളക്കുവിൻ.
ഇമയാലാകർഷിപ്പിൻ ദേവദേവനെപ്പിന്നെ-
യുലകിന്നവരത്രേ രക്ഷകർ; ശുഭോം തേ.
(വീണ്ടും ദേവകളുടെ സ്തുതി)
(മൂന്നാം രംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല)

രംഗം-4
ദേവേന്ദ്രനും കാമദേവനും

കാമൻ:- (കല്യാണി-കളവാണി-ഉശൈനി-
ആദി)
ദേവാധിരാജ!, വീര!, കൈവണങ്ങീടുന്നേൻ
ഞാൻ
ദേവേന്ദ്ര!, ദാസനിവനെന്തു വേണ്ടൂ?
ആജ്ഞാപിച്ചാലുമെന്നെയത്തുന്നൊന്നോർ
ത്തതുതാ-
നായിരമനുഗ്രഹമായ് നിനപ്പോൻ
ത്വൽപദം കൊതിച്ചെങ്ങാൻ താഡിതലകാ
നീട്ടി X
നില്പിതോ വല്ലവനും മൂക്കും പൊത്തി?
തയ്യാറാവട്ടെയെന്നാലായവനുടൻ വലി-
ച്ചെയ്യുമെൻവളർവില്ലിൻശാസനയ്ക്കായ്
വീണ്ടും പിറവി പേടിച്ചാരാനുമുണ്ടോ
മുക്തി
തേണ്ടുവോ, നസമ്മത, നായവനേ
കെട്ടിയിട്ടേയ്ക്കാമുടൻ ചില്ലിവില്ലൊന്നു
മെല്ലെ

വെട്ടിച്ചുള്ളൊരു കടക്കണ്ണേറിനാൽ!
വിശ്രമംകൊണ്ടീടട്ടെ വീര, നിൻവജ്രായുധം.
വിക്രമിയേതസുരൻ വേണമിപ്പോൾ.
പൂവമ്പാൽ വശംകെട്ടു. കോപിച്ചടുക്കമൊരു
പാവമാം പെണ്ണിൽപോലും പേടികൊൾവാൻ?
നിൻതിരുവുള്ളമുണ്ടെന്നാലലർബാണൻ
ഞാനും
സന്തതാനുഗൻ മധുതാനും ചേർന്നാൽ
എള്ളോളം വിഷമമില്ലുള്ളുറപ്പുടയ്ക്കുവാൻ
ള്ളെല്ല; പിനാകി ഹരൻേറയുമേ!

ദേവേന്ദ്രൻ:- (ആരഭി-ആദി)
യുക്തം നീ ചൊന്നതെല്ലാം തോഴരേ രണ്ടു
താനെൻ-
ശക്തികു;ളൊന്നു താങ്കൾ, വജ്രമന്യം;
ആരറിവീലാ തവ ശേഷിയെൻതോഴരേ.

രംഗം—5
(അണിയറയിൽ)

ശ്ലോകം 1
സമാ ധവേനാഭിമതേന സഖ്യാ
രത്യാ ച സാശങ്കമനുപ്രയാതഃ
അംഗവ്യയപ്രാർത്ഥിതകാര്യസിദ്ധിഃ
സ്ഥാണ്വാശ്രമം ഹൈമവതം ജഗാമ!!

2 തസ്മിൻ വനേ സംയമിനാം മുനീനാം
തപസ്സമാധേഃ പ്രതികൂലവർത്തീ
സങ്കല്പയോനേരഭിമാനഭൂത-
മാത്മാനമാധായ മധുർജ്ജജൃംഭേ!!

തിരശ്ശീല ഉയരുമ്പോൾ സ്ഥാണ്വാശ്രമസമീപ
ത്തുള്ള ഒരു വനപ്രദേശം ദൃശ്യമാകുന്നു. അ
കാലവസന്താകൃഷ്ടരായി ഒരു കിന്നരിയും കി
ന്നരനും പ്രവേശിക്കുന്നു. മാദകമായ ഒരു വ
സന്തനൃത്തം. (Spring Dance)

(പദം)

[ശുകപുരി എന്നപോലെ-(ഈരണ്ടുവട്ടം)]
(കല്യാണി-ആദി)

കിന്നരൻ:- സമയമായില്ലയല്ലോ സുമകാലം
പോന്നുവരാൻ
സുമരസമധുരമായ് സുമതി, വിസ്മയം
കണ്ടോ?
ദിനകരൻ പോകുന്നിതാ ധനപതിദിക്കു
നോക്കി
ഇനസുതദിക്കിനതിലനഘേ, വിരഹ
ദുഃഖം

കിന്നരി:- ശരി ശരി നാഥ, പാർത്താൽ പുരു
ഷന്മാരെല്ലാംതന്നെ
സ്ഥിരത കുറഞ്ഞ കൂട്ടർ; തരുണികാ താ
പം പേറാൻ

കൊടുതാമഴൽ പൊറാഞ്ഞു നെടുവീർപ്പിടുന്നു കണ്ടോ?
മടുമലർമണക്കാററാൽ പടത കറഞ്ഞോരവം?

കിന്നരൻ:- പുതുപൂക്കളണിഞ്ഞല്ലോ കുതുകമാർന്നശോകങ്ങൾ
മദിരാക്ഷിമാരുടയ പദങ്ങൾ തൊടാതെ ത്തന്നെ
അടിമുടി തളിരുമായ് തുടുതുടെയവ നില്പു
ചടുലാക്ഷി, കാന്തനാദ്യം തൊടുമന്നവോഢപോലെ

കിന്നരി:- മദനന്റെ പൊൽത്തൂണിക്കു മധു താനേയൊരുക്കിയ
മദമേററും മാന്തളിരാം മധുരാസ്ത്രനിരകളിൽ
വരിവരിയായിരിക്കും കരിവണ്ടണിയാലിതാ
ശരിയായ്ക്കുറിപ്പൂ മാരത്തിരുനാമമാ വസന്തൻ

കിന്നരൻ:- വിടരാതെ ചോന്നു ചന്ദ്രക്കലപോലെയലപ്പം വളഞ്ഞിടയിടെയപ്പലാശമുകുളങ്ങൾ കണ്ടോ നാഥേ?
മധുവുമായ് മേളിച്ചോരീ വനലക്ഷ്മി ക്കഴകേററും
മധുരവേദനങ്ങളാം നഖരക്ഷതങ്ങൾ പോലെ.

കിന്നരി:- തളിർ തിന്നു കളകണ്ഠം തെളിഞ്ഞുള്ള കുയിലിന്റെ
കളനാദം കാമന്റെ വളർകാഹളംവിളിയാ.
പ്രണയകുപിതകളോടിണങ്ങുവാൻ ചൊല്ലുമതും.
യമികളെച്ചെന്നുണർത്തി ക്ഷമിക്കണേയെന്നും ചൊല്ലും

കിന്നരൻ: - അരികിൽ നോക്കുകെൻനാഥേ, ഒരു സുമപാത്രത്തിൽനി-
ന്നരിമയിൽക്കുടിപ്പൂ തേനൊരു മധുകര യുഗ്മം.
സ്പർശസുഖാൽ മിഴി കൂമ്പും പ്രിയയെത്തൻകൊമ്പിൻതുമ്പാ-
ലൊരു കലമാനുണ്ടിതാ ചൊറിയുന്നു മെല്ലെ മെല്ലെ.

കിന്നരി:- (തിങ്കളും എന്നപോലെ)
വരിക വരിക നാഥ, വരിക പുതുമലരിൻ-
നിരയണിനികുഞ്ജവും മധുവും വിളിപ്പു ചാരെ;
കളയരുതസുലഭമലർകാലമിതകാലം
കളകണ്ഠങ്ങളേ പാടൂ, ''ജയ ജയ പൂക്കാലമേ!''

(അഞ്ചാം രംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല)

രംഗം 6

സ്ഥാണ്വാശ്രമം–തപസ്ഥാനം

ശ്ലോകം 1

ലതാഗൃഹദ്വാരഗതോഥ നന്ദീ
വാമപ്രകോഷ്ഠാർപ്പിതഹേമവേത്രഃ।
മുഖാർപ്പിതൈകാംഗുലിസംജ്ഞയൈവ
മാ ചാപലായേതി ഗണാൻ വ്യനൈഷീൽ॥

ദൃഷ്ടിപ്രപാതം പരിഹൃത്യ തസ്യ
കാമഃ പുരശ്ശുക്രമിവ പ്രയാണേ!
പ്രാന്തേഷു സംസക്തനമേരു ശാഖം
ധ്യാനാസ്പദം ഭൂതപതേർവ്വിവേശ॥

(പദം)

(നീലക്കാർമുകിൽ...എന്നപോലെ)

[നന്ദികേശ്വരൻ കാണാതെ മന്ദം
മന്ദമാശ്രമം പൂകിയ കാമൻ]
പാമ്പുമമ്പിളിക്കീറും ജടയും
വമ്പുലിത്തോലുമായി തപസ്സിൽ

ദേവതാരുചുവട്ടിലമരും
ദേവദേവനെക്കണ്ടൊരുടനെ
ഒന്നു ഞെട്ടി വിറച്ചു വിയർത്താ,-
രൂർന്നുവീണുപോയ് ചാപശരങ്ങൾ.

പാതിയും പോയ പ്രാണനുമായാ-
പ്പാവം ചുററിലും നോക്കുകയായി.
കാണായന്നേരം കെട്ട തൻ വീര്യം
ചേണാളിടുമുടലൊളിയാലെ
കാമമുജ്വലിപ്പിച്ചണയുന്ന
വാർമെയ്യലാളാം പാർവ്വതിതന്നെ.

(പദം)

(ഗുണമേറും ഭർത്താവെ എന്നമട്ട്)

ഗിരിജ വരുന്നതു കണ്ടു നന്ദി
ഹരനെയറിയിച്ചനുജ്ഞ വാങ്ങി
ഹരനുടെ ചാരത്തണഞ്ഞു ഗൌരി,
സ്മരനാശംസിച്ച തൻകാര്യസിദ്ധി.

ഹരനെഗ്ഗിരിജ വലത്തുവെച്ചു
സ്മരനോ തിരഞ്ഞിതു തന്റെ ചാപം]
ഹരനെ നമിച്ചു ഗിരീന്ദ്രകന്യ
വരപൂജ ചെയ്തു തൊഴുതുനിന്നു.

സ്മരനെടുത്തൊന്നു വളച്ചു ചാപം
വരിവണ്ടിൻഞാണൊന്നു തൊട്ടുഴിഞ്ഞു
ഹരനാശിസ്സേകി: ''യനന്യഭാക്കാ—
മൊരു പതിയുണ്ടാം നിനക്കെ''ന്നായി.

ഉപഹാരമാല്യമെടുത്തു ദേവി
ചപലനാം മാരൻ പൂവമ്പുമേന്തി.
കിസലയപാണികൾ നീട്ടി മെല്ലെ
ബിസമാല്യം നല്കുവാനദ്രിപുത്രി.

ഹരനതു വാങ്ങാൻ തുടങ്ങുന്നേരം
സ്മരനെയ്തു മോഹനം പുഷ്പബാണം.

ഹരനൊന്നു ഞെട്ടി മനം ചലിച്ചു
ഗിരിജതൻപൂമുഖമൊന്നു നോക്കി.
പുളകമണിഞ്ഞോരവളും ഭാവം
വെളിവാകുംമാറൊരു നോക്കു നോക്കി.

(മഞ്ജരി)

ഇന്ദ്രിയക്ഷോഭമടക്കിയൊരുവിധം
രുദ്രനൊന്നാകവെ കൺനടത്തി
വില്ലും വളച്ചങ്ങു നില്ക്കുന്ന കാമനെ
തെല്ലകലത്തായി കണ്ടോരുടൻ
പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിതുഗ്രസംഹാരാഗ്നി
രുഷ്ടനാം രുദ്രന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും.
ചാമ്പലായ് കാമൻ; അദ്ദേവൻ മറഞ്ഞിതു
വെമ്പലോടട്ടിക്കിൽനിന്നുമുടൻ.

(ശ്ലോകം)

സപദി മുകുളിതാക്ഷീം രുദ്രസംരംഭഭീത്യാ
ദുഹിതരമനുകമ്പ്യാമദ്രിരാദായ ദോർഭ്യാം
സുരഗജ ഇവ ബിഭ്രൽപദ്മിനീം ദന്ത
ലഗ്നാം
പ്രതിപഥഗതിരാസീദ്‌വേഗദീർഘീകൃ
താംഗഃ

(ആറാം രംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല)

രംഗം 7

—ഹിമവാൻ, മേന, പാർവ്വതി, സഖി—

പാർവ്വതി:— (മഞ്ജരി—നീലാംബരി—ആദി)

വ്യർത്ഥമേ വ്യർത്ഥമെൻ രൂപഗുണമത്ര
വാഴ്ത്തിയിട്ടിപ്പൊഴെന്തായി തോഴീ?
എന്തവിവേകമായ് നാളെയൊരു നാളിൽ
വെന്തളിയേണ്ടൊരീ മാംസപിണ്ഡം

കാട്ടിക്കൊതിപ്പിക്കാം സർവ്വാന്തര്യാമിയാ-
ക്കാലാരിതന്നെയെന്നോർത്തതയ്യോ!
പ്രേമതപസ്സാൽ വശീകരിച്ചീടുവേൻ
കാമാരിദേവനെ നിർണ്ണയം ഞാൻ (വ്യർത്ഥ)

അമ്മേ കനിഞ്ഞനുവാദമരുളീടു-
കിമ്മകൾക്കീശതപസ്സിനായി
തീവ്രതാപാഗ്നിയിൽ വേർത്തുരുക്കിയെൻ-
ജീവിതപ്പൊന്നിതു ശുദ്ധമാക്കി (വ്യർത്ഥ)
സദ്‌വ്രതചര്യകൾതൻ ചിത്രഭംഗിയും
ഭക്തിതന്നുജ്ജ്വലകാന്തിയുമായ്
ഞാനെന്നെത്താനൊരു മാലയായർപ്പിപ്പേ-
നാ നീലകണ്ഠന്റെ തൃപ്പദത്തിൽ!
അമ്മേ കനിഞ്ഞനുവാദമരുളീടു-
കിമ്മകൾക്കീശതപസ്സിനായി (വ്യർത്ഥ)

മേന:— (അസാവേരി—ചാപ്—മിശ്രം)

എന്തു മകളേ, തപശ്ചര്യയെങ്ങോ നിൻ-
ചെന്തളിർതോല്ലും തനുവിതെങ്ങോ?
വണ്ടിനിരിക്കാവും നെന്മേനിവാകപ്പൂ-
വുണ്ടോ പരുന്തിനെ താങ്ങിടുന്നു?
ആരാധിച്ചാലും നീയിഷ്ടസംസിദ്ധിക്കായ്
നേരിലിവിടെത്താൻ ദേവന്മാരെ.

ഇല്ലാ, മകളേ, ഞാൻ പോകാനനുവദി-
ക്കില്ല തപസ്സിനു നിന്നെ നൂനം.

ഹിമവാൻ:— (തിശ്രം)

ശാഠ്യംപിടിക്കേണ്ട മേനേ,യിക്കാര്യത്തിൽ
ശാസിച്ചിടേണ്ട നീയോമനയെ
അന്നൊരു നാളിൽ—നീയോർക്കുന്നോ?—
നാരദൻ
വന്നതും ചൊന്നതുമെല്ലാം, മേനേ?
എല്ലാം വിധിഹിതം പോയാലുമോമനേ,
നല്ലതിനാമെല്ലാം, മംഗളം തേ.

പാർവ്വതി:— അച്ഛാ, ചരിതാർത്ഥയായേൻ
ഞാ;നമ്മയും
സ്വച്ഛന്ദമെന്നെയനുവദിച്ചാൽ

മേന:— പോയിവരികെൻമകളേ-

പാർവ്വതി;യഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നേൻ;

ഹിമവാൻ
മേന } കുഞ്ഞേ, ശുഭമോമെല്ലാം.

(ഏഴാംരംഗം കഴിഞ്ഞു)
(തിരശ്ശീല)

രംഗം 8

(ശ്ലോകം)

പാർവ്വതിയുടെ ആശ്രമം. പാർവ്വതിയും സഖിയും വ്രതചര്യയ്ക്കു് ഒരുക്കകൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടി രിക്കുന്നു.

അഥാജിനാഷാഢധരഃ പ്രഗല്ഭവാക്
ജ്വലന്നിവ ബ്രഹ്മമയേന വർച്ചസാ
വിവേശ കശ്ചിദ് ജടിലസ്തപോവനം
ശരീരബദ്ധഃ പ്രഥമാശ്രമോ യഥാ.

പദം— (സുന്ദരിമാർമണേ—എന്നപോലെ)

ആഗതനായോരതിഥിതന്നെ—
സ്വാഗതംചെയ്തദ്രിപുത്രി
മാന്യമാകും പൂജ ചെയ്തു; വടു ധന്യനായ്
വിശ്രമിച്ചോതി:
വദ്ധിപ്പതില്ലേ തപസ്സ്? വേണ്ട വസ്തുക്ക
ളില്ലേ സുലഭം?
ഇല്ലല്ലോ ക്ഷാമം കുശയ്ക്കും മററും—വെള്ളവു
മില്ലേ കളിപ്പാൻ?
നട്ടുനനയ്ക്കുമീ വള്ളികൾക്കു—പൊട്ടിത്തഴ
പ്പീലെ മേന്മേൽ
ചെമ്പഞ്ഞിച്ചാറു വെടിഞ്ഞ നിന്റെ—
ചെഞ്ചുണ്ടിനൊക്കും തളിരുകൾ
നിൻകണ്ണുപോലുള്ള കണ്ണേലുന്ന—മാൻകൾ
തന്നിലിപ്പോഴ്
ഇഷ്ടമില്ലേ ദർഭ തിന്നുമ്പോഴ—മാട്ടുവാൻ
തോന്നാത്തമട്ടിൽ?
പാപപ്രവൃത്തികൾ ചേരില്ലിതു—
രൂപഗുണം പെട്ടവോരിൽ

മാതൃകയായല്ലോ മിന്നുന്നു നീ—മാന്യരാം
താപസേന്ദ്രർക്കും
ഗംഗകൊണ്ടുള്ളതിലേറെ ശുദ്ധി—യദ്രിരി
പൂണ്ടുനിന്നാലേ

(കറത്തി) ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെയെന്നാൽ
സന്നതാംഗി ഞാനും
(ചൊല്ലുവാൻ) വിരോധമൊട്ടു—മില്ലെയെന്നാൽ
പോരും
(സൽകൃതിയാല)ന്യനല്ലാ—തായ്യുഴിഞ്ഞല്ലോ
ഞാൻ
ആദ്യനാം പ്രജാപതിത—ന്നനയത്തിൽ
ജന്മം
(മൂവുലകിൽ) മഞ്ജിമയും—മുററിയുള്ള രൂപം;
(എണ്ണമില്ലാ)തൈശ്വര്യവും—തിങ്ങും
താരുണ്യവും
എന്തു ലഭ്യമിതിലേറെ—യിത്തപസ്സിനാൽ
തേ?
അല്ലയെങ്കിൽ വല്ലാതുള്ളോ-
രല്ലലിനാലാവാം
ഭുവിതിൽ മനസ്വിനിമാ—രീവിധം
മുതിരാൻ.
ആയതിന്നും നിന്നിൽക്കാണ്മീ—
ലായതാക്ഷി, ഹേതു
പിന്നെയെന്തേ വല്കം ചുററി—പ്പൊന്നണി
വെടിയാൻ

അഠാണ—തിശ്രം
(മഞ്ജരി) സ്വർഗ്ഗമോ വേണ്ടതേ?
പാഴിൽത്താനായതു
സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മേലേ നിൻതാതഭൂമി.
അല്ലെങ്കിലെന്തി? നറിഞ്ഞു നിന്നിച്ഛ ഞാൻ
തെല്ലൊക്കെച്ചൊട്ടൊരീ വീർപ്പിനാലെ.
സംശയമെന്നാലും; ഇന്നു നിനക്കേവ-
നാശിക്കാൻ തക്കവനായുള്ളൂ?
ആശിച്ചു കിട്ടാത്തോരല്പമാനാരു, നീ
ക്ലേശിപ്പതിങ്ങനെ കണ്ടുനില്പോൻ
(കാതിൽപ്പൂ പൊയ്പോയ പൂങ്കവിളിൽ
നെല്പിൻ
പൊൽക്കതിരൊത്ത ജട ചിതറി)
താപസവൃത്തിയിൽ വാടിച്ചടച്ച വെൺ-
തിങ്കളിൻകീറുപോലായ നിന്നെ
എത്ര കണ്ടിട്ടും മനസ്സലിയാത്തവ-
നേതവിനെന്തു കറുമ്പനമ്പോ!

എന്തിനീ ക്ലേശമെൻപാർവ്വതീ! ഉണ്ടല്ലോ
എൻതപസ്സമ്പാദ്യം, വേണമെങ്കിൽ
തന്നിടാമായതിൽനിന്നു പകുതി ഞാ-
നെന്നാലും നേടുക കാമിതം നീ.

[ഇപ്രകാരം കയറിപ്പറഞ്ഞ വടുവിനോടു തന്റെ ഇംഗിതം തുറന്നു പറയുവാൻ വിഷമിച്ച പാർവ്വതി തോഴിയുടെ നേരെ നോക്കി, വടുവിനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവൾക്കു കണ്ണുകൊണ്ടു നിർദ്ദേശം കൊടുന്നു.]

സഖി:- (കല്യാണി-കളവാണി-കാംബോജി.)
കൌതുകമുണ്ടെന്നാകിൽ കേട്ടാലും ഭദ്രാ,
ഭവാ-
നിത്തപസ്സെന്തിനിവൾ ചെയ്വൂ
എന്നായ്
ഇന്ദ്രാദിലോകപാലന്മാരെയവഗണിച്ചി-
ട്ടിന്ദുചൂഡനിൽ മനം വെപ്പോളിവൾ
(കലാശം)
രുദ്രന്റെ നേർക്കു വിട്ട പൂവമ്പു തോററു
വാങ്ങി
ഭദ്രേ, തറച്ചിതിവൾ നെഞ്ചിലത്രേ!
താരുടലൊളിയാലേ ഹാര്യനല്ലാതായ്
പ്പോയ
മാരഹരലാഭത്തിനെന്തു മാർഗ്ഗം? (കലാശം)
അന്നുതൊട്ടിവൾ വന്നു ചെയ്കയാം
തപമിങ്ങു
പന്നഗഭൂഷണനെത്താൻ കരുതി-
വന്നൊരു നാളിലിവൾ നട്ടതാം
തൈമരങ്ങൾ
ഇന്നിതാ പൂത്തും കാച്ചും നില്പു ചുററും.
കായ്ക്കാത്തതൊന്നുമാത്ര, മോമലിന്ന-
ഭിലാഷം
കായ്ക്കുമോ? ഏതു കാലം? ആക്കറിയാം?
(കലാശം)

വടു:- (സുന്ദരിമാർമണേ എന്നപോലെ)
(കാപി. ഏകതാളം)
വാസ്തവംതാൻ പറയുന്നോ? എന്നെ
വാക്കാൽ കബളിപ്പിക്കുന്നോ?

പാർവ്വതി:- വാസ്തവംതന്നെ ഭവാനീച്ചൊന്ന
വാക്കാലറിഞ്ഞതഖിലം
അത്യന്തതുംഗമെൻമോഹ, മതിലെത്തുവാനീ
ത്തപം മാത്രം
ചെല്ലാൻ മനോരഥത്തിന്നു വയ്യാ—തില്ല
ല്ലോ ദിക്കുകളൊന്നും.

വടു:- (ഹിന്തോളം—തിശ്രം)
കേൾക്കാതെയാരുള്ളു മന്നിൽ—കേളികേട്ട
വൻതന്നെയീശ്ശംഭു
കാത്തിരിക്കുന്നോ നീ, കഷ്ടമെല്ലാം—
പാർത്തറിഞ്ഞിട്ടുമിവനായ്?
ചണ്ടിത്തമോരോന്നോക്കുമ്പോളിതു—വേ
ണ്ടെന്നോതാനേ ഞാനുള്ളൂ.
എങ്ങിനെ നീ സഹിച്ചീടുമയ്യോ; മംഗല
പാണിഗ്രഹണേ?
പൂവളയിട്ട നിൻകയ്യിൻനേക്കാ—പ്പല്ലാനി
ചുററും കൈ നീണ്ടാൽ?
ചേരുമോ ചിന്തിച്ചുനോക്കു പിന്നെ—ചാരു
വദനേ യീ രണ്ടും?

ആനച്ചെഞ്ചോരയൊലിത്തോലും നീ—
നന്നത്തുവെൺവേളിപ്പട്ടം?
പൂവിരിയിൽപ്പോലും കാലു നോവും—
പൂവലാംഗീ! ശിവൻ വേട്ടാൽ
എങ്ങനെ നീയവനൊപ്പം പോക—മെല്ലു
ചിന്നും ചുടുകാട്ടിൽ?
ആ രക്തചന്ദനം ചാർത്തും നിന്റെ—ചാരു
വക്ഷസ്സിന്നിനിമേൽ
ശങ്കരൻ പൂശും ചുടലച്ചാര—മെങ്കിലെന്തുണ്ടീ
തിലേറെ?
എന്നല്ല, വേളി കഴിഞ്ഞു നല്ലോ—രാനപ്പുറ
ത്തു പോകേണ്ടോരം
മുത്തനെരുതേറിക്കണ്ടാൽ വായ—പൊത്തി
ച്ചിരിക്കില്ലേ നാട്ടാർ?
ശംഭുവായ്ച്ചേർന്നു തുലഞ്ഞോർ രണ്ടാ—ളമ്പി
ളിയൊ, ന്നിപ്പോഴം നീയും
അല്ലെങ്കിൽ നല്ല വരന്ന വേണ്ട—വല്ലതു
മുണ്ടോ ശിവനിൽ?
ദേഹം വിരൂപാക്ഷമത്രേ; ജന്മ—ഗേഹ,—
മതാക്കറിയാവൂ?
സ്വത്തു പറയാൻ ദിഗംബരൻതാൻ—അത്ര
നീ മോഹിപ്പതെന്തോ.

പാർവ്വതി: (ക്ഷുബ്ധയായി) (കല്യാണികള
വാണി—ബലഹരി ആദി)

വാസ്തവംതന്നെ വിപ്ര, ദേവനാം ഹരനുടെ
വാസ്തവമറിയുവോനല്ല താങ്കൾ.
അല്ലെങ്കിലിതുവിധമോതാ, നീ; മന്ദർ പഴി
ചൊല്ലുവോരറിയാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ

ഒന്നുമില്ലാത്തോരവ, നൈശ്വര്യവിളനില-
മെന്നും ചുടലവാഴ്വോൻ ലോകനാഥൻ!
ഭീമനെന്നാലുമവൻ ശാന്തനാം ശിവനത്രേ
കാമാരിയുടെ സത്യമാക്കറിയാം?
പാമ്പിനെ ചാർത്തിടട്ടെ, ഭൂഷണമണിയട്ടെ,
പൂമ്പട്ടോ കരിത്തോലോ ചുററീടട്ടെ
വെൺതലയോടേം തിങ്കളുംതെല്ലോ വഹി
ച്ചീടട്ടെ
വിശ്വമൂർത്തിതൻരൂപം കണ്ടോരില്ല!

* ശുദ്ധീകരിക്കമല്ലോ പട്ടടച്ചാരത്തേയു-
മത്തിരുവുടലമർത്ത്യേന്ദ്രർക്കൂടി.
ശംഭുവിൻതിരുനൃത്തവേളയിൽ പൊഴിയു
ന്നോ-
രബ്ഭസ്മമല്ലേ കുറിയിട്ടിടുന്നു?
×
(½ കലാശം)

കാളപ്പുറത്തു കേറിപ്പിച്ചതെണ്ടമവന്റെ
കാൽവിരൽകളെയല്ലോ ചുവപ്പിക്കുന്നു.
വെള്ളാനപ്പുറത്തേറും ദേവേന്ദ്രൻകൂടി,
മൌലി
ഫുല്ലമന്ദാരവൃക്ഷപൂമ്പൊടിയാൽ?
ചൊന്നതു ദൂഷ്യമായിട്ടെങ്കിലും
നിൻമൊഴിയി-
ലൊന്നുണ്ടു മുക്കണ്ണന്റെ നിത്യസത്യം.

ബ്രഹ്മദേവനും ഹേതുഭൂതനാമദ്ദേവന്റെ
ജന്മവംശങ്ങളിന്നുമജ്ഞാതംതാൻ

തക്കിച്ചിടേണ്ട, മഹൽദൂഷണം ചൊൽവോ
നല്ല
കേൾക്കുവാൻ നില്പവനും പാപമൊപ്പം.
കേട്ടപോലെല്ലാംതന്നെയാവട്ടെ
ശിവ, നിതെ-
ന്നിഷ്ടമാ, ണിനി താങ്കൾക്കെന്തു വേണം?

(മഞ്ജരി)—കർണ്ണാടകസാവേരി—ആദി)
ഇനിയും പറയാനുഴറുംപോൽ തോന്നുമ-
ന്മുനിയോടു പോവാൻ പറയൂ തോഴീ.
മതി മതി ഞാനിതാ പോകുന്നു നേരമി-
ല്ലിതു കേട്ടുനില്ക്കാൻ വരിക തോഴീ!

(പാർവ്വതി വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു പോകാൻ ഭാവി ക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും ശംഖനാദം, പെരുമ്പറ, പൂവർഷം, ആകാശത്തു ദേവന്മാരുടേയും ഋഷിമാരുടേയും ജയ ജയശബ്ദം; വലിയ കോലാഹലം. ഉടനെ ശി വൻ സ്വന്തരൂപത്തിൽ സുസ്മേരവദനനായി പാർ വ്വതിയെ മുമ്പിൽ ചെന്നു തടയുന്നു. പാർവ്വതി എടുത്തു പൊക്കിയ കാൽ നിലത്തു വെയ്ക്കുവാനാ കാതെ, വേപഥുഗാത്രിയായി ആനന്ദവൈവശ്യ ത്താൽ നില്ക്കുവാനും പോകുവാനും കഴങ്ങി ഒരു നിമിഷമങ്ങനെ സ്തബ്ധയായി നില്ക്കുന്നു.)

ശിവൻ: ഓമനേ, നിൻദാസനിന്നുതൊട്ടെന്നും
ഞാൻ
പ്രേമതപസ്സിനാൽ ക്രീതനായോൻ!

പാർവ്വതി: (ഒരുവിധം ശിവനെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി
സഖിയുടെ അടുക്കലെത്തീട്ട്—)
ഞാൻ ചരിതാർത്ഥയായ്, മേലി-
ലെല്ലാററിനു-
മപ്പൻ പ്രമാണമെന്നോതു തോഴീ
(ശിവപാർവ്വതിമാർ തമ്മിൽ ആനന്ദലജ്ജാ
സമ്മിശ്രങ്ങളായ കടാക്ഷവിനിമയങ്ങൾ)

(എട്ടാം രംഗം കഴിഞ്ഞു)

— തിരശ്ശീല —

രംഗം 9

സപ്തർഷികൾ, അരുന്ധതി, ഹിമവാൻ,
മേന, പാർവ്വതി.

പദം: (പാന) കേദാരഗൗള-ആദി.

പർവ്വതപുത്രി ചൊന്നതു മാനിച്ച
പർവ്വതേന്ദ്രനെക്കണ്ടു പറയുവാൻ
ശങ്കരൻ നിദേശിച്ച സപ്തർഷിമാർ
മംഗലവർഷധാരപോലിങ്ങനെ
വ്യോമദേശാലാവതരിക്കുന്നതു
കോൾമയിർകൊണ്ടു കണ്ട ഗിരീശ്വരൻ
പോയെതിരേററു പൂജിച്ചപവിഷ്ട-
രായ മാമുനിമാരോടു ചൊല്ലിനാൻ:—

ഹിമവാൻ: തീരെയോർത്തതല്ലീ വരവെന്നുടെ
ഭൂരിപുണ്യപരിപാകംതന്നെയാം.
എന്നുടെ പരിശുദ്ധിയൊന്നല്ലാതെ
അന്യകാര്യമില്ലെന്നോർത്തിടുന്നു ഞാൻ
വല്ലതുമിനിയുണ്ടെന്നാൽ കല്പിക്കാം-
മില്ല വൈഷമ്യമൊന്നിനുമിങ്ങാർക്കും.

(അംഗിരസ്സിനെ മഹർഷിമാർ
പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.)

അംഗിരസ്സ്: (മദ്ധ്യമാവതി-മിശ്രം)

ഇത്രയുമിതിലേറെയുമൊക്കും, നിറം-
ചിത്തസാനുക്കൾക്കുന്നതിയൊപ്പമാം
ഞങ്ങൾ വന്നതാം കാര്യം പറയുകിൽ
ഞങ്ങളുടേതിലേറെബ്ഭവാന്റേയാം.
അങ്ങയെത്തേടി വന്നിടും നമ്മതൻ-
മംഗലമാർഗ്ഗദർശികൾതാൻ ഞങ്ങൾ.

തിങ്കൾമൗലി ഭഗവാൻ വരപ്രദൻ
താങ്കളോടിതാ ഞങ്ങൾതൻവാക്കിനാൽ
അർത്ഥിക്കുന്നു മകളാം ഗിരിജയെ
അർത്ഥം വാക്കോടുപോലവർ ചേരട്ടെ!

ഓർക്കണം, വധു പാർവ്വതി, നൽകുവോൻ
താങ്കൾ, ചോദിപ്പാൻ വന്നവരീ ഞങ്ങൾ
ശങ്കരൻ വരൻ - മേന്മയ്ക്കിതിലേറെ
നിൻകുലത്തിനു വേണ്ടതെന്തുണ്ടിനി?
അജ്ജഗൽഗുരുവിന്നും ഗുരുവാക-
കുന്ന കന്യകാദാനത്തിനാൽ ഭവാൻ!

(ഹിമവാൻ മേനയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കുന്നു.
മേന പ്രസന്നവദനത്താൽ സമ്മതം
പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു)

ഹിമവാൻ: (സുരുട്ടി-മി...)

ധന്യ ധന്യരായ് ഞങ്ങളെൻമാമുനി-
മാന്യരേ; വരികോമനേ! പാർവ്വതീ!
ഭിക്ഷയായിതാ കല്പിച്ചു നിന്നെ ഞാ-
നഷ്ടമൂർത്തിയാം വിശ്വാത്മഭൂവിനായ്.
അർത്ഥികളീ മഹാമുനിമാർ, മമ
ലബ്ധമായീ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമഫലം!
ഏവരേയും നമസ്കരിക്കുന്നിതാ
ദിവ്യരേ, ചന്ദ്രചൂഡന്റെയീ വധു!

ശ്ലോകം.

ഈപ്സിതാർത്ഥക്രിയോദാരം
തേഭിനന്ദ്യ ഗിരേർവ്വചഃ
ആശീർഭിരേധയാമാസുഃ
പുരഃപാകാഭിരംബികാം.

രംഗം 10

പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ വിവാഹരംഗം- ഹിമവാൻ മേന, പാർവ്വതി, സപ്തർഷികൾ, അരുന്ധതി, പുരോഹിതൻ, ഹിമവൽബന്ധുക്കൾ, എല്ലാവരും തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക്,

(ഗുണമേറും ഭർത്താവേ എന്ന മട്ട്)

X ഉപയമസ്നാന,മണിയലും തീ-
ർന്നമയേയുംകൊണ്ടു സഖികൾ വന്നു.
ഉടനമ്മ മേനയണഞ്ഞു കുഞ്ഞിൻ-
റുടുമലരൊത്ത മുഖം കരത്താൽ

X ചിബുകം പിടിച്ചൊന്നുയർത്തതിൽ തൻ-
ചിരകാലാഭിലാഷപൂർത്തി കണ്ടാൾ.
തിലകം തൊടുവിച്ചാൾ ഹർഷാവേശ-
ചലദംഗുലിത്തുമ്പാൽ നെററിയിന്മേൽ.

X അഴകേലും കയ്യിന്മേൽ കമ്പിളിനൂ-
ലിഴയാലെ 'കാപ്പുകെട്ടും' കഴിച്ചാൾ.
നലമോടു പിന്നെ പ്രണമിപ്പിച്ചാൾ
കുലദൈവതങ്ങളെ;സ്സുതികളേയും

X പരിവാരമോടങ്ങണഞ്ഞിതപ്പോൾ
പരമശിവൻ, ബ്രഹ്മനും വിഷ്ണുവുമായ്.
ഹരിയുടെ കയ്യും പിടിച്ചണയും
ഹരനെപ്പോയദ്രീന്ദ്രൻ സ്വീകരിച്ചു

X വരപീഠത്തിന്മേലിരുത്തി ദേവ
ന്നരുളീ മധുപർക്കം; പിന്നെ മെല്ലെ
വധുവിൻ സമീപത്തേയ്ക്കാനയിച്ചാ
വരനെ പുരോഹിതപർവ്വതേന്ദ്രർ

X ഗിരിഗുരു പർവ്വതപുത്രിതന്റെ
കരതാരർപ്പിച്ചു ശിവന്റെ കയ്യിൽ
ഇരുവരുമേവം വലത്തുവെച്ചാ-
രെരിയും ഹോമാഗ്നിക്കു ചുററും മെല്ലെ.

X ഗുരു ചൊന്നാനഗ്നിയെ സാക്ഷിയാക്കി
''ഹരനു നീ കുഞ്ഞേ, സഹധർമ്മിണി.''
ഇരുവരും പിന്നെ നമസ്കരിച്ചാർ
സരസിജയോനി, പിതാമഹനെ.
ഉയരവേ മംഗലാശിസ്സു, പുക്കാ-
നുമയൊത്തു കൌതുകാഗാരം ദേവൻ.

(ഇടയിൽ പെരുമ്പറ, ശംഖനാദം, പുഷ്പവൃഷ്ടി)
[പത്താംരംഗം കഴിഞ്ഞു. തിരശ്ശീല]

രംഗം 11

നിശ്ചലരംഗം (Tableau)
ശിവൻ, ശ്രീപാർവ്വതി, ബാലസുബ്രഹ്മണ്യൻ
നന്ദി, സിംഹം, മയിൽ

ശിവനും പാർവ്വതിയും യോഗാഭയമുദ്രകളോടുകൂടി സിംഹാസനത്തിൽ. മദ്ധ്യത്തിൽ വേലും പിടിച്ചു ബാലസുബ്രഹ്മണ്യൻ നിലത്തു മയിലിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ നില്ക്കുന്നു. സിംഹാസനത്തിന്റെ വലത്തുവശത്തു ചുവട്ടിൽ നന്ദി (കാള)യും ഇടതുവശത്തു സിംഹവും കിടക്കുന്നു.

— ശുഭം —

ദേശീയ വീക്ഷണം - വ്യക്തിപരമായ ശ്രദ്ധ

അതാണ്

"സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ബാങ്ക്"

താങ്കളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കാനും, താങ്കളുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ പൂവണിയാനും, താങ്കളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ - വാർദ്ധക്യം, കുട്ടികളുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ....മകളുടെ വിവാഹം.....സ്വയം തൊഴിൽ കണ്ടെത്തൽ....വിദേശ നാണയ അക്കൗണ്ടുകൾ....കാർഷിക വ്യാവസായിക പുരോഗതി ....താങ്കളുടെ ഏതാവശ്യത്തിനും ഉതകുന്ന തരത്തിൽ സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ബാങ്കിനു പദ്ധതികളുണ്ട്. മറക്കാനാവാത്ത സൗഹാർദ്ദപരമായ ആ സേവനം ലഭിക്കാൻ സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ബാങ്കിന്റെ ഇന്ത്യയിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ശാഖയെ സമീപിക്കുക. ഒരിക്കൽ താങ്കൾ സൗത്തിന്ത്യൻ ബാങ്കിന്റെ ഇടപാടുകാരനായാൽ, പിന്നെ ഒരിക്കലും ഞങ്ങളെ വേർപിരിയുകയില്ല.

ദി സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ബാങ്ക് ലിമിറ്റഡ്

രജി. ഓഫീസ് : തൃശൂർ, കേരളം

(ഒരു വിദേശനാണ്യ വിനിമയ ബാങ്ക്)

— സേവനത്തിലൂടെ വളർച്ചയിലേയ്ക്ക് —

ഫ്രഞ്ചുകവിതകൾ

പോൾ എലൂആർഡ്

1. ഗെർട്രൂഡ് ഹോഫ്മൻ പെൺകുട്ടികൾ

ഗെർട്രൂഡ്, ഡോറോത്തി, മേരി, ക്ലെയർ, ആൽബെർട്ട,
ഷാർലററ്, ഡോറത്തി, റൂഥ്, കേററീ, എമ്മ,
ലൂയിസ. പെഗി, ഫെറൽ, ഹാരിയററ്, സാറ,
നഗ്നയാം ഫ്ളോറി, മാഗി, ററൂട്ട്സ് പിന്നെ തെൽമയും

നിശാസുന്ദരികൾ, അഗ്നിസുന്ദരികൾ. വിഷസുന്ദരികൾ,
കലുങ്ങും മുലകൾ, വീശ്രും കൈകൾ, കാറേററ കണ്ണുകൾ,
നിങ്ങൾ പ്രകാശചലനങ്ങൾ എനിക്കു കാട്ടിത്തരുന്നു
നിങ്ങൾ വസന്തഭംഗിയുലാവും കടാക്ഷമെനിക്കു നൽകുന്നു.

ഒരു പൂക്കുലയ്ക്കു്, ഒരു ഖഡ്ഗചലനത്തിന്
നിങ്ങൾതന്നംഗകാന്തിയും സ്നേഹവും
പകരം തരുന്നു നിങ്ങൾ
ഒരു പ്രഭാതവാഗ്ദാനത്തിനു നിങ്ങൾതൻ പുഞ്ചിരി.

എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഭീകരസാഗരത്തിൽ
നിങ്ങൾ നടനമാടുന്നു.
ഞാൻ വീഴുന്നു, വീഴ്ച ഒരു യുഗമായി മാറുന്നു;
നിങ്ങളുടെ കാൽച്ചുവടുകളകന്നു മാറുന്നു
മനോഹരികൾ!
സ്വർഗ്ഗവാഹനികൾതാൻ
നിങ്ങൾ തൻ നടനരംഗം.

2. കർഫ്യൂ (1942)

നിനക്കെന്തു വേണം കവാടം സുരക്ഷിതം
നിനക്കെന്തു വേണം തടവുകാർ നമ്മൾ
നിനക്കെന്തു വേണം നിരോധിതം പാതകൾ
നിനക്കെന്തു വേണം നഗരം വലയിതം
നിനക്കെന്തു വേണം നിരായുധർ നമ്മൾ
നിനക്കെന്തു വേണം വരുന്തു നിശീഥം
നിനക്കെന്തു വേണം നമുക്കാകെയുള്ളതീ സ്നേഹം

3. വസന്തം

സമുദ്രതീരത്തു ചെറുതാം ജലശേഖരങ്ങൾ
വനത്തിൽ ഉന്മത്തരാം പറവകൾ ചേക്കേറും മരങ്ങൾ

മലകളിലുരുകുന്ന മഞ്ഞുകട്ടകൾ
തിളങ്ങുന്ന പുഷ്പസഞ്ചയങ്ങളേന്തിനില്ക്കുന്ന
ആപ്പിൾചില്ലകൾ കണ്ടു ഭയന്നു വിളറുന്ന സൂര്യൻ

കട്ടപിടിച്ച മഞ്ഞു നിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽ
ഒരു ശൈത്യകാലരാത്രിയിലൂടെ
നിന്റെ നിഷ്ഠാപട്യംപോലെ
ഞാൻ ഈ വസന്തർത്തുവിനെക്കാണുന്നു.

നമുക്കിനി രാത്രിയില്ല
മാറുന്ന ഈ ശൈത്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ
നിന്നെ അകപ്പെടുത്താനാവുകയില്ല
നിനക്കു ശൈത്യം ഇഷ്ടമില്ലെന്നും ഞാനറിയുന്നു

അർത്ഥപൂർണ്ണമാണ് നമ്മുടെ വസന്തം.

യൂജീൻഗ്വിൽവിക്

1. അമേരിക്കയിൽ

അമേരിക്ക, മഹത്തായരാജ്യം
അവിടെയുണ്ടു നമുക്കു സഹോദരർ
നിങ്ങൾ പോകുകയില്ല, അമേരിക്കയിൽ.

അമേരിക്ക, മഹത്തായരാജ്യം
അവിടെയുണ്ടു, കറമ്പന്മാർ
നിങ്ങൾ പോകുകയില്ല, അമേരിക്കയിൽ.
കറമ്പന്മാർ പാടുന്നു, കറമ്പന്മാർ എതിർക്കുന്നു,
അമേരിക്കയിൽ.

നിങ്ങൾ പോകുകയില്ല, അമേരിക്കയിൽ
എന്നാൽ, അമേരിക്ക നമ്മെപ്പോലുള്ള

കുറിപ്പ്: സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യപ്പതിപ്പിലേയ്ക്കു് (1983) അയച്ചുകിട്ടിയവയാണ് ഈ കവിതകൾ. എന്നാൽ ചില സാങ്കേതികകാരണങ്ങളാൽ പ്രസ്തുത പതിപ്പിൽ ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
നിങ്ങളും പോകുകയില്ല, അമേരിക്കയിൽ.

എനിക്കു് അമേരിക്കയിൽ പോകണം
അവരെ അഭിവാദനംചെയ്യാൻ
നിങ്ങളും പോകുകയില്ല, അമേരിക്കയിൽ

ഞാൻ അവക്കുവേണ്ടി നില്ക്കുന്നു,
ഞാൻ കീഴടങ്ങാത്തവക്കുവേണ്ടി നില്ക്കുന്നു.
നിങ്ങളും പോകാത്തതും നന്നുതന്നെ.

2. അനുസ്മരണം

അവ്യക്തകല്പനകളാൽ ശബ്ദമുഖരിതമായ
തകന്നസാമ്രാജ്യംപോലാണു പ്രേതമെന്നതു്
നമ്മളും ഭക്ഷിക്കുമ്പോളും അതിനു്
അസൂയയാണെന്നതു്
ശരിയല്ല.

നമ്മുടേതിനെക്കാളും കറുത്തരാത്രിയിലെ
രക്തവും പാലുമാണു് പ്രേതമെന്നതു്
ഗ്രാമത്തിലൂടെ കാററു ചൂളമടിച്ചു
പായുമ്പോൾ
വൃക്ഷങ്ങളിലിരുന്നു ചിരിപ്പതു
മരിച്ചവരാണെന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല.

ഒന്നു പുറംതിരിയുമ്പോൾ ചീനപ്പാത്രം
മറിച്ചിടുവതും
തീയിൽ പുകയായു് നില്പതും
മൃതരാണെന്നു പറവതു ശരിയല്ല.

പിന്നെ ഇളം ചെമ്മരിയാട്ടിൻ
കണ്ണിൽനിന്നുതിരും
തുറുനോട്ടം പ്രേതത്തിൻേറതല്ല.
അസത്യം പറയേണ്ട കാര്യമില്ല
മൃതദേഹത്തെക്കാൾ മൃതമായതൊന്നുമില്ല

എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ മരിച്ചവർ
നിദ്രയെക്കാളും അഗാധമാം മൗനം
പുലത്തുന്നുവെന്നതു് സത്യം.

3. മകൾക്കൊരു ഗാനം

എനിക്കു നിനക്കു
തരാൻ കഴിയാത്തൊരു
വരമാണിക്കടൽ
എന്നറിയുക നീ കണ്മണി.

കാലുകളുന്നാൻ
പററാത്തൊരു മറെറാരു ലോകം
തിരയാണെന്നറിയുക നീ
എൻ കണ്മണി

വാതിൽ തുറന്നു കടക്കെ
സ്വാഗതമോതും മധുരോദ്യാനം
ചക്രവാളമെന്നറിയുക നീ
എൻ കണ്മണി.

കരഞ്ഞു കഴയും കഞ്ഞിനു
കൂട്ടിനു വരുവോനല്ലീ
മുരംച്ചെടിപടലം
അറിയുക, കണ്മണി നീ.

ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചൊരു നൃത്തം
നിൻ കൺകളിൽ തിളങ്ങുന്നു, അതു്
നിനക്കഭിഗമ്യം
എൻ കണ്മണി.

സാഗരത്തെക്കാളും, മുരംപ്പടപ്പെക്കാളും
തിരയെക്കാളും, നടനത്തെക്കാളും ശക്തം
പ്രതീക്ഷ, എൻ കണ്മണി.

4. ഉറങ്ങുന്ന സുന്ദരിയോടു്

നീ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി
ഉറങ്ങേണ്ട കാര്യമില്ല
ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കാം.

ഒരു കാലത്തും
നിനക്കു ഭയം വേണ്ട

നിൻെറ ശരീരംമാത്രം
എൻെറ ശരീരത്തോടൊത്തു
വിറയ്ക്കട്ടെ.

5. ഗാനം

അരുവികളെല്ലാം
അവളുടെ പുരയുടെ നേക്കൊഴുകുന്നു.
സമതല ജീവികളവളുടെ
ജാലകസീമനി അടിവച്ചണയുന്നു.

പറവകളവളുടെ
മധുരം രൂപം കണ്ടലിയുന്നു
അവളെയനുസ്മരണം
ചെയ്യുകയാണെല്ലാം.

ഫ്രാൻസിസ് ജെയ് മ്

1. നിഷ്കളങ്കയായ ഭാര്യയെ ലഭിക്കാനൊരു പ്രാർത്ഥന

നാഥാ, എനിക്കു ഭാര്യയായി ലഭിക്കുന്നവൾ
വിനയവതിയും, മധുവാക്കും
എൻെറ സ്നേഹമയിയായ തോഴിയുമാകണേ
ഉറങ്ങുമ്പോൾ അവൾ എന്നെ
കൈകൾകൊണ്ടു വലയം ചെയ്യട്ടെ.

അവളുടെ കഴുത്തിൽ മാറിനുമധ്യേ
വെള്ളിനൂലിൽ ഒരു മാന്ത്രികാഭരണം
ഉണ്ടാകട്ടെ.
ഗ്രീഷ്മകാലാന്ത്യത്തിൽ നിദ്രകൊള്ളുന്ന
പ്ലം പഴംപോലെ അവളുടെ മാംസം
സ്വർണ്ണവർണ്ണമായി മൃദുവായി
ഊഷ്മളമായിരിക്കട്ടെ.

ശാന്തതയിൽ ചുംബിക്കാൻ
ശാന്തമായി പുഞ്ചിരിക്കാൻ കഴിയുമാറു്
അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ
മധുരമായ പാതിവ്രത്യം നിറയട്ടെ.

സ്വപ്നദർശികളായ പൂക്കളെ
വണ്ടുകാക്കുന്നപോലെ
എന്നെ അപകടങ്ങളിൽനിന്നു കാക്കാൻ
അവരം ശക്തയായിരിക്കട്ടെ.
പിന്നെ, ഞാൻ മരിക്കുന്ന ദിവസം
എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ
എന്റെ ശയ്യയ്ക്കു സമീപം മുട്ടുകുത്താൻ
എന്റെ കരം ഗ്രഹിക്കാൻ
അങ്ങനെ ഒരു ഹ്രസ്വനിശ്വാസത്തിൽ
ദുഃഖത്തിന്റെ നോവറിയാൻ
അവളെമാത്രം, അവളെമാത്രം
അനുവദിക്കുമാറാകണേ!

2. പ്രാർത്ഥന: ഒരു കുട്ടിയെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ

ദൈവമേ, അങ്ങു കാററിൽ
തൂണദലത്തെ കാക്കുംപോലെ
ഈ ചെറുശിശുവിനെ കാക്കണേ.
മരണം അനിവാര്യമല്ലെന്നു ചിന്തിച്ച്

ഇവിടെ അല്പകാലത്തേയ്ക്കുകൂടി
അവന്റെ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ
ഈ അമ്മ കേഴുമ്പോൾ, അങ്ങേയ്ക്ക്
ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്നാണോ?

അവനെ ജീവിക്കാൻ അനുവദിച്ചാൽ
ഒരുപക്ഷേ കോപ്പ്സ്ക്രിസ്ററിദിവസം
അവൻ റോസാദളങ്ങളുപ്പിക്കാൻ പോകും.

എന്നാൽ അങ്ങെത്ര നല്ലവൻ
ഈ കവിളത്തടങ്ങളിലെ റോസാപ്പൂക്കളിൽ
മരണനീലിമ കുത്തുന്നത് അങ്ങല്ല
അതോ, ജനാലയ്ക്കരികിലിരിക്കുന്ന
അമ്മയുടെ കൈകളല്ലാതെ
മറേറതോ സുരക്ഷിതസ്ഥാനം അവിടുന്ന്
പുത്രന്മാർക്കുവേണ്ടി കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ?

എങ്കിലും എന്തുകൊണ്ടിവിടം പാടില്ല?
ഓ, മണി മുഴങ്ങുമ്പോൾ,
എന്റെ ദൈവമേ,
മരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെയും നോക്കി
ഞാനിരിക്കേ,
അവിടുന്ന് അവിടുത്തെ
മാതാവോടു ചേർന്നിരിക്കയാണെന്ന കാര്യം
ഓർക്കുമാറാകണേ!

ഹെൻറി മിഷോ

1. ഓക്കാനം. അഥവാ, മരണം വരുന്നുവോ?

എന്റെ ആത്മാവേ, കീഴടങ്ങൂ.
ദാം ദീർഘകാലമായി സമരം
ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
ഇനി എന്റെ ജീവിതം നിലയ്ക്കട്ടെ.

നാം ഭീരുക്കളായിരുന്നിട്ടില്ല,
നമുക്കാവുന്നതു നാം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

എന്റെ ഹൃദയമേ, നീ ജീവിക്കു,
അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു പിരിയാം,
നീ പറഞ്ഞാൽ മതി
എന്റെ അവയവങ്ങളിന്മേലിങ്ങനെ
തപ്പിത്തടയണ്ടാ.

ഒരുവേള ശ്രദ്ധയോടെ,
മറെറാരിക്കൽ അശ്രദ്ധമായി.
നീ ജീവിക്കു, അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു,
പിരിയാം
കൂടുതലൊന്നും എന്നെക്കൊണ്ടാവുകയില്ല.

മൃതിനാഥരേ,
ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇകഴ്ത്തിയിട്ടില്ല,
വാഴ്ത്തിയിട്ടുമില്ല.
ബന്ധമോ, പെട്ടിയോ, യജമാനനോ
സമ്പത്തോ കൂടാതെ ഇതുവരെ യാത്ര
ചെയ്തു

എന്നോടു സഹതപിക്കൂ,
മഹിമ അതിന്റെ വഴിക്കു നടന്നു;
നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ശാന്തനും
അസാധാരണനുമാണ്,

അതു കൂടുതൽ മോശവും.
അതുകൊണ്ട് അതിർത്തി കടക്കുംമുമ്പ്
നിങ്ങളുടെ പേരു വിളിച്ചു കരയുന്ന
ഈ അരക്കിറുക്കനോടു സഹതപിക്കുക,
അവനെ ചിറകിലെടുക്കുക,
കഴിയുമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ
ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുമായി
അവൻ ഒന്നു പരിചയിക്കട്ടെ.
പിന്നെ നിങ്ങൾക്ക് അവനെ
സഹായിക്കാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ
സഹായം നൽകൂ, ഞാൻ യാചിക്കുന്നു.

2. ചുററിച്ചുഴലും വഴി

ജീവിതമൊരു ചുററിച്ചുഴലും വഴി,
മരണമൊരു ചുററിച്ചുഴലും വഴി
അനന്തമായൊരു വഴി തെററും വലയം,
പറയുന്നു ഹോ തൻ നാഥൻ.

എല്ലാം തകരുന്നു, ഒന്നിനുമില്ലാ മോചനം
ആത്മഹത്യ പുനർജ്ജനിപ്പൂ
ദുരിതം വീണ്ടും അനുഭവിക്കാൻ
തടവറ തടവറയിലേയ്ക്കു നയിപ്പൂ
ഇടനാഴി ഇടനാഴിയെ പിൻതുടരുന്നു:
ജീവിതഗ്രന്ഥിതൻ കെട്ടഴിക്കുവാൻ
ഒന്നിന്റെയും കെട്ടഴിക്കുന്നില്ല.

ഒരിടത്തും ഒന്നും നടക്കുന്നില്ല
ശതകങ്ങൾ ഒളിവിൽ ജീവിക്കുന്നു.

ഇതു പറയുന്നതും
ഹോ തന്റെ നാഥൻ.

റേമോങ്ങ് ക്വീനോ

1. കവിതയിലൊന്നുമില്ല

കവിതയിലൊന്നുമില്ല
ആൻറീൽസിലെ ചുഴലിക്കാററിനെക്കാൾ
ചീനക്കടലിലെ കൊടുങ്കാററിനെക്കാൾ
ഫോർമോസയിലെ ഭൂചലനത്തെക്കാൾ
കൂടുതലായൊന്നുമില്ല.
യാങ്ങ്‌റ്റ്സികിയാങ്ങിൽ വെള്ളപ്പൊക്കം വരട്ടെ
പതിനായിരം ചീനക്കാർ മുങ്ങിമരിക്കും
ഠന്നു്.
അതൊരു കവിതയ്ക്കു വിഷയമാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
ഒന്നുമില്ല.

ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ ചെറുനഗരത്തിൽ
രസിക്കാൻ ധാരാളം വകയുണ്ട്.
ഞങ്ങളൊരു പുതിയ മേയറെ
തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു
ഒരു പുതിയ ചന്തദിവസം നിശ്ചയിക്കുന്നു.
ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ലോകത്തിനു നടുക്കായിരുന്നു
ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ
ചക്രവാളത്തെ നക്കുന്ന സമുദ്രത്തിനടുത്ത്,
കവിതയിലൊന്നുമില്ല.

2. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം

നന്നായി തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു ശ്രദ്ധിച്ചു വച്ചാൽ
കവിത ചമയ്ക്കാൻ പദമേതാനും മതിയാവും.
കവിത ചമയ്ക്കുമ്പോൾ വാക്കുകൾ കൊള്ളാം
നിങ്ങൾക്ക് അവയെ ഇഷ്ടമെങ്കിൽ
കവിത ജനിക്കുമ്പോൾ
പറയാൻ ശ്രമിച്ചതെന്തെന്ന് എപ്പോഴും
നല്ല ബോധമുണ്ടാവണമെന്നില്ല.
അതിനാൽ ഒരു വിഷയം നോക്കു
അതിനൊരു പേരും നല്കു,
എല്ലാം വളരെ പ്രധാനം.
മററുചിലപ്പോൾ കവി സ്വാ-
തന്ത്ര്യമെടുത്തെഴുതുമ്പോൾ കരയുന്ന ചിരിക്കുന്നു
കവിതയ്ക്ക് എപ്പോഴും എന്തോ
പ്രത്യേകതയുണ്ട്.

3. ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു

ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു
കവിത എനിക്കറിയാം
ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു
കവിതയെളുപ്പം.

ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു
എൻഹൃദയത്തിൽ ധാരാളമിരിപ്പൂ
ഒരു ശിശു ചൊന്നു, ഇതു കേൾക്കൂ,
ഞാൻ കാണാതെ പഠിപ്പൂ.

ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു
പല കാര്യമവക്കറിയാം
ഒരു ശിശുവെന്നോടു ചൊന്നു
എഴുതിയിരിക്കെ തന്നെ

കവിതകൾ കാററിൽ പറന്നു
പൊങ്ങാനായാൽ
കുട്ടികൾ അവരുടെ കൂടെ
പോകാൻ മോഹം കാട്ടും.

4. യാത്രാമംഗളം

എൻെറ ഭൂമിയാത്രയ്ക്കു വന്ദനം
എൻെറ ഹരിതതൃണങ്ങൾക്കു വന്ദനം
ഞാൻ ഒളിവിൽപ്പോകുന്നു.
കവിത എഴുതി മടുത്തു

ചുററുമുള്ള ഓരോ കവിയും
കവിതയെഴുതി കലമ്പട്ടെ
ഞാൻ എൻെറ മെഴുതിരി അണച്ചു
ഞാൻ ഒരു ഗ്ലാസ്സ് അകത്താക്കാൻ പോകുന്നു.

പിയറി റെവർഡി

1. കാൽവിരലിന്മേൽ

എൻെറ പത്തു വിരലുകളിൽ
ഒന്നും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല
മദ്ധ്യത്തു മായ്ച്ച ഒരു നിഴൽ
പാദപാതങ്ങളുടെ ശബ്ദം

ഉയർത്തിയ ശബ്ദം അമർത്തപ്പെടണം
എന്തോ ഞരങ്ങി എന്നാൽ മരിച്ചില്ല
എന്തോ വേഗത്തിൽ നീങ്ങുന്നു
നിങ്ങളാണ് ഈ മനോഹരമായ
പാച്ചിൽ നിറുത്തിയത്
എൻെറ അഭിമാനവും പ്രതീക്ഷയും
കാററിൽ പറന്നുപോയി.

പക്ഷികൾ മഴത്തുള്ളികളെണ്ണിയപ്പോൾ
ഇലകൾ വീണുകഴിഞ്ഞു
കട്ടിനു പിന്നിൽ ദീപങ്ങളണഞ്ഞു
ഇത്ര വേഗം പോകണ്ടാ
എല്ലാം തകർന്നു വലിയ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുമെന്ന
ഭയവും വേണ്ടാ.

2. ശവപ്പുര

പെറിയ മല
ഓ,
മേഘങ്ങൾ
അവൾ മുങ്ങിമരിച്ച കുളത്തിൽ
ശൈത്യം നെടുവീർപ്പിടുന്നില്ല
കൂടാതെ
അതിൻെറ തീരത്തിനകലെ

ഓവർകോട്ടമിട്ട് അയാരം കടന്നുപോകുന്നു.
എല്ലാവരും കണ്ണാടിയിലൂടെ അവളെ
തുറിച്ചുനോക്കുന്നു.
അവരം മരിച്ചു. എന്തു –
ചിന്തിക്കണമെന്നറിയാത്ത
ഈ മനുഷ്യരുടെ നേക്ക് അവരം
മന്ദഹസിക്കുന്നു.
അവളുടെ ചെറിയ മുലകരം
അനങ്ങുന്നപോലെ തോന്നുന്നു
നിങ്ങരം അവരംക്കുമേൽ ശ്വാസംവിടുന്നു
നിങ്ങരം അവളെ കാണുമ്പോരം
അവളുടെ കണ്ണുകളടയുന്നു.
കറുത്ത ദുഃഖവസ്ത്രമണിഞ്ഞ മാന്യന്മാരുടെ
കണ്ണിൽ വിദ്വേഷം തിളങ്ങുന്നു.
എനിക്കു നല്ലോണം അറിയാമായിരുന്ന
ഒരു ചെറിയ സ്ത്രീ
കഷ്ടത കാററിനൊത്തു പോകുന്നു
തെരുവുകരംക്കു മീതേ വീശുന്നു
അവളുടെ കാലുകരംക്കു ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നു
അവരം നൃത്തമാടി, അവരം ചിരിച്ചു
ഇപ്പോരം അവരംക്കെന്തു സംഭവിക്കും
തലതിരിച്ചു
നിങ്ങളോടവരം പറയുന്നു
അവളെ ഉറങ്ങാൻ വിടുവാൻ.

ലിയോ ഫെറി

നീ പോകുമെങ്കിൽ

നീ പോകുമെങ്കിൽ
ഒരു നാരം നീ പോകുമെങ്കിൽ
എന്നെ മറക്കും
പ്രേമവചസ്സുകരം
സഞ്ചരിക്കില്ല
നീ പോകുമെങ്കിൽ
തിരകളുറങ്ങും തീരം കാണും
കാട്ടുപൂക്കരം
എന്നും വിരിയും
നിറഞ്ഞ വയലിൽ......

നീ പോകുമെങ്കിൽ
ഒരു നാരം നീ പോകുമെങ്കിൽ
എന്നെ മറക്കും
പ്രേമവ്രണങ്ങളിൽനിന്നും
ചുടുനിണമൊഴുകുകയില്ല
വിശന്ന കടലിനെ
എന്നും ഊട്ടും ഈ വസന്തം
പുതുകമിതാക്കരം
സുദിനം തേടും......

നീ പോകുമെങ്കിൽ
ഒരു നാരം നീ പോകുമെങ്കിൽ
സർവ്വം മായും
പ്രേമസ്മരണകരം
മാഞ്ഞുമറയും
ഒരു നാരം നീ പോകുമെങ്കിൽ
മരണം നല്ലും പ്രായപുഷ്പം
മൃത്യുധർമ്മമിതല്ലോ
സത്യമാവാം പ്രേമമെന്നാൽ
അതിനു നിലനില്പില്ല......

നീ പോകുമെങ്കിൽ
ഒരു നാരം നീ പോകുമെങ്കിൽ
കേരംക്കു, സ്നേഹവചസ്സുകരം
പാറിയെത്തുകയില്ല
നീ പോകുമെങ്കിൽ
എല്ലാം ഇവിടെയാക്കി
സർവ്വം നഷ്ടമാക്കി
നീ പോകുമെങ്കിൽ......

നീ പോകുമെങ്കിൽ
എന്നെ വിട്ടു നീ പോകുമെങ്കിൽ
ഈ മുറിക്കുള്ളിൽ വീണ്ടും ചൊല്ലുക
സ്നേഹവചസ്സുകരം നമ്മരം
മുമ്പു ചെയ്യുതുപോലെ......

ഴാക് പ്രിവേർ

മൂന്നു പ്രേമഗാനങ്ങൾ

1. നിനക്ക്, എൻെറ പ്രേമികേ!

പക്ഷിച്ചന്തയിൽ പോയി ഞാൻ
കുറെ പക്ഷികളെ വാങ്ങി ഞാൻ
നിനക്കായ്
എൻെറ പ്രേമികേ!

പുഷ്പച്ചന്തയിൽ പോയി ഞാൻ
പൂക്കരം കുറേ വാങ്ങി ഞാൻ
നിനക്കായ്
എൻെറ പ്രേമികേ!

ഇരുമ്പുചന്തയിൽ പോയി ഞാൻ
ചങ്ങല കുറേ വാങ്ങി ഞാൻ
കനത്ത ചങ്ങല
നിനക്കായ്
എൻെറ പ്രേമികേ!

പിന്നെ അടിമച്ചന്തയിൽ പോയി ഞാൻ
അവിടെ നിന്നെ നോക്കി ഞാൻ
അവിടെ നിന്നെ കണ്ടതില്ല
എൻെറ പ്രേമികേ!

2. മേയ്മാസഗാനം

കഴുതയും രാജാവും ഞാനും
ഞങ്ങരം മരിക്കും നാളെ
കഴുത വിശപ്പുകൊണ്ട്
രാജാവു മടുപ്പുകൊണ്ട്
ഞാൻ സ്നേഹമില്ലാഞ്ഞ്

ദിവസങ്ങളാകുന്ന സ്ലേററിൽ
വിരലായ ചോക്കുകൊണ്ട്

നമ്മുടെ പേരുകൾ വരയ്ക്കുന്ന
പൈൻമരങ്ങളിലെ കാററു
നമ്മെ പേർ ചൊല്ലി വിളിക്കുന്നു
കഴുത രാജാവു മനുഷ്യൻ
സൂര്യൻെറ കറുത്ത കീറത്തുണി
നമ്മുടെ പേരുകൾ മായ്ച്ച
പുൽത്തകിടിയിലെ തണുത്ത ജലം
നാഴികവട്ടയിലെ മണൽത്തരി
റോസാപ്പടർപ്പിലെ റോസ്
വളഞ്ഞു തിരിഞ്ഞ വഴികൾ
കഴുതയും രാജാവും ഞാനും
ഞങ്ങൾ നാളെ മരിക്കും
കഴുത വിശപ്പുകൊണ്ട്
രാജാവു മടുപ്പുകൊണ്ട്
ഞാൻ സ്നേഹമില്ലാഞ്ഞ്
മേയ്മാസത്തിൽ
ജീവിതമൊരു ചെറിപ്പഴം
മരണമൊരു ശില
സ്നേഹമൊരു വൃക്ഷം.

3. പ്രേമത്തിൻെറ മുഖം

പ്രേമത്തിൻമുഖം മൃദുലം
അപകടപൂർണ്ണം
നീണ്ടൊരു ദിന-
ത്തിന്നന്ത്യത്തിൽക്കണ്ട
വില്ലുള്ളൊരു വില്ലാളിയാവാം
വീണയേന്തിയൊരു
വൈണികനാവാം
എനിക്കറിയില്ല
എനിക്കറിയുന്നതൊന്നുമില്ല
എനിക്കാകെ അറിയുന്നത്
എനിക്കു മുറിവേററെന്നുമാത്രം
ഒരുപക്ഷേ അമ്പുകൊണ്ടാവാം
പാട്ടുകൊണ്ടാവാം
എനിക്കാകെ അറിയുന്നത്
എനിക്കു മുറിവേററെന്നുമാത്രം
മുകളിൽനിന്നേററു
ഹൃദയത്തോളം താഴ്ന്ന
നിത്യവും നീറുന്ന
പ്രേമത്തിൻമുറിവ്.

—പരിഭാഷ: രാജലക്ഷ്മി

ഴാക് പ്രിവേർ

കുടുംബവാർത്താശകലം

അമ്മ തൻെറ തുന്നൽപ്പണി ചെയ്യുന്നു
മകൻ യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നു
അതു തികച്ചും സ്വാഭാവികമായി
അമ്മയ്ക്കു തോന്നുന്നു.

പിന്നെ അച്ഛൻ-
അച്ഛൻ എന്തു ചെയ്യുന്നു?
അയാൾ ബിസിനസ് നടത്തുന്നു.
അയാളുടെ ഭാര്യ തുന്നൽപ്പണി ചെയ്യുന്നു.
മകൻ യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നു.
താൻ ബിസിനസ്സും നടത്തുന്നു.
അച്ഛനു് അതു തികച്ചും
സ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്നു.
പിന്നെ മകൻ—അതേ മകൻ-
മകൻ എന്താണു് ആലോചിക്കുന്നതു്?
മകൻ ഒന്നും ആലോചിക്കുന്നില്ല—യാതൊന്നും

മകൻെറ അമ്മ തുന്നൽപ്പണി ചെയ്യുന്നു
അച്ഛൻ ബിസിനസ്സും.
അവൻ യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നു.

യുദ്ധം ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ
അവൻ അച്ഛൻെറ കൂടെ ബിസിനസ് ചെയ്യും.

യുദ്ധം അങ്ങനെ നടക്കുന്നു
അമ്മ അങ്ങനെ പോകുന്നു
അവൾ തുന്നുന്നു
അച്ഛൻ അങ്ങനെ പോകുന്നു
അയാൾ ബിസിനസ് ചെയ്യുന്നു.
മകൻ കൊല്ലപ്പെടുന്നു,
അവൻ പിന്നെ അങ്ങനെ പോകുന്നില്ല.
അച്ഛനും അമ്മയും സിമിത്തേരിയിൽ പോകുന്നു.
അവർക്ക് അതു തികച്ചും സ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്നു.
ജീവിതം അങ്ങനെ നീങ്ങുന്നു,
തുന്നലും യുദ്ധവും ബിസിനസ്സുമായി.
ബിസിനസ്, യുദ്ധം, തുന്നൽ, യുദ്ധം.
ബിസിനസ്, ബിസിനസ്, പിന്നെയും ബിസിനസ്.
സിമിത്തേരിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജീവിതം.

—പരിഭാഷ: ഡോ. ജോർജ്ജ് ഇരുമ്പയം.

ഴാക് പ്രിവേർ

ഞാനല്ല പാടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നത്

ഞാനല്ല പാടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു്
ഞാൻ നടക്കുമ്പോൾ പിന്നിലാകുന്ന പൂക്കളാണു്
ഞാനല്ല ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതു്
ഞാനിപ്പോഴും ആസ്വദിക്കുന്ന വീഞ്ഞാണു്
ഞാനല്ല കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നതു്
എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട അനുരാഗമാണു്

—പരിഭാഷ: രമാകാന്തൻ

കവികൾ

പോൾ എല്യൂആർഡ്

സെൻറ് ഡെനിസിൽ 1895-ൽ ജനനം.
ഷേറൻറൽ-യെ-പോണ്ടിൽ, 1952-ൽ മരണം.

സർ-റിയലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകരിൽ പ്രമുഖൻ. മനോഹരമായ പ്രേമഗീതങ്ങളുടെ രചനയിലൂടെ പ്രശസ്തി; രണ്ടു മഹായുദ്ധങ്ങൾക്കുമിടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഫ്രെഞ്ചുകവിതയെ ഏറ്റവും അധികം സ്വാധീനം ചെയ്ത കവി അധിനിവേശകാലത്തു ചെറുത്തുനില്പു സംഘത്തിൽ—അക്കാലത്തെ രചനകളിൽ സർറിയലിസ്റ്റു സ്വാധീനമില്ല. പ്രിയതമയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിച്ചുകഴിഞ്ഞ അന്ത്യനാളുകൾ.

ലിയോ ഫെറെ

ആധുനിക ജനകീയ ഗാനങ്ങളുടെ രചനയിലൂടെ പ്രസിദ്ധി. സ്വന്തം ഗാനങ്ങൾക്ക് സ്വയം സംഗീതം നൽകി പാടുന്നു.

യൂജിൻ ഗ്വിലെവിച്ച്

ജനനം 1907-ൽ കാർനാക്-ൽ, കവിയും കടുത്ത കമ്യൂണിസ്റ്റും. തന്റെ തലമുറയിലെ കവികളുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത കവിത; ചെറിയ വരികൾ, കുറുതായ വചനങ്ങൾ. കരുത്തുറ്റ, എന്നാൽ മൃദുലവും ഊഷ്മളവുമായ ഭാവങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുള്ള കഴിവ് വേണ്ടുവോളമുള്ള ശക്തനായ കവി.

ഹെൻറി മിഷോ

നമൂറിൽ 1899-ൽ ജനനം. കവിയും ചിത്രകാരനും. കൂടുതലും വൃത്തബദ്ധമല്ലാത്ത കവിതകൾ; ഗദ്യകവിതകളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിചിത്രവും ഭയാനകവുമായൊരു ഭാവനാലോകം തുറന്നുകാട്ടുന്ന കവിതകൾ

ഫ്രാൻസിസ് ജെംസ്

1868-ൽ റ്റൂർണെയിൽ ജനനം: 1938-ൽ ഹാസ്പാരനിൽ മരണം. ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലും പെടാത്ത കവി. ഫ്രെഞ്ചുഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ കവി — ഗ്രാമരംഗങ്ങൾ, ഗ്രാമീണരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ, ആശകൾ, പ്രതീക്ഷകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ലളിതവും മനോജ്ഞവുമായ അനേകം കവിതകൾ രചിച്ചു.

ഴാക് പ്രിവേർ

ന്യൂയിലിയിൽ 1900-ൽ ജനനം 1930 അടുപ്പിച്ച് സർറിയലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചേർന്നു; പിന്നെ സിനിമയിൽ. യുദ്ധാനന്തരം ആദ്യത്തെ കവിതാസമാഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി — പരോൾസ് (1945); ഹിസ്റ്റ്വാറീസ്. (1946) സ്പെക്റ്റക്ൾ (1951); കാവ്യഭംഗിയും മൗലികതയും നിറഞ്ഞ രചനകൾ.

റേമോങ്ങ് ക്വീനോ

ലേഹാവ്ർ-ൽ 1903-ൽ ജനനം കവിയും നോവലിസ്റ്റും. ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഫ്രെഞ്ച് സാഹിത്യരംഗത്തെ മികച്ച പ്രതിഭകളിലൊന്ന്. ആദ്യം സർറിയലിസ്റ്റ് സംഘത്തിൽ; പിന്നെ സ്വതന്ത്രരചനാസങ്കേതം സ്വീകരിച്ചു. വിരസതയിലുയരുന്ന നർമ്മബോധത്തിന്റെയും വികാരതാരള്യത്തിന്റെയും സങ്കലനമാണു കവിതയെന്നു വിശ്വസിച്ചു. അവസാനത്തെ കാവ്യസമാഹാരം 1965-ൽ. ഇരുണ്ട ഫലിതവും കടുത്ത നിരാശയും ഇതിലെ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രകൾ.

പിയറി റെവർഡി

നർബോണിൽ 1839-ൽ ജനനം സോളസ്സെയിൽ 1960-ൽ മരണം. കവിയും നോവലിസ്റ്റും. സർറിയലിസ്റ്റുകളെ തുടർന്നു വന്ന കവികളിൽ വമ്പിച്ച സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞ എഴുത്തുകാരൻ. മികച്ച കവിതകൾ രണ്ടു വാല്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

WELCOME TO THE WORLD OF ELECTRO PLATING

EVER BRIGHT ELECTROPLATING CO.,

I. E, SHORANUR-2

Specialists in:

Copper, Bright Nickel, Bright Chromium, Zinc Passivation etc.

Authorised dealers,

SONY & CROWN Colour T. V. S

CONFIDENCE,
Kuruppum Road, Trichur—1

Sales and Service
T. V.
V. C. R.
Stereo, Systems.

&
SOLIDARE
DYANORA
WESTON

ഭാരതീയസാഹിത്യചരിത്രം

(രണ്ടു വാല്യം)

ഭാരതത്തിലെ ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണചരിത്രം വിവിധ സാഹിത്യശാഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തുലനം ചെയ്യാൻ സഹായകമായ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം. ഡോ. കെ. എം. ജോർജിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ ഇരുനൂറോളം പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരന്മാരും ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും ചേർന്നു തയ്യാറാക്കിയത്.

ഡെമ്മി 1/4 സൈസ് 10 പോയിന്റ് ടൈപ്പ്
രണ്ടു വാല്യങ്ങളും കൂടി മൊത്തം 1636 പേജ്
ഫുൾകാലിക്കോബയന്റിംഗ്

ഓരോ വാല്യത്തിന്റെയും വില : 150 രൂപവീതം
സൗജന്യനിരക്കിൽ ലഭിക്കുന്നതിന് : 110 രൂപവീതം
(ഓരോ വാല്യത്തിനും)

സെക്രട്ടറി, കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി, തൃശൂർ;
ഡയറക്ടർ, കംപേരറ്റീവ് ഇന്ത്യൻ ലിറ്ററേച്ചർ,
കോട്ടൺഹിൽ തിരുവനന്തപുരം 14

എന്നീ വിലാസങ്ങളിൽ നേരിട്ടോ മണിഓർഡർ ആയോ ഡിമാന്റ് ഡ്രാഫ്റ്റായോ പണം അടയ്ക്കാവുന്നതാണ്. നേരിട്ടു പണം അടയ്ക്കുന്നവർക്ക് അപ്പോൾ തന്നെ കോപ്പികൾ ലഭിക്കും. തപാലിൽ വേണ്ടവർക്ക് വി. പി. ആയി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. തപാൽ ചെലവ് ഓരോ വാല്യത്തിനും 9രൂപ 40 പൈസ വീതം.

VALLATHOL
Selected Poems

This book presents, in a sensitive English translation, the selected poems of the great poet. There is no doubt that this valuable collection will be useful to the non-Malayalee readers to get an insight into the poetic realm of the great poet and appreciate the solid contributions he has made to Indian nationalism and culture.

Price Rs. 15.00

For Copies

KERALA SAHITYA AKADEMI

Trichur 680 020

India

R. N. 17137/69 SAHITYALOK.

മായാത്ത പുതുമ
മങ്ങാത്ത വർണ്ണഭംഗി !

മേന്മയേറിയ ബനാറസ്,
കാഞ്ചീപുരം കല്ല്യാണസാരികൾ
മറ്റനവധി ഫാൻസി സാരിത്തരങ്ങൾ
തുടങ്ങി എല്ലാം
അഭിഷ്ടമനുസരിച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ
ഇതാ ഒരു
അതുല്യ സങ്കേതം

എലൈറ്റ് സാരിഹൗസ്

(എയർകണ്ടീഷൻഡ്)

എം. ഓ. റോഡ്, തൃശൂർ. ഫോൺ - 20963, 20959, 25870